Barbara Taylor Bradford

SECRETUL EMMEI HARTE

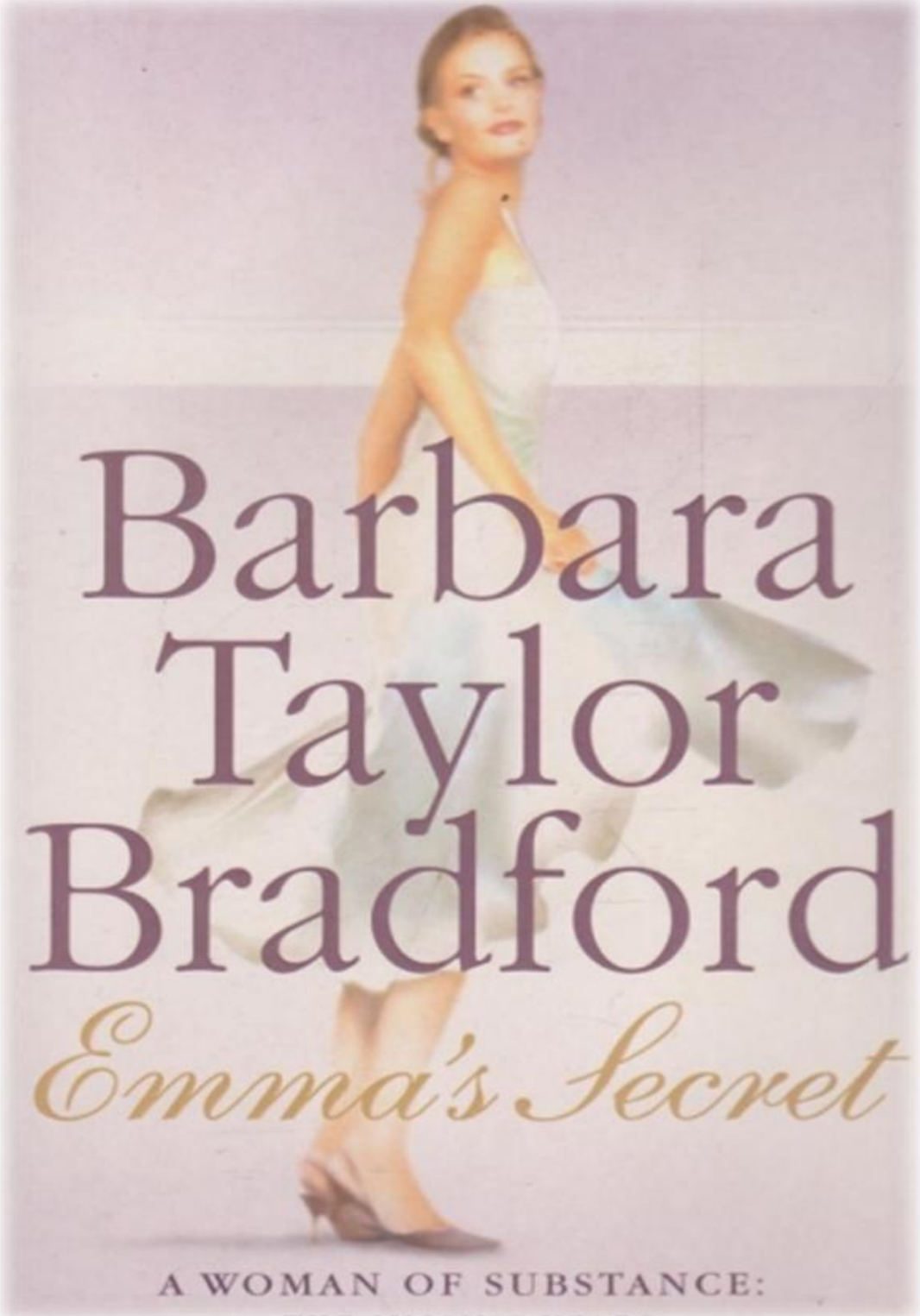

Barbara Taylor Bradford

Emma's Secret

A WOMAN OF SUBSTANCE:

THE MISSING YEARS

BARBARA TAYLOR BRADFORD

SECRETUL EMMEI HARTE

Traducere: MIHAELA SĂNDULESCU

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TAYLOR BRADFORD, BARBARA
Secretul Emiliei Harţe / Barbara Taylor Bradford; trad.: Mihaela Săndulescu – Bucureşti: Lider 2004
ISBN 973-629-047-6

I. Săndulescu, Mihaela (trad.)

821.111-31135.1

EMMA'S SECRET

Copyright O 2004 by Beaji Enterprises, Inc.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii **LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti, Tel: 337.48.81,335.07.80,0744.530.940,0723.334.291; Fax: 337.48.22, e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la C.N.I. „Coresi" S.A.

CELE TREI CLANURI

Familia Harte (pe linia arborelui genealogic)

EMMA HARTE. Matroană. Fondatoarea dinastiei şi a imperiului de afaceri al familiei.

COPIII EMMEI

EDWINA HARŢE LOWTHER. Văduvă moştenitoare, contesă de Dunvale. Fiica Emmei şi a lui Edwin Fairley. Primul copil nelegitim. CHRISTOPHER „KIT“ LOWTHER. Fiul Emmei cu primul ei soţ, Joe Lowther. Al doilea copil.

ROBIN AINSLEY. Fiul Emmei din căsătoria cu cel de-al doilea soţ, Arthur Ainsley. Fratele geamăn al lui Elizabeth. Al treilea copil. ELIZABETH AINSLEY DEBOYNE. Fiica Emmei din căsătoria cu Arthur Ainsley. Sora geamănă a lui Robin. Al patrulea copil.

DAISY AINSLEY. Fiica Emmei cu Paul McGill (nelegitimă). Al cincilea copil.

NEPOŢII EMMEI

ANTHONY STANDISH. Conte de Dunvale. Fiul lui Edwina şi al lui Jeremy Standish, conte şi contesă de Dunvale.

SARAH LOWTHER PASCAL. Fiica lui Kit şi a lui June Lowther. JONATHAN AINSLEY. Fiul lui Robin şi al lui Valerie Ainsley. PAULA McGILL HARŢE AMORY FAIRLEY O’NEELL.

Fiica lui Daisy şi a lui David Amory. Sora lui Philip.

PHILIP McGILL HARŢE AMORY. Fiul lui Daisy şi David Amory. Fratele lui Paula.

EMILY BARKSTONE HARŢE. Fiica lui Elizabeth Ainsley şi Tony Barkstone. Sora vitregă a lui Amanda.

AMANDA LINDE. Fiica lui Elizabeth Ainsley cu cel de-al doilea soţ, Derek Linde. Sora vitregă a lui Emily.

STRĂNEPOŢII EMMEI

TESSA FAIRLEY LONGDEN. Fiica lui Paula şi a lui Jim Fairley (primul ei soţ). Sora geamănă a lui Lome.

LORNE FAIRLEY. Fiul lui Paula şi a lui Jim Fairley, Fratele geamăn al lui Tessa.

LADY INDIA STANDISH. Fiica lui Anthony Standish şi a lui Sally Harţe, conte şi contesă de Dunvale.

LINNET O'NEILL. Fiica lui Paula şi a lui Shane O'Neill (cel de-al doilea soţ). Sora lui Emsie şi a lui Desmond.

CHLOE PASCAL. Fiica lui Sarah Lowther şi a lui Yves Pascal.

FIONA McGILL AMORY. Fiica lui Philip McGill Amory şi al lui Madelana O'Shea Amory (decedată)., /

EMSIE O'NEILL. Fiica lui Paula şi a lui Shane O'Neill. Sora lui Linnet şi a lui Desmond.

— DESMOND O'NEILL. Fiul lui Paula şi a lui Shane O'Neill. Fratele lui Linnet şi al lui Emsie.

Familia Harte (continuare)

WINSTON HARŢE. Fratele mai mare al Emmei şi partenerul ei de afaceri.

RANDOLPH HARŢE. Fiul lui Winston şi al lui Charlotte

Harţe. WINSTON HARŢE ÎI. Fiul lui Randolph şi al lui Geoigina Harţe. TOBY HARŢE. Fiul lui Winston Harţe ÎI şi al lui Emily Harţe. Fratele lui Gideon.

GIDEON HARŢE. Fiul lui Winston Harţe ÎI şi al lui Emily Harţe. Fratele lui Toby.

FRANK HARŢE. Fratele mai mic al Emmei.

ROSAMUND HARŢE. Fiica lui Frank şi al lui Natalie Harte. Sora lui Simon.

SIMON HARŢE. Fiul lui Frank şi al lui Natalie Harţe. Fratele lui Rosamund.

Familia O'Neill

SHANE PATRICK DESMOND „BLACKIE" O'NEILL. Fondator al dinastiei şi al imperiului de afaceri.

BRYAN O'NEILL. Fiul lui Blackie şi al lui Laura Spencer O'Neill. SHANE O'NEILL. Fiul lui Bryan şi al lui Geraldine O'Neill.

LINNET O'NEILL. Fiica lui Shane şi a lui Paula O'Neill.

EMMA „EMSIE" O'NEILL. Fiica lui Shane şi a lui Paula O'Neill. DESMOND O'NEILL. Fiul lui Shane şi al lui Paula O'Neill.

Familia Kallinski

DAVID KALLINSKI. Fondator al dinastiei şi al imperiului de afaceri. SIR RONALD KALLINSKI. Fiul lui David şi al Rebeccăi Kallinski. MICHAEL KALLINSKI. Fiul lui Ronald şi al lui Helen, Josy" Kallinski. JULIAN KALLINSKI. Fiul lui Michael şi al lui Valentine Kallinski.

PROLOG

2000

Şedea nemişcată pe scaunul din apropierea patului, ţinând strâns mâna bunicii. Camera de spital era atât de liniştită încât îşi putea auzi ritmul regulat al propriei respiraţii. Chipul bătrânei aţipite era relaxat; arăta chiar mai tânără decât în ultima vreme.

Poate că totuşi se *va face* bine, gândi Evan, cu ochii aţintiţi asupra bunicii sale pe care, după tatăl său, o iubea cel mai mult pe lumea asta. Şi-ar fi dorit să fie şi el aici. Venea cu maşina din Manhattan până în Connecticut şi plecase deja de câteva ore bune; nu-şi putea închipui de ce întârzia atât de mult. Evan îşi privi ceasul şi zise că probabil traficul de după-amiază din Manhattan era de vină şi, în plus, doar peste o săptămână era Ziua Recunoştinţei. Un oftat scurt îi scăpă printre buze; nu-şi putea imagina viaţa fără iubita ei bunică; în urma unei infecţii la rinichi, făcuse acum un blocaj renal. Nu mai era decât o chestiune de timp.

Glynnis Jenkins Hughes, galeza din Rhondda Valley, sosise în America în urmă cu cincizeci şi patru de ani ca mireasa unui soldat. Venise să i se alăture soţului său, Richard Hughes, aducându-l şi pe fiul lor, Owen, conceput şi născut în Anglia, unde Richard fusese trimis în misiune în timpul celui de-al doilea război mondial.

Mi-a fost mamă, aşa cum a fost şi pentru tata, gândi Evan, lăsându-se pe spătarul scaunului şi închizând ochii, copleşită de amintirile din copilărie. Bunica era întotdeauna acolo pentru ei… plină de voioşie, dragoste şi căldură.

Mama ei fusese bolnavă de când se ştia, o maniaco-depresivă, trăind în propria sa lume, paralelă cu realitatea şi vieţile celor din jur.

Într-o bună zi, cu mulţi ani în urmă, bunica îşi făcuse apariţia, preluase controlul casei şi spusese că erau prea mici ca să aibă singuri grijă unii de alţii. Adăugase apoi, însă nu destul de încet ca Evan să nu audă, că un bărbat are nevoie de o masă caldă seara, când se întoarce acasă, de braţe primitoare şi de o femeie bună care să-i ofere căldură, înţelegere şi să-l dispună în zilele mohorâte.

Bunica petrecuse câţiva ani având grijă de Evan şi de cele două surori ale ei, Elayne şi Angharad. Întotdeauna fusese plină de energie, umor, gata să le împărtăşească lor şi tatălui lor, singurul ei fiu, bucuria ei de a trăi. Şi o făcuse cu prisosinţă. Datorită ei sunt aşa, gândi fata.

După o vreme, Evan deschise ochii şi o privi pe bunica. Zâmbi mulţumită când constată că Glynnis se trezise.

— Aţipiseşi, Evan, zise Glynnis cu glas scăzut.

— Nu chiar. Îmi odihneam ochii şi mă gândeam, bunico.

— La ce?

— La tine şi la câtă grijă ai avut de tata şi de noi când eram mici.

Buzele bătrânei schiţară un zâmbet, ochii i se limpeziră şi albastrul lor intens deveni strălucitor.

Evan îi strânse puternic mâna, exclamând:

— O să ieşi curând de aici! O să vezi.

— Unde e Owen? murmură Glynnis.

— Trebuia să sosească deja… probabil că întârzie din cauza traficului aglomerat.

— Ieşi de aici, şopti răguşit Glynnis.

— Nu te pot lăsa singură, bunico! protestă Evan dând din cap. Nedumerită de îndemnul lui Glynnis, se încruntă: Ca şi

tata, *vreau* să fiu aici şi să am grijă de tine.

— Pleacă din New York… asta vreau să spun… ai douăzeci şi şase de ani… ar trebui să ieşi… în lume… Vocea lui Glynnis se stinse cu un oftat, iar bătrâna păru să se afunde şi mai mult în perne.

Evan se aplecă spre ea.

— Sunt fericită aici, îmi place slujba de la Saks şi, oricum, vreau să fiu lângă tine.

— Sunt pe moarte, zise Glynnis clipind des şi privind fix în ochii nepoatei sale.

— Nu spune asta, bunico! O să te faci bine. Ştiu că aşa va fi. Ochii lui Evan se umplură de lacrimi şi îi strânse şi mai tare mâna bunicii.

— Bătrână, şopti Glynnis, sunt prea bătrână acum.

— Nu-i adevărat! Ai doar şaptezeci şi nouă de ani, iar asta nu mai înseamnă atât de mult în ziua de azi, protestă Evan ridicând vocea.

Bătrâna oftă. Nu suporta să vadă durerea nepoatei sale. „Singura mea dragoste adevărată", gândi ea. Mai existase una, dar cu atâta timp în urmă încât acum nu mai avea nicio importanţă. Evan a fost întotdeauna a mea, îşi spuse, asemeni unei fiice, fiică pe care eu şi Richard nu am avut-o niciodată. Dragul, dragul meu Richard. Cel mai bun soţ pe care şi l-ar putea dori vreodată o femeie. Un bărbat atât de bun. Cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată; omul potrivit pentru a-ţi petrece întreaga viaţă alături de el. Avea atât de multe lucruri să-i spună lui Evan şi atât de puţin timp. Trebuie să-mi limpezesc gândurile… să nu mă încurc. Ar fi trebuit să-i spun înainte de… dar mi-a fost teamă…

— Bunico! Bunico! Te rog, deschide ochii!

Genele lui Glynnis se ridicară încet şi o expresie nouă apăru pe chipul ridat.

— Mă gândeam la bunicul tău, Evan. Richard Hughes a fost un bărbat atât de bun!

— Şi noi l-am iubit, bunico.

— Crezi că mă aşteaptă? Crezi în viaţa de dincolo, Evan? Crezi că există raiul?

— Nu ştiu, răspunse Evan ştergându-şi lacrimile. Sper să existe.

— Mă gândesc că poate există… nu plânge pentru mine, Evan, am avut o viaţă bună… uneori tristă… şi plină de suferinţe… Dar m-am bucurat de ea… întotdeauna pe lângă părţile bune există şi cele rele… Glynnis se întrerupse din nou, pierdută în gânduri şi încercând să-şi adune ultimele puteri.

Evan se apropie, atingându-i uşor obrazul.

— Sunt aici, bunico.

— Ştiu, draga mea, suspină Glynnis schiţând un zâmbet.

— Tata va sosi în câteva clipe, zise Evan, sperând din toată inima să aibă dreptate. Se străduia să alunge sentimentul de teamă care începuse să se manifeste.

— L-am iubit prea mult, murmură Glynnis.

— Niciodată nu poţi iubi prea mult un copil, chiar tu ai spus asta, bunico.

— Adevărat?

— Da, cu mult timp în urmă, când eram mică.

— Nu-mi amintesc. *Evan?*

— Da, bunico?

— Du-te la Emma.

— Emma? Cine e *Emma?*

— Emma Harţe. Din Londra. Ea deţine… cheia viitorului tău. O, Evan… Glynnis se opri brusc, privindu-şi nepoata atât de intens de parcă ar fi vrut să-şi întipărească chipul ei în memorie pentru totdeauna. Apoi închise ochii. Un oftat

prelung îi scăpă de pe buze şi rămase nemişcată.

— *Bunico,* şopti Evan cu o voce joasă şi stăruitoare. *Bunico.*

De data asta nu mai primi niciun răspuns, nici măcar o fluturare de gene. Evan coborî privirea spre mâinile încleştate deasupra cearşafului şi observă că palma bătrânei devenise inertă. Un nod i se puse în gât şi lacrimile îi umplură ochii.

S-a dus, gândi ea. Către un alt loc. Acum a scăpat de suferinţă şi durere, are parte de linişte. Spera să existe raiul şi mult-iubita ei bunică să fie întâmpinată de soţul ei.

Aplecându-se, sărută obrazul bătrânei, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Copleşită de durere, nu băgă de seamă că tatăl ei intrase în cameră. Sesiză prezenţa lui abia când el o atinse uşor pe umăr.

— A murit? întrebă Owen cu vocea sugrumată.

— Da, tată, acum câteva clipe, răspunse Evan mângâind părul bunicii şi întorcându-se apoi spre el. Zări lacrimile din ochii lui albaştri şi neliniştea întipărită pe chip şi i se aruncă în braţe.

După câteva clipe, Owen spuse:

— Am încercat să ajung la timp.

— Ştiu, tată, şi ea ştia.

— A avut un ultim cuvânt pentru mine?

— A spus că te-a iubit prea mult.

Owen tăcu, părând să cântărească spusele mamei sale. Apoi se desprinse din îmbrăţişare şi se apropie de Glynnis cu capul plecat, copleşit de durere.

Evan îl privi îngrijorată şi nu se mai gândi la ultimele cuvinte ale bunicii pe care i le adresase *ei.* După o vreme şi le aminti şi plecă la Londra în căutarea lui Emma Harţe şi a viitorului său.

PARTEA ÎNTÂI
Dinastia.
2001

1

Era o dimineaţă furtunoasă. Vântul puternic ce bătea dinspre Marea Nordului era umed şi aerul devenise greu şi rece ca gheaţa.

Linnet O'Neill avea senzaţia că frigul o pătrundea până la oase. Îşi strânse mai bine haina groasă, de lână verde în jurul trupului şi îşi legă mai bine fularul la gât. Cu mâinile înmănuşate în buzunare, continuă să străbată anevoie cărarea şerpuitoare ce ducea spre culmea dealului.

După câteva clipe ridică privirea spre cerul ca de oţel lustruit. Specific climei nordice, cerul era întrerupt doar pe alocuri de câţiva nori palizi şi răzleţi. Lumina aproape nefirească părea să emane dintr-o sursă ascunsă, de dincolo de linia orizontului.

Când hotărâse să se plimbe pe dealurile din Pennistone Royal, Linnet prevăzuse ploaia, dar nu şi masa de nori negri, adusă brusc de vântul puternic.

Trăind aici de o viaţă, ştia foarte bine cât de imprevizibilă putea fi vremea din Yorkshire. Se putea foarte bine ca până la prânz soarele să răsară din spatele cenuşiului intens al cerului sau ca ploaia să le pornească în şiroaie neîntrerupte. Erau riscuri pe care ţi le asumai când ieşeai la o plimbare prin Yorkshire. Acum însă nu-i păsa. Aceste locuri i se păruseră irezistibile încă din vremea copilăriei; îi plăcea

grozav să vină aici cu mama ei şi să se joace cu animalele ei împăiate în mijlocul pustietăţii. Era lumea ei; pe atunci credea că îi aparţine şi, într-un fel, mai credea şi acum.

Dealurile erau tăcute în dimineaţa aceea.

Primăvara, vara, până şi toamna puteai auzi apa ce se rostogolea peste stânci în şuviţe subţiri, ciripitul păsărelelor şi bătaia rapidă a aripilor. Dar în dimineaţa aceea rece de ianuarie nu se auzea nimic. Păsările zburaseră de mult spre locuri mai calde, iar pâraiele erau acoperite de gheaţă.

Lui Linnet îi lipseau zgomotele puternice din lunile de vară. Nimic nu i se părea mai încântător decât ciripitul vesel al păsărilor în atmosfera caldă a verii. Erau zile minunate, când simţeai o adevărată plăcere să vii până aici doar pentru a asculta cântecul ciocârliilor şi al altor păsări grăbite să-şi facă cuiburile sau zburând în căutarea seminţelor cu care se hrăneau.

În lumina puternică a soarelui şi sub cerul limpede de vară puteai vedea o mulţime de iepuri, puteai auzi strigătul păsărilor de pradă şi simţi mirosul ierbii, al florilor de câmp, din al căror amestec rezultă un parfum îmbătător. În afara sfârşitului lunii august şi a începutului lunii septembrie, când înfloreau bujorii, transformând locurile într-o mare verde, presărată cu roşu-purpuriu, această perioadă era cea mai frumoasă.

Brusc, vântul începu să bată mai puternic, împingând-o din spate. Luată prin surprindere, Linnet fu cât pe ce să se împiedice. Nu era de mirare că toate vieţuitoarele se adăpostiseră sub pământ ori plecaseră în alte părţi, gândi ea, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu cumva comisese o nesăbuinţă venind până aici pe o astfel de vreme.

De fiecare dată când revenea la Pennistone Royal, chiar după o scurtă absenţă, la prima ocazie ivită lua drumul

dealurilor. Se simţea liniştită şi puternică atunci când se plimba pe aici, adunându-şi gândurile şi cântărind mai bine lucrurile. Mai ales în zilele când ceva o nemulţumea. În această perioadă, majoritatea gândurilor se îndreptau spre Tessa, sora ei, care-i devenise rivală în mai multe privinţe, mai ales la Harte's, acolo unde lucrau amândouă.

O mulţumea faptul că se afla din nou acasă, acolo unde îi era locul.

Şi mamei ei îi plăcuseră dealurile, dar numai în lunile de vară şi primăvară; Paula nu împărtăşea întru totul sentimentele fiicei sale în privinţa peisajului dezolant din timpul iernii, considerat de unii cel mai urât din întreaga Anglie în acea perioadă a anului.

Tatăl ei, Shane O'Neill, simţea o profundă atracţie faţă de locurile acelea, indiferent de anotimp, şi nutrea o dragoste deosebită pentru întreaga natură. Linnet îl considerase întotdeauna un adevărat celt, aparţinând unui trecut îndepărtat. El fusese cel care-i insuflase dragostea pentru locurile sălbatice, pentru flora şi fauna din Yorkshire.

Linnet aflase de la mama ei că străbunica sa fusese la fel de pasionată de aceste locuri, şi îşi petrecuse mult timp aici. „De fiecare dată când avea un necaz, bunica îl ducea pe dealuri", îi spusese Paula cu mulţi ani în urmă. Linnet ştia de ce îşi găsea liniştea aici: se născuse într-unul din satele de prin partea locului şi crescuse pe dealurile acelea.

Străbunica ei era renumita Emma Harţe, o adevărată legendă a epocii sale. Cei care o cunoscuseră spuneau că ea îi semăna foarte mult. Deşi râdea oarecum dispreţuitor, pe Linnet asemănarea o emoţiona. Cine nu şi-ar fi dorit să fie comparată cu o asemenea femeie extraordinară, care crease singură o adevărată dinastie şi un imperiu de afaceri răspândit în întreaga lume?

Mama ei spunea că semăna cu Emma fiindcă era deosebit de pricepută în afaceri. „Ca bunica”, obişnuia să sublinieze Paula, cu un zâmbet plin de mândrie.

Amintirea mamei sale – Paula McGill Harţe Amory Fairley O’Neill – o persoană foarte specială, întotdeauna corectă cu ceilalţi, indiferent de părerile celor din jur îi umplea sufletul de duioşie. Dar şi tatăl ei fusese un bărbat extraordinar.

Cei doi, tată şi fiică, avuseseră întotdeauna o relaţie armonioasă, dar îi apropiase şi mai mult moartea lui Patrick, în urmă cu zece ani. Fratele ei mai mic murise la şaptesprezece ani de o boală rară de sânge. Toţi îl plânseseră pe dragul lor Patrick, retardat din naştere, însă iubitor şi duios. Fusese preferatul tuturor; fiecare, dar mai ales Linnet, încercase să-l apere de greutăţile vieţii. Încă mai simţea lipsa lui Patrick, a grijii ce i-o purta.

Înaintând tot mai mult, Linnet remarcă acele de gheaţă de pe tufele de ienupăr. Pământul devenise tare ca fierul. În apropierea vârfului, aerul era mai rece şi vântul bătea mai puternic. Linnet se bucură că îmbrăcase haine groase şi ghete.

Aşa cum ştia că se va întâmpla, cărarea deveni deodată mai abruptă şi îşi simţi muşchii gambelor încordându-se. După câteva minute începu să răsufle mai greu şi se opri să se odihnească. Se afla la numai câţiva paşi de culme, acolo unde o formaţiune de stânci negre se ridica spre cer, ca un imens monolit, înălţat în cinstea unui vechi zeu celt.

Cândva, demult, îi sugerase lui Gideon Harţe, vărul şi în acelaşi timp prietenul ei cel mai bun, că acea formaţiune stâncoasă fusese sculptată de mâna omului, poate chiar de celţi. Sau de druizi. Însă Gideon, care ştia o mulţime de lucruri, spulberase această ipoteză explicându-i că stâncile negre îngrămădite într-un echilibru precar pe piedestal

fuseseră aduse de un gheţar mare cu mult înainte de apariţia omului. Mai spusese că pietrele se aflau acolo de secole şi că echilibrul lor nu era chiar atât de precar cum părea.

Nerăbdătoare să ajungă în vârf, Linnet porni din nou la drum. După câteva clipe ajunsese pe platou. Piedestalul de calcar, format cu milenii în urmă, avea o formă ciudată: două piese ieşeau de o parte şi de alta a unei pietre plate, aşezată spre spatele monumentului. Se crease astfel o nişă îngustă care îi oferea protecţie în faţa vântului care bătea cu o putere sporită în vârf.

Cu ani în urmă, Emma pusese în nişă un bolovan care servea acum de bancă. Ca de obicei, Linnet se aşeză, cu ochii aţintiţi asupra priveliştii din faţa ei. Răsuflarea i se opri o clipă; frumuseţea peisajului o lua mereu prin surprindere. În bătaia vântului, sub cerul jos şi implacabil, privirea ei cuprinse locurile pustii şi sterpe. Niciodată nu se simţea singură sau înspăimântată aici. Frumuseţea sălbatică a dealurilor o umplea de mirare, iar singurătatea i se părea o adevărată alinare.

Mult mai jos, Linnet putea zări păşunile Dale, al căror verde intens dispărea în anotimpul rece. Câmpiile albe, acoperite de un strat de gheaţă, luceau, iar râul ce străbătea valea era ca o frânghie argintie, şerpuitoare, ce licărea în lumina rece. Acolo, în centra, printre pajiştile presărate cu ziduri vechi, se afla Pennistone Royal, vechea reşedinţă cumpărată de Emma Harţe în 1932, în urmă cu aproape şaptezeci de ani. De-a lungul timpul, Emma o transformase într-un loc minunat. Pajiştile bogate se întindeau până în apropierea râului; primăvara şi vara, straturile de flori ofereau o feerie de culori.

În niciuna dintre aceste grădini minunate nu existau trandafiri – legenda familiei spunea că Emma Harţe îi

detesta deoarece Edwin Fairley o alungase când se aflau în grădina de trandafiri a casei Fairley. În ziua aceea, când era doar o fetişcană, îi spusese lui Edwin că rămăsese însărcinată.

Speriat şi temându-se de reacţia tatălui său, Adam Fairley, acesta o repudiase. Îi oferise câţiva şilingi; ea mai ceruse împrumut o valiză.

Apoi Emma fugise departe de familia ei, de satul Fairley şi se adăpostise la umbra lanţului de dealuri Pennine. Se dusese până la Leeds pentru a-şi regăsi vechiul prieten, Blackie O'Neill, ştiind că el o va ajuta.

Aşa se şi întâmplase. O'Neill îi propusese să locuiască împreună cu prietena şi mai târziu soţia lui, Laura Spencer, care avusese grijă de ea până la naşterea lui Edwina. Atunci Emma Harţe jurase să devină o femeie bogată şi puternică, să aibă grijă de ea şi de copilul ei. Muncise din greu ca să-şi ţină promisiunea, dar în cele din urmă, tot ce atingea se transforma în aur.

Bunicul lui Linnet, Bryan O'Neill, îi spusese că străbunica ei nu privise niciodată înapoi. Tânără încă, avusese parte de nenumărate succese, reuşind ceea ce părea imposibil şi devenind o femeie puternică din toate punctele de vedere.

Potrivit bunicului ei, Emma nu dăduse niciodată uitării îngrozitoarea zi din grădina de trandafiri a casei Fairley. Cuprinsă de ameţeală, vomitase când rămăsese singură; atunci dăduse vina pe mirosul trandafirilor şi tot restul vieţii detestase parfumul lor.

Din respect pentru iubita ei bunică, Paula nu îngăduise niciodată să fie plantaţi trandafiri în grădina de la Pennistone Royal. Voinţa Emmei se impunea încă.

Linnet se născuse în casa străbunicii ei în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, la mijlocul lunii mai. Bunica ei, Daisy,

moştenise Pennistone Royal de la Emma şi îl dăruise imediat fiicei *sale,* Paula, deoarece prefera să locuiască la Londra. Paula trăise acolo după moartea Emmei. Casa însenina pentru Linnet mai mult decât orice altceva; chiar dacă în timpul săptămânii lucra la Londra, fiecare week-end şi-l petrecea la Yorkshire.

În luna noiembrie a anului trecut, Paula îi mărturisise: „Cu ani în urmă bunica a instaurat o anumită regulă… Pennistone Royal trebuie să-i revină celui care îl iubeşte cel mai mult atâta timp cât respectiva persoană are inteligenţa şi priceperea să îngrijească o asemenea proprietate. Ştiu că Tessa, ca fiică mai mare, crede că i-o voi lăsa ei, dar nu pot face asta, Linnet. Nici măcar nu-i plac casa sau pământurile de aici, nu înseamnă nimic pentru ea. Nu o preocupă decât în măsura în care i-ar conferi prestigiu şi putere în familie, or bunica nu asta a dorit. Pe Lome nu-l interesează, iar lui Emsie nu-i pasă decât de grajduri."

Un zâmbet luminase chipul mamei sale: „Mă îndoiesc că se va schimba vreodată, Dumnezeu să o binecuvânteze. În ce-l priveşte pe Desmond, va moşteni casa bunicului său din Harrogate atunci când acesta nu va mai fi. Iată de ce am de gând să ţi-o las ţie, Linnet. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine. Dar să nu spui nimănui nimic, înţelegi, draga mea?"

Linnet îi mulţumise din adâncul inimii mamei sale, promiţându-i că nu-i va trăda încrederea. Înţelegea foarte bine consecinţele unei astfel de hotărâri. Cuvintele lui Paula o speriaseră însă: nu se aşteptase la asta. Deşi în adâncul sufletului era nespus de mulţumită, nu voia să se gândească prea mult la ceva ce putea moşteni într-o bună zi, mai ales dacă asta îi implica în vreun fel pe părinţii săi. Îşi dorea ca ei să aibă o viaţă cât mai lungă.

Sprijinindu-se cu spatele de lespedea de calcar, Linnet oftă

adânc, cântărind cuvintele lui Paula. Tessa nu va reacţiona foarte bine atunci când va afla intenţiile mamei sale.

Deşi nu o legau sentimente puternice de casă sau de pământ, asta nu o împiedica să şi le dorească foarte mult, lăcomia fiind una dintre ultimele calităţi ale lui Tessa. Paula avea dreptate, lui Lome nu i-ar păsa câtuşi de puţin. Londra însemna totul pentru el. În afara sărbătorilor de familie şi a vacanţelor, rareori venea acolo. Actor tânăr şi popular, se simţea bine în lumea teatrală din West End. Lorne se dedicase carierei sale şi, spre deosebire de sora sa geamănă, nu era câtuşi de puţin avar sau revendicativ. Era cald şi iubitor şi fusese adesea apărătorul neînfricat al lui Linnet în faţa lui Tessa. Asta nu însenina însă că nu îşi iubea sora geamănă; ca majoritatea fraţilor gemeni, el şi Tessa erau extrem de apropiaţi. Cu alte cuvinte, afacerea mamei lor nu prea îl interesa pe Lome, nici nu dorea să moştenească ceva şi Tessa putea să ia totul.

Cât despre cei doi tineri O'Neill, după părerea lui Tessa, nu intrau în discuţie. Emsie era o visătoare, cu o fire mai degrabă artistică, pe care Linnet o considera o adevărată celtă, asemeni tatălui lor. Pe Emsie partea materială o interesa prea puţin. Îşi iubea caii şi câinii mai mult decât rochiile şi bijuteriile pe care le cataloga, oarecum dispreţuitor, prostii, preferind să stea pe lângă grajduri, în blugi şi un pulover vechi.

Linnet zâmbi în sinea ei gândindu-se la Emsie – o iubea foarte mult şi simţea nevoia să o ocrotească. La şaptesprezece ani, sora ei era vulnerabilă şi sensibilă, dar şi extraordinar de amuzantă atunci când dorea să-şi dispună familia. Botezată după Emma Haite, la doar câteva zile după naştere devenise Emsie, căci părinţii ei îşi dăduseră seama că nu mai era loc în familie pentru o nouă *Emma.*

Personalitatea celei ce murise îi domina încă.

Ultimul născut al familiei O'Neill era fiul după care tânjise tatăl lui Linnet, mai ales după moartea lui Patrick. Desmond, care împlinise cincisprezece ani, semăna leit cu Shane – înalt, cu părul negru, chipeş, arăta deja foarte matur pentru vârsta lui.

Linnet fusese întotdeauna de părere că era cel mai frumos dintre copii, iar acum asista cum se transformă într-un tânăr cât se poate de atrăgător. Nu se îndoia câtuşi de puţin că femeile îi vor cădea la picioare, la fel cum se întâmplase şi cu tatăl ei înainte să se căsătorească cu Paula. Desmond era lumina ochilor tatălui lor şi moştenitorul mult-dorit al lanţului hotelier O'Neill, fondat de Blackie şi transformat într-o companie răspândită în întreaga lume de Bryan O'Neill şi de singurul său fiu, Shane, aflat acum la conducere.

Tessa îl plăcuse întotdeauna pe Desmond, preferându-l surorilor ei vitrege. „Asta mai ales fiindcă nu reprezintă o ameninţare", îi spusese de curând Linnet lui Gideon, iar vărul ei aprobase cu o mişcare a capului, adăugând: „Dar, într-adevăr, *este* irezistibil".

Câteva clipe, Linnet se gândi la Tessa şi chipul ei căpătă o expresie serioasă. Sora ei vitregă era fiica maniei sale şi a lui Jim Fairley, primul soţ al lui Paula. Când gemenii erau încă mici, Jim murise într-o avalanşă la Chamonix.

Cum Tessa se născuse cu câteva secunde înaintea lui Lome, se considera cea mai mare şi nu îngăduia nimănui, nici chiar lui, să uite asta. Le amintea întotdeauna că, dintre cei şase copii ai lui Paula, dintre care unul murise, ea era moştenitoarea de drept.

Linnet se crispă amintindu-şi spiritul războinic al lui Tessa. Nu-i plăceau înfruntările şi întotdeauna juca rolul de împăciuitor în familie. De data asta, însă, s-ar putea să nu

mai reuşească.

Ea şi Gideon discutaseră atitudinea lui Tessa cu câteva zile în urmă, iar el îi amintise că fusese întotdeauna geloasă şi invidioasă în ceea ce o privea pe Linnet. Deşi nu-i plăcuse remarca, se văzuse nevoită să-i dea dreptate vărului său. El îi amintise cât de răutăcioasă fusese întotdeauna Tessa în copilăria lor. „Un leopard nu-şi schimbă blana atât de repede", adăugase el, aruncându-i o privire plină de înţeles.

Pe Linnet o cuprinse spaima. Deşi atât ea, cât şi sora ei vitregă crescuseră, nimic nu se schimbase. Tessa se purtase unt cu ea când erau mici şi încerca să facă acelaşi lucru şi acum.

Linnet îşi aminti că o dată, în copilărie, reuşise să o înfrunte pe Tessa, spre surprinderea tuturor, a ei înşăşi, dar mai ales a surorii sale vitrege. Atunci demonstrase că putea fi bătăioasă şi că moştenise spiritul Emmei Harţe, iar sora ei de doisprezece ani dăduse înapoi, în cele din urmă.

Linnet izbucni în râs amintindu-şi incidentul cu pălăria galbenă de soare a lui Tessa de care era ea atât de mândră. Pălăria ajunsese în piscina vilei Faviola din Franţa şi Linnet o vedea şi acum plutind pe apă, acolo unde „din greşeală" o aruncase, şi îşi aminti cât de mulţumită de ea se simţise!

Furioasă, Tessa o acuzase că îi stricase intenţionat pălăria cea nouă, cumpărată din banii de buzunar de pe o săptămână, dintr-o piaţă în aer liber din Nice. În dimineaţa aceea, asemeni fratelui său, Toby, Gideon izbucnise în hohote de râs, spre marea iritare a lui Tessa, căci Toby fusese întotdeauna imul dintre marii ei admiratori. Chiar şi acum lucrurile stăteau la fel în privinţa asta.

Cât despre Tessa, era limpede că obrăznicia lui Linnet o lăsase fără replică, în vreme ce Paula se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe râsul.

Acum Tessa era căsătorită şi avea aproape treizeci şi doi de ani. Soţul ei, Mark Longden, era arhitect şi îşi crease un oarecare renume cu câteva construcţii ultramoderne. Aveau o fiică de trei ani, Adele, botezată după străbunica mamei sale, Adele Fairley. Tessa se simţea foarte mândră de această legătură de rudenie şi îi plăcea să o scoată în evidenţă în faţa celor care aveau răbdare să o asculte.

În ciuda vârstei şi a poziţiei sociale, Tessa devenea adesea răutăcioasă, uneori fără motiv. Întreaga familie îi cunoştea această latură a caracterului şi toţi erau scandalizaţi de atitudinea ei, considerând-o imatură şi de cele mai multe ori chiar respingătoare.

Linnet şi Tessa lucrau pentru mama lor la Harte's, în Knightsbridge, biroul principal al lanţului de magazine. Tessa avea însă o slujbă mult mai importantă decât Linnet. Ea se ocupa de managementul mai multor departamente, în vreme ce sora ei conducea raioanele de confecţii, ajutându-şi uneori mama la sectorul comercial şi de marketing. Deşi nu exista nicio îndoială că Tessa deţinea o putere mai mare, în ultimele luni atitudinea ei devenise din ce în ce mai ostilă faţă de Linnet. Nu mai departe de ieri, Linnet simţise că ceva nu era în regulă şi că va avea necazuri. Gândul acesta o alarma, mai ales că nu reuşea să înţeleagă motivul animozităţii.

Zgomotul îndepărtat al unui tunet o smulse pe Linnet din visare; tresărind, îşi îndreptă spatele şi ridică privirea spre cerul care căpătase brusc o culoare mai închisă, anunţând cât se poate de limpede apropierea furtunii. Cum nu dorea să o prindă ploaia sau chiar o viforniţă acolo, sus, Linnet se ridică şi o porni pe cărarea abruptă. Urcuşul fusese greu, dar coborârea era mult mai uşoară, astfel încât iuţi pasul, tot cu gândul la Tessa. Purtarea ei tot mai rece din ultimele

săptămâni o nedumerea. Schimbarea comportamentului părea să se fi produs fără un motiv anume… doar dacă nu cumva aflase de intenţiile lui Paula referitor la moştenirea casei.

Dar cum ar fi putut afla?

Întrebarea persista. Linnet îşi reaminti ziua de noiembrie în care ea şi Paula purtaseră conversaţia. Discutaseră în camera mamei sale din magazinul din Leeds. Nimeni altcineva nu se aflase în încăpere, iar Tessa era la Londra. Nu, nu are cum să fi aflat, gândi Linnet. Şi cu toate acestea… îşi aminti cum Tessa, încă din decembrie, se arătase ostilă şi faţă de mama lor; cel puţin, aşa percepuse ea lucrurile şi fusese extrem de surprinsă. Tessa anunţase că nu va veni la Pennistone Royal de Crăciun – ceea ce echivala cu un sacrilegiu în familia lor. Gestul ei îi uluise pe toţi.

Familiile Harţe, O'Neill şi Kallinski sărbătoreau întotdeauna Crăciunul împreună, la Pennistone Royal. Era o tradiţie care data din 1933, imediat după ce Emma Harţe cumpărase reşedinţa şi terenurile din afara Riponului. „Adunarea celor trei clanuri", cum bine o numea bunicul ei. Emma Harţe, Blackie O'Neill şi David Kallinski deveniseră prieteni la începutul secolului douăzeci şi legătura se păstrase de-a lungul anilor, în ciuda familiilor tot mai numeroase. Acum, primele două familii erau unite prin căsătorie şi legături de rudenie.

„De nouăzeci şi cinci de ani, Linnet, îi explicase bunicul ei, durează relaţiile noastre, iar petrecerea sărbătorilor de iarnă împreună este absolut obligatorie. După cum spunea şi David Kallinski, suntem *mishpocheh…* adică rude."

Bineînţeles că Paula fusese foarte supărată când aflase că Tessa intenţionează să rămână la Londra de Crăciun, însă în cele din urmă avusese ultimul cuvânt, asemeni Emmei Haite.

Tessa fusese nevoită să cedeze, determinată, fără îndoială, de soţul ei care putea recunoaşte un lucru de valoare atunci când îl avea dinaintea ochilor. Ca orice jucător înrăit, acesta ţintise întotdeauna spre prada cea mai bogată.

Încă de acum cinci ani, când Mark se strecurase aproape pe nesimţite în viaţa lor, Linnet nu încetase să-i supravegheze comportamentul şi remarcase cât de atent era faţă de mama lor. Se vedea cât de colo că Paula reprezenta pentru el nu numai conducătoarea ce trebuia înduplecată, ci şi principala sursă de bani care trebuia mereu flatată.

Linnet fusese reticentă faţă de Mark încă de la început, considerându-l un oportunist. Adesea se întrebase ce găsise Tessa la el; sora ei era nu numai inteligentă, ci şi o femeie foarte frumoasă, graţioasă şi fermecătoare atunci când dorea. Tessa mai avea şi alte calităţi care compensau trăsăturile mai puţin agreabile. Linnet îşi iubea sora vitregă şi era convinsă că nu putea fi uşor păcălită. Cu toate acestea, îl alesese pe Mark; pe Linnet o tulbura gândul că Tessa se căsătorise cu cineva nu tocmai potrivit.

Până la urmă, Tessa fusese de acord să petreacă sărbătorile de iarnă la Pennistone Royal, compromis ce se dovedi foarte înţelept. Îi anunţase că vor sosi în seara de Crăciun, dar că vor pleca a doua zi, la prânz. Îşi justificase şederea atât de scurtă prin aceea că trebuia să-i viziteze şi pe părinţii lui Mark, în Connecticut.

Aşadar, Tessa acordase familiei sale doar douăzeci şi patru de ore din timpul ei. Bunicul Bryan fusese cel mai dezamăgit, mai ales pentru Paula. Îi comunicase lui Linnet părerea lui, după plecarea nepoatei sale. Se întâmpla adesea ca Linnet să devină confidenta lui; acum îi mărturisise că Tessa manipula oamenii aşa cum făcuse şi în copilărie.

În ciuda agitaţiei specifice sărbătorilor şi a prezenţei

celorlalte clanuri, Linnet continua să creadă că sora ei vitregă se comportase straniu. În copilărie, Tessa părea că renunţă la atitudinea războinică şi devine ceva mai apropiată în timpul sărbătorilor. De data asta, însă, nici măcar nu se obosise să-şi ascundă proasta dispoziţie, ba fusese chiar arţăgoasă fără niciun motiv aparent. Linnet credea că purtarea nesăbuită a lui Tessa o enerva pe Paula. Mama ei nu făcuse nicio remarcă cu privire la comportamentul lui Tessa nici la Crăciun, nici după aceea. Cunoscând-o însă foarte bine, Linnet îşi dădea seama că nu-i scăpase nimic din ceea ce se întâmplase şi erau puţine şanse să mai tolereze mult timp asemenea atitudini. Paula era o femeie practică, bine ancorată în realitate, iar izbucnirile temperamentale gratuite nu o tulburau câtuşi de puţin.

Ce va fi, va fi, îşi zise Linnet. Până atunci voi încerca să nu-mi fac griji. În ciuda angajamentului luat, continua să se gândească în vreme ce cobora. Era mult prea inteligentă pentru a-şi subestima sora şi ştia că Tessa va lupta cu mijloace murdare dacă va fi nevoită să o facă.

Spera totuşi să nu se ajungă până acolo. Dacă se va întâmpla, se va apăra atât cât îi va sta în puteri. Oricum nu avea de ales.

2

Bryan O'Neill sosise la Pennistone Royal cu o oră în urmă şi urcase în salonul de la etaj după ce verificase starea nepotului său, Desmond, aflat în convalescenţă după o răceală. Rămăsese la fereastră, cu privirea aţintită asupra dealurilor, în aşteptarea lui Linnet, îngrijorat. Se relaxă de cum o zări păşind pe alee. Buna dispoziţie îi reveni privindu-şi nepoata. Un oftat scurt îi scăpă printre buze. Încerca din

răsputeri să nu aibă preferinţe, dar nu putea nega că fata îi era cea mai dragă dintre nepoţi, în ciuda faptului că Desmond, mult aşteptatul moştenitor al familiei, ar fi fost cel mai indicat.

Asemeni celorlalţi nepoţi, Linnet era o tânără minunată în multe privinţe. Totuşi, exista un motiv special care explica de ce îi era atât de dragă, un motiv care avea legătură cu amintirile lui din copilărie.

Bryan traversă camera şi ieşi pe culoar. În decembrie împlinise optzeci şi patru de ani, dar părea mai tânăr. Era înalt, cu umeri largi, păr cărunt şi cu ochi negri ca ai tatălui său, Blackie, moşteniţi şi de fiul său, Shane.

Îndreptându-se spre scara principală, Bryan auzi uşa din faţă deschizându-se. Când ajunse la capătul treptelor, o zări în Holul de Piatră pe Linnet, care îşi scotea haina şi fularul. Fără ca ea să-l fi observat, o urmări cum le agaţă în dulapul vechi de lângă uşă.

Armonia trăsăturilor ei atrăgea imediat privirea: minunatul păr roşcat cu reflexe aurii, pielea translucidă, chipul oval, ochii mari, de un verde atât de puternic încât părea aproape nefiresc. Linnet moştenise trăsăturile atrăgătoare ale familiei Harţe, iar în ochii lui era întruchiparea adevăratei frumuseţi.

Pe neaşteptate, de undeva din adâncul memoriei îi reveniră în minte cuvintele lui Edwina, comentariile ei din urmă cu treizeci de ani: „Familia Harţe are doar o grămadă de bani. A, şi înfăţişarea atrăgătoare, bineînţeles. Nu se poate nega că toţi sunt frumoşi.”

Bryan nu uitase niciodată cuvintele rostite pe un ton dispreţuitor care îl îngheţase. Se petrecuse după botezul lui Lome şi al lui Tessa, la biserica Fairley, în sătucul de la poalele dealurilor. Tonul lui Edwina îl şocase, iar atitudinea

îl înfuriase.

În fond, făcea şi ea parte din familie, doar era primul copil al Emmei, acum în vârstă de peste nouăzeci de ani. Dar Edwina îşi dorise întotdeauna să fie o Fairley. Blackie afirmase de nenumărate ori că atitudinea ei era o adevărată insultă pentru Emma, iar Bryan era de acord cu tatăl său.

Cu toate acestea, afirmaţia lui Edwina conţinea o fărâmă de adevăr. Cei din familia Harţe *erau,* într-adevăr, atrăgători şi asta de patru generaţii. Chiar şi bărbaţii erau chipeşi, mulţi dintre ei având aceleaşi trăsături ca Linnet. Însă numai ea semăna *leit* cu Emma Harţe, exceptând părul de deasupra frunţii înalte.

— Bunicule! Ce faci aici atât de devreme? Trebuia să vii. Doar la ora ceaiului! strigă Linnet, zărindu-l pe Bryan. Se apropie de scară şi îl privi, cu chipul luminat de un zâmbet. Confidenţi încă de pe vremea copilăriei ei, erau şi acum extrem de apropiaţi.

— Parcă n-ai şti că mă plictisesc singur în casa aia mare de la Harrogate, răspunse Bryan, începând să coboare treptele.

— Nu e nimeni aici! Ei, cu excepţia lui Desmond care e bolnav, îl informă ea râzând, sprijinită de balustradă. Paula şi Shane sunt plecaţi.

Deşi Linnet le spunea părinţilor ei pe nume de mulţi ani, lucrul acesta nu înceta să-l surprindă, aşa că întrebă:

— Şi unde sunt *mama* şi *tatăl* tău?

— Tata a plecat la Harrogate să ia prânzul cu unchiul Winston…

— La Drum şi Monkey, fără îndoială, o întrerupse el.

Linnet zâmbi.

— Aşa e, iar mama e la magazinul din Harrogate.

— L-am verificat eu pe Desmond, zise Bryan. Tatăl tău mi-a spus că nu se simte bine. Dar unde e Emsie pe o vreme ca

asta? Margaret mi-a spus că şi *ea* a ieşit.

— Emsie a coborât în sat să vadă noul cal al prietenei sale, Annie. A mormăit ceva în sensul că va rămâne acolo şi la prânz. Dar mă ai *pe mine,* bunicule. Putem lua masa împreună. Margaret îţi va pregăti ceva special.

Zâmbind, Bryan îşi îmbrăţişă cu dragoste nepoata, apoi o depărtă puţin şi zise:

— Eşti nemaipomenit de frumoasă azi, draga mea.

Linnet zâmbi, îl luă de braţ şi-l conduse de-a lungul

Holului de Piatră către căminul în care duduia un foc bun.

— Ia să vedem* bunicule, ce spui de o picătură din whiskyul tău preferat înainte de masă?

— Nu aş refuza, Linnet, mulţumesc, draga mea.

— O să te încălzească. Ai nevoie într-o zi ca asta, zise ea, îndreptându-se spre barul din colţ, unde o grămadă de sticle, pahare şi o găleată cu gheaţă aşteptau aranjate pe o tavă.

Bryan rămase cu spatele la foc, bucurându-se de căldură, urmărind-o pe Linnet cu privirea şi zâmbind, văzând-o cum îi poartă de grijă. Făcea asta încă de când era copil; pentru fratele ei mai mic, Patrick, fusese o adevărată mamă. Era ceva instinctiv la ea, gândi bătrânul. Atunci când se va mărita, va fi o mamă minunată.

Pe nesimţite, gândurile îi fugiră la Julian Kallinski. Chipeş, tânăr, inteligent, moştenitorul imperiului Kallinski. Dacă el şi Linnet s-ar căsători, cea mai mare dorinţă a lui Emma ar fi îndeplinită. Cele *trei* clanuri ar fi astfel *unite.* Asemeni familiilor Kallinski, Harţe şi O'Neill şi el îşi dorea această uniune.

Era pe punctul să o întrebe pe Linnet despre Julian, când îşi aminti avertismentul lui Shane de săptămâna trecută. Se pare că se exercitaseră prea mari presiuni asupra celor doi tineri pentru a legaliza legătura, aşa încât nu mai ieşeau

împreună. Relaţia lor se „răcise", pentru a folosi expresia lui Shane. Nu, nu era bine să amintească de Julian azi, îşi spuse. Nu avea rost să tulbure apele.

În consecinţă, privi în jur, analizând Holul de Piatră, o încăpere mare, cu tavan înalt, traversat de grinzi de lemn înnegrit, care îşi căpătase numele de la piatra cenuşie ce se găsea prin partea locului. Oamenii o foloseau la construcţia pereţilor, tavanelor, podelei şi chiar a feţei căminului.

Avea şaisprezece ani când păşise prima oară aici, alături de Emma şi tatăl lui. Ea dorise să le arate casa pe care abia o cumpărase, iar ei fuseseră impresionaţi de măreţia acesteia. „Spaţiu irosit", murmurase Emma, privind holul. Până la urmă, îl transformase într-unul dintre cele mai frumoase livinguri pe care le văzuse vreodată. În ciuda mărimii, prin aceea că Emma folosise mobilă stil Tudor şi Jacob, din lemn moale şi negru, canapele şi scaune largi, încăperea dobândea căldură şi intimitate.

Deşi Paula îşi adusese şi ea contribuţia de-a lungul anilor, în ochii lui Bryan încăperea arăta exact ca atunci când Emma o terminase de mobilat. Paula păstrase stilul iniţial şi, asemeni bunicii sale, umpluse camera de ghivece alb-albastre şi găleţi de aramă, toate pline cu flori. În clipa aceea, pe console şi pe mesele de lemn erau crizanteme roz, portocalii şi galbene, flori roşu-portocaliu şi multe orhidee albe pe care Paula le iubea şi le cultiva în seră.

Câteva clipe mai târziu, Linnet se întoarse cu un pahar de whisky pentru el şi unul de sherry pentru ea şi ciocniră. „Noroc", spuseră în acelaşi timp.

Bryan sorbi din pahar, murmurând apoi gânditor:

— Cred că te plimbai pe dealurile acelea pentru că ceva te nemulţumeşte.

Linnet aprobă dând din cap, dar nu scoase o vorbă.

Bătrânul se întrebă dacă nu cumva o îngrijora relaţia ei cu Iulian, aşa că adăugă pe un ton cât mai natural cu putinţă:

— Vrei să vorbim despre asta?.,

Linnet şovăi o clipă înainte să-i răspundă:

— E vorba de Tessa. Mă îngrijorează – adică atitudinea ei faţă de mine mă îngrijorează, bunicule. În ultimul timp a devenit extrem de ostilă.

— Dar asta nu e ceva nou, nu?

— Nu, cred că nu. Comportamentul ei a fost adeseori bizar faţă de mine; uneori chiar brutal când eram mici, după cum îţi aminteşti şi tu. De când lucrează la Harte's, a devenit autoritară.

— Se ia chiar la întrecere cu tine, nu, Linnet?

— Cred că da.

Bryan tăcu o clipă, apoi zise cu glas scăzut:

— Probabil că o nelinişteşte ceva.

Linnet aruncă o privire nedumerită spre bunicul ei:

— Ce vrei să spui?

— Că ceva o nemulţumeşte. Sunt sigur că asta se întâmplă fiindcă poziţia ei la Harte's o nelinişteşte. Îşi doreşte cu disperare ca cineva să-i garanteze că îi va succede mamei voastre într-o bună zi.

Linnet aprobă cu o mişcare energică a capului:

— *Cu siguranţă.* Asta vrea, de fapt la asta se şi aşteaptă.

— Şi tu ce părere ai, draga mea? încercă Bryan să afle, privind-o curios.

— Nu ştiu care sunt planurile mamei, dar Tessa *este* cea mai mare dintre copii şi cred că merită să moştenească locul atunci când ea se va retrage.

Bryan dădu vehement din cap şi, luând-o de braţ, o conduse spre canapea, aproape de foc.

— Să ne aşezăm, zise el. După ce se instală comod într-un

colţ, sprijinit de perne, continuă: Mama ta nu ţine cont de astfel de reguli. Sunt sigur că îl va desemna succesor pe cel pe care şi-l *doreşte.* Este acţionarul cel mai puternic, fără a mai aminti poziţia de director general.

Văzând că Linnet tace, Bryan adăugă:

— Să nu uităm că a lucrat mulţi, mulţi ani alături de Emma Harţe, şi asta era politica ei. Oferea locul celor ce meritau şi puteau face faţă unei asemenea responsabilităţi. Paula va proceda la fel.

— Probabil că ai dreptate, bunicule. Dar Tessa se descurcă foarte bine la Harte's. Este un director extrem de priceput.

— Ar putea conduce şi magazinul din Knightsbridge, implicit întregul lanţ de magazine? o întrebă Bryan, fixând-o.

Linnet îşi muşcă buzele şi se uită în altă parte, conştientă de privirea pătrunzătoare a bunicului său. Îşi aminti discuţia cu Gideon pe aceeaşi temă şi pe aceea cu India, verişoara ei, care lucra tot la Harte's. Deşi gândeau că Tessa nu ar putea să se descurce, purtarea ei, mai ales pe vremea când erau copii, îi făcea să fie subiectivi.

Dregându-şi vocea, spuse:

— Tessa este un director foarte bun, organizat, pragmatic, care se ocupă îndeaproape de toate problemele zilnice… Se întrerupse, amintindu-şi de certurile lui Paula cu sora ei în legătură cu planificările. Oftând, îşi privi bunicul: O, Doamne, bunicule, Tessa e sora mea şi o iubesc…

— Presimt un mare *dar* relativ la anumite aspecte ale muncii ei.

— Asta este impresia mea. După cum am mai spus, se descurcă de minune în problemele zilnice, dar niciodată nu ia în considerare viitorul.

— Poate nu are viziune, spuse Bryan. În orice afacere trebuie să priveşti în perspectivă, mai ales în vânzări, altfel

magazinele nu pot rezista prea mult timp. Aceasta a fost una dintre calităţile mamei tale, Linnet. Această capacitate a fost nemaipomenită de-a lungul anilor şi încă mai este. Emma mi-a spus adeseori acelaşi lucru. Străbunica ta era extrem de mândră de asta şi ideea că Paula va moşteni totul într-o bună zi îi dădea siguranţă.

— Mama este un adevărat geniu în multe privinţe. Ştii, atitudinea lui Tessa faţă de proiectul meu a iritat-o foarte tare. Sora mea crede că ideea unei retrospective a modei este ridicolă şi că niciodată nu va avea succes. Eu, însă, sunt convinsă că nu e aşa, iar mama m-a aprobat.

Bryan se încruntă, clătinând capul, şi după câteva clipe de gândire adăugă:

— Retrospectiva ta este cât se poate de justificată, va atrage sute de femei care vor cheltui o mulţime de bani.

— Tocmai, bunicule! Asta este şi ideea mea, dar Tessa nu înţelege.

Sau nu vrea, gândi Bryan, dar spuse altceva:

— Important este că va reprezenta un mare succes. Nu trebuie să-ţi faci griji cu ce crede sau ce spune Tessa, ci şeful tău, care este Paula.

Linnet dădu din cap.

— Pe mama o încântă ideea că voi folosi o mulţime din hainele elegante ale bunicii. Hainele „vechi“ se *poartă* foarte mult zilele astea, iar retrospectiva acoperă o perioadă de optzeci de ani. Şi India crede că vom atrage multe femei.

— Spune-mi, cum se descurcă micuţa India?

— Foarte bine, bunicule, dar nu mai este atât de mică. A devenit o tânără foarte frumoasă.

— Am observat şi eu în seara de Anul Nou, remarcă bătrânii surâzând. Întotdeauna o voi considera pe India micuţă. Ştii, fragilă, delicată şi feminină.

— Aşa şi este. Revenind însă la Tessa, Gideon spune că ea nu ştie să se descurce cu oamenii, că nu simte pic de simpatie sau compasiune. Linnet se lăsă pe spate strâmbându-se uşor. Mama spunea că este foarte important să dai dovadă de compasiune faţă de oameni atunci când te afli în postura de angajator, iar Gideon e de părere că Tessa nu e în stare de aşa ceva.

— Dar tu ce spui?

Bryan intui răspunsul, apreciind tăcerea fetei. Mai ştia şi că nepoatei sale nu-i plăcea să-i critice pe alţii. Hotărând să nu ceară lămuriri, se sprijini de pernele canapelei, şi o studie. Simţi brusc un nod în gât de emoţie: în faţa lui nu mai era Linnet O'Neill, nepoata lui de douăzeci şi cinci de ani, ci Emma Harţe, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, mama lui adoptivă. Bryan se născuse în decembrie 1918, iar mama lui biologică, Laura O'Neill, murise la scurtă vreme după aceea. Cum tatăl lui, Blackie, participa la primul război mondial, nu mai rămăsese decât Emma Harţe, cea mai bună prietenă a părinţilor lui, să aibă grijă de el. Îl luase de la spital şi-l crescuse ca pe ceilalţi copii ai săi. Chipul *ei* fusese acela pe care îl zărise din leagăn şi pe care învăţase să-l iubească la o vârstă atât de fragedă.

Acum, după optzeci şi patru de ani, avea înaintea ochilor aceleaşi trăsături. Desigur că nu Emma se afla acolo, ci Linnet, dar pentru el părea reîncarnarea celei dintâi; asemănarea era izbitoare.

— Bunicule, te simţi bine? Ai o expresie ciudată, zise Linnet.

Îndreptându-se de spate, Bryan clipi des, apoi zâmbi.

— Acasă am câteva fotografii ale străbunicii tale când era de vârsta ta, poate ceva mai mare. Semeni *leit* cu ea, Linnet. Nu numai că arăţi ca ea, după cum spun toţi, dar ai moştenit

foarte multe expresii şi gesturi de-ale ei. Cu siguranţă ai tot atâta energie, ambiţie şi talent pentru afaceri. Gândeşti la fel ca ea. Zâmbi. După părerea mea, eşti cea mai bună.

— Bunicule, eşti subiectiv.

— Poate că da. Dar vei fi o altă minunată… Emma Harţe.

— O să încerc să fiu aşa cum era ea şi să îndeplinesc toate lucrurile în care credea. Ştiu că era integră, o femeie de onoare, capabilă să deosebească binele de rău şi întotdeauna corectă în afaceri.

— Într-adevăr, aşa era, iar tu îi vei semăna, n-am nici cea mai mică îndoială, draga mea, spuse bătrânii, luându-i mâna. Pariez pe tine, Linnet. După părerea mea, *tu* ar trebui să preiei afacerea după retragerea mamei tale. Harte's ar trebui să-ţi aparţină.

— Mi-ar face mare plăcere, dar asta depinde de mama.

Probabil că te-a ales deja, continuă Bryan în gând, fără a-i mărturisi însă nepoatei sale.

— Vreau ca fotografiile Emmei să fie ale tale. Data viitoare o să ţi le aduc, zise bătrânul.

— Mulţumesc, bunicule. Mi-ar plăcea să le am. Le voi păstra cu sfinţenie.

Câteva clipe mai târziu, Margaret intră grăbită şi, ca de obicei, spuse scurt:

— Prânzul este gata, domnule O'Neill… Linnet. Dacă vreţi, o să-l servesc în camera pentru micul dejun, dar e mult mai comod aici, în sufragerie, cu focul aprins…

— Mulţumim, venim imediat, Margaret, zise Bryan ridicându-se. Linnet mi-a spus că mi-ai pregătit ceva special. Aşa că spune-mi ce avem la prânz?

Margaret izbucni în râs:

— Câteva dintre felurile dumneavoastră *preferate,* domnule O'Neill. Aveam câteva crevete din Morecambe Bay

păstrate pentru prânzul de mâine, dar m-am gândit că v-ar plăcea să le gustaţi azi, cu pâine neagră şi unt din acela al meu; am făcut şi o plăcintă cu came. Budinca este cu mere proaspăt coapte şi cremă de ouă, aşa cum vă place.

— Dumnezeule, Margaret, sunt copleşit! Totul sună grozav, remarcă Bryan zâmbind. Apoi, întorcându-se spre Linnet, adăugă: Mă gândesc cât se poate de serios să mă mut aici.

— Mi-ar plăcea, bunicule! exclamă încântată fata, îmbrăţişându-l.

— Ideea este cât se poate de tentantă, draga mea, dar cred că e mai bine dacă rămân la Harrogate. Totuşi, casa aceea e construită de Blackie, iar eu locuiesc acolo de o veşnicie. O păstrez caldă pentru Desmond, ca să zic aşa. Într-o bună zi va fi a lui.

— Să nu vorbim de asta! strigă Linnet, împingându-l spre salon. Mai ai încă mulţi ani de trăit.

— Sper, Linny, dar după cum spunea şi Blackie, când ai peste optzeci de ani, timpul este limitat.

Cei doi se aşezară în jurul mesei rotunde din lemn de nuc, situată chiar lângă fereastră. Până de curând încăperea fusese un birou destul de puţin folosit, considerat de Paula drept un spaţiu irosit. Cu câteva luni înainte de Crăciun îl transformase într-un loc unde puteai lua micul dejun, prânzuri uşoare sau ceaiul de după-amiază.

Datorită talentului de decoratoare al lui Paula, camera avea un aer primăvăratic, culorile predominante fiind verdele deschis şi albul: pereţii zugrăviţi în verde, draperiile cu dungi verzi şi albe, ca şi tapiţeria scaunelor. În plus, pe un perete atârna o colecţie de treizeci şi şase de acuarele cu motive florale, pe o servantă lungă, din lemn, tronau vaze cu crizanteme galbene şi albe, iar într-un colţ se afla un dulap

Queen Anne. Frigul de afară era atenuat de focul din cămin. Ceaiul se servea adesea la măsuţa de cafea plasată în faţa căminului, cu o canapea micuţă şi câteva fotolii în jur.

Bryan admiră talentul lui Paula. Asemeni răposatei lui soţii, Geraldine, nora sa se pricepea să dea o notă de eleganţă unei încăperi, fără ca aceasta să intimideze, deoarece îmbina rafinamentul cu confortul.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, bunicule, zise Linnet.

Bătrânul zâmbi.

— Nu mă preocupă mare lucru. Dar… Se opri aplecându-se deasupra mesei şi întrebă pe un ton conspirativ: Mai ştii ceva despre planurile lui Paula în legătură cu aniversarea lui Shane?

Linnet dădu din cap.

— Mama mi-a vorbit despre asta chiar zilele trecute. Unchiul Winston va împlini şaizeci de ani în iunie şi spunea că are de gând să organizeze o petrecere comună. De fapt, mi-a zis că are de gând să vorbească şi cu tine. Linnet îl privi încruntată. Probabil că nu a făcut-o.

— Aşa e… Bryan se întrerupse când Margaret intră cu o tavă. Femeia îi puse în faţă o farfurie cu crevete; aduse apoi una şi pentru Linnet.

— Pâinea neagră şi untul sunt pe masă, domnule O'Neill, zise ea. Apoi privi când la unul, când la altul şi întrebă: Mai aveţi nevoie de ceva?

— Totul e în regulă, Margaret, răspunse Linnet. Mulţumim foarte mult.

Menajera dădu din cap, zâmbi uşor, apoi se făcu nevăzută.

Bryan ridică furculiţa, înfigând-o în creveta prinsă în mijlocul untului întărit.

— Mmm. Sunt delicioase. Făcu o pauză şi continuă: O petrecere *unită,* care va să zică; şi unde are mama ta de gând

să facă asta?

— Aici, la Pennistone Royal… Linnet şovăi când observă expresia lui. Nu-ţi place ideea unei petreceri comune?

— Ba da, mi se pare minunat, Linny, draga mea. Tatăl tău şi Winston au fost cei mai buni prieteni încă de când erau mici; apoi au fost împreună la Beck House, în West Tanfield. Ce nebunatici erau în copilărie, remarcă el râzând. Când erau tineri, alergau după fete. Erau foarte chipeşi.

— Încă mai sunt, răspunse fata, amuzată.

— Adevărat. Dar le-au cam tăiat aripile preferatele Emmei… mama ta şi Emily! Bryan zâmbi. Au căzut ca seceraţi când frumoasele domnişoare Harţe au clipit din gene! Bătrânul clătină din cap zâmbind şi continuă să ciugulească din crevete.

Când termină de mâncat, Bryan se sprijini de spătarul scaunului, cu privirea aţintită asupra lui Linnet. În lumina slabă ce pătrundea prin fereastră, farmecul chipului ei atrăgea imediat atenţia. Deşi tenul pal conferea un aer fragil întregii sale înfăţişări, Bryan ştia cât de puternică putea fi, fizic, dar şi psihic. Fata avea o voinţă considerabilă, curaj şi energie nebănuite, în ciuda constituţiei fragile.

„Va avea nevoie de toată puterea ei, precum şi de stăpânire de sine, gândi el. Tessa doreşte să aibă totul, este convinsă că merită şi va lupta din răsputeri pentru ceea ce crede că i se cuvine.“ Intuiţia îi spunea că Paula îi va ceda totul lui Linnet – fiica ei cu Shane, marea dragoste a vieţii sale, eroul din copilărie, adevărata ei jumătate. Şi-o doriseră mult pe Linnet, fructul unei mari pasiuni. Nepoata lui semăna leit cu femeia care fondase dinastia Harţe şi marele imperiu de afaceri. Nicio îndoială că Paula o găsea pe Linnet irezistibilă. Şi cea mai potrivită să-i ia locul. Era puternică, calmă şi extrem de inteligentă pentru cineva atât de tânăr.

Tessa nu era la fel de talentată în afaceri, nu avea viziunea şi curajul ei, calităţi esenţiale pentru a conduce lanţul de magazine Harţe. Paula ştia toate acestea. Poate că nu era dispusă să discute cu cineva, dar Bryan *intuia* că Paula cunoştea foarte bine defectele lui Tessa.

Chiar şi pe când Tessa era încă o fetiţă, înainte de căsătoria lui Paula cu Shane, Bryan rezistase farmecului ei. Nu privise cu ochi prea buni copilul lui Jim Fairley, intuindu-i vanitatea, duplicitatea şi aplecarea către minciună. Mai târziu, antipatia ei faţă de Linnet îl iritase foarte tare. Acum, când deveniseră toţi adulţi, Tessa nu numai că îşi invidia sora vitregă, dar aproape o detesta, mai ales din cauza înfăţişării ei.

Celelalte resentimente ale lui Tessa aveau legătură cu familia Fairley, cu Shane care, deşi se purtase ca un tată iubitor, fusese perceput ca un părinte vitreg, chiar şi cu Emma Harţe, care avea motivele ei.

„Vor apărea necazuri cât de curând“, gândi Bryan, luând o înghiţitură de apă. Presimţea că Tessa o ţintea pe Linnet şi că înfruntarea nu va fi deloc plăcută. Şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, dar ştia că aşa ceva nu era cu putinţă.

Zarurile fuseseră aruncate demult.

3

Nu e decât o răceală, tată, nu sunt pe moarte, zise Evan, ţinând telefonul între ureche şi umăr şi încercând să ajungă la cutia de şerveţele de pe masă. O să mă simt mai bine peste câteva zile, adăugă, suflându-şi nasul. Transmite-le tuturor dragostea mea.

— Aşa voi face. La revedere, scumpa mea.

— La revedere, tată.

După ce închise, Evan se lăsă să alunece înapoi pe perne, trăgând păturile până sub bărbie. Răcise în seara când se întorsese de la New York, adică miercuri. Acum era sâmbătă şi nu se simţea deloc mai bine, deşi luase medicamentele prescrise.

Mai bine să fiu bolnavă *aici* decât într-un hotel oarecare, îşi zise ea. Atunci când hotărâse să locuiască la Londra, tatăl ei insistase să stea la micul hotel al familiei din Belgravia, condus de vechiul său prieten George Thomas. Owen îl cunoscuse în tinereţe, atunci când venise să stea la Londra şi de atunci rămăseseră prieteni. Acum se bucura că fusese de acord cu el. George, pe care abia şi-l amintea din copilărie, era un galez adorabil, iar Arlette, soţia lui, o franţuzoaică curajoasă care părea să ştie tot. Amândoi se arătaseră binevoitori şi îi oferiseră o cameră frumoasă şi confortabilă.

Aflată la etaj, sub podul măreţei reşedinţe victoriene pe care cu câţiva ani în urmă o transformaseră într-un hotel mic, dar atrăgător, încăperea era decorată cu tapet floral, colorat şi mobilă victoriană, inclusiv patul mare în vârful căruia şedea acum cocoţată. Aici se simţea ocrotită şi îngrijită.

În ciuda atenţiei drăgăstoase a lui Arlette, Evan ar fi dat orice să nu se fi îmbolnăvit. Plănuise să se ducă la magazinul Harte's din Knightsbridge şi să-şi fixeze o întâlnire cu Emma Harţe, folosind numele buneii sale drept pretext. „Săptămâna viitoare, îşi zise, săptămâna viitoare mă voi duce să mă întâlnesc cu ea."

Evan se simţise pierdută după moartea lui Glynnis Hughes în lima noiembrie a anului trecut. Bunica fusese cea care o încuraja mereu, care-i spunea că poate face orice îşi punea în gând dacă era cu adevărat hotărâtă şi muncea din greu pentru asta.

Imaginea mamei sale îi apăru deodată înaintea ochilor şi Evan rămase o clipă pe gânduri. Cândva, Marietta Hughes fusese o artistă cât se poate de talentată, dar la un moment dat ceva se întâmplase şi renunţase la viaţă.

Atunci când Evan îi mărturisise tatălui ei că are de gând să plece la Londra pentru un an, el se arătase entuziasmat de idee, însă Evan observase părerea de rău din ochii lui şi îşi dăduse seama că el va fi cel care-i va simţi cel mai mult lipsa. Spre deosebire de mama ei. Marietta nici măcar nu-i remarcase absenţa atunci când, cu şapte ani în urmă, se mutase la New York.

Apoi, pe la mijlocul lui decembrie, dăduse înapoi, spunându-i tatălui său că poate nu va mai pleca. El insistase ca Evan să facă această călătorie, amintindu-i că şi el procedase la fel, cu treizeci de ani în urmă, vizitând Londra, locul unde se născuse în timpul celui de-al doilea război mondial. Atunci o întâlnise pe Marietta, studentă la Colegiul Regal de Artă. Marietta Glenn. O frumoasă blondă din California de care se îndrăgostise nebuneşte şi cu care se căsătorise la Londra.

— Nu uita, şi *tu* te-ai născut tot aici, îi amintise apoi lui Evan.

După ce discutaseră despre Londra, fata îi relatase tatălui său ultimele cuvinte ale lui Glynnis, iar el se declarase la fel de uimit ca şi ea.

— Dar Emma Harţe trebuie să fie foarte bătrână. Mama a spus odată că a cunoscut-o în timpul războiului, chiar înainte de a se căsători cu minunatul ei soldat, aşa cum îl numea pe tata, după care venise în America. După cum bine ştii… totul este istorie. Mă îndoiesc că nunele mamei îi va spune ceva, aşa că să nu fii dezamăgită, draga mea, dacă nu obţii niciun răspuns.

Evan îi promisese că nu se va lăsa descumpănită de nimic în timpul acestei călătorii şi vorbise cât se poate de serios. Tatăl ei o îmbrăţişase şi îi spusese cât de mult o iubeşte. Apoi o asigură că nu va avea nicio problemă să găsească de lucru în Londra, deoarece avea naţionalitate dublă, ca şi el. Deoarece se născuse în Anglia, dintr-un tată americano-britanic şi o mamă americană, însemna că era cetăţean legal pe ambele maluri ale Atlanticului.

Apoi stabiliseră data plecării. Tatăl ei aranjase totul apelând la vechiul lui prieten George. Îi spusese că ar trebui să-i considere pe el şi pe soţia lui, ca rude apropiate.

— Amuză-te, dar mai presus de toate încearcă să fii fericită, Evan, zisese el cu un zâmbet larg, îmbrăţişând-o încă o dată. Viaţa e prea scurtă pentru a fi nefericit.

În ziua aceea îşi dăduse seama ce bărbat curajos era tatăl ei. Calmul şi buna dispoziţie nu-l părăseau în ciuda poverii pe care o reprezenta mama ei. Oare ce nu mai funcţionase în psihicul mamei sale? Ştia că existau femei cărora le făcea plăcere să fie bolnave, dar niciuna nu s-ar bucura dacă ar fi maniaco-depresivă.

Doctorii o consultau pe Marietta şi îi prescriau medicamente. Cu toate acestea, nu reuşea să iasă niciodată din starea de depresie. Sau…? Evan se întrebase adesea dacă nu cumva mama sa se prefăcea uneori pentru a se îndepărta de soţul ei, de familie şi de responsabilităţi. Ar fi îngrozitor dacă ar fi adevărat.

„Vreau să-mi trăiesc viaţa din plin, să-mi urmez şi să-mi împlinesc visele. Vreau să am o carieră în modă, aşa cum am visat întotdeauna. Vreau să cunosc un om minunat, să mă căsătoresc, să am copii. Îmi doresc o viaţă, *propria mea viaţă*.“

Ghemuită sub pături, Evan aţipi cu aceste gânduri în

minte.

Nu era sigură că se va simţi fericită la Londra, dar merita să încerce. Tocmai de asta venise, să dea piept cu provocarea, să-şi caute destinul. Aici se născuse şi locuise până la patru ani. Apoi părinţii ei se întorseseră la New York, stabilindu-se curând după aceea în Connecticut. Acolo fuseseră adoptate Elayne şi Angharad, deoarece mama lui Evan suferise o histerectomie, dar îşi dorise mai mulţi copii.

Owen Hughes îşi adăpostise familia într-o casă veche din Kent, ajutat fiind de mama sa atunci când se lansase în afacerile cu antichităţi. Owen călca pe urmele tatălui său; Richard Hughes îşi învăţase fiul tot ce ştia, iar acesta studiase pe cont propriu, îmbogăţindu-şi mereu cunoştinţele.

Bunicii o aduseseră pe Evan înapoi la Londra atunci când avea doar doisprezece ani. Richard venise să cumpere ceva şi le invitase pe Glynnis şi Evan să-i ţină companie.

Ea şi bunica îl însoţiseră în căutarea unor obiecte vechi şi frumoase, călătorind în orăşelele din preajma capitalei sau mergând cu maşina până în Gloucestershire şi Sussex. Totul reprezentase o adevărată aventură şi îi plăcuse grozav.

Când bunicul era plecat ca să încheie anumite afaceri, ea şi Glynnis se duceau să viziteze castelul Windsor, curtea de la Hampton şi grădinile Kew. Atunci aflase despre istoria Marii Britanii, a Ţării Galilor, de la bunica ei care ştia o mulţime de lucruri şi avea un talent extraordinar de povestitor.

Vremea fusese încântătoare în vara aceea, iar cei trei se bucuraseră de fiecare clipă petrecută împreună. Bunicului ei îi plăcea teatrul, şi mergeau să vadă piesele din West End. Într-o seară au luat cina la Savoy Hotel, în eleganta încăpere cu vedere spre Tamisa; altă dată, după spectacol, bunicul le dusese la Rules, un restaurant vechi şi cunoscut, preferatul

lui. Evan nu uitase niciodată zilele acelea.

După aproape două săptămâni petrecute la Londra, traversaseră Canalul spre Franţa. Bunicul ei era expert în mobilă englezească-georgiană şi în porţelanuri englezeşti şi europene. Acesta a fost adevăratul motiv al călătoriei lor în Franţa… căutarea unor porţelanuri rare, în stare perfectă.

Owen aflase de la tatăl lui tot ce ştia el despre porţelanurile europene şi englezeşti şi despre mobilă. „Am studiat lângă maestru", spunea adeseori. Acum era un adevărat expert în materie. De-a lungul anilor îşi făcuse un renume incontestabil şi oameni din întreaga lume îi cereau părerea. Evan ştia cât de mult iubea tatăl ei antichităţile şi îşi dădea seama că pasiunea aceasta fusese salvarea lui.

Angharad, cea mai mică dintre fete, se dovedise destul de talentată să descopere „obiectele de bună calitate", după cum afirmase bunica lor. Ştiind că fiica lui avea „ochi bun", Owen o implicase în afacere atunci când crescuse, iar acum lucra alături de el, la magazinul din New Millford, câteva zile pe săptămână şi duminica.

Elayne, mijlocia, era pictoriţă şi avea un studio micuţ în apropierea casei din Kent. Tablourile ei, expuse la o galerie creată special de tatăl ei în magazinul din New Millford, se vindeau foarte bine. Oamenilor le plăceau peisajele şi plajele inundate de soare pe care le picta, dar mai ales portretele mamă-copil.

În adolescenţă, Evan o considerase pe Glynnis cea mai bună prietenă a ei. La şaptesprezece ani se dusese să locuiască cu bunicii în Mahnattan şi după şase luni, la optsprezece ani, intrase la Institutul Tehnologic de Modă de pe West Twenty-seventh Street, pentru a studia designul, adevărata ei vocaţie.

Acum, brusc, gândurile îi zburară la testamentul bunicii

sale, de care nu numai ea, ci şi Owen fuseseră profund uimiţi. Glynnis lăsase o moştenire de aproape patru sute de mii de dolari, sumă care le tăiase respiraţia.

— De unde i-a adunat? îşi întrebase tatăl atunci când părăsiseră biroul avocatului.

Owen dăduse nedumerit din umeri,

— Habar n-am, draga mea, dar mama a fost o femeie chibzuită şi bună în afaceri. Ani la rând s-a îngrijit de registrele tatălui meu; chiar el mi-a spus că era foarte pricepută la matematică. Mai ştiu că îi plăcea să joace la bursă. S-a descurcat destul de bine de-a lungul anilor, dar întotdeauna a fost prevăzătoare şi preocupată să economisească. Probabil că aşa s-au adunat atâţia bani… datorită chibzuinţei şi prudenţei sale.

Owen primise banii şi apartamentul mamei sale, pe care Glynnis îl moştenise la moartea lui Richard, cu câţiva ani în urmă. Elayne şi Angharad fuseseră şi ele înzestrate destul de bine, iar Evan primise treizeci de mii de dolari, mult mai mult decât celelalte. Cum ea era cea mai mare dintre fete, cele două surori nu obiectaseră. Toate cele trei fete primiseră bijuteriile şi obiectele de valoare ale bunicii, care lăsase câteva piese de valoare şi nurorii sale, nevrând să o ignore.

„Urmează-ţi visul“, îi spusese tatăl ei. O să încerce. Bunica ei făcuse ca aşa ceva să fie posibil. Evan putuse veni la Londra fără să fie nevoită să-i ceară bani lui Owen şi îi era recunoscătoare bunicii pentru asta.

Îi mai răsunau încă în urechi cuvintele lui Glynnis, pe patul de moarte şi se întreba de ce Emma Harţe deţinea cheia viitorului ei. Ce vrusese să spună? Oricum, nu va putea afla până săptămâna viitoare când seva înzdrăveni de-ajuns încât să o viziteze.

Evan se ridică, apropiindu-se de comoda pe care erau aranjate câteva fotografii cu cei din familia ei. O ridică pe cea în care erau ea şi bunicii. Avea atunci doisprezece ani şi poza era făcută la Londra.

O privi câteva clipe şi remarcă în fundal porţile palatului Buckingham. Ziua fusese însorită şi ea mijea ochii din cauza luminii. Purta pantaloni kaki, bluză şi adidaşi albi şi părea adormită. Surâse privind imaginea, amintindu-şi cât de stânjenită era de picioarele lungi şi umerii înguşti. Tunsoarea dreaptă, cu breton, nu i se potrivea deloc, lucru de care atunci nu-şi dădea seama.

Bunicul, înalt, cu o ţinută aproape militară, purta o haină neagră, pantaloni gri, cămaşă albastră şi cravată bleumarin, arătând de-a dreptul elegant. Avea părul cărunt şi pe chipul cu trăsături aspre străluceau ochii de un cenuşiu deschis. Arăta la fel de chipeş ca în tinereţe.

Înfăţişarea bunicii era senzaţională. Avea atunci şaizeci şi cinci de ani şi încetase de mult să-şi vopsească părul, aşa că un nor argintiu îi încadra chipul luminat de ochii ei albaştri. Zâmbetul era la fel de larg şi cald ca întotdeauna.

Evan îşi zise că bunicii sunt foarte importanţi în viaţa oricui. Doar datorită lor ştii cu adevărat cine eşti şi de unde provii. Într-o anumită privinţă, străbunicii sunt şi mai importanţi, fiindcă datorită lor îi înţelegi mai bine pe bunici, pe părinţi şi chiar pe tine însuţi. Eşti nu numai moştenitorul lor genetic, ci duci cu tine speranţele, visele şi aspiraţiile lor. Toate aceste elemente se regăsesc în sângele care-ţi curge prin vene. Cunoaşterea strămoşilor îţi oferă un sens al direcţiei, gândi ea, îţi spune ce fel de persoană vei deveni. Dă sens vieţii sale.

Datorită bunicii ei se afla aici. Iar săptămâna viitoare, atunci când se va duce la magazinul Harte’s din Knights-

bridge, îşi va înfrunta viitorul. Avea încredere deplină în Glynnis, bunica ei.

4

După-amiază târziu, Linnet porni spre mansardele din aripa de est de la Pennistone Royal. De câteva luni începuse să lucreze acolo în week-end-uri şi aproape terminase catalogul cu confecţii al lui Emma.

Descuie uşa, intră, aprinse lumina, apoi rămase o clipă privind în jur mulţumită. Mansardele reprezentau un loc special pentru ea, mai ales după ce le aranjase aşa cum dorea. Ceea ce le făcea unice era mărimea; nu semănau cu podurile mici, cu tavanul jos din majoritatea caselor.

Spaţioase, cu plafoane înalte, fuseseră remodelate de bunica ei cu mulţi, mulţi ani în urmă. Emma placase pereţii cu cedru, acoperise podelele cu o mulţime de covoare şi asigurase o lumină excelentă. Dulapurile cu sertare adânci erau pline de cutii de toate mărimile care adăposteau tot felul de lucruri. Într-un cuvânt, Emma crease nenumărate depozite pentru toate hainele şi accesoriile sale, precum pantofi, pălării, genţi şi bijuterii.

Intrând în încăpere, Linnet nu se putu opri să nu se felicite că ea şi India reamenajaseră totul cu câteva luni în urmă. Atunci când mama ei o rugase să facă ordine în mansardă, lui Linnet nu-i trebuise prea mult timp ca să-şi dea seama că, de fapt, nu exista dezordine. Singura problemă era că multe cutii fuseseră îngrămădite laolaltă şi umplute cu nenumărate haine şi costume.

Ea şi India hotărâseră că, o dată cutiile aranjate, nu exista decât o singură modalitate de a ordona hainele – după designer, şi nu după categorie, aşa cum procedaseră cu ani

în urmă mama ei şi mătuşa Emily. Acum, fiecare designer avea cutia lui, cu numele înscris cu litere mari.

Pe Linnet o mirase întotdeauna că se păstraseră atât de multe lucruri. Când era mică, îi plăcea să se plimbe printre grămezile de haine, să admire mărgelele şi broderia, să mângâie satinul, mătăsurile şi catifelele ce se aflau acolo.

Străbunica ei avusese mult gust şi conservase totul perfect, sarcină preluată mai târziu de Paula şi Emily. Cu câţiva ani în urmă, mama ei instalase aer condiţionat pentru ca hainele să se păstreze cât mai bine.

Costumele erau învelite în saci de bumbac, cu fermoar, însă ea şi India scoseseră multe ca să vadă ce s-ar mai putea face cu ele. Plimbându-se printre cutii, le privea gânditoare, zicându-şi că putea folosi la retrospectivă majoritatea garderobei străbunicii sale, mai ales pentru perioada anilor optzeci.

Costumele Emmei datau din anii' 20 şi purtau semnătura unor mari designeri, dintre care trei fuseseră preferaţii ei – Pierre Balmain, Cristobal Balenciaga şi Christian Dior. Cumpărase însă şi de la Vionnet şi Chanel din Paris, de la Hardy Amies din Londra, de la creatoarea americano-franceză Pauline Trigere, a cărei casă de modă avea sediul central în New York, de la designerul rus Valentina, a cărei casă de modă se aflase tot în New York până la retragerea ei, în 1957. Mai erau şi toate acele accesorii minunate – o adevărată comoară de eleganţă şi stil.

Linnet ştia că ar putea termina catalogul chiar mâine, însă acum avea un scop precis – căuta o rochie de seară despre care îi povestise mătuşa Emily săptămâna trecută. O descoperise cu ani în urmă în apartamentul Emmei din Belgrave Square şi o folosise într-una din paradele de modă iniţiate de Paula în anii şaptezeci, numită Fantezia Modei.

— Trebuie să o găseşti, îi spusese Emily. Nu s-a pierdut. E doar rătăcită. De vreme ce nu este la Londra, pun pariu că se află în mansardele de la Pennistone Royal. Caută o cutie cu poartă marca Harte's, oarecum ştearsă de timp. Acolo am găsit-o şi am pus-o la loc, din câte îmi amintesc. După cum ştii, rochiile cu mărgele sunt destul de grele; podoabele trag materialul în jos şi strică aspectul veşmântului, aşa că nu poate fi într-un sac de bumbac atârnat pe undeva.

Apoi Emily îi descrisese rochia:

— Este din muselină albastru deschis, acoperită cu mărgeluţe mici, unele de aceeaşi culoare, altele de un verde smarald. Este absolut minunată. A, şi tot acolo mai sunt pantofii de seară, din mătase verde, luaţi de la Pinet, din Paris.

Când Linnet ajunse la capătul primului şir de cutii, lăsă coşul de unelte pe masa lungă de lucru. Apoi puse o scară în dreptul unuia dintre dulapurile înalte, urcă treptele şi trase o cutie mare, răsturnând alte câteva pe podea. Coborî, aşeză cutia pe masă, dar presimţea că rochia nu se afla acolo. O deschise şi constată că înăuntru erau mai multe cutii de pantofi. În clipa aceea, telefonul celular începu să sune. Scotocind prin coş, reuşi în cele din urmă să-l scoată.

— Alo?

— Eu sunt, Gideon.

— Bună! Unde eşti, Gid?

— La grajdurile din Middleham. Când am telefonat acasă, Margaret mi-a spus să te caut pe celular. Pe unde naiba umbli? Te aud de parcă ai fi pe lună.

Linnet izbucni în râs.

— Nu încă. Sunt în mansardă.

— Dumnezeule, au trecut ani de când nu am mai fost acolo… de când nu m-am mai jucat cu toate vechiturile alea.

— Nu în podurile acelea, prostuţule. În aripa de est, acolo unde sunt depozitate hainele bunicii. Caut o rochie de seară despre care mi-a povestit mama ta acum o săptămână.

— O, Doamne, ai dreptate. Marele tău proiect se află în plină desfăşurare. Optzeci de ani de „Eleganţă şi Stil“, continuă el vag amuzat.

— Nu râde de mine, Gideon. Retrospectiva va genera o mare afluenţă în departamentul de modă, iar asta echivalează cu vânzări semnificative.

Gideon deveni deodată serios, ştiind cât de pasionată era Linnet de munca ei.

— Acum *tu* eşti cea prostuţă. Ideea este minunată şi nu aş glumi niciodată pe tema asta.

— Probabil că nu, Gid. Vii la cină în seara asta, nu-i aşa?

— Sigur că da. De asta îţi şi telefonez… Ascultă, crezi că s-ar supăra mama ta dacă aş aduce pe cineva?

— Sunt sigură că nu. Doar ştii cât de mult îi place să joace rolul de mamă universală, să invite întreaga lume la ospeţele familiei. Pe cine vrei să aduci?

— De fapt, Linnet, pe Julian.

— *Kallinski?*

— Mai există vreun alt Julian în viaţa ta?

— Nu, şi nici el nu mai face parte din ea. Mama nu se va supăra dacă îl aduci, dar eu da.

— Ei, haide, Linnet, doar ştii foarte bine ce fel de sentimente ai pentru el.

— Care ar fi acelea, Gid?

— Îl iubeşti.

— Da, este adevărat… aşa cum te iubesc şi pe tine. Ca pe un văr sau un frate mai mare.

— Mincinoaso!

— Nu mint. După cum bine ştii, Julian şi cu mine am

crescut împreună şi avem o relaţie cât se poate de frăţească.

Gideon tăcu, iar Linnet se întrebă dacă nu cumva legătura se întrerupsese.

— Julian nu vorbeşte la fel despre relaţia voastră, auzi ea vocea lui Gideon.

— Cred că înfloreşti lucrurile, Gideon Harţe.

— Nu, deloc. *Ştiu* că te iubeşte şi într-un sens cât se poate de senzual, de romantic, aşa cum un bărbat poate iubi o femeie.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Mai mult sau mai puţin. Pe cuvântul meu de cercetaş, spuse Gideon, devenind brusc serios.

— Ştiam eu că bărbaţii bârfesc mai ceva decât femeile, murmură Linnet. Ce altceva ţi-a mai spus?

Ignorând remarca, Gideon continuă:

— Cred că vrea să-ţi mărturisească *asta* chiar el.

— Când?

— Astă-seară.

— E lângă tine acum?

— Nu, a plecat să-şi viziteze bunicul. Sir Ronald nu se simte bine. Dar Julian locuieşte cu noi la Middleham.

Linnet tăcut.

— Ei, poate veni sau nu la cină? Haide, doar ştii că vrei să-l vezi.

Linnet şovăi câteva clipe, apoi răspunse:

— Cred că nu ar fi nimic în neregulă dacă ar veni. Mama are o mulţime de invitaţi.

— Serios? întrebă Gideon, brusc alarmat. Cine mai vine?

— Ei bine, bunicul se află aici pentru week-end, aşa că mai avem încă un O'Neill, vor fi şase dacă Desmond şi Emsie ni se vor alătura. Mai sunt Emily şi Winston…

— Ştiu că vin şi părinţii mei, o întrerupse el.

— India spunea că ar putea veni de la Londra să mă ajute cu ultimele detalii în legătură cu catalogul şi cu împachetarea hainelor, dar până acum nu şi-a făcut apariţia. A, mama zicea că s-ar putea să vină şi mătuşa Amanda.

— Trebuia să locuiască la noi, dar nu a ajuns încă.

— Viscolul nu a fost atât de puternic încât Amanda să se fi pierdut pe undeva prin zăpadă. Sunt sigură că întârzie. A, apropo, Gid, cred că mama a invitat-o pe Anita Shaw.

— Dumnezeule, nu! exclamă Gideon. Nu o pot suferi pe fata aia… Aş da orice ca mama ta să nu mai încerce să-mi facă legătura cu tot felul de femei. Sunt foarte fericit acum, ca celibatar.

Linnet izbucni în râs.

— Cineva te va prinde în plasă într-o bună zi, Gideon.

— Îi vei spune mamei tale că vine şi Julian, da?

— Da. Şi ascultă, în legătură cu Anita. Am vrut să te necăjesc. Nu e invitată. Cred că mama a renunţat să mai încerce să te căsătorească. Aşteptăm cu toţii să apară o străină de care să te îndrăgosteşti până peste urechi.

— Aş vrea să trăiesc şi eu ziua aceea! Ne vedem mai târziu şi nu munci prea mult.

— Pa, Gid.

Linnet rămase sprijinită de scară câteva clipe, gândindu-se la Julian. Se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală când îi permisese vărului ei să-l aducă la cină. Relaţia lor nu fusese clară pe parcursul ultimului an şi tocmai de aceea preferase să-i pună capăt cu şase luni în urmă. Julian fusese de acord că aveau nevoie de o pauză, aşa încât se despărţiseră de comun acord.

În ciuda relaţiei apropiate dintre cele două familii, nu se mai întâlniseră decât o singură dată, de Crăciun, aici, la Pennistone Royal. Asemeni lui Tessa, Julian preferase să

plece cât putuse de repede fără să pară nepoliticos.

Închise ochii şi îl revăzu în minte. Înalt, subţire, brunet, chipeş, cu cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată. „Pietrele lui reci“, cum le numea ea, atunci când Julian se enerva. Un dor puternic o cuprinse, făcând-o să tresară. Făcuse dintotdeauna parte din viaţa ei, încă de când erau amândoi mici. De la cincisprezece ani nu-şi mai putuse închipui viaţa fără el. Îi simţea lipsa…

— Îmi pare rău că am întârziat.

Linnet deschise speriată ochii. În prag apăruse India, cu propriul ei coş de cumpărături şi ochelarii de soare ridicaţi deasupra părului blond şi ondulat.

India avea douăzeci şi şapte de ani, dar părea mult mai tânără. Avea ochii mari, cenuşii, luminoşi şi chipul expresiv moştenit de la familia Fairley. Nu exista nicio îndoială că India era cea mai îndrăgită persoană din familie: blândă, grijulie, înţelegătoare, o iubeau toţi.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea uşor îngrijorată.

— Nu, totul e în regulă. De ce?

— Eşti palidă şi… Pari tristă.

— O, nu e nimic important, India, răspunse Linnet, îndesind celularul în buzunarul pantalonilor verzi. Am scos cutia aia mare pe masă şi altele au căzut pe jos. Ar trebui să le punem la loc. Poate că rochia care lipseşte se află într-una din ele.

— Draga mea, nu-ţi face griji, o vom găsi până la urmă, murmură India cu accentul ei încântător datorat copilăriei la Clonloughlin, domeniul tatălui său, Anthony Standish, conte de Dunvale.

După ce puse coşul pe masă, India adăugă:

— Sunt sigură că vom termina totul până mâine seară, aşa că nu-ţi face griji.

— Sper să ai dreptate. Luni dimineaţă trebuie să plecăm la Londra cât mai devreme. Avem multă treabă la magazin, India.

Împreună, cele două strănepoate ale Emmei Harţe cercetară cutiile. Trecuse o oră, dar rochia cu mărgele era de negăsit.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva! exclamă Linnet. Hai să căutăm în camera alăturată, din mansarda mai mică, zise ea făcându-se nevăzută.

India o urmă grăbită.

— Cred că încăperea aceea este plină de genţi vechi de piele de-ale bunicii.

— Nu-mi amintesc să fi văzut aşa ceva, zise Linnet derutată. Mă întreb cine le-o fi pus acolo?

— Cine ştie? Nu-i exclus ca mătuşa Emily să fi pus rochia într-una din ele, sugeră India.

— Era sigură că a pus-o înapoi în cutia în care a găsit-o, cea cu sigla Harte's. Poate că se înşală. Totuşi, au trecut ceva ani de atunci.

— Sigur că da, murmură India.

După câteva clipe, cele două fete se aflau în mansarda mică şi priveau rafturile pline de cutii. Pe cele de jos se aflau nenumărate valize de piele.

Linnet zări marca Harte's pe una dintre ele şi se repezi spre ea strigând:

— *Voilà!* Fac prinsoare că e aici. Deschise cutia şi zări o mulţime de mărgele albastre şi verzi ca smaraldul. Am găsit-o! exclamă ea triumfătoare şi scoase rochia. Nu-i aşa că e frumoasă, India? Linnet lipi rochia de trupul ei.

— Străbunica trebuie să fi făcut senzaţie când a purtat-o. Mai ales cu părul ei roşcat şi ochii verzi. Nici tu nu arăţi prea rău aşa cum o ţii. Culorile ţi se potrivesc de minune. Ştii,

Linnet, albastrul şi verdele amestecate sugerează valurile mării, zise India zâmbind. Rochia pare să se mişte o dată cu tine. Poate ar trebui să o păstrezi. Ţie îţi plac hainele vechi.

— Este mult prea valoroasă, răspunse Linnet râzând. Şi mărgelele au fost foarte inteligent cusute, de aceea par să se unduiască. Întinse cu grijă rochia pe o masă lungă şi începu să analizeze broderia. Constată uimită că rochia părea aproape nouă.

Între timp, India descoperise altceva care o făcu să exclame:

— Linnet, vino aici şi uită-te la asta.

— Ce este? întrebă fata, concentrată încă asupra tivului rochiei.

— Valiza străbunicii. Am deschis-o şi înăuntru se află o cutie mai mică pe care scrie „Confidenţial". Pe etichetă este tot numele ei. Are o cheie ataşată de mâner.

— Ce este în cutie?

— Nu ştiu. Nu m-am uitat. Scrie „confidenţial"… glasul Indiei coborâse în vreme ce deschidea obiectul. De vreme ce străbunica noastră e moartă de ani buni, cred că este în regulă dacă ridic capacul, zise ea.

— Sigur că da, aprobă Linnet cu convingere.

— Te rog, Linnet, lasă rochia şi vino să vezi ce am găsit. *Te rog.*

Mirată de tonul verişoarei sale, fata se aşeză lângă India pe podea.

— Dumnezeule! exclamă ducând mâna la gură.

Apoi întinse braţul şi atinse volumele legate în piele. O clipă avu senzaţia că inima a încetat să-i bată. În cele din urmă zise cu voce gâtuită:

— Jurnalele Emmei Harţe din timpul războiului. Ridică un caiet şi citi data scrisă cu cifre aurii pe coperta neagră: 1938.

Cu mult înainte ca noi să ne fi născut şi chiar înainte de venirea pe lume a părinţilor noştri. Dumnezeule…

— Asta este o adevărată comoară, murmură India. Uite, merge până în 1947. Ai văzut?

Linnet aprobă cu o mişcare a capului, încercând încuietoarea jurnalului din 1938, pe care-l ţinea în mână. Caietul se deschise uşor. Linnet ezită, apoi, hotărâtă, îl închise la loc.

— Mă bucur că nu ai citit nimic, zise India emoţionată. Străbunica e moartă de mult, dar mi se pare o încălcare a intimităţii să-i citim jurnalele, nu-i aşa, Linnet?

— Da, şi cred că mama trebuie să decidă. În fond, ea a fost principala moştenitoare a Emmei. O să i le duc jos, de îndată ce terminăm aici.

— Da, da, aşa e cel mai bine.

Linnet puse caietul la loc, mângâind pe rând cele zece volume, îngândurată. Câteva clipe mai târziu reveni asupra jurnalelor. Toate erau legate în piele neagră, cu litere aurii pe copertă. Niciunul nu era încuiat. Se întrebă ce secrete conţineau. Ar fi vrut să le citească, însă integritatea cu care fusese obişnuită de mică nu-i permitea să înşele încrederea mamei sale. Cea mai importantă regulă a familiei era că tot ce aparţinuse Emmei Harţe trebuia să treacă mai întâi prin mâinile lui Paula.

Onoarea o obliga pe Linnet să respecte regula.

5

La cei cincizeci şi şapte de ani, Paula McGill Haite O'Neill arăta mult mai tânără. Părul negru şi strălucitor îşi păstrase culoarea, dar recunoştea că asta se datora în parte coafezei. Ochii, elementul cel mai spectaculos al chipului său, păstrau

încă violetul adânc din tinereţe. În afara expresiei inteligente de totdeauna, timpul adăugase înţelepciune şi compasiune.

Aşezată pe canapeaua din salonul de sus de la Pennistone Royal, alături de verişoara ei, Emily Harţe, se gândea la Linnet şi Julian Kallinski, pe care crezuse că fata îl va accepta ca soţ. Şi-ar fi dorit ca fiica ei să-i spună mai multe despre ce i se întâmpla, ar fi vrut ca Linnet să nu facă schimbări majore în viaţa ei fără să le discute mai întâi cu altcineva. Apoi recunoscu faptul că şi ea fusese la fel de încăpăţânată în tinereţe.

O, ce înseamnă să fii tânăr şi impulsiv, convins că tot ceea ce faci este bine! Se căsătorise de tânără cu Jim Fairley şi ajunsese să regrete graba după ce înţelesese că, de fapt, era îndrăgostită de Shane O'Neill. Până la urmă, totul se rezolvase. Se împlineau aproape treizeci de ani de când erau împreună, iar dragostea lor crescuse şi devenise mai profundă cu trecerea timpului.

Într-un târziu, Emily rupse tăcerea, ca şi când i-ar fi citit gândurile:

— Cred că Linnet şi Julian au fost făcuţi unul pentru celălalt, aşa cum s-a întâmplat cu tine şi Shane…

— Şi cu tine şi Winston, o întrerupse Paula, încercând să nu se mai gândească la fiica ei.

— *Într-adevăr.* Sper că îşi vor da seama de asta cât mai curând. Nu ar fi ceva nemaipomenit ca în vara asta să sărbătorim o nuntă în prezenţa celor trei clanuri?

— Uite, vezi, iar te grăbeşti, Emily! exclamă Paula dând din cap. Pomeneşti de cele trei clanuri! Dar ai dreptate, ar fi nemaipomenit. Între timp trebuie să ne gândim şi la Gideon care este încă burlac.

— Nu vrea să se logodească cu niciuna dintre femeile cu care iese. Eu le numesc relaţii scurte, murmură Emily.

— Nu a cunoscut încă femeia potrivită, o asigură Paula ridicându-se şi făcând câţiva paşi prin încăpere.

Emily o urmări din privire. Aprecia că noua tunsoare tinerească i se potrivea de minune verişoarei sale. Paula purta o fustă lungă, dreaptă, de culoarea ametistului şi un pulover pe gât asortat care-i punea în evidenţă culoarea ochilor şi a părului. Costumul era simplu, chiar sobru, dar se potrivea cu silueta înaltă şi subţire a lui Paula.

Emily şi-ar fi dorit să arate ca ea, dar, oricât se străduia, arăta puţin plinuţă. Nici nu era de mirare că în copilărie Paula o poreclise cu duioşie „găluşcă cu mere“. Şi acum lupta cu tendinţa de a se îngrăşa.

De-a lungul anilor nu se certaseră niciodată, deşi uneori Paula, în vârstă de opt ani pe atunci, o mai admonesta pe Emily, de cinci ani, în perioada în care locuiseră la Heron's Nest, reşedinţa de vară din Scarborough a celei din urmă, astfel încât Emily îşi catalogase verişoara drept o adevărată „pacoste”. Verişoare, prietene şi confidente, cele două fete se sprijiniseră reciproc în momentele grele ale vieţii.

Majoritatea timpului fuseseră crescute de Emma, educate de ea, iar acum conduceau împreună o mare parte a imperiului acesteia. Devotate amintirii bunicii lor, încercau să păstreze spiritul care o caracterizase.

Oprindu-se la uşa dormitorului ce comunica cu salonul de sus, Paula spuse:

— Vreau să-ţi arăt ceva înainte de a sosi ceilalţi.

— Ce?

— Linnet şi India au găsit-o în depozitul din mansardă şi…

— Faimoasa rochie cu mărgele! exclamă Emily triumfătoare.

— Da, au găsit şi asta, dar şi ceva mult mai important.

— Grăbeşte-te, m-ai făcut curioasă, spuse Emily

sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Câteva clipe mai târziu, Paula intră aducând mica valiză din piele maro care conţinea jurnalele. O puse pe măsuţa de cafea, în faţa lui Emily, şi o deschise.

— Uite, spuse, privind peste umăr pentru a zări expresia de pe chipul verişoarei sale.

— Ce se află acolo?

— Jurnalele bunicii din 1938 până în 1947. Sunt zece şi toate s-au păstrat perfect. Cred că le-a pus aici cu ani buni în urmă şi tocmai de aceea s-au păstrat atât de bine.

— O, Doamne, ce descoperire! strigă Emily aplecându-se şi privind volumele legate în piele neagră. Dar unde naiba au fost atâta timp? Şi cum de le-au găsit fetele şi nu *noi?* Cum de nu am dat peste ele?

— O să-ţi vină să râzi când îţi voi spune unde s-au aflat atâţia ani.

— *Unde?*

— În dulapul din biroul de la parter.

— Acela pe care acum îl numim salon? întrebă Emily cu ochii mari de uimire.

— Exact. S-au aflat acolo tot timpul. Valiza asta şi alte cinci, toate făcând parte dintr-un set de bagaje de la Asprey. Bunica a folosit biroul acela ani în şir, cât timp a locuit la Pennistone Royal, deci nimeni altcineva nu ar fi putut să le pună acolo. Valiza asta se afla într-una mai mare. De aceea n-am observat eticheta pe care scria „confidenţial". Oricum, am mutat totul atunci când am redecorat camera acum câteva luni.

— Şi niciodată nu ţi-a trecut prin gând să te uiţi în valize? întrebă Emily neîncrezătoare.

— Nu. De ce aş fi făcut-o? Nu erau grele. Am presupus că bunica le-a pus acolo pentru că nu mai era loc în depozitul

de bagaje. De fapt, niciodată nu m-am gândit prea mult la asta, nici măcar atunci când foloseam biroul. I-am spus lui Margaret să le ducă la subsol când am redecorat încăperea.

— Atunci cum de le-au găsit la mansardă?

— Margaret le-a dus sus. Subsolul a fost inundat acum două săptămâni, iar ea şi-a amintit şi de valize atunci când a scos celelalte lucruri. Ştia că erau aproape noi, aşa că le-a dus în mansarda mică şi le-a depozitat în primul dulap în care a găsit loc.

— I Slavă Domnului că s-a întâmplat aşa! Dacă nu le-ar fi dus sus, valizele şi jurnalele ar fi fost complet distruse.

— Ai dreptate, am avut noroc că a acţionat atât de rapid.

Emily privi din nou spre valiza deschisă, apoi spre Paula.

— Ai citit vreunul din ele?

— Nu. Linnet mi le-a adus abia de câteva ceasuri.

— Şi n-o vei face?

— Ba da, până urmă.

— Nu vrei să ne uităm la unul acum? Sunt foarte curioasă.

Paula şovăi o clipă, apoi dădu din cap aprobator.

— Î Bine, dacă vrei tu, Emily.

Întinzând braţul, Emily scoase jurnalul datat 1938, îl deschise şi zăbovi puţin asupra primei pagini. Apoi, fără să scoată un cuvânt, i-l înmână lui Paula.

După ce străbătu câteva rânduri, asemeni lui Emily, Paula aşează jurnalul înapoi.

— Nu cred că ar trebui să le citim…

— Te înţeleg, sunt extrem de personale… Pe de altă parte, ceva îmi spune că bunica nu s-ar supăra dacă le-am citi *noi;* de fapt, cred că şi-ar dori să o facem.

— Poate că ai dreptate, dar deocamdată am de gând să încui valiza şi să o pun undeva în siguranţă. Peste câteva săptămâni le vom citi împreună.

— Da, e o idee bună. Ştii, la fel ca Winston, bunica avea darul povestirii. Emily se întrerupse, apoi, aplecându-se spre verişoara ei, şopti: Sunt sigură că acolo se ascund câteva secrete, nu crezi?

— Nu ştiu… Ce secret să fi avut în timpul războiului? Paul murise, era copleşită de durere şi încerca să se obişnuiască cu ideea că unchiul era în armată şi că trebuia să conducă afacerea în timpul războiului. Ce fel de taine ar fi putut avea?

— Păi, nu mă refer la ceva intim! Pot paria că nu ar fi scris niciodată despre astfel de lucruri. Zău aşa, Paula, bunica era foarte cuviincioasă.

— Totuşi, să nu uităm că a avut mai mulţi soţi.

— Doar doi. Şi doi iubiţi.

— Suficient. De asta cred că jurnalele nu ascund cine ştie ce secrete.

— Nu se ştie niciodată. În fond, toată lumea are câte un secret, zise Emily.

— Într-adevăr? întrebă Shane din pragul camerei, făcându-le pe cele două femei să tresară speriate.

— Eşti sigură? continuă el, apropiindu-se de ele cu un zâmbet larg.

— Shane, nu am apucat să-ţi. Spun mai devreme, dar India a găsit în pod o valiză plină cu jurnalele bunicii. Tocmai i le arătam lui Emily.

— Minunat, remarcă el privind spre obiectul de pe măsuţa de cafea. Înţeleg că sunt jurnalele ei intime.

— Da, reprezintă o mare descoperire, însă ne-am hotărât să nu citim niciunul. Cel puţin deocamdată.

Shane o privi cu duioşie:

— Aţi luat o hotărâre înţeleaptă… Aşteptaţi momentul potrivit. Gândurile şi sentimentele unei femei trebuie tratate cu un nemăsurat respect.

Ceva mai târziu, şezând în apropierea căminului din imensul Hol de Piatră, Paula îşi privea familia, fericită, ca de obicei, să-i aibă lângă ea la Pennistone Royal.

Sosiseră toţi. Shane pregătise băuturile pentru cei ce doreau whisky sau votcă, în vreme ce Linnet şi India turnaseră şampanie în pahare înalte pe care le împărţeau tuturor.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului şi sorbind din lichidul acidulat, privirea lui Paula se fixă asupra fiului unuia dintre cei mai dragi prieteni ai ei, *Julian.* Acesta se apropiase de Linnet, iar acum cei doi discutau în şoaptă, ceva mai departe de restul grupului. „Ce n-aş da să fiu o muscă“, gândi Paula, ca să aud ce-şi spun. Spera că tinerii vor pune capăt despărţirii temporare, o idee nesăbuită a lui Linnet.

Prin naştere, Julian făcea parte din familie şi implicit din cel de-al treilea clan. Toţi îl plăceau şi-l admirau. Era un tânăr deosebit, poate uneori prea drăguţ cu cei din jur. Dintotdeauna o adorase pe Linnet; probabil acesta era motivul pentru care avea tendinţa de a se supune voinţei fetei, gândi Paula. Se potriveau atât de bine. Julian înţelegea pe deplin responsabilităţile ce urmau să-i revină într-o bună zi lui Linnet, lucru valabil şi în cazul lui. Îi lega trecutul, copilăria.

Era un tânăr admirabil, bun, inteligent şi amuzant, calitate extrem de importantă pentru fiica ei, predispusă să lucreze peste măsură.

Brusc, tânărul o porni cu paşi mari în direcţia ei. Părea extrem de hotărât în legătură cu… ceva destul de important dacă luai în considerare expresia de pe chipul său.

Se opri lângă ea, înalt, brunet, semănând leit cu tatăl lui, Michael. Avea aceiaşi ochi albaştri deschis şi o privire sinceră, deschisă, aceeaşi privire pe care o remarcase când

era doar un copilandru. Julian era un tânăr chipeş, subţire… poate puţin prea subţire, gândi Paula. Ca de obicei, era îmbrăcat cu gust, într-o haină neagră, cu pantaloni gri închis şi un pulover pe gât.

— Trebuie să vă vorbesc câteva clipe, i se adresă el zâmbind. În particular, adăugă apoi cu voce scăzută.

Paula dădu din cap, plină de speranţă. Poate voia să-i vorbească de Linnet, de logodna lor şi voia să analizeze situaţia înainte de a-i comunica şi lui Shane.

Tânărul o prinse de cot, conducând-o către un colţ mai liniştit.

— Să ne aşezăm aici câteva minute, zise arătând spre două scaune tapisate, aflate în jurul unei mese rotunde.

Direct ca întotdeauna, Julian deschise subiectul:

— Bunicul meu se întreba dacă nu cumva puteţi să-i faceţi o vizită mâine dimineaţă, bineînţeles, dacă nu sunteţi prea ocupată.

— Sigur că pot. S-a întâmplat ceva? Ştiu că în ultima vreme nu s-a simţit prea bine, zise Paula privindu-l îngrijorată.

— Se simte bine, îl supără puţin reumatismul şi e în convalescenţă în urma unei răceli zdravene. Dar ştiţi că bunicul este un bărbat puternic şi la fel de activ ca întotdeauna. De fapt, vrea să vă vorbească despre – Julian se întrerupse, aplecându-se spre ea, şi continuă cu voce scăzută Jonathan Ainsley.

Paula îl privi uimită şi un fior rece o străbătu.

— Despre *Jonathan*? Ce naiba ar avea unchiul Ronnie să-mi spună despre el?

— Se pare că vărul dumneavoastră, Jonathan, s-a întors în Anglia definitiv. Bunicul a aflat de la bancherii lui din Londra că are de gând să-şi deschidă o afacere în oraş.

O clipă, Paula fu incapabilă să vorbească. Un sentiment de teamă o cuprinse şi păli brusc.

— Unchiul Ronnie este sigur de asta? întrebă ea în cele din urmă. Se auzi rostind întrebarea, însă ştia că era inutil. Ronald Kallinski, sfătuitorul ei după moartea lui Emma, era întotdeauna sigur de ceea ce afirma.

Julian aprobă cu o mişcare a capului.

— A, da, este *sigur.* Tocmai de aceea trebuie să vă vorbească. Noua întorsătură a evenimentelor nu-l mulţumeşte.

— Jonathan Ainsley nu-mi poate face niciun rău, nici mie, nici companiei. Deţin cincizeci la sută din acţiuni şi doar asta contează în ceea ce priveşte magazinele Harţe. Chiar dacă ar cumpăra o parte din acţiunile ce se vând la bursa din Londra, nu ar însemna nimic, deoarece eu am pachetul majoritar şi deţin controlul. În privinţa celorlalte companii, toate sunt în posesia mea, a lui Winston, Emily şi Amanda. Familia este proprietarul, deci nu se află în pericol. Înainte de a muri, Emma s-a gândit la asta. Suntem invulnerabili. Dar tu ştii toate astea, Julian, sublinie Paula cu voce sigură. Nu au existat niciodată secrete între cele trei familii.

— Ştiu şi sunt de acord cu dumneavoastră. Pe de altă parte, bunicul părea destul de îngrijorat de întoarcerea mult-temutului domn Ainsley.

Paula izbucni în râs.

— Mă voi duce mâine dimineaţă să-l vizitez, chiar şi pentru a mă asigura că se simte bine.

Julian zâmbi.

— De când vă ştiu, vă faceţi griji pentru toată lumea. Linnet are dreptate când spune că aveţi calităţi de mamă universală. Pot veni mâine să vă duc până la Harrogate, să-l vedeţi pe bunicul.

— Dacă nu te deranjează prea mult. Îi trecu prin minte că ar putea folosi această ocazie ca să-i vorbească de Linnet.

— Nu e niciun deranj. Şi-apoi, am avea ocazia să vorbim despre Linnet, continuă el calm şi adăugă zâmbind: Fac prinsoare că vă gândeaţi la acelaşi lucru, nu-i aşa?

La fel de isteţ ca bunicul lui, gândi Paula.

— Ei bine, aşa e, recunoscu ea.

Apropiindu-se şi mai mult, Julian îi mărturisi cu voce scăzută:

— O să fie totul în regulă, aşa că nu vă faceţi griji. O cunosc pe Linnet mai bine decât pe mine însumi. A vrut să se distanţeze de ceea ce se întâmpla între noi pentru a analiza mai bine lucrurile. Socotea că suntem presaţi să ne căsătorim. Nu e chiar aşa, dar… Julian se opri, clătină din cap, apoi încheie: Vă rog să nu vă faceţi griji.

— Nu mă pot abţine, răspunse Paula.

— Ştiţi, uneori lucrurile au tendinţa de a se rezolva de la sine, zise el hotărât, înainte ca ea să mai poată adăuga ceva. Aştept să-mi spuneţi la ce oră vreţi să vin mâine.

Paula îl urmări reluându-şi locul lângă Linnet, după care, brusc, gândurile îi zburară spre Jonathan Ainsley. Îşi trădase familia, încercase să-i fiore magazinele, însă ea reuşise să evite capcana şi, într-un fel, să-l distrugă. Jonathan o numise Nemesis[1]. Jurase să se răzbune, iar Paula ştia că într-o bună zi acest lucru se va întâmpla. Un fior rece îi trecu pe şira spinării.

---

[1] Zeiţa răzbunării.

6

Complexul Harte's era cel mai impunător edificiu din Knightsbridge, un punct de referinţă în istoria locală încă din ziua în care se încheiase construcţia lui. Aproape toţi cei ce vizitau Londra se simţeau obligaţi să se oprească, minunându-se de fiecare dată şi cumpărând… *ceva,* oricât de neînsemnat.

În dimineaţa rece de marţi de la mijlocul lunii ianuarie, Evan Hughes se grăbea surescitată spre magazin. Se simţea parcă atrasă de un magnet şi abia aştepta să păşească înăuntru. Se opri câteva secunde să privească în vitrinele minunat împodobite dinspre Knightsbridge. Apoi, nerăbdătoare, deschise uşile şi intră în impunătoarea clădire. Se opri pentru câteva clipe, clipind des sub luminile strălucitoare şi privind în jurul ei. Arăta minunat. Se afla în departamentul de cosmetice, unde totul strălucea, de la produse până la elementele decorative ce confereau un aspect singular locului. Evan se plimbă încet prin raion, admirând bunul-gust cu care fuseseră expuse cremele şi loţiunile, rujurile, cutiile de pudră şi parfumurile.

Deodată îşi zări imaginea într-o oglindă de pe raft şi se opri să-şi verifice înfăţişarea înainte de a continua drumul. Arăta destul de bine. Machiajul fusese foarte bine aplicat, părul arăta proaspăt şi strălucitor şi se simţea mai bine decât în ultimele zile.

Zece zile de guturai o lăsaseră fără puteri, însă seara trecută hotărâse să nu mai amâne vizitarea magazinului, aşa încât de dimineaţă se îmbrăcase cu grijă. Alesese un costum negru, elegant, cu pantaloni, ce-i evidenţia silueta, şi cizme negre, din piele. Deasupra purta o haină de lină de aceeaşi culoare, lungă până la glezne, care nu numai că era elegantă

şi bine croită, dar arăta şi foarte deosebită. Unica pată de culoare o reprezenta fularul roşu, de lină, înfăşurat în jurul gâtului. Singurele bijuterii erau cerceii de aur şi ceasul.

Câteva persoane o priviră admirativ în vreme ce se plimba prin raionul de cosmetice. Evan nu le dădu atenţie, îndreptându-se îngândurată spre biroul de informaţii.

Tânăra funcţionară ridică privirea, zâmbi şi întrebă politicos:

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Ei bine, cred că da. La ce etaj sunt birourile?

— La nouă.

— Bănuiesc că biroul doamnei Harţe se află tot acolo, îndrăzni Evan.

— *Doamnei Harţe,* repetă tânăra nedumerită, apoi exclamă: Probabil vreţi să spuneţi doamna O'Neill… doamna Paula O'Neill! Mulţi o confundă cu bunica ei.

— Emma Harte?

— Era bunica ei. Doamna Harţe a murit de ceva vreme.

Uluită de veste, Evan reuşi să răspundă:

— Da, aşa este, întotdeauna le confund. Biroul doamnei O'Neill se află la etajul nouă?

— Da.

— Mulţumesc foarte mult, murmură Evan şi se întoarse. Nu era prea sigură în ce direcţie se îndreaptă, dar fără îndoială nu era cea în care se aflau lifturile. În clipa aceea nu-şi dorea decât să bea o ceaşcă de cafea şi să se gândească la ultimele cuvinte ale bunicii sale. Fata de la biroul de informaţii tocmai anulase instrucţiunile – „Du-te la Emma… Ea deţine cheia viitorului tău".

Emma Harţe murise şi încă „de ceva vreme", cum se exprimase fata. Asta putea însemna câteva luni, câţiva ani, poate câteva zeci de ani. Apoi îi trecu prin minte că Emma

Harţe şi bunica ei trebuie să fi fost de aceeaşi vârstă de vreme ce păreau să se fi cunoscut în timpul celui de-al doilea război mondial. Probabil că doamna Harţe murise de curând, ca şi Glynnis. „Ei, asta e“, murmură privind înjur.

Băgă de seamă că acum se afla în departamentul de bijuterii. Se apropie de un vânzător şi întrebă:

— Scuzaţi-mă… Există cumva un restaurant la acest etaj?

— Există o cafenea la capătul raioanelor cu alimente. Mergeţi drept înainte şi veţi da de ea, îi spuse tânărul zâmbind.

— Mulţumesc, zise Evan. După câteva minute se afla în faţa cafenelei. Împinse uşile de sticlă şi intră. Localul, mic, dar plăcut, era aproape gol. Evan porni spre un separeu, se aşeză şi îşi scoase fularul.

Comandă o ceaşcă de cafea şi, în timp ce aştepta, analiză situaţia. Venise aici sperând să o cunoască pe Emma Harţe şi să obţină un loc de muncă; fără această legătură, nu avea nicio şansă.

Oftă, se lăsă pe spătarul banchetei şi închise ochii. În minte îi apăru imaginea lui Glynnis. Oare bunica ei delira în clipele acelea sau se lăsase furată de amintiri? Oare nu aşa se întâmpla cu cei aflaţi pe patul de moarte? în ultimele clipe, revedeau episoade din viaţă, ca într-un film. Evan dăduse crezare cuvintelor lui Glynnis – nu avusese niciun motiv să nu o facă. Cu toate acestea, chiar înainte de a pleca la Londra, tatăl ei o avertizase că s-ar putea ca Emma Harţe să nu-şi amintească, de vreme ce Glynnis o cunoscuse în timpul celui de-al doilea război mondial. În fond, trecuseră şaizeci de ani de atunci.

Ce nesăbuinţă din partea ei să creadă tot! Ar fi trebuit să verifice mai întâi, dar avusese încredere în bunica ei. Acum se simţea frustrată – se afla la Londra, fără nicio perspectivă,

iar călătoria se dovedea o adevărată pierdere de vreme şi o risipă de bani.

Nu, nu e adevărat, îşi zise, îndreptându-şi spatele. Între timp i se adusese cafeaua; îşi turnă o ceaşcă. Sorbi spunându-şi că avea nevoie de o vacanţă – în fond avea banii lăsaţi de Glynnis, aşa că nu existau motive reale de îngrijorare, cel puţin nu deocamdată.

Încercă apoi să adune banii moşteniţi de ea, de surorile şi de tatăl ei – suma era enormă, cel puţin pentru ei. Owen încercase să-i explice, dar ei i se părea greu de crezut că bunica adunase o asemenea sumă de-a lungul timpului.

Bunicii ei duseseră un trai confortabil, dar nu fuseseră niciodată cu adevărat bogaţi. De fapt, trăiseră în condiţii destul de modeste. *De ce?* Ar fi putut duce o altfel de viaţă cu banii pe care îi avea Glynnis. Poate că adunase banii pentru fiul şi nepoatele ei.

Brusc, revăzu imaginea tatălui său în biroul avocatului în ziua citirii testamentului. Acum, când se gândea mai bine, Owen păruse chiar speriat şi derutat. La fel ca ea.

Tatăl ei merita moştenirea, inclusiv apartamentul părinţilor lui, iar Evan se bucura că, până la urmă, hotărâse să-l păstreze. Casa avea o locaţie minunată, pe East Seventy, în Madison Avenue. Agenţiile imobiliare oferiseră preţuri excelente, astfel încât ideea de a-l vinde fusese extrem de tentantă. Evan era mulţumită că tatăl ei avea unde să doarmă noaptea când se ducea în Manhattan; pentru el putea fi un refugiu, un loc unde scăpa de mama ei. Se întrebă din nou de ce ajunsese Marietta aşa?

Evan îşi muşcă buzele. Erau atât de multe taine în viaţa ei… atât de multe întrebări… şi niciun răspuns. Încercă să alunge acele gânduri. Misterele trebuia lăsate pentru o altă zi.

Cafeaua reuşise să o învioreze, aşa că începu să se gândească la un plan.

De vreme ce renunţase la slujba din New York, ce rost avea să se întoarcă acolo? De ce să nu rămână câteva luni la Londra? Vremea s-ar putea îmbunătăţi curând; îşi dorise dintotdeauna să ajungă aici… în oraşul în care se născuse.

Dar ce să *facă,* cu ce să-şi ocupe timpul? Obiectivele turistice i-ar fi luat câteva săptămâni şi după aceea… îşi va lua o slujbă, bineînţeles. Şi de ce nu aici, la Harte's? îi plăcea magazinul. Îi oferea o legătură, oricât de fragilă, cu bunica ei.

Ce-ar fi să urce la birouri şi să încerce să obţină un post aici? O voce îi şoptea: încearcă. Evan zâmbi în sinea ei. Glynnis ar fi spus asta şi ar fi adăugat: nu ai nimic de pierdut. Gândul la bunica ei îi aduse surâsul pe buze.

Pentru a fi sinceră cu sine, trebuia să recunoască faptul că profitase de ultimele cuvinte ale bunicii pentru a lăsa în urmă New York-ul şi familia. Îi iubea pe toţi, mai ales pe Owen, dar simţea nevoia să fie liberă. Londra i se păruse locul ideal. Va rămâne aici, cel puţin o vreme. Niciodată nu poţi şti ce-ţi rezervă viitorul. După cum spunea chiar Glynnis, viaţa e plină de surprize şi trebuie să profiţi de cele bune. Poate că viitorul ei *era* chiar aici.

Evan ieşi din lift la etajul nouă şi se pomeni într-un holişor. La stânga era un zid alb, iar la dreapta două uşi de lemn cu geam în partea de sus. Singurul drum, gândi ea, întorcându-se spre dreapta. Ajunse într-un coridor larg. Merse încet, citind numele de pe fiecare uşă.

La jumătatea coridorului, câteva nişe întrerupeau şirul uşilor; Evan se opri şi privi portretul în ulei care atârna deasupra unei mese înguste într-una din nişe. Se apropie, atrasă de frumuseţea femeii al cărei păr roşcat avea reflexe aurii. Ochii erau extrem de expresivi, verzi, iar mâinile i se

odihneau în poală. Femeia purta o rochie de mătase de un albastru deschis, o broşă cu smarald prinsă pe un umăr şi nişte cercei mari, cu aceeaşi piatră preţioasă. Inelul de pe mâna stângă era tot un smarald, de dimensiuni considerabile. Chipul îi era luminat de un zâmbet luminos, iar privirea vie exprima inteligenţă. Părea să fi avut cincizeci de ani.

Evan ştia cine este dinainte de a se apleca şi a citi plăcuţa de pe rama de lemn: *Emma Harte: 1889-1970.*

Uluită, citi din nou inscripţia. În cele din urmă pricepu… *Emma Harte era moartă de treizeci şi unu de ani.* Cu siguranţă că bunica ei ştiuse acest lucru dacă fuseseră prietene. Atunci ce o făcuse pe Glynnis să-i spună cuvintele acelea pe patul de moarte? Evan dădu din cap, mirându-se mai mult ca oricând de ceea ce dorise să-i transmită bunica ei.

După ce privi tabloul câteva secunde, Evan se întoarse. Abia atunci observă tabloul din cealaltă nişă. Apropiindu-se, băgă de seamă că femeia din tablou părea întrucâtva cunoscută. Placa nu oferea decât numele acesteia: Paula McGill Haite O'Neill. Nepoata Emmei, murmură Evan, privind atent pictura.

Studie îndeaproape imaginea femeii şi constată că avea fruntea Emmei. Asemănarea se oprea însă aici. Părul lui Paula O'Neill era negru ca smoala, tuns băieţeşte, accentuându-i bărbia puternică. Tenul era palid, pomeţii înalţi, obrajii marcaţi de gropiţe şi ochii mari, albaştri. Ochi cu adevărat frumoşi, neobişnuiţi, îşi zise Evan. Paula trebuie să fi avut patruzeci şi cinci de ani când pozase pentru tablou. Rochia de mătase era de un gri deschis, pe care smaraldele Emmei Haite se evidenţiau foarte bine.

Tabloul o vrăjise, era un extraordinar portret.

— Pot să te ajut cu ceva?

Evan tresări, speriată de vocea masculină care spărsese tăcerea coridorului. Se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu un tânăr înalt şi chipeş.

Bărbatul păru surprins când o văzu la faţă. O întrebă din nou:

— Ai nevoie de ajutor?

— Da, da. Caut birourile.

— Sunt la capătul coridorului. Într-acolo mă îndreptam şi eu. Se apropie şi îi întinse mâna.

Cu un zâmbet, Evan răspunse salutului.

— Gideon Harte, zise el, strângându-i mâna.

— A! exclamă ea, privind involuntar portretul Emmei. Aceea este bunica ta?

— Nu, de fapt e străbunica mea.

— Înţeleg.

— Şi tu eşti?

— O, îmi cer scuze, mă numesc Evan Hughes.

— Un nume galez. Un nume de *băiat* galez, mai exact, remarcă el.

— Bunica mea era galeză şi i-a spus fiului ei că se aşteaptă ca primul său născut să-i poarte numele. Era sigură că acesta va fi băiat, dar până la urmă a fost o fată.

— Într-adevăr, zise Gideon, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Cred că acum numele de Evan se foloseşte şi pentru fete, continuă ea, ignorându-i privirea şi trăgându-şi uşor mâna dintr-a lui.

— Să mergem spre birouri, propuse el şi o porni cu paşi mici pe coridor.

Evan îl urmă.

După o scurtă tăcere, Gideon continuă:

— Eşti americancă, nu-i aşa?

— Da, din New York.

— Un oraş minunat. Te afli aici pentru afaceri?

— Ei bine, nu. M-am hotărât să vin la Londra pentru aproximativ un an, improviză ea, de asta mă aflu aici, la Harte's. Caut o slujbă.

— Serios? în ce domeniu?

— Modă. La New York am studiat designul şi am lucrat în departamentul de modă al mai multor magazine. De asemenea, am făcut un an practică cu Arnold Scaasi, un creator de modă american.

Gideon păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi şi îşi drese vocea:

— Aici ar trebui să intri… la Resurse Umane, o lămuri el, arătând spre uşă. Dar, domnişoară Hughes… se opri, dregându-şi iar vocea: Ai permis de lucru?

— Nu, dar nu am nevoie. M-am născut la Londra. Am un paşaport englez şi dublă cetăţenie.

— Ei, atunci înseamnă că totul e în regulă, răspunse el cu un zâmbet larg.

Deschise uşa şi o introduse într-un birou spaţios. O tânără aşezată la birou ridică ochii şi se uită la ei.

— A, bună ziua, domnule Harte, zise ea.

— Bună, Jennifer. Dânsa este domnişoara Evan Hughes. Caută un post la Harte's. La departamentul de modă. Apoi, privind spre Evan, adăugă: îţi doresc mult noroc, domnişoară Hughes.

— Mulţumesc, domnule Harte, răspunse fata zâmbind. Mulţumesc pentru tot.

7

Gideon mergea pe coridor, cu gândul la tânăra pe care o întâlnise. Evan Hughes. Neobişnuit nume. Neobişnuită femeie. Din prima clipă fusese impresionat de frumuseţea ei şi de asemănarea izbitoare cu Paula O'Neill. Trăsăturile, culoarea părului, a tenului erau aproape aceleaşi. De aceea fusese extrem de surprins când tânăra se întorsese către el. Apoi îşi dăduse seama că asemănarea nu însemna mare lucru. Existau multe astfel de cazuri, fără ca persoanele în cauză să fie înrudite. Şi apoi, cum ar fi fost posibil ca această tânără americancă să fie rudă tocmai cu Paula?

Gideon îşi continuă drumul către biroul lui Linnet, unde intenţiona să ajungă când o întâlnise pe Evan Hughes. I se păruse că fata se rătăcise, dar acum îşi dădea seama că, de fapt, studia portretul lui Paula. Poate că observase şi ea că semăna cu patroana magazinului.

Deschise uşa ce dădea spre birourile directorilor, traversă holişorul de la intrare şi o luă la dreapta.

De obicei îl întâmpina secretara lui Linnet, Cassie Littleton, însă acum lipsea. Uşa camerei de lucru a verişoarei sale era larg deschisă. Gideon intră, dar se opri în prag văzând-o pe Linnet care privea pe fereastră în timp ce vorbea la telefon. Tânărul rămase nemişcat, ca să nu o deranjeze.

Linnet se întoarse şi îi zâmbi, făcându-i semn să între. După ce închise telefonul, exclamă:

— Gid, intră şi ia loc!

Văzându-l că şovăie, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu unde aş *putea* să mă aşez sau cum aş putea să-mi croiesc drum prin…

— Să nu îndrăzneşti să spui *dezordine,* îl întrerupse ea.

— Nu asta aveam de gând să zic, răspunse Gideon, păşind atent să nu dărâme vreo cutie dintre cele stivuite acolo. Voiam să zic câmp minat, fiindcă ştiu că ai exploda dacă aş dărâma ceva.

— Ha! Ha! Foarte amuzant, Gid. Acum, serios vorbind, încercă să te strecori printre ele şi vino să iei loc. Linnet ocoli biroul şi ridică un vraf de dosare de pe un scaun. Te vei simţi foarte bine, îl asigură în timp ce le îngrămădea pe podea, în apropierea ferestrei.

— Mulţumesc. Gideon ocoli cutiile şi se aşeză. Cum ţi s-au părut fotografiile pe care le-am găsit în arhiva ziarului?

— Senzaţionale. Din câte îmi pot da seama, petrecerile străbunicii Emma din anii ’50 erau minunate; ne vor fi de mare ajutor. De altfel, se pare că noi suntem răspunzători, continuă ea cu o strălucire în privire.

— Într-adevăr, dar pe mine nu mă deranjează. Dar pe tine?

Cred că nu. Am însă impresia că retrospectiva îţi ocupă din ce în ce mai mult timp, cel puţin asta e părerea lui Julian.

— Adevărat. Nici măcar nu am apucat să-l văd şi, înainte să mă cerţi, îmi voi respecta promisiunea de a lua cina cu el. Mai întâi, însă, am câteva lucruri de rezolvat.

— Ştiu. Apropo, unde e Cassie? De obicei îţi păzeşte biroul, zise el aruncând o privire spre uşă.

— Are gripă. La fel ca India, care e îngrozitor de răguşită şi tuşeşte destul de urât. Sper să nu facă din nou bronşită, ştii că este predispusă la asta. Din câte spune mama, este una dintre tarele familiei Fairley. Şi Tessa este destul de sensibilă, încerc să mă descurc singură cât timp lipsesc ele.

— Îmi dau seama.

— Te pot încredinţa că va fi un spectacol extraordinar, iar

mama va fi mulţumită. Vom avea vânzări mari.

— Sunt convins că aşa va fi. Acum aş vrea să vorbim o clipă despre petrecerea taţilor noştri. Ai vreo idee? O temă sau ceva de felul ăsta?

— Nu prea, n-am avut timp să mă gândesc. Pleci în Yorkshire în week-end-ul ăsta?

— Da, de ce?

— Voi rămâne la Londra ca să termin treaba şi mă gândisem să luăm cina sâmbătă sau duminică şi să discutăm despre petrecere. Dar de vreme ce pleci la Middleham… Linnet se opri, ridicând uşor din umeri.

— Îmi pare rău, dar i-am promis tatei. Vrea să ne uităm la nişte acte. Trebuie să mă duc, mai ales că săptămâna trecută nu am fost, dar îţi promit că voi încerca să mă gândesc. Ne putem întâlni week-end-ul viitor dacă ai timp.

— Cred că da. Merge şi Julian cu tine?

— Nu. Dar dacă ar fi făcut-o, aflând că tu rămâi în oraş, n-ar fi ezitat să-şi anuleze plecarea.

Linnet izbucni în râs:

— Ei bine, trebuie să mă ocup de dosarele astea, orice ar fi şi oricât de mult ar dura. De fapt, aş *avea* nevoie de două asistente, nu doar de una şi asta chiar *acum.*

Gideon profită imediat de ocazie:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş aduce o asistentă chiar *acum?* Ţi-ar fi de vreun folos?

— Glumeşti, sigur că da!

— Cred că am exact persoana care-ţi trebuie.

— Cine este?

— Evan Hughes.

— Un bărbat. Nu sunt sigură…

— Nu, e femeie, o întrerupse el. Şi înainte de a spune ceva, da, ştiu că are nume de băiat galez, dar se pare că în America

se foloseşte şi pentru fete.

— A, este din America?

— Da şi e bine pregătită, cred. A studiat designul şi a lucrat pentru un cunoscut creator de modă american. Vine de la New York, are cam douăzeci şi şase de ani şi este foarte plăcută.

— E prietenă cu tine, Gid?

— Nu chiar. Tânărul îşi drese vocea şi schiţă un zâmbet. De fapt, abia am cunoscut-o pe coridor, zise el. Căuta biroul de Resurse Umane.

— Vrei să zici că ai agăţat-o pe coridor. Ce mai Don Juan eşti!

— Nu fi caraghioasă, Linnet. Părea că s-a rătăcit, iar eu am întrebat-o dacă o pot ajuta, replică el uşor jignit, întrebându-se cum naiba reuşise să-şi creeze o reputaţie de cuceritor, ceea ce era total neadevărat.

— Sunt convinsă, surâse Linnet. Oricum, de un lucru pot fi sigură dacă *ţi-a* atras atenţia…

— Ce vrei să zici?

— Probabil că este foarte drăguţă.

Gideon începu să râdă.

— Ei bine, da, trebuie să recunosc că aşa e.

— Şi unde se află acum?

— Cred că la Resurse Umane. Gideon îşi privi ceasul. Cu siguranţă că este încă acolo.

Hotărâtă ca întotdeauna, Linnet ridică receptorul şi formă un număr.

— Jennifer, există cumva o domnişoară Hughes la tine în birou?

— Da, Linnet. Discută cu Maggie. Scrisoarea de intenţie şi CV-ul ei sună foarte bine.

— Mă bucur. Te rog, Jennifer, fă-mi legătura cu Maggie.

— Imediat.

Câteva clipe mai târziu, Maggie Hemmings ridică receptorul.

— Biroul de Resurse Umane.

— Maggie, sunt Linnet. Am înţeles că discuţi cu Evan Hughes.

— Aşa este.

— Jennifer spune că hârtiile ei par foarte bune.

— Într-adevăr.

— Caut o asistentă. Crezi că ar fi potrivită pentru un asemenea post?

— Nu ştiu.

— Aha. Ei bine, după ce termini interviul, te-aş ruga să o aduci la mine. Vreau să vorbesc chiar eu cu ea.

— Pe curând, spuse Maggie.

— Vă aştept, replică Linnet înainte de a închide. Apoi, privindu-l pe Gideon, spuse: Se pare că domnişoara Hughes a ta a făcut o impresie destul de bună.

— Nu este domnişoara Hughes a *mea.* Nici măcar nu o cunosc.

Linnet dădu din cap.

— Nu fi aşa de înţepat, Gid. Doar ştii că aşa ne tachinăm noi.

— Nu sunt înţepat, nu fac decât să lămuresc lucrurile.

Linnet îl privi. Arăta bine în costumul impecabil Savile Row, gri închis cu dungi albe, cămaşă albastru deschis şi cravată de mătase într-o nuanţă asemănătoare. Erau momente, ca cel de-acum, în care expresia serioasă de pe chipul său îi amintea de tatăl lui, Winston. Trăsăturile familiei Harte erau evidente la amândoi, numai că părul strălucitor al unchiului Winston începuse să albească, în vreme ce al lui Gideon păstra culoarea apusului de soare.

Ea şi Gideon semănau destul de mult şi străinii credeau că sunt frate şi soră. Relaţia lor fusese extrem de apropiată încă din copilărie. Părinţii lor erau veri şi petreceau mult timp împreună, astfel încât copiii crescuseră laolaltă – ei doi, sora lui Gideon, Natalie, fratele lui, Toby, Tessa şi Lome. Ceilalţi fraţi ai lui Linnet nu veniseră încă pe lume.

Amintirea lui Toby îi dădu o senzaţie neplăcută. Nu era una dintre persoanele ei preferate din familie; întotdeauna îl considerase un duşman. Toby fusese dintotdeauna aliatul lui Tessa, sora ei vitregă. Poate că Toby s-a schimbat după căsătorie, îşi zise ea, deşi se îndoia.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, zise Gideon.

— Mă gândeam cât de bine îţi stă îmbrăcat aşa, eşti de-a dreptul chipeş.

— Mulţumesc pentru compliment, draga mea.

— Apoi gândurile mi-au zburat spre Toby… Ce mai face? A fost extrem de discret în ultima vreme, nu crezi?

— Ba da. Se pare că este foarte ocupat cu munca; are o slujbă ce-l solicită foarte mult. Ştiu că tu nu prea îl placi, Linnet. Uneori şi eu am probleme cu el. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că se pricepe foarte bine la ceea ce face, de fapt este aproape un expert. Îi place munca în televiziune, iar tata este mulţumit de felul în care conduce compania de televiziune. Nimeni nu-i poate găsi vreun cusur în privinţa asta, zise Gideon, foindu-se uşor în scaun. Şi apoi, abia s-a căsătorit… Cred că este destul de ocupat şi cu proaspăta lui soţie.

— Ai dreptate… Linnet se opri, privindu-l drept în ochi. Îţi place Adrianna Massingham, Gid?

— Este o persoană destul de plăcută. Nu e genul *meu,* însă asta nu înseamnă nimic. Mă deranjează machiajul excesiv, dar trebuie să recunosc că este o femeie frumoasă şi destul

de plăcută. Se întrerupse brusc, sprijinindu-se de spătarul scaunului cu o expresie serioasă.

— Dar ce? Presimt un *dar,* spuse Linnet.

— Aşa e. Uite, ca să fiu sincer, nu cred că legătura lor va rezista furtunilor ce stau să vină. Toby nu este o persoană comodă, ştim cu toţii, şi îşi doreşte copii, o familie, în vreme ce Adrianna vrea să-şi continue cariera de actriţă. Toţi cei din familie îşi dau seama de asta, mai ales mama. Adrianna nu vrea copii, cel puţin nu acum. Poate că îşi va schimba părerea cu timpul. Oare ce părere are Tessa? Asta chiar a fost o întrebare stupidă! *Tu* nu ai cum să ştii ce crede *ea,* de vreme ce niciodată nu-ţi spune nimic.

— Nu, niciodată nu a făcut-o. Totuşi, bănuiesc că nu i-a convenit că el s-a căsătorit.

— Dar şi ea este căsătorită!

— Tessa e cam ciudată, Gid. Întotdeauna l-a considerat pe Toby proprietatea ei. Ai uitat?

— Nu, dar credeam că nu mai este atât de posesivă.

Linnet se aplecă brusc spre el:

— Gideon, spui că domnişoara Hughes a ta este din America. Cum aş putea să o angajez pe loc? Va avea nevoie de un permis de lucru. O, Doamne, atâtea acte de adunat! gemu ea îngrozită.

— Nu neapărat, draga mea. Ar fi trebuit să-ţi spun că s-a născut la Londra şi are paşaport britanic şi dublă cetăţenie. Nu este necesar un permis de lucru.

— E bine de ştiut. Oricum, ai aflat o mulţime de lucruri despre ea în doar câteva minute.

Gideon zâmbi:

— Ştii tot atâtea lucruri ca şi mine despre domnişoara Evan Hughes.

8

Două lucruri o şocară pe Linnet când Maggie Hemmings intră în biroul ei însoţită de Evan Hughes.

Tânăra semăna cu mama ei – subţire, cu păr negru, ten palid, o frumuseţe exotică. Era o asemănare stranie între ele.

În al doilea rând, Gideon şi Evan rămăseseră în mijlocul camerei, fermecaţi unul de celălalt, ignorându-i cu desăvârşire prezenţa. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta din felul cum îi vorbise Gideon despre fată. Nu mai văzuse expresia aceea pe chipul vărului său şi o clipă simţi un mic fior de gelozie. Gideon era vărul preferat, cel mai bun prieten, mai apropiat chiar decât India. Îi aparţinea.

Hei, nu mai gândi aşa, îşi spuse ea, doar nu eşti Tessa. Linnet îl iubea pe Gideon şi dorea pentru el tot ce era mai bun. Bineînţeles că într-o zi va cunoaşte pe cineva deosebit cu care se va căsători.

De când relaţia ei cu Iulian fusese pusă „în aşteptare”, se sprijinea tot mai mult pe Gideon.

Linnet îşi reaminti că vămi ei nu fusese niciodată gelos pe Iulian. De altfel, ei crescuseră împreună, iar Iulian era cel mai bun prieten al lui Gideon. Pe vremuri, tatăl ei îi numea „cei trei muşchetari” fiindcă erau inseparabili şi foarte devotaţi unul altuia.

Julian. Iulian făcuse parte din viaţa ei, parte din ea de când îşi putea aduce aminte. Era el adevărata ei dragoste? făcuse o greşeală când renunţase la relaţia lor din anumite motive? Poate că acum nu mai erau la fel de importante precum crezuse. În ultimul timp se gândise adesea la asta. Alungă acele gânduri. Acum trebuia să se concentreze asupra tinerei din faţa ei, a lucrului şi a retrospectivei.

Linnet luă dosarul adus de Maggie, îl deschise şi privi

scrisoarea de intenţie şi CV-ul detaliat. Împinsă de curiozitate, ridică privirea o clipă, concentrându-şi atenţia asupra lui Gideon şi a lui Evan. Tânărul o poftea politicos să se aşeze pe scaunul de lângă birou. Evan roşise şi părea uşor stânjenită, însă ochii îi străluceau.

Dregându-şi vocea ceva mai zgomotos decât ar fi trebuit, Linnet i se adresă tinerei:

— Voi citi CV-ul şi scrisoarea de intenţie mai târziu.

Evan dădu din cap, nevenindu-i să creadă că se afla acolo, că i se oferea o şansă.

Întâlnindu-i privirea, Linnet băgă de seamă că asemănarea cu mama ei era mai mare decât i se păruse la început. Trăsăturile lui Evan erau identice cu ale lui Paula, iar sprâncenele negre arcuite pe fruntea înaltă semănau perfect cu cele ale mamei sale. Ochii albaştri, cu nuanţe cenuşii, mari şi translucizi, erau acum plini de entuziasm şi exprimau o sinceritate care o încântă pe Linnet. Evan Hughes era o persoană încântătoare, îşi zise ea zâmbind.

Evan surâse şi ea şi tocmai se pregătea să spună ceva când Gideon o întrerupse:

— Ei, ar fi mai bine să plec şi să vă las să treceţi la treabă. Îndreptându-se spre uşă, se mai întoarse o dată să-i trimită o bezea lui Linnet. Te sun mai târziu să discutăm despre petrecerea din iunie. Şi, domnişoară Hughes, îţi urez mult noroc la Harte's.

Uşa se închise în urma lui înainte ca vreuna dintre cele două femei să poată reacţiona.

— Caut o nouă asistentă, îi explică Linnet lui Evan îndată ce rămaseră singure. Am una, pe nume India Standish. Este verişoara mea. Lucrăm foarte bine împreună. Au trecut deja câţiva ani de când ne ocupăm de departamentul de modă. Din nefericire, India are gripă, la fel ca secretara mea, Cassie

Littleton. Linnet se opri şi privi în jur. Aşa se explică *dezordinea* asta. De obicei, biroul arată altfel. Suit o persoană destul de ordonată. Oricum, nu cred că vreuna dintre ele va veni la lucru săptămâna asta. Sper să nu mă îmbolnăvesc şi eu, nu-mi pot permite aşa ceva tocmai acum.

— Cred că este o epidemie, zise Evan. Eu abia mi-am revenit de pe urma gripei.

— Mă bucur că te simţi mai bine, murmură Linnet, dar să nu ne îndepărtăm de subiect. Am înţeles de la Gideon şi Maggie că ai studiat designul şi ai lucrat în domeniul modei la New York.

— Într-adevăr. Am urmat cursurile Institutului de Tehnologie a Modei, iar mai târziu am făcut practică cu Arnold Scaasi timp de un an. O vreme am lucrat şi în departamentul de modă de la Beigdorf Goodman. Am ajutat-o pe Pauline Trigere la o retrospectivă a propriilor creaţii. Asta s-a întâmplat în urmă cu aproximativ şase ani, când eram încă studentă. Este prietenă cu tatăl meu, iar el a întrebat-o dacă i-aş putea fi de vreun ajutor numai pentru a câştiga experienţă. Am învăţat o mulţime de lucruri stând în preajma ei. Are un stil desăvârşit, iar creaţiile ei sunt minunate.

— Ştiu. Din câte îmi spune mama, străbunica mea o admira foarte mult, iar hainele pe care le-am găsit în depozit o dovedesc cu prisosinţă. Sunt o mulţime de costume şi rochii Trigere în vasta colecţie a Emmei.

Chipul lui Evan se lumină:

— Minunat! Vor face şi ele parte din retrospectivă, nu?

— Da, bineînţeles. Cu siguranţă că Maggie Hemmings ţi-a povestit despre expoziţia pe care India şi cu mine o plănuim.

— A atins subiectul în treacăt. Cât de detaliată va fi?

Sprijinindu-se de birou, Linnet explică entuziastă:

— Extrem de detaliată. Vom face o retrospectivă a optzeci de ani de modă, mergând înapoi până în 1920. O parte a expoziţiei se va baza pe hainele străbunicii mele, Emma Harte, fondatoarea magazinelor Harte.

— Da, ştiu, spuse Evan. I-am văzut portretul în hol. Arătaţi ca o versiune mai tânără a doamnei Haite.

Izbucnind în râs, Linnet deschise sertarul biroului:

— A, da, ştiu… toţi îmi spun asta. Sper să-i semăn şi în alte privinţe, mai ales în ceea ce priveşte caracterul. A fost o persoană deosebită, o femeie extrem de inteligentă.

Linnet scoase o foaie de hârtie şi i-o înmână lui Evan.

— Aceştia sunt câţiva dintre creatorii pe care vrem să-i prezentăm. Se află pe listă şi hainele purtate de Emma, din colecţia ei de *haute couture.* De fapt, cred că am inclus *întreaga* colecţie, zise ea râzând.

Străbătând rapid numele trecute pe listă, Evan citi câteva cu glas tare: Pierre Balmain, Coco Chanel, Cristobal Balenciaga, Christian Dior, Trigere, Lanvin, Vionnet, Hubert de Givenchy, Yves Saint Laurent, Scaasi, Cardin. Dumnezeule, ce nume! Străbunica dumneavoastră trebuie să fi avut un gust desăvârşit.

— Aşa cred şi eu.

— Am observat că separat sunt listaţi Valentino, Oscar de la Renta, Karl Lagerfeld, Zandra Rhodes, Lacroix, Versace şi mulţi alţii. Hainele lor sunt deja gata?

— Doar câteva. Avem colecţia Emmei care a fost adusă de curând aici de la Pennistone Royal, casa mamei mele din Yorkshire, unde fuseseră depozitate. Avem, de asemenea, câteva din creaţiile celor pe care i-ai enumerat. Cu toate acestea, trebuie să mai găsim piese autentice vechi şi aş vrea să te ocupi de asta. Îmi imaginez că ţi-ar plăcea să lucrezi la retrospectivă dacă te vei alătura companiei.

Evan exclamă entuziasmată:

— Mi-ar plăcea foarte mult să lucrez la Harte's şi aş fi mai mult decât încântată să fiu implicată în retrospectivă. Un asemenea proiect este întotdeauna minunat, domnişoară O'Neill.

— Dar presupune şi foarte multă muncă, sublinie Linnet, privind-o în ochi. Sper că nu te deranjează să lucrezi până târziu.

— Deloc. Majoritatea celor cu care am lucrat mi-au spus că sunt obsedată de muncă.

Linnet izbucni în râs.

— E bine de ştiut şi bun venit în clubul nostru! Mă tem că India şi cu mine suferim de aceeaşi boală. Dar să revenim. Ai idee de unde şi cum am putea face rost de haine vechi autentice?

— Da. În New York există câteva magazine bune. Cel mai bun cred că este Keni Valenti – un colecţionar particular de creaţii de modă. Are şi accesorii – pantofi, genţi, eşarfe şi bijuterii. Ştiu că deţine o mulţime de haine Yves Saint Laurent. Are şi un site pe internet, deci îl putem accesa. Mai există şi Didier Ludot din Paris. Are trei magazine, dar cel mai bun este cel din grădinile Palatului Regal, dedicat modei din anul 1920 până în 1980. Aproape aceeaşi perioadă ca şi colecţia de aici.

— Informaţiile sunt foarte utile! Trebuie să ne uităm pe site-uri. Mai există şi casele de licitaţii, precum Christie's şi Sotheby's de aici, din Londra. De fapt, am cumpărat o mulţime de lucruri la licitaţie în ultimul an, de când am început să ne ocupăm de retrospectivă.

— Galeriile William Doyle din New York sunt şi ele specializate în creaţii vechi de modă. Probabil că se va organiza curând o licitaţie.

— Acum câteva clipe ai amintit de accesorii, zise Linnet. Am uitat să menţionez că avem pantofi şi genţi din colecţia Emmei Haite.

— Excelentă idee, deoarece redau exact atmosfera perioadei respective. Există şi creatori de modă dispuşi să împrumute haine pentru asemenea evenimente. Aţi luat legătura cu vreunul dintre ei?

— Da, iar hainele ne-au fost deja trimise – toate sunt modele originale păstrate de ei pentru posteritate. Sunt şi câteva piese de *haute couture* din departamentul de modă, pe care am dori să le includem. Mai avem nevoie de multe pentru ca expoziţia să fie cu adevărat reprezentativă… Linnet se întrerupse brusc, dând uşor din cap. Este, într-adevăr, foarte mult de lucru.

După câteva clipe, Evan zise încetişor:

— Am o idee… Ce-ar fi să alegem şase sau opt, poate chiar zece femei elegante din Londra, pe care să le premiem la retrospectivă ca Exemple în modă? Ar fi o formă excelentă de publicitate, mai ales dacă sunt celebre. Sunt convinsă că vor fi de acord să ne împrumute câteva din hainele lor pentru a le expune. Dacă am avea *zece* persoane şi fiecare ne-ar împrumuta cinci sau şase creaţii, asta ar însemna aproximativ cincizeci de haine.

— Minunată idee! exclamă Linnet, cu ochii sclipind de entuziasm. Putem merge şi mai departe. De ce să nu avem propria noastră listă cu cele mai bine îmbrăcate personalităţi? Asta ar atrage atenţia asupra retrospectivei. Linnet se întrerupse. Citesc pe faţa ta că nu agreezi *deloc* ideea, murmură ea.

Evan reacţionă imediat:

— Este o idee bună, dar recunosc că mi se pare destul de riscant să folosim astfel de catalogări. Nu ştiu dacă nu cumva

este o marcă înregistrată. Lista cu cele mai bine îmbrăcate persoane a fost iniţiată de Eleanor Lambert din New York, cu mulţi ani în urmă. Ar putea…

— S-ar putea să-i aparţină, o întrerupse Linnet. Îţi înţeleg îngrijorarea. Ai dreptate, aşa că sărim peste asta. Nu-mi doresc complicaţii şi cu siguranţă nu vreau să muncesc la ceva ce s-ar putea dovedi o pierdere de timp. Totuşi, să continuăm ideea cu „exemplele" în modă. Îmi place. India şi cu mine am putea găsi persoanele potrivite. Vom întocmi o listă mai lungă, deoarece nu toate cele pe care le vom întreba vor fi de acord să participe.

Evan se declară de acord şi, încurajată de răspunsul entuziast al lui Linnet la propunerea ei, continuă:

— Eu pot vorbi cu Arnold Scaasi. Sunt convinsă că ne va împrumuta câteva rochii de seară. Are o colecţie minunată de creaţii proprii.

— Ar fi nemaipomenit. Va trebui să cumpărăm o parte din hainele vechi autentice pe care le găsim. Avem *nevoie* de asta ca să subliniem moda anumitor ani. Se lăsă pe spătarul scaunului, convinsă că Evan Hughes va fi un ajutor nepreţuit. Ce noroc că Gideon o remarcase pe coridor! Dar cum o putea rata? Era o femeie extrem de atrăgătoare. Linnet se simţea acum mult mai încrezătoare în privinţa încheierii la timp a lucrului la retrospectivă. Deşi tânăra se afla în biroul ei de abia o jumătate de oră, avea senzaţia că o cunoaşte de o viaţă.

Interlocutoarea ei ştia că făcuse o impresie bună şi spuse cu tonul ei cald, firesc:

— Bănuiesc că plănuiţi să ţineţi retrospectiva în iunie. Aşa am înţeles din cele spuse de domnul Harte.

— Nu, va fi la mijlocul lui mai, răspunse Linnet. Vărul meu vorbea de o aniversare pe care o plănuim împreună cu

mama. Este pentru tatăl meu şi al lui. Asta voia Gideon să spună atunci când a amintit de petrecerea din iunie.

Evan înclină uşor capul, sperând că nu se făcuse de râs.

Linnet continuă:

— Retrospectiva va dura patru sau chiar şase luni. Cu cât va fi mai lungă, cu atât mai bine. Vreau să fie ceva deosebit, cu haine elegante, somptuoase.

Evan întrebă:

— Se va ţine în magazin?

— La etajul de sus. Acolo există o sală de spectacole, amenajată de mama acum câţiva ani. A demolat şi remodelat nişte încăperi; se pricepe foarte bine la asta. Sala poate primi în jur de opt sute de persoane, deci este foarte spaţioasă. Hainele vor fi avantajate de locaţie.

— Un astfel de eveniment necesită foarte multe pregătiri, murmură Evan, gândindu-se la câte mai erau de făcut până în mai. Erau deja la mijlocul lui ianuarie. Într-adevăr, reprezenta o mare provocare.

— Sunt de acord cu tine, o auzi pe Linnet, de parcă îi citise gândurile, dar hainele pe care le avem deja se află într-o stare excelentă. Au fost curăţate, refăcute, călcate şi apretate. Ultimele detalii pot fi puse la punct şi când se vor afla pe manechine. Mai sunt însă o mulţime de alte treburi. Tocmai de aceea am nevoie de ajutor. Te-ar interesa o asemenea slujbă?

— Da, sigur că da! Vocea lui Evan exprima entuziasm.

— Când ai putea începe?

— Oricând doriţi.

— O să vorbesc cu mama şi te sun mâine dimineaţă, zise Linnet.

— Mulţumesc, domnişoară O'Neill.

Rămasă singură, Linnet parcurse încă o dată CV-ul. Lui

Evan şi fu încântată de datele pe care le conţinea. Îi plăcea fata la fel de mult. Părea deschisă, sinceră şi entuziasmată de ideea de a lucra la Harte's. Nu arată ca cineva care dă înapoi la greu, îşi zise Linnet ridicându-se şi ieşind ca să se ducă în biroul lui Maggie Hemmings.

Jennifer ridică privirea şi zâmbi când o văzu.

— Bună ziua, domnişoară O'Neill. Vă pot ajuta cu ceva?

— O căutam pe Maggie. E în birou?

Jennifer dădu din cap aprobator.

Linnet surâse, traversă încăperea, ciocăni şi intră.

— Ai câteva minute libere, Maggie?

Femeia mai în vârstă ridică ochii şi zâmbi.

— Cu siguranţă.

— Voiam să vorbim despre Evan Hughes. Mi s-a părut că ai reţineri în privinţa ei. N-ai fost entuziasmată de CV-ul ei cum m-aş fi aşteptat.

— Actele sunt în regulă, nu vă pot contrazice, dar nu am certitudinea că este potrivită pentru Harte's.

— *Au!* De ce nu?

— Nu ştiu exact… zise Maggie ridicând din umeri. E doar o impresie. Mi s-a părut ciudat felul în care a fost prezentată de domnul Gideon, ca după aceea să nege că l-ar cunoaşte. Şi mai e un lucru, adăugă Maggie cu voce scăzută şi aplecându-se peste birou: nu vi se pare că seamănă cu mama dumneavoastră?

Linnet izbucni în râs.

— Sunt doar tipuri asemănătoare, atâta tot. Şi nu mi se pare ciudat. În ceea ce-l priveşte pe vărul meu, a întâlnit-o pe coridor. Căuta biroul acesta. El a îndrumat-o aici. Nu o *cunoaşte,* Maggie.

— Înţeleg.

— Şi chiar dacă ar fi cunoscut-o, ce importanţă ar avea?

Datele ei mi se par excelente şi cu siguranţă mi-ar fi de mare ajutor acum.

— Vreţi să o angajaţi? întrebă Maggie cu o voce neutră.

— Cu siguranţă că voi cântări serios posibilitatea asta, răspunse Linnet. Apoi dădu din cap şi se ridică zâmbind. Mulţumesc, Maggie, murmură ea şi părăsi biroul.

Linnet se întoarse în birou, hotărâtă să nu se lase influenţată. Evan i-ar fi de mare ajutor. Poate că o va angaja pe o perioadă de probă.

A doua zi dimineaţă îi telefonă lui Evan.

— Aş vrea să ne vedem din nou, domnişoară Hughes.

Cam pe la unsprezece. Putem discuta mai amănunţit şi te voi duce să vezi hainele pe care le-am adunat deja.

— Voi fi acolo, domnişoară O'Neill, şi mulţumesc foarte mult.

La ora fixată se afla în biroul lui Linnet. După ce discutară despre retrospectivă şi despre ce ar mai trebui făcut, Linnet spuse:

— Aş vrea să te angajez pe o perioadă de probă, domnişoară Hughes.

Evan zâmbi încântată.

— Accept, domnişoară O'Neill. Mulţumesc.

Apoi Linnet o duse în depozitul de la etajul şapte, aflat în spatele departamentului de *haute couture.* Se opri lângă o uşă mare de metal, scoase o legătură de chei şi, întorcându-se spre Evan, spuse:

— Numai India şi cu mine avem cheile de aici. Ca atare, doar noi două suntem răspunzătoare şi am fi învinovăţite dacă se întâmplă ceva sau dacă lipseşte vreun articol.

— Înţeleg.

Linnet descuie, deschise uşa şi intră, oprindu-se o clipă în prag pentru a găsi întrerupătorul. În clipa următoare,

încăperea fu inundată de o lumină puternică. Linnet se întoarse spre Evan, făcându-i semn să o urmeze în încăperea cu temperatură permanent controlată.

Linnet încercă să o liniştească când observă reacţia fetei la vederea mulţimii de haine ce atârnau în saci de bumbac:

— Nu-ţi face griji, nu o să-ţi arăt totul acum, sunt prea multe lucruri. Presupun că te-ar interesa să vezi câteva dintre piesele ce i-au aparţinut Emmei.

— Da, mi-ar face plăcere.

Îndreptându-se spre capătul încăperii, Linnet mută câteva grămezi de haine. În timp ce dezlega legătura unui sac, spuse:

— Câteva din toaletele de aici sunt de-a dreptul superbe.

Evan o urmări scoţând un costum negru, agăţat pe un umeraş căptuşit şi remarcă încântată:

— Ce idee minunată să le păstrezi în aceşti saci. I-aţi făcut special?

— Nu, au venit de la Paris. Dar am folosit modelul spre a face saci pentru celelalte haine. De fapt, sacul se numeşte *uuuss.*

— *Uuuss,* repetă Evan încetişor, ce denumire ciudată!

— Deşi se pronunţă astfel, se scrie *housse,* dar litera *h* nu se aude în franceză. De fapt, înseamnă „husă“. Uită-te la acest costum, spuse Linnet. Este o creaţie Cristobal Balenciaga. Emma l-a comandat în 1951.

Evan cercetă îndeaproape costumul, dând aprobator din cap.

— Nimic nu se compară cu o creaţie *haute couture,* nu-i aşa? Tăietura, linia umărului, întreaga croială sunt fără cusur, o adevărată capodoperă.

Linnet scoase apoi o rochie:

— Asta este o rochie de cocteil, semnată de acelaşi

designer. Emma a cumpărat-o tot în 1951. Mie mi se pare splendidă. Evan, ţine-o puţin în dreptul tău. Evan lipi de corp rochia din tafta neagră.

— Îmi place grozav fosta cu pliuri şi felul în care se suprapune partea de sus. Mi se pare un model unic, iar partea cea mai frumoasă este că, asemeni costumului, nu pare câtuşi de puţin demodată.

— De acord cu tine. O fotografie a Emmei, îmbrăcată în rochia asta, arată de parcă ar fi fost făcută ieri. Aici – continuă Linnet arătând spre alte haine – sunt câteva costume *haute couture* împrumutate de mama şi de mătuşile Emily şi Amanda; vor ajuta şi ele la evidenţierea stilului din anumiţi ani.

Evan o ajută apoi să pună la loc cele două rochii.

— Cred că îţi va plăcea să lucrezi la retrospectivă, Evan, şi chiar dacă mai avem mult de lucru, cred că noi trei vom reuşi să terminăm la timp.

— Sunt convinsă, spuse fata încrucişând degetele şi luându-şi poşeta.

— Să mergem la Maggie şi să încheiem toate actele necesare pentru angajarea ta, zise Linnet.

9

Evan părăsi clădirea Harte's plutind în al nouălea cer. N-o deranja nici vântul rece şi nici faptul că nu mâncase nimic până la ora două. Sunt fericită, îşi zise ea, grăbindu-se spre taxiul pe care-l oprise.

Gândurile îi zburară spre tatăl ei. Nu-şi dorea decât să ajungă mai repede la hotel şi să-i telefoneze. Fiind miercuri, ştia că el vizita magazinele de antichităţi din New Milford; întotdeauna o făcea când afacerile nu mergeau prea bine.

Abia aştepta să-i dea vestea cea bună; era încredinţată că-l va lua prin surprindere. Nici ei nu-i venea să creadă că era angajată la Harte's.

Când ajunse în apartamentul ei de la hotel, îşi scoase fularul roşu şi haina lungă, neagră şi le puse în dulap. După ce aprinse căminul electric din mica sufragerie, se aşeză în balansoar. Ridică receptorul şi formă numărul din Connecticut. Câteva clipe mai târziu auzi vocea tatălui său.

— Bună dimineaţa. Hughes Antiques.

— Bună, tată. Sunt eu, Evan.

— Evan, draga mea, ce bine-mi pare să te aud! După glas, îmi dau seama că nu mai eşti bolnavă.

— Mă simt ceva mai bine. Dar ascultă, tată, am nişte veşti minunate. M-am angajat. Se opri, făcu o scurtă pauză, ca un fel de suspans, şi strigă entuziasmată: La Harte's! Lucrez în departamentul de modă de acolo.

Fericită, Evan nu sesiză scurta tăcere de la celălalt capăt al firului.

— Ei bine, zise Owen în cele din urmă, asta este într-adevăr o veste bună.

Abia acum observă lipsa de entuziasm din glasul tatălui ei:

— Nu pari bucuros. Mă gândeam că vei fi fericit pentru mine… Vocea lui Evan se stinse.

— Ba da, Evan, sunt bucuros pentru tine. Doar că m-ai luat prin surprindere. Nu mi-am închipuit că ai fost deja acolo şi că ai cerut o slujbă.

— Nu s-a întâmplat tocmai aşa. Abia ieri m-am putut duce acolo. M-am simţit mult mai bine, aşa că m-am îmbrăcat şi m-am dus să o caut Emma Harte, aşa cum mi-a spus bunica.

— Da, ştiu ce ţi-a spus. Şi te-ai întâlnit cu ea?

— Tată, Emma Harte e *moartă* de treizeci şi unu de ani! Nu-mi dau seama de ce m-a trimis bunica la ea. Ar fi trebuit

să *ştie* dacă au fost prietene. Oricum, vestea m-a surprins neplăcut. Dar mă cunoşti. După o ceaşcă de cafea şi ceva timp de gândire, mi-am revenit. Mi-a plăcut magazinul aşa că m-am hotărât să urc la birouri şi să cer o slujbă. Ce aveam de pierdut?

— Nimic. Vrei să spui că te-au angajat pe loc, draga mea?

— Ieri! Am fost *foarte* norocoasă. M-am aflat în locul potrivit la timpul potrivit.

— I-auzi, murmură tatăl ei. Povesteşte-mi cum s-a întâmplat totul.

— Să vezi… Evan îi povesti lui Owen întreaga întâmplare. Şi înainte de a mă dumeri, Maggie Hemmings, de la Resurse Umane, m-a dus în biroul lui Linnet O'Neill. Ea este directoarea departamentului de modă şi strănepoata Emmei Harte.

— Într-adevăr, se pare că ai avut mult noroc. Spui că această Linnet O'Neill a fost atât de impresionată încât te-a angajat pe loc?

— Nu chiar. A trebuit să mă întorc a doua zi pentru un alt interviu, apoi s-a hotărât să mă angajeze pe o perioadă de probă.

— Felicitări, mă bucur pentru tine. Şi cine era tânărul drăguţ de care ai amintit?

— Gideon Harte, despre care am aflat mai târziu că lucrează la compania de presă a familiei. Este directorul ziarului *London Evening Post.*

— Înţeleg. Ei bine, Elayne şi Angharad vor fi *încântate* să afle veştile bune.

— Transmite-le toată dragostea mea. În următoarele luni o voi ajuta pe Linnet să alcătuiască o retrospectivă a modei şi ştii ceva, tată? Din expoziţie vor face parte şi câteva din creaţiile doamnei Trigere. Se pare că Emma Harte o admira.

— Îi voi spune asta lui Pauline, va fi încântată să afle, zise Owen.

— Tată?

— Da, draga mea?

— Crezi că bunica ştia de moartea doamnei Harte?

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză.

— Tată, mai eşti acolo?

— Da.

— Aşadar… ce crezi? Oare bunica *ştia?* Şi dacă da, de ce m-a sfătuit să vin aici?

— Habar n-am. Mie nu mi-a spus nimic de Emma Harte, doar că a cunoscut-o în timpul celui de-al doilea război mondial. Uite ce e, Evan, s-ar putea ca mama să fi delirat pe patul de moarte. Ţi-am spus asta înainte de a pleca spre Londra.

— Ştiu. Se pare, însă, că m-a îndrumat în direcţia cea bună.

După o altă scurtă pauză, Owen zise:

— Da, este adevărat.

— Cum se mai simte mama?

Vocea tatălui ei se înveseli brusc:

— Mai bine, a devenit mai vioaie. Aseară a pregătit cina. Cred că noile medicamente încep să dea rezultate.

— O, mă bucur mult! Minunat. Transmite-i dragostea mea.

— Aşa voi face. Când începi să lucrezi la Harte's?

— Mâine dimineaţă. Au mare nevoie de mine, adăugă ea râzând.

— Poate, spuse tatăl ei şi schimbă repede subiectul.

Mai discutară câteva clipe despre alte lucruri şi îşi luară rămas-bun.

După ce închise, Evan se lăsă pe spătarul scaunului şi analiză reacţia tatălui său. I se păru ciudat comportamentul lui şi se simţi oarecum dezorientată, ba chiar iritată. Cu cât

se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama mai clar că nu fusese deloc încântat şi se întrebă de ce? Asemeni bunicii sale, Owen o încurajase mereu, mai puţin astăzi.

Evan nu avea cum să-l vadă pe tatăl ei şezând la biroul magazinului din New Milford, cu o privire absentă. Se întreba ce mai pusese la cale mama sa chiar pe patul de moarte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Glynnis nu va rezista tentaţiei de a mai trage câteva sfori chiar şi în ultimele ei clipe. Acum se blestema că o încurajase pe Evan să plece la Londra şi să-şi încerce norocul, aşa cum făcuse şi el. N-ar fi trebuit să fie de acord cu călătoria aceea. Dar în decembrie nu aflase tot ce ştia acum şi, de altfel, era prea târziu. Fiica lui se afla deja acolo… iar roţile destinului începuseră să se învârtă.

Lui Evan îi plăceau apartamentele din micul hotel din Belgravia, amenajate de George şi Arlette după modelul caselor de ţară englezeşti. Deşi nu vizitase niciodată o asemenea locuinţă, văzuse totuşi câteva fotografii în reviste – pereţii cu modele florale, lemnul moale, antichităţile fine, lămpile de porţelan cu abajururi de mătase crem şi vazele cu flori aranjate în stil englezesc.

Dintre toate încăperile, preferata ei era sufrageria cu pereţii din teracotă şi în nuanţe de piersică draperiile cu trandafiri de la cele trei ferestre, canapelele şi scaunele mari, tapiţate în roşu. Podeaua era acoperită de un vechi covor persan a cărui culoare aducea cu cea a draperiilor.

Când Evan coborî pentru ceaiul de după-amiază, sufrageria era goală. Se îndreptă, bine dispusă, spre cămin. Atmosfera era caldă, ospitalieră, iar flăcările sporeau senzaţia de confort.

Bunica ei fusese aceea care o obişnuise cu ceaiul de după-amiază în perioada petrecută în Connecticut. Pentru Glynnis

reprezenta o adevărată ceremonie. Servea licoarea aromată într-un ceainic de argint, cu o strecurătoare din acelaşi metal şi cu felii subţiri de lămâie sau cu lapte. Marca ceaiului aparţinuse întotdeauna celor de la Twinings, preferatul bunicii sale fiind English Breakfast, înlocuit uneori de un ceai cu aromă de portocale. Niciodată nu băuse Earl Grey, fiindcă lui Glynnis nu-i plăcea aroma; i se părea *înecăcioasă.*

La ocazii speciale, bunica ei obişnuia să facă un chec pe care-l tăia în două şi-l umplea cu frişcă şi cu dulceaţă de zmeură. După ce Evan crescuse, Glynnis o învăţase cum să facă sandvişuri şi prăjituri. De fapt, de la ea învăţase să gătească o mulţime de feluri de mâncare şi, de-a lungul anilor, devenise destul de pricepută în arta culinară.

La toate astea se gândea Evan în timp ce muşca din sandvişul cu somon afumat. Oare ar trebui să-şi găsească un mic apartament în apropierea magazinului sau să rămână la hotel? Dorise să-i ceară părerea tatălui ei, dar răspunsul lui lipsit de entuziasm o derutase. Hotelul părea mult mai indicat. Aici aveau toţi grijă de ea. Pe de altă parte, era nevoită să mănânce la hotel, ceea ce sporea cheltuielile.

După câteva minute se hotărî. Deocamdată va rămâne la hotel, timp în care va căuta un apartament. Evan îşi imagina deja ce însemna să lucreze la Harte's – ore lungi şi o totală implicare. Linnet va distribui sarcinile şi le va cere celorlalţi să lucreze la fel de mult ca ea. Mai ales ei, care se afla în perioada de probă. Evan îşi dăduse seama că, dincolo de amabilitatea şi frumuseţea ei, Linnet era o femeie de afaceri dură. Lucrul acesta nu o deranja câtuşi de puţin, chiar o admira pentru asta.

Da, ar fi mai bine să rămân aici, îşi spuse Evan, unde mă simt bine şi nu-mi lipseşte nimic. După ce retrospectiva va fi gata şi totul va decurge normal, mă voi gândi la o locuinţă,

una cu o bucătărie destul de mare, un apartament unde să pot primi musafiri. Mulţumită, întinse mâna după un biscuit pe care puse puţină dulceaţă de zmeură şi adăugă multă frişcă.

Abia când muşcă din el îşi dădu seama cât de foame îi fusese, ceea ce n-o împiedică să-şi amintească ce multe calorii conţineau ingredientele respective. Zâmbind în sinea ei, îşi jură să nu repete de prea multe ori ceremonia ceaiului de după-amiază. Oricum, în cea mai mare parte a timpului se va afla la magazin. Abia aştepta să înceapă lucrul.

Sprijinită de pernele canapelei, Evan retrăi evenimentele zilei şi gândurile i se opriră în cele din urmă la Gideon Harte. Amabilitatea lui se transformase mai târziu în farmec masculin şi un comportament extrem de grijuliu. În clipa în care Evan intrase în biroul lui Linnet, însoţită de Maggie Hemmings, Gideon se grăbise să o salute, iar după ce îi fusese prezentată verişoarei lui, tânărul nu încercase să-şi ascundă interesul pentru ea. De fapt, se simţiseră atraşi unul de celălalt.

Evan îşi aminti cum îi tresărise inima şi cât de mult o impresionase privirea lui insistentă. Niciodată nu i se mai întâmplase ceva asemănător, dar, pe de altă parte, niciun alt bărbat nu se uitase aşa la ea. Când Gideon îi apucase braţul pentru a o conduce spre scaun, căldura mâinii lui trecuse prin materialul hainei. Fusese uluită, constatând cât de puternic era atrasă de el…

— Evan. Ce mai *faci?*

Evan tresări la auzul vocii cu uşor accent franţuzesc a lui Arlette.

— Bine, Arlette. Îmi pare bine să te văd. Tu ce mai faci?

— Ocupată ca întotdeauna. George este plecat cu afaceri, iar eu am rămas la comandă, aşa cum îi place să spună.

Crede-mă, ai nevoie de curaj ca să te ocupi de bunul mers al unui hotel, chiar de imul mic ca acesta.

— Dar te descurci atât de bine, încât sunt sigură că nu se simte absenţa lui George, spuse Evan cu un zâmbet cald.

Captivată de surâs, femeia reacţionă în consecinţă. Această tânără americancă deschisă, directă, fermecătoare şi graţioasă era de-a dreptul deosebită.

— E totul în regulă? Te simţi bine?

— Mă simt din nou eu însămi, mulţumesc, o asigură Evan. Puteţi sta puţin cu mine? Am câteva noutăţi.

— *Mais oui, chérie*[2]*,* răspunse ea, aşezându-se lângă Evan.

— Am primit astăzi o slujbă extraordinară la magazinul Harte's din Knightsbridge. Entuziasmată, Evan începu să-i povestească. Iar Linnet O'Neill m-a angajat, încheie, radiind de fericire. Voi lucra în departamentul de modă, alături de ea.

— *Très bien,* Evan! Asta este o veste minunată. Ştiu cât de mult îţi place moda. Ce te-a făcut să alegi firma Harte's?

— Întotdeauna mi-am dorit să lucrez acolo. Este cel mai bun magazin din lume, după părerea mea.

Arlette rămase cu privirea aţintită asupra fetei, admirându-i frumuseţea. Părul negru strălucitor, ochii mari albaştri şi adânci, chipul cu trăsături delicate. Era o tânără nespus de atrăgătoare, iar Arlette nu se îndoia de atracţia pe care o exercita asupra bărbaţilor.

— Şi tânărul acela? Cel care te-a ajutat ieri-dimineaţă… îl vei mai întâlni?

Evan o privi uimită.

— A, dar el nu lucrează acolo.

---

[2] Dar bineînţeles, draga mea (fr.).

— Nu te-am întrebat dacă-l vei întâlni la *serviciu,* spuse Arlette amuzată.

Evan remarcă veselia din ochii ei, zâmbetul din colţul buzelor şi se întrebă o clipă dacă nu cumva Arlette glumea pe seama ei. Apoi îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Inspiră adânc şi răspunse:

— Încerca doar să mă ajute.

Arlette îşi îndreptă spatele, îşi aranjă fusta roşie şi reflectă câteva momente.

— Mă gândeam la un *rendez-vous...* o întâlnire cu el? Ochii ei căprui o priviră întrebător pe Evan.

Fata roşi şi răspunse:

— Nu… nu cred că ne vom mai întâlni. Adică nu aşa cum spui tu, Arlette.

— Nu? Nu crezi? Ei, bine, eu sunt de altă părere. *Ah, oui*[3]*.* Sunt sigură că vei avea o întâlnire cu el, *mon petit choux* a la crème[4]. Şi nu într-un viitor prea îndepărtat, zise ea râzând. Este… evident… că a avut şi el un cuvânt de spus în tăierea panglicii roşii de la magazin.

— În tăierea panglicii? întrebă Evan încurcată.

— *Ah, non, non*[5]*.* Sunt atât de nepriceputǎ. La angajarea ta.

— Aici ai dreptate, Arlette. Dar nu sunt la fel de sigură în privinţa unei întâlniri. Nu cred că prezint interes pentru el.

— Ai încredere în mine, *chérie. Sunt* mai *bătrână* decât tine şi sunt *franţuzoaică.* Noi ne pricepem la astfel de lucruri, la… *amour.*

Cele două femei nu aveau de unde să ştie că, în aceeaşi clipă, Gideon Haite se gândea într-adevăr la o întâlnire cu

---

[3] Sigur că da.

[4]Cuvinte de alint fără corespondent în româneşte. Aprox.=micuţa mea.

[5]A, nu.

Evan Hughes.

Gideon şedea la biroul lui de la Compania Jurnalistică Yorkshire, cu sediul în cealaltă parte a Londrei, şi gândurile îi zburau fără încetare către tânăra americancă. Se gândise foarte mult la ea de la întâlnirea lor pe coridoarele de la Harte's. Fata avea într-adevăr ceva deosebit, ceva ce îi atrăsese atenţia şi nu exista nicio îndoială că dorea să o revadă. Descoperise că simte nevoia să se afle în compania ei, să ştie cât mai multe despre ea. Şi asta cât mai repede.

Gideon aflase că Linnet o angajase pe Evan pe o perioadă de probă; verişoara lui îi telefonase cu puţin timp în urmă să-i comunice vestea. Mai mult, chiar îi mulţumise, de parcă el ar fi fost acela care o adusese pe fată la Harte's, când, în realitate, întâlnirea lor se datora doar întâmplării. Linnet îi vorbise entuziast despre Evan Hughes, povestindu-i pe îndelete întrevederea lor.

— Este o adevărată comoară, Gid, şi presimt că îi va plăcea şi Indiei la fel de mult ca şi mie. A avut câteva idei absolut minunate. Chiar mi se potriveşte, Gideon.

Oare şi lui i se potrivea? îşi dorea asta, aşa cum îşi dorea să-i telefoneze chiar în clipa aceea, însă habar nu avea unde o putea găsi şi nu dorea să-i ceară lui Linnet numărul ei. O să afle numărul a doua zi, la magazin.

Îndepărtă puţin scaunul şi puse picioarele pe birou, închise ochii şi revăzu imaginea noii angajate de la Harte's.

Cum colecţia trebuia completată cât mai repede, Linnet şi Evan urmau să lucreze mult timp împreună, ceea ce însemna că o va putea întâlni foarte des. Spera că va obţine o întâlnire, deoarece i se păruse că şi Evan se simţea atrasă de el. În biroul lui Linnet, fata nu-şi luase ochii de la el. O văzuse roşind, băgase de seamă fascinaţia pe care o exercita asupra ei şi îi simţise tremurul braţului atunci când o invitase să ia

loc. Da, era evident că îl plăcea. Cel puţin, aşa spera.

În ciuda faptului că se bucura de atenţia femeilor, Gideon Harte nu era deloc îngâmfat. De fapt, lipsa vanităţii, bunătatea şi un oarecare grad de timiditate păreau să le atragă. Deşi înalt, chipeş şi fermecător, exista o calitate aproape juvenilă ce plăcea foarte mult femeilor şi care le trezea acestora dorinţa de a-l răsfăţa.

Lui Gideon îi plăceau femeile, le respecta, iar pe cele inteligente le admira. Nu manifesta niciun interes faţă de cele ce-şi pierdeau timpul, care nu aveau o ocupaţie sau o profesie. Cu toate acestea, niciuna nu-i rezista. Singura problemă era că nu întâlnise nicio femeie cu care să stabilească o legătură mai serioasă. Până acum.

Până acum! Aha! Gândul acesta îl făcu să tresară.

Deschise larg ochii, se îndreptă şi lăsă picioarele pe podea. Dumnezeule! Nici măcar nu o *cunoştea* şi se gândea la o legătură serioasă cu Evan Hughes! Pesemne că-şi pierduse minţile.

După câteva clipe, găsi răspunsul – se îndrăgostise şi asta se petrecuse într-o clipă. Un *coup de foudre*[6]*,* cum spun francezii. O, Doamne, îşi zise el, m-am îndrăgostit de o străină despre care nu ştiu nimic. Poate că are deja o relaţie. Poate că nu o interesează persoana mea. Poate că mi s-a părut.

Respiră profund, se aşeza mai bine pe scaun şi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Evan Hughes. Ce anume din personalitatea ei i se păruse atât de diferit? Nu neapărat frumuseţea, deşi îi plăceau femeile înalte, subţiri, cu părul negru şi înfăţişare exotică. Poate că fusese captivat de

---

[6] Dragoste la prima vedere.

comportamentul ei. În ciuda aerului îndrăzneţ, intuise la ea o oarecare timiditate. Zâmbetul ei îl făcuse să tresară. Era gata să se piardă în ochii mari şi limpezi, plini de încredere şi sinceritate.

Mă port ca un licean, deşi am douăzeci şi opt de ani, îşi zise el. Nu trebuie să mă las pradă sentimentelor. Ar putea fi fatal pentru mine, mai ales dacă are o relaţie cu altcineva.

Ar putea fi chiar logodită. Deşi nu zărise niciun inel pe mâna fetei, în ziua de azi asta nu mai însemna mare lucru. Se întâmpla adeseori ca cineva să fie logodit fără a purta o astfel de bijuterie.

Îi voi lua un inel, unul cu safire, ba nu, mai bine unul de culoarea mării, asemeni ochilor ei. Hei, ia-o mai uşor. Te cam pripeşti. Din nefericire, nu se putea opri; o dorea pe Evan Hughes.

O bătaie în uşă îl aduse la realitate.

— Intră, spuse, sărind imediat în picioare la vederea tatălui său care stătea în prag. Salut, tată.

— Salut, băiatule, răspunse Winston Harte cu un zâmbet larg.

Se îmbrăţişară, apoi Gideon îşi conduse tatăl spre un fotoliu de lângă birou.

— Credeam că eşti în Yorkshire. Ce faci la Londra?

— Am o întâlnire la studiourile de televiziune şi oricum doream să te văd.

Gideon îl privi intrigat:

— În legătură cu ce?

— Cu Christian Palmer.

— O, Doamne, tată, presimţeam că asta vei spune. Uite ce e, se pare că nu reuşesc să-l conving. Ştii cât de încăpăţânat este. Nu se va întoarce. Îl preocupă doar noua lui carte.

Winston oftă.

— Presupuneam că acesta va fi răspunsul, deşi speram că poţi controla situaţia. Nu există vreun stimulent pe care să i-l putem oferi?

Gideon dădu din cap:

— Ba da, dar imul cam costisitor.

— Oricare ar fi, Christian îl merită. Este cel mai bun editor pe care l-am avut vreodată. Aşadar, care ar fi preţul?

— Îi place casa pe care a închiriat-o în Isle of Man. Sunt sigur că ar fi de acord să se întoarcă dacă i-am cumpăra-o.

— Cât costă?

— Nu ştiu, tată. Dacă eşti de acord, voi discuta cu el despre asta. Este o casă frumoasă şi o tot închiriază de ceva ani. S-a ataşat de ea.

— Unde anume pe Isle of Man?

— Chiar în afara oraşului Douglas, într-o zonă unde obişnuia să meargă cu părinţii atunci când era copil. I se pare că viaţa de acolo este foarte plăcută şi are liniştea necesară pentru a-şi scrie cartea. În plus, se poate ajunge destul de uşor acolo cu avionul din Lancashire până în mijlocul Mării Irlandeze.

— Nu poţi spune că este o navetă tocmai uşor de făcut, sublinie Winston. Eşti sigur că acest stimulent va fi de ajuns? Poate îşi doreşte altceva.

— Mă îndoiesc. Christian nu este o astfel de persoană şi s-ar putea să nu accepte nici măcar înţelegerea asta. Ştii, este extrem de hotărât să scrie.

— Ştiu doar că este cel mai bun editor pe care l-a avut Fleet Street de la Arthur Christiansen, în urmă cu şaizeci de ani. El a fost cel care a fondat *Daily Express,* Palmer este la fel de talentat. Asemenea editori nu găseşti la tot pasul, încearcă să faci tot ce poţi, fiul meu. Determină-l să se întoarcă la noi.

— Bine, dar asta ar putea să însemne şi un contract mai avantajos pentru el.

— Gideon, nu e o problemă, răspunse tatăl. Cu mulţi ani în urmă am învăţat de la mătuşa Emma că atunci când îţi doreşti cu adevărat ceva sau pe cineva, preţul nu contează, iar Christian Palmer este extrem de important pentru companie. Aşa că, fii ce trebuie să faci.

— Cred că mă voi duce să-l văd, zise Gideon. O să-i telefonez mâine şi îi voi propune o întâlnire săptămâna viitoare.

Tânărul izbucni în râs. Mi-aş fi dorit să fie vară, nu mijlocul iernii. Insula este minunată în anotimpul cald, dar puţin cam „răcoroasă" în această perioadă a anului.

— În privinţa asta ai dreptate. Aş fi vrut să-l putem convinge pe Christian să se întoarcă pe tărâmul Trandafirului Alb… întotdeauna mi s-a părut că-i plăceau Yorkshire şi casa din Ripon.

— Cred că insula mai înseamnă ceva. O doamnă de care se simte foarte legat, nu numai dragostea pentru coliba aceea.

— Care va să zică este o colibă?

Gideon zâmbi:

— Una destul de mare, totuşi.

— Cu cât închei mai repede afacerea cu el, cu atât mai bine.

— Tată, stai puţin. Cred că va trebui să aşteptăm până termină cartea. De fapt, sunt sigur de asta. După ce o va da spre publicare, va începe să se plictisească. Abia atunci se va întoarce la noi.

— Fie şi aşa. Oricum voi fi de acord cu tot ce va cere. Încheie un nou contract cu el. Fă-i o ofertă atât de bună, încât să nu o poată refuza. Spune-mi, ai vreo întâlnire diseară, Gideon? Stupidă întrebare, bănuiesc că da.

— Nu, de fapt, nu. De ce?

— De când mama ta a plecat în Yorkshire, mă plictisesc de moarte. Mă gândeam să luăm cina împreună.

— Minunată idee, tată. Mi-ar face mare plăcere, zise Gideon cu gândul la Evan Hughes…

10

Când au ajuns la intrarea în restaurantul Grill Room din Dorchester, şeful de sală se afla tocmai în celălalt capăt al încăperii, astfel încât au fost nevoiţi să aştepte câteva clipe înainte de a fi conduşi la masă.

În drum spre hotel, Gideon hotărâse să treacă cina în contul lui; îi făcea o deosebită plăcere să facă gestul, deoarece tatăl său era generos cu el şi foarte rar avea ocazia să-l scoată în oraş. Îşi pipăi buzunarele, controlând portofelul cu cărţi de credit.

Preocupat fiind, Gideon nu observă că Winston se apropiase de ecranul transparent ce despărţea intrarea de restaurantul propriu-zis. Cu ochii holbaţi, tatăl său privea fix prin uşile de sticlă. Gideon îşi dădu seama că ceva nu era în regulă abia când Winston înjură cu glas scăzut şi îl strânse tare de braţ.

— Nu putem intra aici. Să plecăm, murmură el, conducându-l spre hol.

— Tată, ce s-a întâmplat? Gideon remarcă uluit paloarea tatălui său şi sclipirea rece din ochii lui.

Cum Winston nu răspunse, Gideon repetă întrebarea:

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi zărit o fantomă.

— Mai degrabă diavolul, adică Jonathan Ainsley. Ia masa aici împreună cu Sarah Lowther. Întotdeauna au complotat împotriva familiei noastre, iar prezenţa amândurora la

Londra nu e semn bun pentru noi. Ia aminte la ce-ţi spun.

— Tu şi mama întotdeauna aţi făcut aluzii la necazurile provocate de Jonathan Ainsley şi de Sarah Lowther. Ştiu că au fost daţi afară de la Harte Enterprises. Dar niciodată nu am aflat *ce anume* au făcut, zise Gideon privindu-şi tatăl.

Cei doi şedeau acum în eleganta sală de mese de la Ritz Hotel din Piccadilly, lângă fereastra de unde se vedea Green Park. Veniseră aici la propunerea lui Gideon după ce se retrăseseră grăbiţi la vederea celor doi veri.

— Ei bine, este o poveste lungă, mai degrabă două poveşti. Ţi le voi relata imediat, pe scurt. Dar mai întâi să comandăm ceva de băut. Ce vrei să bei, Gideon?

— Cred că vin alb.

— Iar eu un pahar de şampanie.

— Bună idee, tată. O să iau şi eu acelaşi lucru.

Winston dădu aprobator din cap, comandă chelnerului două pahare de Veuve-Cliquot, apoi se sprijini de spătarul scaunului.

— Erai atât de tulburat la Dorchester că m-ai speriat, zise Gideon.

— Eram *furios.* Fiecare în parte este periculos, dar atunci când sunt împreună devin şi mai primejdioşi. Winston oftă, apoi continuă dând uşor din cap: Ştiam că Jonathan Ainsley se află la Londra, dar habar nu aveam că Sarah s-a întors din Franţa. Privindu-l pe Gideon, adăugă: Unchiul Ronnie a prevenit-o pe Paula că Ainsley s-a întors. I-a spus cu câteva săptămâni în urmă.

— S-a întâmplat în week-end-ul când Julian a stat la noi şi a nins abundent. Sâmbătă am cinat la Pennistone Royal. Mi s-a părut mie că mătuşa Paula era tulburată, mai ales în ultima parte a serii.

— Julian i-a transmis mesajul din partea bunicului său şi

cred că vestea a supărat-o. Unchiul Ronnie era îngrijorat de reapariţia bruscă a lui Ainsley după atâţia ani şi când Paula s-a dus să-l viziteze a doua zi, i-a spus să fie cu băgare de seamă.

— Dar Julian mi-a zis că Ainsley nu poate face nimic.

— Nu în ceea ce priveşte companiile Harte, aprobă Winston, însă prezenţa lui aduce necazuri întotdeauna. Este un om rău şi i-ar putea provoca necazuri lui Paula dacă i-ar sta în putinţă. De fapt, cred că s-ar bucura foarte tare dacă ar reuşi să-i strice planurile. Întotdeauna a fost un ticălos, chiar şi în copilăria noastră.

După ce sosiră băuturile şi cei doi sorbiră câte o gură de şampanie, Winston continuă:

— Am vorbit cu unchiul Ronnie şi mi-a spus că a sfătuit-o pe Paula să-şi angajeze un detectiv particular care să urmărească activităţile lui Ainsley. Unchiul presimte că acesta vrea să se răzbune, mai ales pe Paula.

Un fior de teamă îl străbătu pe Gideon.

— Sper ca mătuşa Paula să *angajeze* într-adevăr un detectiv particular, zise el.

— Ei bine… ideea nu-i surâde. În cel mai bun caz am putea zice că încă nu s-a hotărât.

— Tu ce părere ai?

— Eu cred că ar fi bine să o facă. Unchiul Ronnie ştie multe şi nu trebuie să uităm niciodată că cel mai important lucru este *informaţia.* Toţi am învăţat asta de la mătuşa Emma. I-am amintit şi lui Paula că a fi prevenit înseamnă a fi apărat.

Gideon aprobă cu o mişcare a capului şi amândoi bărbaţii luară câte un meniu de la chelnerul care se apropiase. Câteva clipe mai târziu, comandau aceleaşi feluri pe care le cereau de obicei, stridii Colchester şi limbă de mare la grătar. Cei doi aveau gusturi asemănătoare în multe privinţe, ceea ce o

făcuse pe Emma să-i numească, cu ani în urmă, „cele două boabe de mazăre din aceeaşi păstaie".

După ce comandă alte două pahare de şampanie, Gideon se întoarse spre tatăl său.

— Lămureşte-mă în privinţa lui Jonathan Ainsley. Povesteşte-mi ce au făcut el şi Sarah.

— În anii ’60 şi ’70, Ainsley a fost directorul departamentului imobiliar din întreprinderile Haite, sarcină de care s-a achitat foarte bine. Brusc însă, afacerile au început să scadă, iar el a pierdut foarte multe oportunităţi. Mai târziu am aflat că dirija toate afacerile prospere spre o companie numită Stonewall Properties şi că…

— Dar de ce? îl întrerupse Gideon.

— Deoarece el şi vechiul său prieten, Sebastian Cross, erau în secret proprietari la Stonewall. Ainsley fura mii de lire de la Harte Enterprises, subminând stabilitatea financiară a companiei.

— Sarah Lowther era şi ea implicată în toate astea? întrebă Gideon uimit.

— Da, însă din câte mi-am dat seama, indirect. Investise bani în Stonewall Properties, dar, ca să fiu sincer, nu cred că Sarah ştia ceva de trădarea vărului ei. După ce Paula şi tatăl ei au adunat suficiente probe împotriva lui Ainsley, i le-au arătat, apoi l-au exclus din companie şi din familie. Şi pe Sarah.

— Nu au avut de ales, constată Gideon. După aceea, *el* a plecat în Hong Kong şi a făcut avere din afaceri imobiliare.

— Într-adevăr. Ainsley a fost întotdeauna extrem de priceput în afaceri.

— Iulian mi-a spus că mai târziu s-a întors şi a încercat să preia controlul magazinelor Haite. Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Winston clătină din cap cu o expresie tristă:

— De fapt, totul s-a întâmplat din vina lui Paula. Ainsley s-a întors la Londra în anii ’80, tocmai atunci când ea a scos pe piaţă zece la sută din acţiunile companiei. Bineînţeles că el a profitat imediat şi le-a achiziţionat. Cele zece procente, împreună cu cele pe care le deţinea deja i-au consolidat poziţia.

— Dar de ce a vândut Paula o parte din acţiuni?

— Deoarece dorea să cumpere un lanţ de magazine din Statele Unite. Atât eu, cât şi Shane am înţeles că dorea să realizeze ceva personal, dar judecata ei nu a fost cea mai bună. Din câte ştiu eu, este singura greşeală pe care a făcut-o. În afară, desigur, de căsătoria cu Jim Fairley, care a fost un adevărat *dezastru.*

Spre sfârşitul serii, Winston se întoarse spre Gideon şi-l privi atent câteva clipe.

Tânărul se încruntă şi se aplecă spre el.

— Ce s-a întâmplat, tată? Pari din nou tulburat.

— Nu, mă simt bine. De fapt, mă gândeam la dinastia instaurată de Emma şi de Winston senior. Sper ca tu să fii cel care o va continua… va duce mai departe linia moştenitorilor.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— Câtă vreme rămâne căsătorit cu actriţa aceea, nu prea cred că Toby îmi va oferi vreun nepot. Adrianna nu-şi doreşte copii şi nu-mi imaginez că el o va putea determina să-şi schimbe părerea.

— Dar mai există şi Paula, tată, iar ea are mulţi…

— Adevărat, îi întrerupse Winston grăbit. Şi este o Harte, însă numele ei este, de asemenea, O’Neill.

Gideon dădu din cap, semn că a înţeles ce voia să spună tatăl său.

— Noi suntem ultimii Harte, cei ce putem duce numele mai departe.

Gânditor, Winston se lăsă pe spătarul scaunului. După o vreme vorbi din nou:

— Nu vreau să mă amestec, ai doar douăzeci şi opt de ani, dar… mă întrebam dacă există cineva în viaţa ta. O fată cu care ai vrea să ai o legătură *serioasă.*

— Nu prea, tată. Observând însă expresia dezamăgită a tatălui său, Gideon adăugă imediat: De fapt, am cunoscut de curând pe cineva care îmi place foarte mult. Este însă prea devreme să spun ceva. Nu vreau să-ţi dau speranţe şi apoi să te dezamăgesc.

— Este o fată serioasă? încercă Winston să se lămurească.

Gideon dădu din cap.

— În orice caz nu cred că este tipul de femeie cu care cineva ar încerca doar o legătură pasageră; nu, absolut sigur.

Un zâmbet larg lumină chipul tatălui său.

— Aştept cu nerăbdare să o cunosc.

În aceeaşi seară, târziu, Gideon se străduia să adoarmă, dar gândurile la cele discutate cu tatăl lui nu-i dădeau pace.

ÎI speriase întrucâtva faptul că Paula, cea mai inteligentă persoană din câte cunoştea, făcuse o greşeală care era cât pe ce să o coste magazinele bunicii sale. În aceeaşi măsură, îl şocase şi ideea că cineva din familie, bine situat financiar, recursese la trădare doar de dragul unor câştiguri materiale. „Mândrie şi lăcomie, îi spusese tatăl său. O combinaţie fatală care i-a distrus pe mulţi alţii asemenea lui Jonathan Ainsley.“

Apoi mai fusese şi conversaţia despre perspectiva unei căsătorii şi a unor copii. Chiar dacă Winston nu-l abordase prea subtil, Gideon nu se supărase. Îşi iubea, îşi admira tatăl şi înţelegea dorinţa lui de a avea nepoţi. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul mamei sale. Dorinţa părinţilor lui era

normală şi justificată.

Evan Hughes. Deşi abia o cunoscuse, era fermecat de ea. Deşi nu ştia mai nimic despre ea, avea impresia că o ştia de o veşnicie. Era frumoasă, caldă, sinceră şi atrăgătoare. Şi, dincolo de aceste calităţi, avea un anume rafinament ce-i sporea farmecul.

Mâine îi va telefona şi o va invita în oraş. Gideon adormi cu gândul la Evan Hughes.

11

Tessa Fairley Longden îşi luă poşeta şi servieta, aruncă o ultimă privire asupra biroului, apoi străbătu cu paşi mari camera, stinse luminile şi părăsi încăperea.

Era îmbrăcată în alb, una dintre culorile ei preferate: un şal din caşmir peste sacoul alb, de lână, cu pantaloni de aceeaşi culoare; cămaşă asortată, de mătase; ghetele crem se asortau cu poşeta din piele de crocodil şi servieta plină cu acte. Costumul alb îi scotea şi mai mult în evidenţă înfăţişarea eterică, sugerată de părul blond-argintiu, ochii cenuşii şi tenul ca de fildeş. Chipul cu trăsături delicate părea dăltuit de mâna unui sculptor. Tessa era o apariţie senzaţională, şi oamenii întorceau capul după ea oriunde se afla. Era înaltă, subţire, îmbrăcată întotdeauna cu gust. Costumele, unicat, purtau semnătura unor creatori ceva mai puţin faimoşi care acceptau sugestiile ei. Tessa ştia întotdeauna ce-şi dorea şi obţinea cu orice preţ, cel puţin în privinţa hainelor.

Existau şi domenii unde nu căpăta întotdeauna ceea ce dorea, mai ales când era vorba de soţul ei, Mark Longden. În ultima vreme devenise dificil. Era prost dispus, iritabil şi îşi pierdea repede răbdarea. Tessa avea impresia că Mark îşi

păstra cumpătul doar atunci când Adele, fiica lor, se afla prin preajmă. Nu se purta nepoliticos sau răutăcios în prezenţa mamei sale sau a lui Shane, dar părea că nu-i mai pasă de felul în care o trata în faţa prietenilor lor. De altfel, nici nu mai ieşeau aşa de des ca înainte; Mark întârzia la birou, iar în week-end avea întâlniri cu clienţii. Tessa îşi dădea seama că nu-i mai acorda timp decât atunci când trebuia să i se plângă sau să se certe în legătură cu ceva lipsit de importanţă.

În ultima vreme simţise în răsuflarea lui mirosul alcoolului şi observase culoarea aprinsă a obrajilor şi privirea sticloasă. Mark negase că ar bea prea mult cu o asemenea violenţă încât Tessa se adăpostise în baie.

Bineînţeles că Mark îşi cerea apoi scuze. Tessa îl iertase de fiecare dată. Asta până ieri, când ţipase la ea în legătură cu o pată de vopsea de pe un perete din bucătărie. Subiectul i se păruse atât de ridicol, încât se ridicase, făcând efortul să-l înţeleagă şi întrebându-se ce se întâmplă cu el.

Tessa dădea colţul, îndreptându-se spre lifturi, când o zări pe Linnet.

— *Linnet!* Trebuie să vorbesc cu tine.

Linnet se opri, se întoarse spre ea şi-i spuse zâmbind:

— Arăţi minunat, Tessa, îmbrăcată în alb! Linnet se apropie cu intenţia să o îmbrăţişeze. Zâmbetul îi pieri însă când zări expresia surorii sale.

Tessa se apropie de lifturi, rostind pe un ton rece:

— Cum ai îndrăznit să anulezi ordinele mele în legătură cu sala de expoziţie? Eu sunt directoarea şi tot ceea ce spun trebuie îndeplinit.

— Dar nu am ştiut…

— Nu mai pot pierde timpul. Sunt deja în întârziere, o întrerupse Tessa, intrând în lift. Nu face nimic fără să-mi ceri permisiunea, izbucni ea în timp ce uşile se închideau.

Uneori, fata asta merge prea departe, îşi zise ea în timp ce cobora la parter. Linnet reuşise să o irite şi se simţi iar cuprinsă de gelozie şi resentimente. Tessa nu se îndoia câtuşi de puţin că Linnet era preferata mamei sale şi a lui Shane. *Shane O 'Neill.* În felul ei îl iubea, doar o crescuse ca şi când ar fi fost propriul lui copil. Totuşi *nu* era fiica lui biologică, şi asta o durea. Cum ar fi putut să o iubească la fel de mult ca pe Linnet? Pe de altă parte, într-o oarecare măsură se bucura că nu face parte din familia O'Neill. Era o Fairley şi se trăgea dintr-o familie aristocrată, ale cărei generaţii se întindeau pe durata multor secole. Ea era o adevărată aristocrată; toţi îi spuneau că seamănă cu cei din familia Fairley şi aducea mult cu mătuşa Edwina, fiică a unui Fairley. La naiba cu Linnet, îşi zise, alungind din minte imaginea fetei.

Străbătu holul de la intrarea în magazin şi salută angajaţii cu o mişcare a capului. În seara aceea hotărâse să se poarte foarte frumos cu Mark. În ciuda purtării sale din ultima vreme, îl iubea cu adevărat şi dorea să-şi păstreze căsnicia, învăţase că cea mai bună modalitate de a se asigura că timpul petrecut împreună va fi liniştit consta în a-i îndeplini orice dorinţă.

Aerul de afară era neaşteptat de rece şi începu să tremure. Din fericire, după doar câteva clipe, şoferul ei apăru în faţa intrării şi îi deschise portiera.

— Bună seara, doamnă Longden, spuse Milton.

— Bună seara. Mergem direct acasă, Milton, mulţumesc, zise Tessa pe tonul politicos, rezervat angajaţilor.

Se întâmpla adesea ca amândoi să nu aibă timp să ia cina înainte de ora nouă. Astăzi urma să mănânce mai devreme. Plecase la cinci şi jumătate de la serviciu tocmai pentru a avea timp să pregătească cina. Lui Mark îi plăcea mâncarea

gătită şi vinul bun, iar ea voia să-l mulţumească.

Când Milton opri pe aleea casei lor din Hampstead, Tessa constată imediat că soţul ei ajunsese deja acasă, căci maşina lui era parcată în faţa intrării.

— Mulţumesc şi noapte bună, Milton, zise ea coborând. Zâmbi scurt către şofer şi îi ceru să vină la ora opt a doua zi dimineaţă.

Suind în fugă treptele casei, Tessa intră, şi strigă ca de obicei:

— Adele! Iubita mea! Unde e fetiţa mea?

O secundă mai târziu, Adele intra alergând în hol şi ţipând entuziasmată:

— Mama! Mama! Aici sunt!

Aplecându-se, Tessa o luă în braţe, în vreme ce Adele o săruta pe obraji, strângând-o puternic. Apoi, depărtând-o uşor, o întrebă:

— Ce face dulceaţa mea?

— Bine. A venit şi tata.

În clipa următoare, Mark apăru în arcada ce marca intrarea în bucătărie.

Tessa remarcă expresia rece şi mânia din privire. Surâsul îi îngheţă pe buze, dar reuşi să-şi controleze glasul.

— Bună, dragul meu, ai venit devreme.

— Iar tu ai întârziat, ca de obicei, murmură el încet, pe un ton rece.

— Nu e decât şase, Mark. Hai, Adele, să mergem s-o căutăm pe Elvira. Îşi scoase şalul, aruncându-l pe bancheta din holul de la intrare.

Tânăra doică, Elvira, punea vasele în maşina de spălat; auzindu-le pe cele două, se întoarse zâmbind:

— Bună seara, doamnă Longden. Adele a mâncat legume fierte şi o porţie mică de limbă de mare la grătar, iar la

desert, zmeură.

— Sună foarte bine. Mulţumesc, Elvira. Ai mare grijă de ea!

Închizând maşina, tânăra spuse:

— În câteva minute mergem sus să o pregătesc de culcare.

— Pot face şi eu asta, zise repede Tessa. Apoi, privind spre Adele, continuă: Vrei să-ţi citesc o poveste, draga mea?

— O, da, mamă. *Te rog!*

— Tessa, trebuie să vorbesc cu tine, acum, zise Mark apropiindu-se.

— Dar aş vrea să-i citesc o poveste lui Adele. Nu poţi aştepta câteva minute?

— Nu.

Simţind ameninţarea surdă din glasul lui, Tessa se aplecă spre Adele, şoptindu-i:

— Tata are nevoie de mine. Vin imediat. Elvira te va pregăti de culcare, iar după aceea o să-ţi citesc o poveste înainte de a adormi.

Adele îi zâmbi drăgăstos.

Luându-i braţul, Mark o conduse, traversând holul până în bibliotecă şi închise uşa în urma lor. Tessa detesta camera, care i se părea rece, întunecată, deprimantă. Rareori intra aici.

— Ce era atât de important încât nu mai putea aştepta câteva minute? întrebă ea zâmbind, cu intenţia de a păstra conversaţia la un nivel calm.

— Voiam să-ţi vorbesc despre orele pe care le petreci la birou. Stai acolo prea mult şi exagerezi cu munca. Măcar dacă ţi-ar aduce vreun câştig.

— Ce vrei să spui?

— Nu-ţi va lăsa nimic. Lui Paula O'Neill nu-i pasă de *tine.* Linnet este *preferata* ei. Copilul făcut din dragoste cu Shane.

Ştiai că erau amanţi încă înainte ca tatăl tău să fi *murit?* Se culca cu el în timpul călătoriilor de afaceri pe care le făcea la New York… atunci când tu rămăsesei în Anglia cu servitorii. Şi mai…

— Nu-i adevărat! izbucni Tessa, luând automat apărarea mamei sale. Ştiu că mama şi Shane erau prieteni dinainte. Au crescut împreună în Yorkshire. Ceea ce spui este ridicol. Nu-ţi dau voie să vorbeşti aşa despre părinţii mei.

— Zău? Shane ţi-a devenit brusc părinte?

— M-a crescut, Mark, şi întotdeauna a fost bun şi iubitor cu mine. Eram doar o fetiţă când Jim Fairley a fost ucis.

— Şi cât de *convenabil* a fost asta pentru mama ta şi iubitul ei!

— Opreşte-te! Devii dezgustător. Dumnezeu ştie de unde ai făcut rost de informaţia asta. Este… o adevărată *calomnie.*

— Nu, e adevărul. L-am aflat dintr-o sursă foarte sigură.

— De la cine?

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele. Doar ştii că astea sunt regulile jocului.

Tessa îl privi fix.

— Vreau să ştiu cine spune astfel de lucruri despre mama mea şi Shane.

— O păsărică. Uite, de ce nu o întrebi chiar tu despre week-end-urile petrecute în New Milford, Connecticut. Sfârşiturile lungi de săptămână petrecute cu Shane în hambarul de acolo.

Încruntată, Tessa se lăsă să cadă într-un fotoliu. Privi mai întâi spre Mark, apoi, tulburată şi confuză, întoarse capul.

Mark întrerupse brusc tăcerea:

— Nu vei fi directoarea magazinelor, crede-mă. Şi nici nu vei moşteni Pennistone Royal. Linnet va căpăta totul. Sărmana de tine, o să ieşi păcălită, continuă el, cu un râs

rece.

— Nu cred nimic din ce-mi spui, zise Tessa străduindu-se să nu-i tremure vocea, deşi se întreba dacă era ceva adevărat din ce-i spunea Mark. Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă. Mă duc să-i citesc lui Adele.

— Nu aşa de repede, strigă Mark, traversând camera şi apucând-o de braţ o îmbrăţişă, silind-o să-l sărute, în vreme ce cu mâna liberă încuia uşa.

Apoi o trânti pe canapea, aruncă un picior deasupra ei şi-i şopti la ureche:

— Acum voi face o straşnică partidă de sex cu tine, Tessa, iubita mea. Încercă să-i descheie bluza de mătase, însă îşi pierdu răbdarea şi sfâşie materialul. Îi scoase sutienul, îi sărută un sfârc, apoi o muşcă.

Tessa strigă de durere şi îl împinse, ridicându-se în picioare. Deşi subţire, făcea exerciţii în fiecare zi, aşa încât avea forţa necesară pentru a-l da la o parte; Mark se rostogoli de pe canapea pe podea.

— Căţea blestemată, strigă el.

— M-a durut, Mark, zise ea încet. Apoi continuă pe un ton împăciuitor, ştiind că soţul ei era pe cale să izbucnească: De ce m-ai muşcat?

El se ridică fără să răspundă.

Tessa se îndrepta spre uşă când Mark o prinse din nou de braţ, aproape smulgându-i-l:

— Nu sta prea mult timp cu Adele, murmură cu un glas neaşteptat de moale. Te doresc foarte mult în seara asta. Va trebui să-ţi îndeplineşti obligaţiile de soţie.

— Dar întotdeauna o fac, dragul meu, şopti Tessa.

Drept răspuns, el îi luă mâna, apăsându-i-o puternic peste şliţul pantalonilor.

— Înţelegi ce vreau să-ţi spun? Haide, Tess, să facem

dragoste acum, repede. Aici, pe canapea. Uşa e închisă; nu poate intra nimeni.

— Mai târziu, Mark, replică ea lipindu-se de el şi sărutându-l uşor. O să mă ocup mai întâi de Adele. Tessa îşi dorea cu disperare să-l mulţumească. Mark îi strânse faţa în palme atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

— Nu întârzia prea mult, şuieră el. Altfel s-ar putea să…

— Să ce? îl întrerupse ea.

Mark nu răspunse, mulţumindu-se să-i arunce o privire rece; traversă camera şi descuie uşa:

— Te rog, zise, cu acelaşi ton ameninţător de mai devreme.

Tessa ieşi în fugă, aranjându-şi bluza. Aproape că se împiedică la intrarea în camera lui Adele. Se opri o clipă, respiră adânc, apoi intră zâmbind:

— Ce poveste vrei să-ţi citesc în seara asta, draga mea?

— Orice vrei tu, mamă, răspunse Adele bătând pe pat cu palma. Aşază-te aici.

Tessa se execută şi luă o carte de pe măsuţa de lângă pat.

Adele se apropie de ea, atingându-i obrajii:

— De ce plângi, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, draga mea, răspunse Tessa ştergându-şi obrajii şi îmbrăţişându-şi apoi fiica.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce Adele adormise, Tessa stinse veioza şi se strecură afară din cameră.

Coborând scările, se străduia să se calmeze. Aşezat la birou, Mark îşi verifica poşta; o auzi intrând, ridică privirea şi zâmbi:

— Îmi pare atât de rău, murmură, apropiindu-se de ea. Sper că nu ţi-am făcut vreun rău.

Tessa dădu din cap în semn că nu. Se mai întâmplase ca Mark să fie atât de calm după o izbucnire nervoasă. În

ultimele zile, stările lui oscilau între furie şi afecţiune.

— Nu ştiu ce mă apucă uneori. Probabil e de vină munca, stresul. Mă ierţi?

— E în ordine, Mark, dar de ce ai spus toate chestiile alea oribile despre mama? De ce crezi că nu voi moşteni nimic?

— Sunt doar nişte zvonuri pe care le-am auzit. Uită-le, draga mea. Nu ar fi trebui să ţi le spun. Am greşit.

— De ce nu vrei să-mi spui de la cine le-ai auzit?

— E cineva pe care nu-l cunoşti, un american venit de la New York. Pretinde că l-a cunoscut pe Shane atunci când conducea partea americană de la O'Neill Hotels Internaţional. Să uităm de toate astea, te rog!

— Bine. Dar nu a fost frumos din partea ta să spui asemenea lucruri despre mama.

— Ştiu. Şi repet, am greşit. Uite, ce-ai spune dacă am lua masa în oraş? La Harry's Bar? Fugi şi schimbă-te, şi între timp voi încerca să rezerv o masă pentru ora nouă. Te rog, Tessa.

— Ar fi într-adevăr plăcut să ieşim puţin, murmură ea. Mă duc să mă pregătesc. Dar în sinea ei era îngrozită de purtarea soţului său.

12

Am o singură întrebare, zise Linnet, oprindu-se în mijlocul străzii Chester şi privind în sus, către Iulian.

— Care? Linnet era atât de frumoasă încât abia reuşi să-şi reprime dorinţa de a o săruta pătimaş.

— Cum ai reuşit să treci de paza din spatele magazinului şi să ajungi până la uşa biroului meu fără ca cineva să mă avertizeze?

Amuzat de întrebare, Iulian pufni în râs:

— La intrare era loe Pinkerton, care mă cunoaşte încă din copilărie, aşa că mi-a dat voie să intru.

— Înţeleg.

Sesizând o nuanţă aspră în glasul ei şi nedorind să provoace neplăceri unui membru în vârstă al personalului de la magazin, Julian adăugă imediat:

— Mi-a cerut totuşi să semnez lista de intrări.

— Mă bucur să aud asta.

— Am amintit, de asemenea, că vin să te iau, completă el precaut, urmărindu-i atent reacţia.

— Şi ce a spus Joe? întrebă ea, ceva mai blând.

— A zâmbit, mi-a făcut cu ochiul şi…

— *Vezi!* Iată încă o persoană încredinţată că suntem un cuplu!

— Păi, aşa şi este. Întotdeauna a fost şi sper să fie aşa şi în continuare, în ciuda părerii *tale.* Ce este în neregulă cu asta? întrebă Julian indignat.

Linnet continua să-l privească, uşor descumpănită, gata Să-i dea un răspuns dur, când, pe neaşteptate, el o înşfacă strâns în braţe şi o sărută.

Deşi iniţial încercă să-l împingă, Linnet cedă şi, spre marea ei uimire, răspunse cu o pasiune egală cu a lui Julian.

Când se depărtară, se priviră uluiţi din acelaşi motiv: răspunsul ei pătimaş după luni de impusă distanţă reprezenta o răsturnare neaşteptată a situaţiei.

Julian îi mângâie uşor obrajii cu vârful degetelor şi murmură:

— Vino, am o surpriză pentru tine. O luă de braţ şi continuară drumul spre apartamentul lui. În holul de la intrare o sărută uşor pe buze, apoi o luă de mână şi suiră scările spre primul etaj.

— Ce fel de surpriză? întrebă Linnet, curioasă, în cele din

urmă.

Julian Kallinski se mulţumi să zâmbească enigmatic şi să o conducă spre apartamentul său. Deschise uşa, o trase înăuntru şi o luă în braţe. Continuând să o sărute, îi scoase haina grea de iarnă, lăsând-o să cadă pe podea. Se dezbrăcă şi el, după care se îndreptară, pe jumătate ameţiţi, spre sufragerie.

Încăperea era luminată doar de o veioză cu abajur de mătase şi de flăcările căminului.

— Despărţirea noastră s-a terminat, anunţă Julian, aruncându-i taiorul pe un scaun şi conducând-o către cămin.

— Dar…

— Niciun *dar,* strigă acoperindu-i buzele cu degetul. Apoi îi luă capul în palme şi o privi adânc în ochi. Iubea chipul acela de când erau copii – obrazul cu pomeţi înalţi, fruntea lată şi trăsăturile fine, delicate. Sprâncenele minunat desenate deasupra ochilor de un verde închis şi părul des întregeau tabloul. Linnet era atât de frumoasă încât i se tăia respiraţia de fiecare dată când o privea. Îi plăcuse întotdeauna părul ei auriu-roşcat, iar atunci când o parte din verii ei o numiseră „morcoveaţă“ sau „ardei iute“ în copilărie, Julian le răspunsese pe măsură. O dusese atunci într-unul din locurile lor preferate, sărutându-i lacrimile de pe obraji şi mâinile mici, dar puternice, spunându-i în acelaşi timp că era cea mai frumoasă dintre toate fetele din lume. De obicei, Gideon era cel care-i găsea şi, la rândul lui, o alina, încurajând-o să se împotrivească celorlalţi. Cei doi erau cavalerii ei.

— Te-am iubit toată viaţa, Linnet O’Neill, şi întotdeauna va fi la fel. Te voi iubi până când voi muri şi chiar şi dincolo de ziua aceea, dar nu mai pot trăi aşa. Nu mai *vreau,* îi spuse el încet. Trebuie să fim din nou împreună. Nu mai pot sta

departe de tine. Nu pot tolera despărţirea pe care ai impus-o.

Linnet îl privi lung şi în ochii lui citi sinceritate şi disperare. Tăcu însă, temându-se să spună ceva, conştientă că orice cuvânt greşit l-ar face să izbucnească. Îi era cât se poate de limpede că Julian ajunsese la capătul răbdării.

— Spune-mi că îţi doreşti cu adevărat să punem capăt relaţiei noastre, continuă el o clipă mai târziu, spune-mi să plec pentru totdeauna şi aşa voi face. Îţi promit că nu te voi mai deranja niciodată. Spune-mi că nu mă mai iubeşti, Linnet O'Neill, şi atunci voi pleca.

Privindu-l drept în ochi, fata strigă:

— Bineînţeles că te iubesc, Iulian! întotdeauna te-am iubit, dar, vezi tu…

— Nu! strigă el, mai degrabă frustrat decât furios. Prostia asta trebuie să înceteze, mă auzi? Chiar acum. Vorbesc serios, Linnet. Nu am de gând să mai accept aşa ceva din partea ta. *Este un ultimatum.* Fie reluăm vechea noastră relaţie, fie plec… nu mai vreau!

Hotărârea din glasul lui o luă prin surprindere. Ştia că-l va pierde pentru totdeauna dacă va continua să-l ţină la distanţă.

Iulian tocmai îi demonstrase cât de serios era în privinţa asta. Ştia prea bine că era prea mândru pentru a fi tratat cu indiferenţă. O iubea prea mult ca să mai suporte despărţirea impusă de ea. Linnet îşi dădu seama că trebuia să-şi repare greşeala. Imediat. Mâine putea fi prea târziu. Îl adusese la limita răbdării – se observa asta din glasul lui, din hotărârea cu care îi vorbise şi din sclipirea rece a ochilor lui albaştri.

Linnet se apropie, îl îmbrăţişă şi îl sărută uşor pe buze. Apoi îl trase încetişor lângă foc:

— Scoate-ţi asta, şopti ea, atingându-i reverul hainei.

Iulian se grăbi s-o facă, după care o luă în braţe. Se sărutară îndelung, învăluiţi de căldura căminului în faţa căruia se întinseseră.

Proptindu-se într-un cot, Iulian o privi îndelung, încercând să-i citească în ochi.

Linnet înţelese întrebarea din privirea lui:

— Ce s-a întâmplat, Iulian?

— Eşti *sigură?*

— Ce vrei să spui?

— În legătură cu asta? Că vrei să pui capăt despărţirii noastre şi să te întorci la mine? Eşti sigură în privinţa *noastră?*

— Da, sunt sigură, şopti ea mângâindu-i obrajii cu vârfurile degetelor. Ca de obicei, Julian o dorea şi ardea de nerăbdare, îi mângâie uşor sânii care se întăriră sub atingerea lui. Se aplecă, sărutându-i un sfârc prin mătasea bluzei pe care încerca să o descheie. Parfumul trupului ei îl îmbăta. Linnet îşi strecură degetele prin părul lui des şi negru.

Julian se simţea copleşit de dorinţă; nu mai făcuseră dragoste de luni de zile, timp în care se gândise la ea, o visase şi îşi imaginase că e în braţele lui.

Îmbătat de emoţii şi dorinţă, ar fi vrut să o facă a lui imediat, dar nu trebuia să se grăbească; dorea să prelungească aceste clipe, să le savureze, să o facă şi pe ea să se bucure de ele, aşa cum se întâmpla de ani întregi, de când conştientizaseră atracţia pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

O sărută din nou şi ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

Ca întotdeauna când o săruta aşa, Linnet era cuprinsă de dorinţă; dorea să facă dragoste cu el. Abia acum îşi dădea seama cât de mult simţise lipsa lui Julian, cât de dor îi fusese

de îmbrăţişarea lui. Făceau dragoste de când ea avea şaisprezece ani, întotdeauna cu aceeaşi pasiune. Era gata să-l primească.

— Julian, Julian… te rog. Te doresc atât de mult, gemu ea.

El o privi o clipă, după care începu să-i scoată bluza, în vreme ce Linnet îi desfăcea nasturii cămăşii. O dată dezbrăcaţi, Julian se întinse, îşi lipi trupul de al ei, înregistrându-i reacţiile. Îi plăcea grozav să o studieze, să o privească.

La rândul ei, Linnet remarcă frumuseţea lui. Subţire, înalt, cu pieptul lat, Julian era extrem de atrăgător. Ochii, de obicei albaştri, erau acum întunecaţi de dorinţă. Se apropie şi mai mult de ea; intensitatea dorinţei lui o îmbăta ca un afrodiziac.

Julian se sprijini într-un cot şi începu să o mângâie, trecându-şi degetele peste sânii ei, apoi coborând spre abdomen, coapse, oprindu-se în cele din urmă între picioarele ei. Linnet oftă şi se relaxă când degetele lui continuau să o mângâie, pătrunzând tot mai adânc. Corpul i se încordă şi un geamăt surd îi scăpă printre buze; Iulian continuă să o mângâie până când Linnet strigă de plăcere. Atunci el o sărută îndelung. Trupul începu să-i tremure şi picioarele i se încordară.

Nu se mai putea abţine. Îngenunche şi, îmbrăţişând-o strâns, o pătrunse rapid, pierzându-se în adâncurile trupului ei.

Linnet îşi încolăci picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape aşa cum o învăţase de-a lungul anilor. Mâinile lui îi cuprinseră fesele şi amândouă trupurile începură să se mişte în acelaşi ritm.

Linnet începu să tremure, în vreme ce Iulian se înălţa; o auzi strigându-i numele în aceeaşi clipă divină în care el îl

striga pe al ei.

Intensitatea şi pasiunea cu care făcuseră dragoste după o despărţire atât de îndelungată îi lăsă pe amândoi sleiţi de puteri. Într-un târziu, Linnet îşi trecu mâna prin părul ciufulit, se aşeză pe canapea şi îmbrăcă bluza, încercând să se acopere.

Zâmbind în sinea lui, Iulian se gândi la cele două Linnet. Cea de acum, acoperindu-şi sânii goi, tăcută, pierdută, şi cea de adineauri, senzuală, pasionată, sălbatică, lipsită de inhibiţii. Era profund îndrăgostit de ambele Linnet.

Iulian se aplecă deasupra ei, o sărută în creştetul capului, după care traversă camera şi intră în dormitor.

Linnet îl urmări cu privirea. Apoi închise ochii şi rămase pe gânduri. Era nespus de fericită. Ceea ce împărtăşiseră mai devreme fusese minunat. Cum de crezuse că ar putea renunţa la el? Iulian făcea parte din ea; era singurul bărbat pe care îl dorise vreodată.

Simţind că el revenise în cameră, deschise ochii şi îl privi. Iulian se aplecă, îi acoperi umerii cu o cămaşă de noapte de mătase şi i se alătură în faţa căminului, îmbrăcat într-un halat.

— Ar trebui să porţi mereu nuanţa asta de albastru, murmură ea. Se potriveşte cu ochii tăi.

— Ştiu. L-am primit de la amanta mea preferată.

Linnet îl privi amuzată.

— Te iubesc, Julian Kallinski. Te iubesc la fel de mult cum mă iubeşti şi tu.

— Ştiu, Linnet.

Urmă o scurtă tăcere; Linnet se strădui să-şi aranjeze cămaşa. Îmi pare rău… că ţi-am făcut asta… că am cerut timp să mă gândesc şi te-am rănit atât de mult, şopti ea.

— E adevărat, m-ai rănit.

— Accepţi scuzele?

— Da, dar trebuie să te întreb ceva.

— Ce?

— *De ce?* De ce ai făcut-o, Linnet? încă n-am înţeles.

Ea dădu din cap şi un oftat prelung îi scăpă printre buze:

— Mă simţeam manipulată, mi se părea că bunicii noştri *ne* împingeau către căsătorie. Cele trei clanuri şi-au dorit întotdeauna o căsătorie între un Kallinski şi un Harte.

— Dar tu faci parte din familia O'Neill, o necăji el.

— Ştii ce vreau să spun… un urmaş al lui David Kallinski şi unul al Emmei Harte trebuia să se căsătorească, deoarece, în urmă cu o sută de ani, David era îndrăgostit de Emma.

— Şi Emma l-a părăsit, aşa cum ai făcut-o şi tu. Oare istoria trebuie să se repete?

— Nu, bineînţeles că nu! Străbunicul tău, David Kallinski, era căsătorit şi ştii că Emma nu ar fi încercat niciodată să destrame o căsnicie, să-şi clădească viaţa pe nefericirea altcuiva. Tocmai din cauza asta a plecat. Au rămas însă prieteni până la moarte, iar el i-a fost partener la Lady Hamilton Clothes ani de zile. Bunicul Bryan mi-a povestit *asta* de atâtea ori încât ştiu povestea pe din afară.

— Şi eu am auzit-o cândva de la bunicul Ronnie. Dar a te simţi manipulat nu reprezintă un motiv suficient de puternic, murmură Julian.

— Ştiu, dar nu a fost doar asta. Voiam ca amândoi să fim siguri de sentimentele noastre, voiam să-ţi ofer câteva luni… de libertate, să-ţi dai seama ce simţi pentru mine. Linnet strânse puţin buzele. Nu voiam să te simţi obligat faţă de mine. Ţi-am redat libertatea ca să poţi avea o relaţie cu altă femeie, dacă asta ţi-ai fi dorit.

Julian o privea uluit; în cele din urmă izbucni în râs:

— Vrei să zici că mi-ai dat drumul aşa ca eu… *să-mi fac de*

cap?

— Da.

Explicaţia îl amuză atât de tare încât o clipă nu putu scoate niciun cuvânt, iar apoi izbucni în râs.

Linnet îl privi încruntată:

— Asta ai Scut? întrebă.

— Ce să fac?

— Ai avut vreo legătură în ultimele luni?

— Nu, sigur că nu! Doar ştii că nu mă interesează nimeni altcineva în afară de tine.

— Te cred, însă simţeam că suntem împinşi spre căsătorie din cauza trecutului *lor;* asta îşi doreau cele trei familii şi voiam să mă las manipulată. Şi mai era ceva – mă gândeam că după ce vom deveni soţ şi soţie, te vei plictisi. Ştii, astfel de lucruri se întâmplă adesea. Doi oameni sunt împreună ani de zile şi după ce semnează actul, *acesta* intervine între ei. Suntem împreună de atâta timp… mă gândeam că o căsătorie ar putea strica totul.

— O, Linnet… Draga mea, cum m-aş putea plictisi vreodată de tine?

— Păi, trăim împreună de zece ani… şi asta înseamnă mult timp.

— Este adevărat şi mi-a plăcut fiecare clipă din aceşti ani, zise el, privind-o şi întrebându-se dacă îi venea să plângă sau să râdă. Luni întregi îl supusese unor chinuri îngrozitoare numai din cauză unor idei preconcepute despre bărbaţi şi comportamentul lor faţă de femei. El era altfel. Astfel de reguli nu se aplicau şi în cazul lui.

Linnet avea însă dreptate în privinţa bunicilor lor, gândi el. Dacă cineva putea fi învinovăţit de ceea ce se întâmplase, atunci ei erau aceia. De când îşi dăduseră seama că el şi Linnet formau un cuplu, nu încetaseră să facă aluzii la o

viitoare căsătorie. În ultimul an, „campania” devenise agresivă şi înţelegea cât de mult o tulburase pe Linnet. Şi el simţise acelaşi lucru, numai că fusese mai puţin afectat; avusese puterea să-i ignore.

Dacă se gândea mai bine, probabil că multe femei erau încredinţate că un bărbat ar putea să nu se mai simtă atras de cea lângă care a petrecut ani de zile şi pe care o cunoaşte din copilărie. Dar el nu era aşa. Şi-ar fi dorit ca Linnet să înţeleagă asta. O clipă se simţi mâhnit că ea nu-l cunoaşte suficient de bine, dar alungă imediat gândul.

Apropiindu-se, o luă în braţe şi o trase spre el:

— Îţi aminteşti ce am făcut în mansardele de la Pennistone Royal atunci când tu aveai şapte ani, iar eu unsprezece?

— Ce am făcut *noi?* Poate ce *ai* făcut tu!

— Ce am făcut eu şi tu nu?

— M-ai dezbrăcat fără să-mi ceri acordul.

— Nu-mi amintesc ca tu să fi opus vreo rezistenţă, fiară.

— *Atunci* nu ţi se părea că sunt o fiară. Erai doar fascinat…

De fiecare parte a trupului meu.

— Dacă ţin bine minte, erai extrem de dispusă să participi la jocurile din timpul adolescenţei noastre. De fapt, o dată, m-ai dezbrăcat aproape cu forţa, m-ai analizat, ba aş putea zice că ai făcut mult mai multe. Ai mers până acolo încât…

— Nu o spune, Julian Kallinski, sau…

— Sau ce? o întrerupse el.

— S-ar putea să o fac din nou, chiar acum.

— Dar, te rog, spuse el zâmbind şi îngropându-şi faţa în părul ei ce mirosea a lămâiţă, a flori şi a curat. Un miros atât de familiar… mirosul ei. O, te iubesc atât de mult, draga mea Linnet, iubita mea. Cum ai putut crede vreodată că aş dori să fac dragoste cu o altă femeie? întotdeauna te-am dorit pe

tine… numai tu îmi poţi oferi asemenea plăceri.

Linnet zâmbi.

— Am fost o elevă ascultătoare, nu?

Julian se îndepărtă puţin, făcându-i cu ochiul.

— Dar ai avut şi cel mai bun profesor din lume, să ştii!

— O, da, o ştiu prea bine!

O luă din nou în braţe, încercând să fie obiectiv. O cunoştea atât de bine, mai bine decât pe oricine altcineva.

Linnet era o Harte sută la sută. Moştenise toate trăsăturile familiei… Încăpăţânarea, generozitatea, loialitatea, spiritul, energia, talentul, capacitatea de a munci nelimitat. Toţi cei din familia Harte îşi luau apărarea unul altuia cu înverşunare, iar ea nu făcea excepţie de la regulă. Dacă te atingeai de unul dintre ei, puteai fi sigur că tot restul clanului te va vâna, aşteptând să faci o greşeală. Ştia foarte bine că, deşi Linnet nu-l plăcuse niciodată pe Toby, îi va lua întotdeauna apărarea. Era caracteristica familiei. Se supuneau regulilor stabilite cândva de Emma – cea care impusese anumite standarde însuşite de fiecare Harte.

Da, Linnet moştenise *toate* caracteristicile lor, bune şi rele, ca şi înfăţişarea senzaţională şi temperamentul coleric. Prin venele ei curgea sângele Emmei, care nu fusese niciodată rece ca gheaţa. Dimpotrivă. Bărbaţii îi căzuseră la picioare şi ea îi iubise pe unii, avusese numeroase legături, câţiva dintre copii fiind născuţi în afara căsătoriei. După părerea lui, Emma Harte fusese la fel de lipsită de inhibiţii în pat ca şi strănepoata ei.

O iubea pe Linnet tocmai pentru că era o Harte. Îi plăcea încăpăţânarea ei de a se supune regulilor, independenţa, severitatea care uneori îl făcea să izbucnească în râs, deoarece îi amintea de mătuşa ei, Emily. O mai iubea pentru tandreţea şi blândeţea faţă de copii, pentru bunătatea

manifestată faţă de bătrâni. Ştia cât de mult îl iubea pe Bryan, deşi uneori bunicul ei o scotea din sărite cu ideea unirii celor trei clanuri.

Gândurile lui Linnet erau în schimb concentrate asupra comportamentului său din ultimele luni. O îngrijora mai ales gândul că Julian ar putea-o considera prostuţă. Ei bine, aşa se şi purtase în anumite privinţe; ar fi trebuit să-i împărtăşească toate îngrijorările în loc să ceară cu încăpăţânare o perioadă de despărţire. Cu ce se alesese în cele din urmă? Cu nimic. Nu reuşise decât să piardă timp preţios. Poate că totuşi nu fusese chiar o pierdere de timp. Îşi dădea seama că acum îl preţuia mai mult decât înainte. Gândul că era cât pe ce să-l piardă o îngrozise şi luase hotărârea de a îndrepta imediat lucrurile. Ceea ce şi făcuse.

Atracţia dintre ei era la fel de puternică ca atunci când făcuseră dragoste prima oară. Îşi amintea cu precizie noaptea aceea. Ani de zile se sărutaseră, explorându-şi trupurile şi nu mult după ce ea împlinise şaisprezece ani, ajunseseră prea departe. Se lăsaseră purtaţi de sentimente şi merseseră până la capăt. Apoi amândoi fuseseră speriaţi de moarte până la următorul ei ciclu. După aceea, Julian se înarmase cu prezervative până când Linnet începuse să ia anticoncepţionale.

Julian Kallinski. Primul ei iubit. *Singurul* ei iubit. Se întreba uneori dacă şi ea fusese singura lui iubită; nu era tocmai sigură de asta. El avea aproape cinci ani mai mult şi într-o vreme plecase la internat, apoi la Oxford. O dată îi auzise pe tatăl ei şi pe unchiul Winston râzând şi vorbind despre Gideon şi Julian; unchiul murmurase ceva de Don Juani, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru. Oricum, nu-i păsa, zilele acelea luaseră sfârşit. Julian avea acum nenumărate responsabilităţi la Kallinski Industries şi pe

viitor îl aşteptau şi mai multe. Se înţelegeau foarte bine, deoarece şi ea trebuia să ducă mai departe tradiţia Harte. Poate că succesul strămoşilor le îngreunase drumul şi de aceea se potriveau atât de bine; crescuseră împreună, avuseseră parte de aceeaşi educaţie, erau la fel de dedicaţi muncii şi îşi acceptau atribuţiile. Niciodată nu trebuia să se justifice unul în faţa altuia atunci când era vorba de serviciu. Julian era un om de afaceri extrem de talentat, muncitor, dedicat şi amândoi împărtăşeau acelaşi set de valori. Îl iubise dintotdeauna, îl plăcea, îl admira şi îl respecta.

Se eliberă din braţele lui spunând:

— Mi-ai zis că ai o surpriză pentru mine.

— Aşa este.

— Ei bine?

— Închide ochii.

— I-am închis.

Julian scotoci în buzunarul halatului până când găsi ceea ce căuta. Apoi îi prinse mâna şi-i strecură inelul pe deget.

— Deschide ochii.

— O, Doamne, Julian, e foarte frumos, strigă Linnet privind inelul de logodnă cu smarald ce strălucea pe degetul ei. E mai mult decât frumos, este perfect. Mulţumesc. Îl trase spre ea şi îl sărută.

— Se potriveşte cu ochii tăi, murmură el. Îl accepţi? O privi atent. Ştii ce înseamnă dacă îl accepţi.

— Bineînţeles că îl accept şi *ştiu* ce înseamnă, prostuţule. Din clipa asta suntem logodiţi.

— În cele din urmă, aprobă el râzând.

— Ce s-a întâmplat? De ce râzi?

— Îţi dai seama că bunicii noştri îşi vor asuma meritul!

— Să nu îndrăzneşti să mi-i aminteşti acum, exclamă ea, izbucnind în râs. Aşadar, de asta ai apărut pe neaşteptate la

birou şi aproape că m-ai smuls de acolo. Ca să te logodeşti cu mine.

— Nu ştiam ce se va întâmpla, cum vei reacţiona. Voiam să fiu pregătit… pentru orice situaţie. Dar cel mai mult îmi doream să vorbesc cu tine, Linnet, să lămurim lucrurile. Vezi tu, nu mai puteam suporta situaţia. Simţeam că-mi pierd minţile fără tine. Doream să clarificăm lucrurile o dată pentru totdeauna.

— Atunci când m-ai sărutat, în Chester Street, mi-am dat seama că nu mai pot sta departe de tine. Aşa că, vezi, ai avut dreptate să vii la magazin şi să acţionezi aşa. Mâine îi voi mulţumi lui Joe că te-a trimis sus fără să mă anunţe.

Julian o îmbrăţişă.

— Mi-este aşa de foame încât aş putea mânca un elefant. Ţie nu?

— Ba da. Dar în frigiderul tău nu există niciodată mâncare.

— În seara asta este. Am cumpărat câte ceva după-amiază. Doamna Ludlow a pregătit cina înainte de a pleca. A aşezat totul pe căruciorul de ceai din bucătărie, a pus şampania la rece, a aprins focul aici şi abia apoi a plecat. Nu trebuie decât să aducem căruciorul. Ce zici de un picnic pe covor? Din partea casei Harte, bineînţeles.

— Ar fi minunat, dar trebuie să mai pui un lemn pe foc.

— Imediat. Julian sări în picioare, îndepărtă grilajul căminului şi înteţi focul.

— Vin să te ajut la bucătărie, zise Linnet ridicându-se. Acum, că tot am devenit aproape doamna ta.

— Întotdeauna ai fost doamna mea, replică Julian luându-i mâna şi privind către inel care arunca scântei verzi în lumina veiozei. Cel care ţi-a dăruit chestia asta trebuie să fie nebun după tine. Ce inel!

— Cel care mi l-a dăruit este grozav în toate privinţele, dar

mai ales în pat. Nu degeaba mi s-au aprins călcâiele după el.

Julian îi înconjură talia râzând şi amândoi traversară sufrageria, îndreptându-se spre bucătărie.

13

Linnet ridică paharul de cristal şi ciocni cu Julian:

— Noroc, zise ea luând o gură de şampanie, apoi adăugă: Când vom anunţa logodna? Sau ar trebui sa o ţinem secret o vreme?

— Noroc, draga mea. Julian sorbi din şampanie şi ridică din umeri: Depinde de tine. Vrei să organizezi un cocteil la care să inviţi doar cele trei clanuri? O putem face de Ziua îndrăgostiţilor. Sau e prea banal?

— Nu cred, dar Ziua îndrăgostiţilor e săptămâna viitoare. Nu va fi nimeni în oraş. Paula şi Shane au plecat la Paris azi-dimineaţă, unchiul Winston e în drum spre Toronto, iar Gideon se află pe Insula Man.

— Da, ai dreptate. Din câte am înţeles, a plecat să se întâlnească cu Christian. Speră să-l atragă din nou în Fleet Street cu tot felul de promisiuni şi oferte.

— Dacă cineva poate face aşa ceva, atunci Gideon este acela, spuse ea zâmbind.

Şedeau pe covor, în faţa focului, cu mâncarea între ei. Farfuriile erau pline cu friptură de pui, felii de plăcintă, salată de cartofi, o baghetă ruptă în bucăţele şi unt. Sticla de şampanie se odihnea la rece, în apropiere.

Julian privi gustările, luă o felie de plăcintă, apoi câteva bucăţele de friptură.

— Îţi plăcea grozav când erai mică.

— Încă îmi mai place, răspunse ea. După ce luă o înghiţitură din fiecare fel de mâncare, îl întrebă: De ce ai fost

de acord să luăm o pauză?

— Deoarece îţi doreai şi m-am hotărât să-ţi fac pe plac.

Dar, ca să fiu sincer, Linnet, n-am crezut că o să o ducem astfel câteva luni de zile. Mă gândeam că, în cel mai rău caz, e vorba de câteva săptămâni. Nu-ţi pot spune cât de dureros a fost pentru mine.

— Ştiu… îmi pare atât de rău. Linnet luă puţină salată de cartofi. Gideon este îndrăgostit până peste urechi de Evan Hughes, zise ea.

Julian luă încă o gură de şampanie, apoi zise, privind gânditor flăcările din cămin:

— Foarte îndrăgostit.

— Ştiu. Cred că s-a întâmplat chiar în clipa în care a întâlnit-o pe coridorul de la Harte's. Acum câteva zile mi-a mărturisit că a fost dragoste la prima vedere.

— Şi mie mi-a spus acelaşi lucru… cred că are dreptate. Evan ţi-a zis ceva?

— Nu prea multe. Deocamdată este precaută şi mi se pare firesc. Totuşi, Gideon face parte din familia Harte, iar ea este asistenta mea. Poate că totul i se pare puţin ciudat pentru că lucrează pentru mine. Dar, dacă îmi ceri părerea, cred că ea are aceleaşi sentimente pentru el.

Julian se lăsă pe spate.

— Cu alte cuvinte, îi răsar stele în priviri atunci când el este în preajmă.

În cele din urmă tot Julian rupse tăcerea cu o întrebare:

— Ce ştii despre Evan Hughes, Linnet? '

Fata îl privi uimită.

— Ce vrei să spui? Unde vrei să ajungi?

— Mă întrebam doar de unde vine, ce a făcut până acum. Ştiu că i-ai citi CV-ul şi cunoşti datele despre activitatea profesională, dar eu mă referem la trecutul ei *personal.*

— Sunt doar trei săptămâni de când lucrează pentru mine, dar îmi place foarte mult. Şi asta este valabil şi în cazul celorlalţi din companie. Este extrem de pricepută, Julian, o profesionistă. Are imaginaţie, iar uneori nişte idei de-a dreptul uimitoare. Atât India, cât şi Cassie sunt încântate de ea. Nu am întrebat-o prea multe lucruri despre viaţa ei personală, dar cred că nu are pe nimeni de vreme ce a ieşit cu Gideon. Ştiu că a crescut în Connecticut şi că a locuit în New York nouă ani înainte de a se muta acolo. Tatăl ei are un magazin de antichităţi şi cred că mama ei este maniaco-depresivă. Are două surori şi nu a fost niciodată căsătorită. A avut parte de o educaţie bună, este manierată şi are o personalitate puternică. Cam atât îţi pot spune.

Iulian dădu din cap, luă o înghiţitură de şampanie, apoi lăsă paharul jos şi gustă din plăcintă, îngândurat.

Linnet luă şi ea puţină plăcintă şi îşi turnă încă un pahar.

— Dragul meu, ai avut o idee minunată cu cina. Spune-mi acum de ce te interesează atât de mult trecutul lui Evan Hughes.

— Ceva din apariţia ei mi se pare… ei bine, misterios… Iulian se întrerupse, neştiind prea bine ce voia să spună. Nu intenţiona să facă afirmaţii grave ca să-i schimbe părerea lui Linnet despre Evan Hughes, deoarece ştia că ea avea nevoie de încă o asistentă pentru retrospectivă. Tânăra americancă însă îl intrigase din prima clipă când o văzuse alături de Gideon. Cel mai mult îl tulburase asemănarea ei cu Paula.

Inspirând adânc, Iulian hotărî să abordeze subiectul:

— Nu ţi se pare nimic ciudat la ea? Apare dintr-o dată la Harte's şi se angajează la tine… toată lumea este uimită de asemănarea cu mama ta. Pare o versiune mai tânără a lui Paula.

— Nu mi se pare că arată exact ca ea. Sunt doar acelaşi tip

de femeie – înalte, brunete, cu înfăţişare exotică. Evan are ochii cenuşiu-albaştri, pe când ai mamei sunt violeţi; Paula are gropiţe în obraji şi o frunte mult mai înaltă. Şi nu, nu mi se pare nimic ciudat la Evan, iar *uşoara* ei asemănare cu mama *este* atât… *de vagă.* Oricum, multe persoane seamănă între ele şi asta nu înseamnă mare lucru.

— Ai dreptate, aprobă el, ca să nu o supere. După părerea lui, Evan putea fi foarte bine fiica lui Paula. De fapt, semăna cu ea chiar mai mult decât Linnet. Atunci când o cunoscuse pe Evan, înfăţişarea ei îl uluise. Apoi, vorbind cu ea, îi plăcuse, o găsise fermecătoare, caldă, adorabilă. Înţelegea de ce Gideon o găsea atât de atrăgătoare… oricărui bărbat i s-ar fi părut la fel. Totuşi… Ei bine, trebuia să recunoască cum că era întrucâtva suspicios în privinţa domnişoarei Evan Hughes şi brusca ei apariţie la Harte's. După cum ar fi spus bunicul lui, era ceva putred aici…

— Când se întorc părinţii tăi?

— Săptămâna viitoare. Tata a avut ceva probleme de rezolvat la hotelul de acolo, iar mama s-a hotărât în ultima clipă să plece cu el. Vor petrece Ziua îndrăgostiţilor la Paris. De ce întrebi?

— Mă gândeam să-i cer mâna tatălui tău.

— Haide, nu trebuie să fii aşa de formalist, băiete! strigă ea cu un pronunţat accent de Yorkshire. Izbucni în hohote de râs. Nu e cazul s-o faci, cred că întotdeauna a fost convins că aşa se va întâmpla, că ne vom căsători într-o bună zi.

— Dar vreau să-l întreb, Linnet. Aşa mi se pare firesc.

Linnet se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Ar fi minunat, dragul meu, zise ea, reamintindu-şi cât de aproape fuseseră de sfârşitul relaţiei lor. Era cât pe ce să-l piardă din cauza propriei nesăbuinţe.

14

Evan îşi aruncă haina lungă şi neagră pe umeri şi se îndreptă spre ieşire; ţârâitul telefonului o făcu să se întoarcă din drum.

— Alo? aruncă o privire spre ceas. Întârzia; era aproape şapte.

— Eu sunt, Evan, răsună vocea tatălui ei tocmai din Connecticut, la fel de clar de parcă ar fi vorbit de la colţul străzii.

— Bună, tată! exclamă ea încântată să-l audă. Ce mai faci?

— Bine. Dar nu ai sunat de mai mult de o săptămână şi începusem să mă îngrijorez. E totul în regulă?

Evan cunoştea prea bine tonul mohorât de care se temuse întotdeauna şi răspunse iute:,

— O, tată, îmi pare atât de rău, totul este în regulă. Mă simt minunat, însă am fost atât de ocupată cu retrospectiva, încât nu am avut niciun minut liber. Nu trebuie să-ţi faci griji, mă descurc de minune aici.

— R Ei bine, mă bucur să aud asta, replică tatăl ei pe un ton ce sugera exact contrariul.

— Ar fi trebuit să-ţi telefonez. Nu trebuia ca lucrul să mă împiedice s-o fac.

— Trebuie să admit că îmi *fac* griji în privinţa ta. Parcă te-ai îndepărtat, Evan.

Cum fiica lui nu răspunse, Owen strigă:

— Evan… Evan… mai eşti acolo?

— Da. Încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji. Am aproape douăzeci şi şapte de ani, pentru numele lui Dumnezeu, tată.

— Îţi simt lipsa, toţi îţi ducem dorul şi nu mă pot abţine să nu-mi fac griji.

— Şi mie îmi este dor de voi, tată. Ce face mama? Fetele?

— Ca de obicei, doar că mama ta este mult mai bine dispusă în ultima vreme. Aseară am fost împreună la cinematograf.

— Asta este o veste minunată! exclamă Evan tulburată, dar mulţumită de noutăţi. Poate că în cele din urmă mama ei va depăşi depresia.

— Aşadar, îţi place să lucrezi la Harte's, nu?

— Foarte mult. Îmi place grozav. Retrospectiva va fi un eveniment cu adevărat special, iar slujba este foarte interesantă. Mă străduiesc ca totul să iasă cum trebuie.

— I-am spus lui Pauline Trigere că o parte din creaţiile ei vor apărea în expoziţie şi s-a arătat încântată. Urmă o scurtă pauză, după care Owen continuă pe un ton precaut: Ce mai face admiratorul tău?

— Admirator? repetă Evan, uimită de întrebare.

— Am auzit că ai un iubit.

— A. Ei bine, e mai degrabă un prieten, răspunse ea, dându-şi seama că tatăl ei vorbise cu George Thomas.

— Este acelaşi bărbat pe care l-ai întâlnit la magazin atunci când ai fost la interviu? *Gideon Harte?*

— Da, el.

— Este vărul şefei tale, nu?

— Da, dar, după cum spuneam, nu suntem decât buni prieteni.

— Sper, Evan. Ştii că nu e bine să ai o legătură cu angajatorul tău.

— Nu este angajatorul meu! Lucrează la ziarul afacerii de familie, dar nu are nimic comun cu magazinul, răspunse strângând receptorul şi străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea, îi era însă cât se poate de clar că tatăl ei era nemulţumit de ea din mai multe puncte de vedere. Constatarea o uimi, stânjenind-o în acelaşi timp.

— Mi-ar displăcea să ai o legătură cu el, Evan. Face parte din altă clasă socială. Legătura asta nu ar merge, iar tu ai suferi foarte mult.

— Tată, ţi-am mai spus, este doar un bun prieten. A încercat să fie amabil cu mine, să mă ajute. Oricum, cine ţi-a povestit despre Gideon? George Thomas, fără îndoială.

— Nu, Arlette. Am telefonat zilele trecute pentru a vorbi cu George şi a răspuns ea. Înainte de a mi-l da pe George, mi-a spus, în trecere, că ai un admirator.

— Ce-ai vrut să spui afirmând că nu facem parte din aceeaşi clasă socială?

— Toţi urmaşii Emmei Harte sunt foarte bogaţi, puternici şi duc o viaţă plină de privilegii. Tu nu eşti obişnuită cu o astfel de lume, Evan…

— Gideon nu este aşa, îl întrerupse ea. Este foarte drăguţ, muncitor şi nici nu ai spune că s-a născut într-o familie bogată sau privilegiată. Are simţ practic şi este dedicat meseriei, asemeni verişoarelor lui, Linnet şi India. De fapt, întreaga familie are un adevărat cult al muncii, tată, aşa că greşeşti. Oricum, *nu* fac parte dintr-o altă clasă socială. Mi se pare ciudat ca *tu* să spui una ca asta. Întotdeauna ai afirmat că pot avea orice bărbat mi-aş dori!

Owen răspunse pe un ton împăciuitor:

— Nu trebuie să te enervezi, draga mea. Poate sunt prea protector în ce te priveşte.

— Sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Fac asta de la şaptesprezece ani, de când m-am mutat la New York, îţi mai aminteşti, tată?

— Da, îmi amintesc, dar nu erai singură, locuiai cu părinţii mei în Manhattan. Ascultă-mă bine, Evan, nu-mi pasă cât de drăguţ este Gideon, eu cunosc foarte bine tipul acesta de bărbat: snob, conştient de diferenţa socială, încercând să

profite de oricare femeie…

— Tată! încetează imediat! Gideon nu este aşa şi, oricum, ţi-am spus că suntem doar prieteni. Nu am o legătură cu el, dacă la asta te gândeşti. Am ieşit împreună de câteva ori, de mai multe ori de fapt, dar atât. Între noi există o prietenie frumoasă, este amabil cu mine, mă îndrumă şi îmi oferă informaţii care-mi uşurează munca la Harte's.

— Înţeleg. Dar aminteşte-ţi, provine dintr-o altă lume decât cea cu care eşti tu obişnuită, Evan, şi-ţi cer doar să fii atentă. Nu vreau ca cineva să profite de tine.

— Nu se va întâmpla aşa ceva. Sunt mare, am crescut, tată. Şi apoi întotdeauna mi-ai spus că sunt o fată cu capul pe umeri, aşa că nu înţeleg ce încerci să-mi sugerezi acum.

— Să nu ne certăm, Evan, rosti Owen ceva mai calm.

— Nu mă cert, replică Evan, remarcând că *el* era cel care încerca să creeze un conflict.

— Bine, draga mea, am încredere în tine şi în judecata ta. Oricum, ar fi mai bine să închid. Trebuie să plec la New York în după-amiaza asta.

— Tată, dacă nu sunt aici când telefonezi şi vrei să-mi vorbeşti, mă găseşti la magazin.

— Nu vreau să te deranjez la lucru.

— Nu e cazul.

— Bine. Ai grijă, draga mea. Te iubesc.

— Şi eu, tată. Transmite-le mamei şi fetelor dragostea mea.

— Aşa voi face. Pa.

Evan puse receptorul în furcă fără să ia mâna de pe aparat, marcată de discuţie. Tatăl ei se purta ciudat şi se întrebă care putea fi motivul.

Când coborî din lift, Evan fu cât pe ce să se ciocnească de Arlette Thomas.

Înşfăcând braţul fetei în încercarea de a-şi recăpăta echilibrul, mignona franţuzoaică exclamă:

— Dumnezeule, Evan, grăbită mai eşti!

— Îmi cer scuze, Arlette. A fost o prostie din partea mea să ies aşa din lift; ai fi putut să cazi şi să te răneşti.

— N-am nimic, draga mea, răspunse Arlette privind spre Evan şi zâmbind, fermecată ca de obicei de tânăra americancă. Arăţi foarte bine în seara asta, dar, şi mai important, foarte frumoasă. Sper că ai o întâlnire… se opri râzând, cu o sclipire în ochi. Cu tânărul drăguţ de care mi-ai povestit?

Evan nu-şi putu opri surâsul şi îşi dădu seama că Arlette nu-i pomenise intenţionat tatălui ei numele lui Gideon. Urmase instinctul natural al franţuzoaicelor – lăsase să treacă o informaţie inofensivă despre doi tineri ce ieşeau împreună. Evan ajunsese să o cunoască destul de bine în ultimele două luni şi ştia că femeia aceasta fermecătoare şi caldă nu era rea. Dimpotrivă, Arlette era caldă, iubitoare, dispusă să remarce doar ce era mai bun la cei din jur.

Îndreptându-se spre hol, Evan ignoră remarca despre Gideon şi zise:

— Am discutat adineauri cu tata. Am înţeles că i-ai povestit despre admiratorul meu.

— Bineînţeles, draga mea. Sunt atât de fericită pentru tine… şi i-am spus şi lui *asta,* amintindu-i că întotdeauna este plăcut să vezi că o tânără încântătoare ca tine are un partener fermecător.

Evan nu răspunse şi o tăcere scurtă se lăsă între cele două femei.

Privind-o atent, Arlette se întrebă dacă nu cumva greşise când îi vorbise lui Owen Hughes despre Gideon:

— Sper că nu te-ai supărat… Sper că nu am făcut o

greşeală vorbindu-i…

Arlette părea atât de tulburată şi de îngrijorată, încât Evan exclamă:

— Nu, fii liniştită. Mi-a telefonat pentru că, fiind foarte ocupată în ultima vreme la serviciu, nu a mai primit veşti de la mine. Cred că îşi face griji. Deşi nu ar trebui. Sunt o femeie în toată firea, am douăzeci şi şapte de ani.

— Într-adevăr, este o vârstă foarte matură, de-a dreptul înaintată, se auzi din spate o voce masculină cu un uşor accent galez.

Cele două femei se întoarseră spre George Thomas care ieşea dintr-un birou din apropiere. Izbucniră toţi trei în râs.

Bărbatul înalt, bine făcut se apropie de Evan şi o sărută pe obraz:

— Draga mea, în seara asta arăţi minunat.

— Mulţumesc, George, răspunse Evan surâzând. Abia am terminat de vorbit cu tata. Probabil că a discutat şi cu tine în cursul săptămânii şi ţi-a comunicat cât de îngrijorat e în privinţa mea.

— I-am spus că nu e cazul, deoarece eşti o fată cu picioarele pe pământ. Ar trebui să ştie asta, doar el te-a crescut. De fapt, cred că discursul meu l-a cam stânjenit, continuă George râzând. I-am spus că începe să se poarte ca o babă.

— Nu cred că i-a plăcut. Oricum, totul era în regulă atunci când am închis. Ca să fiu sinceră, cred că-mi simte mult lipsa.

— Într-adevăr, încuviinţă George după o scurtă ezitare, apoi continuă cu voce joasă: Sper că vei rămâne în continuare la hotel, Evan. Zilele trecute Arlette mi-a spus că intenţionezi să-ţi găseşti un apartament.

— A, dar nu imediat. Sunt mult prea ocupată, iar aici mă simt foarte bine. Poate că într-o bună zi îmi voi lua, totuşi, un

apartament.

— Mă bucur să aflu, zise George.

— Şi eu, draga mea, se alătură Arlette soţului ei. Acum trebuie să te lăsăm să pleci. Ştiu că te grăbeşti.

— Da.

— Îţi doresc o seară minunată, spuse George.

Cu un zâmbet larg, Arlette îi aruncă o privire plină de înţelesuri.

Evan nu se putu stăpâni să nu-i facă cu ochiul franţuzoaicei.

Taxiul apăru imediat şi ea îi dădu şoferului adresa de la birourile companiei de presă. Se lăsă pe bancheta din spate, în vreme ce maşina întorcea luând-o către Belgrave Square. Îi reveni în minte discuţia cu tatăl ei. Era schimbat, ba chiar foarte straniu. Vocea lui sunase aproape rece şi o tonalitate critică apărea de fiecare dată când era vorba de familia Haite. Oare *de ce?* Nici măcar nu-i cunoştea. Îi spusese că mama lui pomenise doar în treacăt, cu mulţi ani în urmă, că o cunoscuse pe Emma Harte în timpul războiului. Ciudat, îşi zise, întrebându-se apoi dacă nu cumva totul se datora spiritului posesiv al tatălui său. Deşi nu-i plăcea să recunoască în faţa altora, întotdeauna ştiuse că o prefera celorlalte surori, ea fiind copilul lui biologic. O favorizase în toate privinţele, răsfăţând-o în copilărie şi chiar mai târziu.

Niciodată nu se manifestase atât de posesiv şi cu atât mai puţin gelos chiar şi atunci când adusese acasă diferiţi prieteni. Owen ştiuse că niciunul dintre ei nu putea fi un pretendent prea serios la mâna fiicei lui. Poate în afară de Willard.

Cu binecuvântarea tatălui ei, Evan se logodise cu Willard în urmă cu cinci ani, dar legătura nu durase prea mult. După ce rupsese logodna, îi mărturisise că niciodată nu şi-o putuse

imagina în faţa altarului.

— Will nu putea fi un partener potrivit pentru tine. Este o fire prea slabă. Owen nu o întrebase niciodată de ce rupsese logodna; dacă ar fi făcut-o, i-ar fi spus adevărul: într-o bună zi îşi dăduse seama că nu-i *plăcea* Will şi că nu-l iubea.

Nu fusese niciodată îndrăgostită, dar ştia că s-ar putea îndrăgosti cu uşurinţă de Gideon. Oare se lăsa cucerită de farmecul lui, de manierele, înfăţişarea chipeşă, stilul unic sau personalitatea lui tipic englezească? Nu putea spune.

Gideon îi spusese cât se poate de limpede că o place foarte mult şi că îşi doreşte o relaţie cu ea. Încă din prima zi de lucru la Harte's, se purtase ca un prieten devotat. Apoi insistase să ia împreună prânzul, şi asta de mai multe ori pe săptămână. Din cauza programului încărcat, mergeau de obicei la Bird Cage, restaurantul magazinului. Ieşiseră împreună de câteva ori la cină. O ţinuse de mână, o sărutase la despărţire, dar atât. Se purtase foarte elegant cu ea, ca şi când se străduia să nu o sperie.

Un lucru era sigur – se înţelegeau bine, erau compatibili. Nu existau clipe de tăcere, aveau multe în comun şi gusturi asemănătoare. Evan nu ştia ce simte el, dar reuşise să o farmece… era un bărbat foarte atrăgător.

Când taxiul intră în Mall, Evan îşi dădu brusc seama că nu-i plăcuse cum îl caracterizase tatăl său pe Gideon, deşi nu-l cunoştea. Aşa ceva nu semăna cu Owen Hughes, Crescuse în preajma lui şi-l cunoştea bine… sau cel puţin credea că-l cunoaşte. Poate că ea exagera şi nimic nu era adevărat.

Analizând discuţiile din ultimele săptămâni, îşi dădu seama că Owen fusese reticent în privinţa familiei Harte încă de când se angajase acolo. Avea ceva împotriva lor? Dacă aşa stătea lucrurile, atunci de ce o încurajase să se ducă să o vadă pe Emma Harte? De fapt, gândindu-se mai bine, îşi

aminti că tatăl ei n-o încurajase. Nu-i spusese nimic. O făcuse abia când ea insistase să-i spună părerea lui, iar el îi mărturisise că Glynnis o cunoscuse pe Emma Harte în timpul celui de-al doilea război mondial. Atâta tot. Ştiuse tatăl ei că Emma era moartă? Dacă ăsta era adevărul, o lăsase să pornească într-o căutare inutilă. Poate că dorise doar să-i facă pe plac, având în vedere devotamentul ei faţă de Glynnis. Asta ar putea fi singura explicaţie…

Celularul sună şi Evan scotoci în poşetă în căutarea lui.

— Alo?

— Evan, eu sunt, Gideon.

— Bună.

— Unde eşti?

— Cobor de-a lungul Mall-ului. Am ajuns aproape în Trafalgar Square.

— Bine. Eu am terminat actele ceva mai devreme decât anticipasem. Spune-i taximetristului să te ducă la Savoy. Ne întâlnim la bar.

— Ne vedem peste câteva minute, spuse ea.

Acum şedeau într-un colţ retras al barului, sorbind din vinul alb şi discutând. Gideon îi povestea despre serviciu, iar Evan asculta atentă. În cele din urmă tăcu. În timpul conversaţiei, o privise stăruitor. Ea îi răspunsese cu o privire la fel de intensă. În lumina difuză a barului, ochii lui verzi străluceau ca nişte nestemate. Lui Evan i se părea că Gideon încearcă să-şi ascundă sentimentele profunde. Îşi dădu seama că şi el simţea la fel ca ea.

În cele din urmă, el rupse tăcerea:

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Da? întrebă ea încet, fără să-şi ia ochii de la el.

— Niciodată nu am avut asemenea sentimente faţă de cineva.

— Nici eu.

Un surâs apăru pe buzele lui.

— Cred că fiecare împărtăşeşte sentimentele celuilalt, zise Evan.

— Sper, spuse el cu chipul luminat de fericire. Nu mă joc cu tine. Privesc cu foarte mare seriozitate relaţia noastră, aşa că trebuie să-mi spui dacă nu simţi la fel… Dacă ceea ce se întâmplă între noi ţi se pare ceva *trecător*, te rog să-mi spui acum.

— Nu e ceva trecător. Nu am obiceiul să mă joc; dar avem un drum lung înainte. Nu crezi că mai întâi ar trebui să ne cunoaştem mai bine, să petrecem mai mult timp împreună?

Gideon aprobă cu o mişcare a capului, îi luă mâna şi-i sărută palma:

— Nu există decât o singură modalitate ca să te cunosc mai bine. Chiar în seara asta. Vrei să vii cu mine mai târziu… pentru ca în cele din urmă să putem fi împreună?

Evan dădu din cap.

— Am rezervat o masă la Rules.

— Aha.

— Mi-ai spus că ai fost acolo cu bunicii tăi când aveai doisprezece ani. Totuşi, nu pari entuziasmată.

— Nu mi-e foame.

— Ştiu ce vrei să spui. Nici mie. O privi în ochi. Îmi doresc să fiu cu tine mai mult decât orice altceva: Vrei să plecăm chiar acum?

— Da, aş vrea, şopti ea.

Gideon achită nota de plată şi părăsiră barul. O însoţi de-a lungul coridorului ţinând-o de cot şi ieşiră împreună în parcarea hotelului.

Câteva clipe mai târziu, şoferul opri maşina în dreptul lor. Gideon îi spuse:

— Ne poţi lăsa acasă, Harry, mulţumesc.

De cum porni maşina, braţul lui îi înconjură talia şi ea îşi lipi obrazul de al lui. Gideon o sărută îndelung, o strânse mai tare în braţe şi îi şopti:

— Trebuie să mă opresc. Nu mai pot suporta. Cred că nu mai rezist.

— Ştiu, ştiu.

15

Evan mai fusese în apartamentul lui Gideon o singură dată, împreună cu Linnet şi Iulian. Atunci o impresionase bunul-gust cu care aranjase interiorul, dar nu avusese timp să remarce farmecul şi căldura locuinţei. În apartament domina un amestec de gri şi albastru deschis, iar pereţii erau împodobiţi cu câteva tablouri de valoare.

După ce-i scoase haina, Gideon o conduse în sufragerie. Nu pierdură prea mult timp acolo. La fel de direct ca de obicei, el îi arătă dormitorul, zicând cu o voce răguşită:

— Ştiu că şi tu îţi doreşti acelaşi lucru ca şi mine, aşa că nu voi încerca să ocolesc subiectul. Vrei să mergem dincolo, draga mea?

— Da, răspunse ea cu voce moale.

Acest comportament direct ar fi speriat-o dacă ar fi venit din partea altcuiva. Gideon nu făcuse însă invitaţia pe un ton agresiv şi oricum îi plăcuse maniera lui directă de a trata problemele. Veniseră aici ca să facă dragoste. Ce rost ar fi avut să pretindă altceva?

O dată ajunşi în dormitor, Gideon aprinse o lumină slabă într-un colţ al camerei, apoi se întoarse spre ea, o sărută şi începu să-i descheie gulerul rochiei. Brusc se opri, o strânse în braţe şi şopti:

— Nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă asta pentru mine, Evan, faptul că te afli aici. Vreau ca ceea ce se va întâmpla între noi să-ţi aducă multă plăcere… rosti el.

Mult mai târziu, în aceeaşi seară, Evan îşi aminti cât de tandru şi de firesc se purtase Gideon când o dezbrăcase – blând, atent, precaut.

O ţinuse în braţe, sărutând-o, mângâind-o uşor şi ea îi răspunsese cu pasiune. În cele din urmă începuse să o mângâie, cercetându-i fiecare centimetru al trupului, sărutând-o, acoperind-o cu trupul lui lung şi suplu. Ea îşi trecuse degetele prin părul lui negru şi des şi îi mângâiase umerii şi spatele. La fel de tandru, el îi şoptise vorbe de alint. Asemeni lui, Evan se bucura de felul în care comunicau fără cuvinte, primind cu nesaţ atingerile mâinilor lui pricepute.

Gideon o privi intens şi Evan avu impresia că îi citeşte şi cele mai ascunse gânduri. Pe neaşteptate, chipul lui se transfigura, făcu ochii mari şi o pătrunse adânc.

Un geamăt scăpă de pe buzele lui Evan, în timp ce îmbrăţişarea devenea mai puternică. Corpurile lor îşi găsiră aproape imediat ritmul firesc, mişcându-se împreună. În braţele lui, Evan se lăsa purtată de dorinţă. Gideon o sărută cu pasiune. Valul de plăcere păru să se intensifice dintr-o dată şi trupul începu să-i tremure sub al lui. Evan şopti:

— *Gideon.* O, Gideon. Te rog, nu te opri.

El se sprijini în mâini, depărtându-se şi privind-o cu ochii plini de dorinţă:

— Nu mă voi opri, rosti cu glasul răguşit de emoţie. Vino cu mine, Evan, vino cu mine, draga mea. Cu trupul scuturat de fiori, o strânse mai puternic şi amândoi atinseră în aceeaşi clipă culmile plăcerii.

O vreme rămaseră nemişcaţi în aşternuturile răvăşite, într-un târziu, Gideon se apropie, acoperind-o pe jumătate

cu trupul lui, îi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă şi-i spuse încetişor:

— Înainte spuneai că-ţi plac. Sper că acum îţi plac şi mai *mult.*

Evan zâmbi:

— Da, să ştii că da. Chiar foarte mult.

Mulţumit de răspuns, Gideon îi mângâie sânii, apoi coapsa şi găsi acea zonă intimă în care mângâierea lui deveni şi mai intensă. Evan se arcui sub atingerea lui, picioarele începură să-i tremure, corpul i se încordă şi im strigăt de plăcere îi scăpă printre buze. Gideon o înconjură strâns cu braţele, rostind cu o voce joasă:

— Vreau să fii doar a mea, Evan.

— Sunt, Gideon, şopti ea, mângâindu-i obrazul.

Evan se trezi brusc şi privi înjur. Dezorientată, cercetă camera slab luminată; abia după aceea îşi dădu seama că se afla în apartamentul lui Gideon din Belgravia.

Se întoarse şi întinse mâna, dar patul era gol. Se ridică şi îmbrăcă halatul pe care Gideon i-l dăduse noaptea trecută. Străbătu camera în picioarele goale şi îl găsi în cele din urmă în sufragerie. Îmbrăcat într-un halat de mătase albastră Gideon lucra la birou, cu servieta deschisă alături, pe podea.

O simţi intrând şi imediat ridică privirea şi-i zâmbi.

— Evan! Este miezul nopţii, întoarce-te în pat!

Rămase sprijinită de uşă o clipă, după care se apropie de birou.

— Este trei dimineaţa. Întotdeauna lucrezi la ora asta?

— Mi se întâmplă destul de des. Am reuşit să fac o mulţime de lucruri într-o oră, aşa că hai să încercăm să dormim puţin.

Gideon se ridică şi, luându-i mina, o conduse înapoi în dormitor. Se urcară în pat, o luă în braţe şi o sărută pe obraz.

— Trebuie să plec din nou pe Insula Man şi aş dori să vii cu mine. Vrei, draga mea? zise el după câteva clipe.

— Da, dacă Linnet îmi dă liber.

— O va face, răspunse el sărutând-o pe gât.

După o oră, Evan se trezi. În timpul somnului, Gideon se depărtase de ea şi acum dormea adânc pe partea lui de pat.

Se lipi de spatele lui şi închise ochii, străduindu-se în zadar să adoarmă. O vreme rememoră clipele petrecute împreună, mirată de dorinţa puternică pe care o simţeau unul faţă de celălalt şi de pasiunea cu care făcuseră dragoste. Se potriveau perfect, din toate punctele de vedere. Chiar de la începutul relaţiei descoperiseră că erau compatibili. În ultimele săptămâni ajunseseră să se cunoască foarte bine, deveniseră prieteni şi, într-o oarecare măsură, chiar aliaţi. Era mulţumită că relaţia lor pornise de la o bază atât de profundă. Nu mai exista nicio îndoială că era îndrăgostită de el. Îl dorea şi i se părea că Gideon îi împărtăşeşte sentimentele.

Brusc, îşi reaminti cuvintele tatălui ei. Felul în care-l plasase pe Gideon într-o anumită categorie socială i se părea nedrept. Era o nesăbuinţă să categoriseşti oamenii, iar tatăl ei nu era lipsit de inteligenţă, deci altceva îl făcuse să spună aşa ceva. Poate că familia Harte nu-i plăcea? Darnici măcar nu-i *cunoştea.* Sau poate că da? Reacţiile lui Owen i se păreau tot mai ciudate când era vorba de urmaşii Emmei Harte.

Gideon se mişcă în somn, scoţând un zgomot straniu, ca şi când ar fi avut un coşmar. Blând, Evan îl mângâie uşor pe spate, ca să-l calmeze.

Muncea atât de mult. Uneori ieşeau să ia cina târziu, după ora nouă, iar el părea extenuat. Întotdeauna îi trebuia ceva timp să se relaxeze, să lase deoparte preocupările de peste zi. Era conştientă că Gideon îndrăgea această lume care, din

păcate, îl marca. Încerca să extindă tirajul ziarului *London Evening Post* şi trebuia să-l aducă înapoi pe Christian Palmer – tocmai de aceea era nevoit să se întoarcă pe Insula Man. Săptămâna trecută îi spusese că lucra la întocmirea contractului pentru Palmer şi că lucrurile păreau să se rezolve. Evan spera ca Gideon să aibă succes.

Încă din prima ei zi de muncă la magazin îşi dăduse seama că întreaga familie muncea din greu. Îi spusese asta tatălui ei, dar el nu păruse impresionat. Nu voia să privească lucrurile decât din propria-i perspectivă. Evan începuse să înţeleagă că familia era în întregime dedicată imperiului de afaceri întemeiat de Emma Harte. O legendă a vremii sale, îi explicase Linnet zilele trecute. Imaginează-ţi, Evan. Devenise deja o legendă când avea doar cincizeci de ani. Este uimitor."

În cele din urmă, Evan reuşi să adoarmă, lipită de spatele lui Gideon. Ultimul gând fu acela că se afla acolo unde îşi dorea să rămână tot restul vieţii. Întotdeauna alături de el.

16

Paula privi portretul în mărime naturală al Emmei de deasupra căminului din birou şi i se adresă lui Emily:

— Bunica ar fi foarte mândră şi de tine, gogoaşă! Te-ai descurcat de minime la conducerea companiei.

— De fapt, ar fi mândră de noi toţi şi cred că ar fi timpul să nu-mi mai spui „gogoaşă". Nu se potriveşte deloc unei femei mature; este chiar stânjenitor.

Paula izbucni în râs.

— Ai dreptate, dar nu mă pot abţine. Am început să-ţi spun astfel încă de când aveai patru sau cinci ani şi mi-e greu să renunţ.

— Încearcă.

— Aşa voi face.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă după ce Emily cercetă biroul verişoarei sale şi exclamă:

— Dumnezeule, toate aceste plante minunate care au înflorit dau senzaţia de primăvară, iar narcisele sunt minunate. Mi-aş fi dorit să fiu la fel de pricepută ca tine la grădinărit. De mică te pricepi la treaba asta.

— Nu e decât noroc. Ei bine, *Emily*, hai să trecem în revistă lista de invitaţi la petrecerea pentru Winston şi Shane. Văd că la tine figurează majoritatea persoanelor care apar şi la mine, deci suntem de acord în privinţa asta. Nu cred că ar mai fi cineva de adăugat.

— Ba eu cred că da. Lipseşte cineva, Paula, remarcă Emily aşezându-se în celălalt fotoliu din faţa biroului lui Paula, care îi aparţinuse cândva Emmei.

— Cine anume? întrebă ea încruntându-se uşor.

— Evan Hughes.

— Dar nu face parte din familie, începu Paula şi se opri brusc. Desigur! Linnet mi-a spus că Gideon iese cu ea în ultima vreme. Cred că va dori să vină cu ea. Mă întreb dacă va dura legătura până în iunie? Suntem abia în martie. Sau lucrurile sunt chiar atât de serioase? Mi se pare o tânără fermecătoare.

— Da, şi este pentru prima oară că Gideon priveşte cu seriozitate o relaţie. Doar cunoşti povestea… a întâlnit-o în ianuarie pe coridorul de la Harte's când ea căuta birourile. Ei bine, de atunci ies împreună şi cred că prietenia iniţială s-a transformat într-o poveste de dragoste.

— O! De unde ştii?

— Winston mi-a spus. A aflat chiar de la Gideon.

— Ce anume i-a spus Gideon?

— Acum câteva săptămâni, în seara când Winston i-a

văzut pe Jonathan Ainsley şi Sarah Lowther la restaurantul Dorchester Grill, au discutat şi despre viaţa sentimentală a lui Gideon. Winston l-a întrebat de-a dreptul dacă există cineva special în viaţa lui, iar el i-a mărturisit că tocmai cunoscuse o femeie care ar *putea* fi, dar că era prea devreme pentru a avea certitudinea. Ei bine, acum câteva zile i-a mărturisit tatălui său că are intenţii foarte serioase cu Evan.

— Dar fata? A spus şi ce părere are ea despre asta?

— A zis că este îndrăgostită de el, dar fiind o fire mai degrabă precaută, este de părere că ar trebui să se cunoască mai bine înainte de a-şi lua un angajament atât de serios.

— Într-adevăr, aşa este Evan. Linnet spune că tânăra este o fată cu picioarele pe pământ, foarte practică şi dedicată muncii. Şi mai trebuie să-ţi spun, Emily, că şi India o place foarte mult. Întotdeauna o laudă.

— Aşa am auzit şi eu. Amandei i se pare că seamănă cu tine.

— Nu ştiam că Amanda a cunoscut-o.

— Acum câteva zile, înainte de a pleca la New York, a venit să o viziteze pe Linnet la magazin şi să aducă niscai rochii pentru retrospectivă, şi le-a făcut cunoştinţă.

— *Tu* crezi că seamănă cu mine, Em?

— Să fiu sinceră, nu. Aparţineţi aceluiaşi tip – înalte, subţiri, brunete, cu înfăţişare exotică, dar asta este tot. Fruntea ei nu seamănă cu a ta şi are ochi cenuşii, nu violet.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi Linnet. Shane a fost foarte uimit când a cunoscut-o zilele trecute.

Emily clătină din cap:

— Nu văd de ce. Pe de altă parte, Evan are tendinţa de a se îmbrăca la fel de bine ca tine, iar asta sporeşte impresia de asemănare. Oricum, nu are nicio importanţă de vreme ce este limpede că nu face parte din familie. Am întâlnit-o de

câteva ori şi mi-a plăcut, spuse Emily aplecându-se uşor în faţă şi privind adânc în ochii verişoarei sale. Am încredere în fiul meu, judecă bine, iar fericirea lui este singurul lucru important. Dacă va dori să se căsătorească cu Evan, Winston şi cu mine nu ne vom opune, deşi el încă nu a cunoscut-o. Însă ştii cât de nerăbdător este să aibă nepoţi. De când şi-a dat seama că Adrianna se va strădui din răsputeri să nu rămână însărcinată cu Toby, îl bate la cap pe Gideon să se ocupe de asta.

— Înclin să fiu de acord cu el. Ei bine, atunci să o adăugăm şi pe Evan Hughes. Văd că tu nu ai făcut-o deja, murmură Paula.

— Nu înainte de a vorbi cu tine. Apropo, mama este nemaipomenit de încântată la gândul că se va aduna întreaga familie. Este atât de entuziasmată încât cred că se gândeşte la o nouă operaţie estetică înainte de eveniment.

Paula izbucni şi ea în râs.

— Sărmana mătuşă Elizabeth, eşti răutăcioasă cu ea, Emily. Sunt sigură că nu va face una ca asta. Nu-şi arată nici pe jumătate vârsta. Este încă foarte frumoasă.

— Ai dreptate, dar intenţionează să plece la Paris, mai precis la Balmain, pe strada François Ier. Îşi doreşte ca Oscar de la Renta să-i creeze o rochie de seară. Mi-a spus că vrea să scoată din bancă toate bunurile neortodoxe.

— Bunuri neortodoxe?

— Diamantele primite de la soţii şi iubiţii pe care i-a avut de-a lungul anilor.

— Emily, ştii foarte bine că asta e o minciună! Mama ta şi-a cumpărat singură bijuteriile. Aminteşte-ţi ce spunea bunica – soţii mamei tale deţineau titluri dubioase şi portofele *goale.*

— În afară de tatăl meu. Tony Barkstone era un adevărat

englez, asemeni lui Derek Linde, tatăl Amandei. Nu aveau niciun ban, dar erau nişte persoane foarte drăguţe. Mama n-ar fi trebuit să renunţe la nici imul. Dar ai dreptate, şi-a cumpărat singură bijuteriile, cu excepţia câtorva piese deosebite dăruite de bunica. La moartea ei le vom primi noi.

— Mi-ai mai spus asta. Nu crezi că Amanda se descurcă de minune la Genret?

— Ba da, şi în acelaşi timp a demarat şi procedurile de divorţ.

— Mă bucur să aud asta. Încă de la început am fost de părere că această căsătorie este o adevărată greşeală. Apropo, am vorbit şi cu mătuşa Edwina din Yorkshire. Nici nu mi-a venit să cred că era vocea ei.

— Doar ştii că *este* foarte bătrână. Are peste nouăzeci de ani.

— Nu, vreau să spun că părea să se simtă minunat. Ca şi când era pe punctul de a conduce la război întreaga armată engleză.

Emily zâmbi.

— Aşa este Edwina şi cred că nepoata ei preferată, India, de la ea a moştenit energia aceea fabuloasă. Probabil că e o trăsătură de familie.

— Aşa cred şi eu. Acum, Em, ce facem cu unchiul Robin?

— Probabil că va trebui să-l invităm. Nu este răspunzător pentru trădarea fiului său.

— N-ar fi bine să ne mai gândim? propuse Paula. Mi-a plăcut sugestia ta de a servi diferite gustări în timpul băuturilor, dar trebuie să stabilim şi meniul pentru cină. Cum… Paula se opri, întreruptă de ţârâitul liniei personale, şi răspunse: Alo?

— Mamă, eu sunt, Tessa.

— Da, Tessa. Cu ce pot…

— Trebuie să te văd, o întrerupse Tessa. Chiar acum. *Trebuie* să vorbesc cu tine. O să urc chiar acum spre biroul tău.

— Deocamdată am o întâlnire, spuse Paula calm. Nu ne putem întâlni decât peste o jumătate de oră.

— Bine, aştept, rosti Tessa trântind receptorul.

Plinind receptorul în furcă, Paula privi spre verişoara ei şi îi spuse tulburată:

— Se pare că Delfina este cam indispusă astăzi.

— Se crede moştenitoare de drept, remarcă Emily. Se hrăneşte cu iluzia grandorii şi este sigură că, într-o bună zi, va moşteni totul de la tine, şi asta cât mai curând.

— Mă tem că Tessa mai are multe de învăţat… iar prima lecţie o va lua peste o jumătate de oră.

— Mă întrebi ce problemă am? *Zău aşa,* mamă! Ar fi trebuit să-ţi dai seama că e vorba de Linnet şi de ridicola ei rivalitate. Nu se poate să nu fi observat că se poartă de parcă magazinul ar fi al ei. S-o vezi cum se plimbă de colo-colo, spunându-le tuturor ce să facă şi tratându-i pe toţi de sus. Se crede superioară celorlalţi şi este foarte autoritară. Bineînţeles că mie nu îndrăzneşte să-mi facă una ca asta. Şi-a mai luat o asistentă, în afară de India. Este ridicol. Eu n-am nicio asistentă, ci doar o secretară. Ştii ce a făcut zilele trecute? A anulat unul dintre ordinele mele, iar eu am fost…

— *A anulat!* exclamă Paula, întrerupându-şi fiica. Este un cuvânt destul de dur şi nepotrivit.

— Dar ştii ce vreau să spun, mamă. Nu despica firul în patru.

— Iar tu fii atentă cum te porţi, domnişoară. Te înfurii fără motiv şi te fâţâi de parcă ai sta pe ghimpi. Calmează-te, Tessa, şi hai să trecem la adevărata problemă.

— Da, să o facem! strigă ea, privindu-şi fix mama. În ciuda

reacţiei relativ violente, avu suficientă înţelepciune încât să se aşeze pe scaunul din faţa biroului lui Paula.

— Mai întâi, spuse Paula, Linnet nu manifestă niciun fel de rivalitate. *Asta* nu există decât în imaginaţia *ta* şi te foloseşti de idee ca să vii aici şi să faci scandal.

— Nu-i adevărat! strigă Tessa sărind în picioare.

— Stai jos şi taci! o admonestă Paula aspru. Nu am de gând să tolerez o asemenea purtare. Acum ascultă-mă cu foarte mare atenţie, pentru că nu voi repeta ceea ce am de gând să-ţi spun. Linnet nu face nimic din ceea ce spui tu şi nici nu se poartă autoritar sau arogant. Se concentrează asupra muncii sale, atâta tot. Dacă ai nevoie de un asistent sau chiar de *doi,* atunci angajează-ţi. Nu te-am împiedicat niciodată să angajezi oamenii de care ai nevoie. Ai înţeles?

— Da, mamă, voi începe să caut un asistent chiar de mâine, replică Tessa cu răceală, dar ceva mai potolită.

— Şi acum să trecem la adevărata problemă pentru care ai dorit să mă vezi, zise Paula privindu-şi foarte atent fiica cea mare.

Copleşită de privirea mamei, Tessa se foi uşor în scaun, îşi încleştă mâinile în poală şi se strădui să-şi ascundă neliniştea.

Paula continuă:

— Te agiţi fiindcă vrei să ştii ce se va întâmpla cu moştenirea… cine va primi într-o bună zi postul meu.

— Nu, mamă, nu este.

— Nu nega, Tessa, nu te pricepi la minciuni. Ştiu că ai vorbit despre asta cu unii din familie…

— Toby! exclamă Tessa. Am vorbit doar cu el, cel mai bun prieten al meu din familie şi nu mă îndoiesc că tatăl lui a fost acela care ţi-a spus. Winston a fost! Nu are rost să te prefaci.

— Nici nu aveam de gând să o fac. Trebuie să ştii că nu

plănuiesc să desemnez un succesor. Nu am nici cea mai mică intenţie să mă retrag! Asta ar însemna să renunţ la îndatoririle mele şi să încalc o promisiune făcută Emmei Harte în urmă cu treizeci de ani. În seara în care bunica şi-a aniversat optzeci de ani şi s-a retras – făcând anunţul chiar la petrecere –, m-a desemnat pe mine să-i duc visul mai departe, iar eu i-am promis că aşa voi face. A doua zi, când am luat masa de prânz împreună, mi-a cerut să-i mai fac o promisiune – să nu mă retrag din postul de director al companiei decât dacă voi fi foarte bolnavă şi nu-mi voi putea îndeplini îndatoririle aşa cum trebuie. Cum nu am decât cincizeci şi şase de ani, o sănătate fizică şi psihică de fier, intenţionez să rămân directorul companiei. De vreme ce sunt o Harte, este foarte posibil să moştenesc longevitatea bunicii. Probabil că mă voi retrage, asemeni ei, la optzeci de ani. Aşa că poţi lăsa deoparte orice gând de a prelua conducerea.

Uimită de discursul mamei sale, Tessa nu mai reuşi să scoată o vorbă.. Deşi furioasă, rămase cu ochii la Paula, incapabilă să găsească o replică potrivită.

— Tessa, sper din toată inima că ai înţeles că nu am de gând să desemnez un succesor; nici pe tine, nici pe Linnet. Voi anunţa asta abia în ziua în care mă voi retrage.

— Dar de ce, mamă?

— Deoarece nu ştiu exact cine va fi acela.

— Dar cu siguranţă că ai măcar o idee…

— Te înşeli, o întrerupse Paula cu o voce aspră. Amândouă aveţi foarte mult de câştigat, dar şi mai mult de învăţat. Oricum, poate că nu va fi niciuna dintre voi, ci altcineva din familie.

— *Dar cine?* Sper că nu te gândeşti la prostuţa de Emsie. Este înceată la minte şi nu o interesează decât caii.

— Emsie nu e prostuţă, este sora ta care te iubeşte, aşa că te rog să nu vorbeşti urât de ea. Însă nu, nu e vorba de ea. De fapt, nu mă gândesc deocamdată la nimeni. Ţi-am spus asta doar ca să ştii. Nu mai încerca să mă determini să mă retrag, fiindcă nu o voi face. Sunt încă sănătoasă şi am de gând să-mi ţin promisiunea făcută Emmei Harte cât timp voi putea.

— Dar Pennistone Royal? Cine îl va moşteni?

Paula îşi privi uluită fiica:

— Pentru Dumnezeu, Tessa, nu numai că vrei postul meu, dar se pare că îţi doreşti şi casa mea. Încă nu am murit şi nu am de gând să discut despre testamentul sau intenţiile mele în ce te priveşte, pe tine sau pe oricine altcineva. Astăzi ai mers prea departe. Sunt scandalizată de purtarea ta. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre moştenirea domeniului Pennistone?

Tessa îşi privi mama cu buzele tremurând şi izbucni în lacrimi.

Paula se ridică imediat şi îşi îmbrăţişă fiica. În primul moment, Tessa se feri uşor, apoi renunţă.

Paula se depărtă în aceeaşi clipă privind-o în ochii plini de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai ferit aşa? Doar nu mă urăşti chiar *atât* de mult!

— Nu, m-am lovit la braţ, mamă, doar atât.

— Şi te-a durut atunci când te-am luat în braţe, asta vrei să spui?

Tessa aprobă cu o mişcare a capului.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine… am căzut.

— Aici, la magazin, draga mea?

— Nu… acasă.

— Ai fost la medic?

— Nu e nevoie, mamă.

— Scoate-ţi haina şi lasă-mă să văd, murmură Paula, abordând un ton conciliant.

— Nu e nimic, zău, îngăimă Tessa, împotrivindu-se.

Cum Paula insista, se ridică, îşi scoase jacheta neagră de caşmir şi o lăsă să-i cerceteze braţul.

— Tessa, dar e îngrozitor! Judecând după vânătăile astea, te-ai lovit foarte rău. Cred că te doare rău. Nici nu e de mirare că te-ai ferit. Eşti sigură că nu ţi-ai rupt vreun os?

— Nu, nu e nimic rupt. Iniţial am crezut că am păţit ceva la umăr, dar nu s-a văzut nimic la radiografie.

Paula privi încruntată vânătăile de pe braţul fiicei sale.

— Cum spuneai că ai căzut?

— Nu am spus. Dar am căzut pe scările din casă.

— Draga mea, trebuie să fii mai atentă. Foarte multe accidente grave se pot petrece în casă. Eşti sigură că nu vrei să te consulte doctorul Gill?

— Nu, serios, mamă, mă simt bine. Dar… mulţumesc pentru grijă, spuse ea cu o voce slabă.

Luându-i mâna, Paula o trase blând spre ea şi o sărută pe obraz.

— *Întotdeauna* îmi fac griji în privinţa ta, Tessa. Te iubesc foarte mult. Nu trebuie să ne mai certăm, nu-i bine. Vreau să ştii că am vorbit serios; nu am de gând să desemnez un succesor încă mulţi ani de acum înainte, aşa că trebuie să te relaxezi. Încearcă să munceşti cu plăcere, avansează în post şi bucură-te de soţul şi de copilul tău. Totul este bine acasă, nu?

— A, da, sigur.

— Mă bucur… spuse Paula oftând şi se întoarse la birou, adăugând: Oricât de mult ai iubi pe cineva… căsătoria nu e niciodată o oază de linişte.

17

Tessa se opri în capătul scărilor şi inspiră adânc, străduindu-se să-şi relaxeze muşchii feţei. Înainte de a deschide uşa casei, îşi compuse un zâmbet – acelaşi pe care-l utiliza de ani de zile, „surâsul înşelător", cum îl numea chiar ea. În copilărie fusese o armă foarte folositoare, cu care reuşea să ascundă multe – suferinţă, durere, regret, nemulţumire. De-a lungul anilor devenise expertă în a-şi masca adevăratele sentimente apelând la zâmbetul acela strălucitor.

— Dulceaţă, strigă când intră în hol. Câteva clipe mai târziu, zgomotul paşilor lui Adele se făcu auzit din bucătărie, în timp ce fata ţipa entuziasmată: „Mamă! Mamă!"

Tessa o luă în braţe, strângând-o la piept, după care o puse jos. Aplecându-se, sărută chipul Zâmbitor al fetiţei, apoi se ghemui lângă ea şi zise:

— Ţi-am adus ceva special, Adele. Sunt convinsă că o să-ţi placă foarte mult.

Chipul micuţei se lumină brusc şi strigă fericită:

— Un cadou, mamă?

— Da, un cadou, draga mea. Scotocind într-una din pungile cu sigla Harte's, Tessa scoase un pachet şi i-l dădu copilei de trei ani. Ochii mari, cenuşiu-argintii, deveniră parcă şi mai mari şi Adele întinse mânuţele dolofane către cadou.

— E prea greu pentru tine. Hai să mergem în bucătărie şi să-l desfacem acolo. Tessa se ridică, luă mâna fiicei sale şi străbătură împreună pardoseala din granit negru lucios.

— O, bună seara, doamnă Longden, zise doica, închizând uşa maşinii de spălat vase şi întorcându-se spre ele.

— Bună seara, Elvira, răspunse Tessa, ducând-o pe Adele în spaţiul pentru micul dejun care preceda intrarea în bucătăria modernă şi spaţioasă. Am adus un cadou pentru Adele şi acum îl vom desface, nu-i aşa, draga mea?

Zâmbitoare şi cu ochii strălucind de nerăbdare, fetiţa dădu din cap.

— Ia te uită ce norocoasă eşti, spuse Elvira, apoi i se adresă lui Tessa: îmi pare rău că trebuie să plec în seara asta, dar, cum v-am spus şi la telefon, mama a căzut destul de rău. Zice că s-a lovit de scară – are un braţ şi un picior în ghips. Slavă Domnului că vecina de alături venise să o întrebe ceva. Doamna Abel a găsit-o şi a dus-o la spital. Dar acum este… acolo, singură.

— Înţeleg, Elvira, şi îmi pare rău pentru mama ta. Ştii cumva cât timp o să lipseşti?

— A, doar în seara asta, doamnă Longden. Am vorbit la telefon cu sora mea Pearl, care va veni din Sussex. O să ajungă cam pe la miezul nopţii şi va rămâne cu mama până când cealaltă soră, Moira, se întoarce din vacanţa petrecută în Spania. Cred că Pearl şi Moira se vor descurca de minune.

— Cum am mai spus, îmi pare foarte rău pentru mama ta, Elvira. Fracturile sunt foarte dureroase. Poate că par egoistă, dar mă bucur că te întorci mâine.

— Ştiu că aveţi nevoie de mine ca să am grijă de Adele. Munciţi atât de mult, doamnă Longden! Voi ajunge pe la ora prânzului. Dimineaţă va veni doamna Jolles, care o adoră pe Adele, şi poate avea grijă de ea până la întoarcerea mea.

Tessa aprobă cu o mişcare *a* capului şi îşi urmă fiica în camera pentru micul dejun. Lăsă pachetele pe masă, instală copilul pe un scaun şi spuse:

— Hai să desfacem pachetul.

Nerăbdătoare, micuţa trase de fundă şi rupse ambalajul,

pentru a ajunge la cutia din carton auriu. Ridicând capacul, Tessa înclină cutia pentru ca Adele să poată zări conţinutul.

— O! O! exclamă micuţa cu răsuflarea tăiată şi radiind de încântare. O păpuşă, mamă! O păpuşă frumoasă!

— Da, e la fel de frumoasă ca tine, zise Tessa scoţând păpuşa din porţelan şi dându-i-o lui Adele, care imediat o sărută pe amândoi obrajii. Îţi place? întrebă Tessa, aşezându-se pe un scaun în faţa fetiţei.

— Da, aprobă Adele cu o mişcare viguroasă a capului, continuând să mângâie păpuşa.

— Cum o cheamă? întrebă Elvira intrând şi ea în cameră.

Adele o privi întrebător pe Tessa.

— Ce nume îi punem, mamă?

— Trebuie să alegi tu unul, Adele.

— *A,* exclamă fetiţa făcând ochii mari, uitându-se încurcată la mama ei, apoi spre păpuşă. Mângâie părul blond şi obrajii, după care declară: Daisy.

— Este un nume foarte frumos pentru o păpuşă la fel de frumoasă, zise Elvira zâmbindu-i.

— Numele bunicii, anunţă dintr-o dată Adele.

— Bunica Daisy va fi foarte fericită, murmură Tessa, încurcată oarecum de faptul că fiica ei alesese acest nume, deşi exista o explicaţie: Daisy avea părul blond şi un chip cu trăsături frumoase. Daisy McGill Harte Amory Rickards îmbătrânise frumos. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea acum în Anglia, după ce soţul ei, Jason Rickards, murise în Australia. Îşi vizita cu regularitate nepoata şi strănepoata, pe care o adora.

După ce aruncă o privire spre ceas, Tessa se ridică şi, întorcându-se spre Elvira, spuse:

— E trecut de şase, bănuiesc că Adele a luat deja cina.

— Da şi mă gândeam să o pregătesc de culcare. V-am

aşteptat să ajungeţi acasă ca să puteţi petrece câteva minute cu ea.

— Mulţumesc, Elvira. Vrei să mă ajuţi să aduc în bucătărie pungile cu cumpărături? Domnul Longden se va întoarce în seara asta din călătorie şi vreau să-i pregătesc cina.

— Ce frumos, doamnă Longden! Ce vreţi să preparaţi?

— Cocoş cu vin, e felul lui preferat.

În bucătărie era linişte. Nu se auzea decât muzica de la radio, atât de încet încât părea un zgomot de fond. Plăcut, dar nu deranjant.

Tessa se mişca între cuptor şi masa din centru, unde pusese cea mai mare parte a ingredientelor pentru preparatul din pui ce reprezenta una dintre specialităţile ei. După ce rumeni puiul, prăji şunca şi ceapa tăiate felii şi le aşeză pe toate într-un vas mare, emailat. Îi plăcea să gătească şi o făcea cu îndemânare. Apoi deschise o sticlă de Beaujolais, turnă un pahar şi adăugă jumătate din lichid în vas; apoi sos de tomate, puţină supă de pui şi două ceşti de ciuperci tăiate mărunt. Puse vasul pe foc şi potrivi flacăra, amestecând conţinutul cu o lingură de lemn. După ce sosul se legă, acoperi vasul şi se întoarse la masă. Sorbi o gură din vinul roşu, privind spre ingredientele ce trebuia adăugate mai târziu – un castron micuţ de ceapă şi încă unul de ciuperci mici. Apoi începu să cureţe bucătăria. Puse farfuriile murdare, tigăile şi tacâmurile în maşina de spălat vase, după care se aşeză şi savură vinul roşu, cercetând atent bucătăria. Îi plăcea încăperea spaţioasă, cu tavan înalt, cu geamuri mari şi cu uşile franţuzeşti care lăsau să se vadă peluza şi grădina, încăperea era luminoasă, aerisită, perfectă pentru gătit; fusese bine gândită. Bucătăria reprezenta camera preferată. Restul locuinţei i se părea rece, poate chiar puţin banală şi mult prea modernă pentru gusturile ei. Dar tocmai din cauza

asta devenise Mark faimos – datorită clădirilor ultramoderne, înalte, cu încăperi spaţioase. Locuri reci, fără culoare şi cât mai puţină mobilă, îşi zise ea, turnându-şi încă un pahar de vin. Abia atunci când se mutase aici, îşi dăduse seama cât de mult detesta stilul modern. Urmărise cum Mark demolase încântătoarea structură edwardiană a casei, reconstruind apoi interiorul după gustul lui. Tessa protestase vehement, dar Mark o liniştise spunându-i că-i va plăcea când va fi terminată şi că nu avea câtuşi de puţin viziune artistică.

Rezultatul însă nu o încântase. Mama ei cumpărase casa pentru ea – îi aparţinea *ei* – şi uneori suferea de lipsa unui interior plăcut. Mai mult decât atât, cheltuielile pentru renovarea casei fuseseră exorbitante; şi banii erau tot ai ei.

Tessa crescuse la Pennistone Royal şi în casa mamei sale din Belgravia, care aparţinuse cândva Emmei Harte, şi era obişnuită cu căldura şi confortul acestor locuinţe. Deşi Pennistone Royal era o reşedinţă impunătoare, cu multe spaţii mari, existau şi încăperi mai mici, fermecătoare, în care te simţeai foarte bine.

Unii îl considerau pe Mark un adevărat geniu, dar în ultima vreme Tessa constatase că lucrurile nu stăteau nicidecum aşa. Brusc îşi dăduse seama că desenele lui reprezentau plagiate ale lucrărilor altor arhitecţi, celebri, morţi cu mult timp în urmă. Modifica planurile iniţiale până când deveneau de nerecunoscut, pretinzând apoi că îi aparţin. Tessa se întrebase adesea de ce făcea una ca asta. Cele mai multe i se păreau adevărate monstruozităţi.

Când conştientiză că Mark nu era aşa cum crezuse, fusese aproape şocată, deşi, în adâncul inimii, ştiuse dintotdeauna că era, într-o oarecare măsură, un impostor. Era un bărbat frumos, dar în niciun caz o partidă aşa de bună cum îl

descrisese celorlalţi. Şi, ca să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să admită că relaţia lor se deteriora rapid. Cu toate acestea, nu putea face abstracţie de Adele, care îşi adora tatăl. Îi era din ce în ce mai greu. Ar fi vrut să-l părăsească, cu toate că mai era îndrăgostită de el.

Ce spusese oare mama ei în după-amiaza asta? „Căsnicia nu e niciodată o oază de liniște."

Da, avea dreptate. Mark nu îşi găsea locul şi se dondăneau mereu în legătură cu mama ei, cu magazinul, moştenirea, viitorul în ierarhia familiei şi banii ei.

Oftând, Tessa se ridică şi adăugă restul ingredientelor. Cu coada ochiului, zări ceasul de pe perete şi constată speriată că era trecut de opt. Pregătirea cinei durase destul de mult. Amestecă în cratiţă şi adăugă încă puţin Beaujolais, întrebându-se unde putea fi Mark.

Cocoşul mirosea apetisant, aşa că Mark va fi încântat. Puse capacul pe cratiţă şi aşeză masa în camera pentru micul dejun. Apoi se aşeză din nou, turnându-şi vin în pahar. Sorbi o gură, rememorând discuţia cu mama ei. Paula păruse supărată, aproape tulburată.

Nu putea nega că fusese o mamă bună pentru toţi copiii săi, dar existau momente în care atitudinea ei o irita pe Tessa. Paula ar putea face un gest ca să-i uşureze viaţa, numind-o moştenitoare Delfina, cum îi plăcea să-şi spună, împrumutând titlul regal francez. Îi plăcea cuvântul acesta, sugera putere. Mama ei însă nu voia să facă aşa ceva; o spusese răspicat. Cel puţin aflase că nu avea de gând să o desemneze pe Linnet drept succesor; nici pe altcineva. Oare nu era cam nedreaptă? Totuşi, ea era cea mai mare dintre copii şi făcea parte şi din familia Fairley. Întreaga familie ştia că Emma Harte luase foarte mult din ceea ce aparţinuse cândva familiei Fairley, astfel încât Tessa se considera

îndreptăţită să supravegheze acele afaceri de familie, aşa cum o făcea Paula.

Problema consta în aceea că mama sa o prefera pe Linnet şi asta fiindcă era copilul rezultat din mariajul cu Shane. Brusc iritată, Tessa răsuflă adânc. Paula o învinovăţea pe *ea* pentru rivalitatea dintre ele, dar totul pornise de la Linnet, sprijinită de India Standish şi de Gideon Harte. O încurajau aşa cum o făcuseră întotdeauna. Ea îl avea de partea ei pe Toby şi puneau la cale planuri care într-o bună zi…

Tessa tresări la zgomotul uşii trântite şi privi nerăbdătoare spre intrarea bucătăriei.

Era hotărâtă să-şi salveze căsnicia, voia ca totul să meargă bine… fiindcă asta îşi dorea cu adevărat.

18

Bună, dragul meu, zise ea când Mark intră în bucătărie. Ai întârziat atât de mult încât începusem să mă îngrijorez. Se ridică de pe scaun şi ieşi în întâmpinarea lui, îmbrăţişându-l, dar, cum soţul ei nu răspunse, braţele îi căzură pe lângă corp. Unde ai fost? întrebă ea în şoaptă.

Îndepărtându-se, Mark răspunse răstit:

— Într-un tren, unde naiba crezi că am fost? în ultima vreme, transportul public a devenit un adevărat coşmar în ţara asta, adăugă el strâmbându-se.

— Într-adevăr, murmură Tessa reluându-şi locul.

Ochii lui negri o urmăriră, apoi se opriră asupra sticlei de Beaujolais. Se apropie repede de masă şi scutură sticla:

— E *goală!* Iar ai băut! Tonul lui exprima un dispreţ rece.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spui asta de parcă aş fi alcoolică. Nu am băut decât un pahar şi jumătate. Cea mai mare parte am folosit-o la mâncare. Sperând că va reuşi să-l

dispună, Tessa îi explică zâmbind: Am făcut o cratiţă plină. Ştiu cât de mult îţi place, dragul meu.

Ignorând-o, Mark clătină sticla în faţa ochilor ei, continuând cu o voce aspră:

— *Băutura* reprezintă una dintre problemele familiei Fairley. Doar nu vrei să sfârşeşti asemeni tatălui tău sau chiar mai rău, ca străbunica ta, Adele Fairley. Într-o seară era atât de beată încât a căzut pe scările din reşedinţa familiei şi şi-a frânt gâtul. Dădu din cap dispreţuitor. În ce familie m-am băgat! exclamă el.

Uluită, Tessa îl privea incapabilă să scoată o vorbă. Apoi întrebă:

— De unde naiba ai auzit aşa ceva? Niciodată nu s-a pomenit despre o asemenea ticăloşie; aş fi ştiut dacă era adevărat. Cine ţi-a spus minciuna asta îngrozitoare?

Mark îşi trecu mâna prin părul blond, răvăşit şi, ridicând nepăsător din umeri, murmură nepăsător:

— *Nu ştiu.* Dar nu contează cine mi-a spus, se ştie foarte bine că cei din familia Fairley sunt beţivi notorii. Aşa că ai grijă, mă auzi? Nu vreau ca fiica mea să fie crescută de o mamă alcoolică.

— Încetează, Mark! Imediat! Nu am băut nici măcar două pahare de vin şi ştii foarte bine că nu beau alcool aproape *niciodată.* Aşa că încetează chiar în clipa asta! Tessa se ridică, fulgerându-l cu privirea. Remarcând ameninţarea surdă din glasul lui, se puse în gardă, întrebându-se dacă nu cumva *el* era cel care băuse. Oare unde fusese până atunci? De dimineaţă îi spusese că va fi plecat toată ziua din oraş; dar *unde* anume şi, mai ales, cu cine?

Mark se aşezase pe un scaun şi o privea:

— Aş vrea să beau un pahar de votcă. Te rog, draga mea, pregăteşte-mi tu un pahar, zise pe un ton mai apropiat de cel

firesc.

Dornică să aplaneze conflictul, Tessa zâmbi uşurată, aduse o sticlă de votcă rusească de la bar şi turnă într-un pahar; adăugă gheaţă şi amestecă băutura.

— Noroc, zise el, luând o înghiţitură zdravănă.

— Noroc, răspunse Tessa ridicând paharul în care rămăseseră câteva picături de vin. Cine era clientul cu care te-ai întâlnit astăzi? întrebă ea, încercând să pară naturală şi să evite o nouă confruntare.

— Un tip din nord, îngăimă Mark, privindu-şi preocupat paharul.

— *Din nord.* Ai fost în Yorkshire? Tessa deveni suspicioasă, mai ales după cele ce-i spusese despre Adele Fairley şi tatăl ei.

— Nu, voiam să spun din Midlands, se corectă el. Proiectez o casă. Firma va câştiga o mulţime de bani. Un zâmbet straniu, ironic apăru pe buzele lui. Ţie cum ţi-a mers astăzi? Te-ai mai certat cu sora cea mică? Ai vorbit cu mama ta despre blestemata aia de moştenire? Cunosc deja răspunsurile la întrebările astea. Sunt convins că te-ai certat cu Linnet şi aproape la fel de sigur că nu ai vorbit cu Paula despre momentul în care vei prelua postul de director.

Tessa se pregătea să-i povestească tot ce se întâmplase, dar se răzgândi brusc. Îşi dădu seama că o astfel de discuţie se va solda cu o altă ceartă. Mark era într-o dispoziţie ciudată; dacă nu băuse, cu siguranţă luase vreun drog. O schimbare, aproape imperceptibilă, se petrecuse în comportamentul soţului ei.

Îşi drese vocea şi răspunse:

— Mama a avut o şedinţă importantă cu consiliul, aşa că nici nu am avut timp să o văd. Dar o voi face, dragul meu. Oricum nu e nicio problemă, este limpede că eu voi moşteni

totul, doar sunt fiica cea mai mare.

— Să sperăm, mârâi Mark, luând încă o gură de votcă. Apoi puse paharul pe masă şi o privi: Miroase a ars.

— O, Doamne! Tessa se întoarse şi dădu capacul la o parte. Nu, din fericire, nu s-a ars nimic. Friptura arată minunat; o să-ţi placă, continuă ea, întorcându-se spre el.

— Nu mi-e foame.

— Haide, Mark, trebuie să mănânci ceva. Ai plecat de dimineaţă şi din câte te cunosc, ai sărit peste masa de prânz.

Mark tăcu şi o privi sumbru, cu ochi sticloşi.

În cele din urmă, Tessa reuşi să-l convingă şi îl instală la masă, ţinând paharul cu ambele mâini.

Aşeza bucăţile de pui pe farfuriile încălzite când îl auzi strigând:

— Adu o sticlă de Beaujolais; o deschid eu.

Murmurând ceva, Tessa îi aduse sticla şi continuă să pregătească cina. După ce puse farfuriile pe masă, aduse coşul cu pâine şi farfuria cu unt. După care se aşeză şi ea. Mark reuşi în cele din urmă să desfacă sticla şi turnă vinul în pahare, vărsând câteva picături pe masă.

Urmărindu-l, Tessa îşi reaminti cum o învinuise cum că băuse. Era limpede că Mark uitase discuţia, deoarece îi umpluse paharul până la refuz. Ceva era în neregulă cu el. Deveni mai atentă, dar hotărî să tacă. Pofta de mâncare îi dispăruse, cu toate acestea, gustă din specialitatea de pui. Mâncarea era delicioasă, însă neliniştea provocată de purtarea lui aproape o împiedica să înghită.

Brusc, Mark trânti furculiţa în farfurie, făcând-o pe Tessa să tresară speriată.

— Mark, ce s-a întâmplat?

— Mâncarea este îngrozitoare. Nu ştiu ce anume ai gătit, dar este dezgustătoare. *Adevărate lături!*

— Dar este delicioasă, exclamă ea şi se opri, nevrând să-l enerveze şi mai tare. O cuprinse panica.

— Nu-mi răspunde, căţea! strigă Mark furios. Dădu la o parte farfuria cu o mişcare atât de violentă încât aceasta alunecă de pe masă şi căzu pe podea.

Tessa rămase nemişcată, cu ochii holbaţi de uimire.

— Curăţă! strigă el. Sau te bat de nu te vezi!

Văzându-l că încearcă să se scoale de pe scaun, cu mâna ridicată, Tessa sări în picioare, luă peria şi făraşul, strânse mâncarea şi cioburile şi se grăbi să le arunce. O clipă mai târziu, reveni cu o cârpă cu care începu să şteargă parchetul. Nu apucă să termine, fiindcă Mark o înşfacă de ceafa. Tessa îşi dădu seama că o strângea tot mai tare de gât.

— Te rog, Mark, dă-mi drumul, zise ea cu glas sugrumat.

— Ce este între tine şi Toby Harte? urlă el. Ar fi mai bine să-mi spui, căţea!

— Nimic. Ştii foarte bine că suntem rude şi buni prieteni încă din copilărie, răspunse Tessa cât mai calm cu putinţă, conştientă că trebuie să-şi păstreze sângele rece.

— Am auzit că sunteţi mai mult decât simpli prieteni, şuieră el, strângând-o mai tare de gât. Am auzit că sunteţi amanţi încă din copilărie.

— Nu-i adevărat. Ştii foarte bine care este adevărul. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem veri.

— Ha! De parcă asta ar avea vreo importanţă! Nu vă căsătoriţi între voi. Cât despre o adunătură incestuoasă, familia voastră e pe locul întâi.

— Nu fi ridicol, nu există nimic între mine şi Toby…

— Tată! Tată! strigă Adele, alergând în bucătărie în cămaşă de noapte şi trăgând după ea păpuşa Aggie.

Mark îi dădu drumul lui Tessa şi o luă în braţe pe Adele, strângând-o la piept.

— Bună, draga mea. Ce mai face fetiţa lui tati? Totul e în regulă, iubita mea?

— Da, răspunse Adele cu faţa lipită de a lui. Vino să-mi vezi păpuşa, tată.

— Dar o văd foarte bine, zise el, arătând spre păpuşa pe care o târa Adele.

— Nu, pe cea nouă, zise fetiţa.

Tessa, care se retrăsese la bucătărie, îi explică:

— I-am adus o nouă păpuşă astăzi. E sus, în dormitorul ei.

— Mă întorc în câteva minute, zise Mark pe un ton aproape firesc.

Scăpase graţie lui Adele, gândi Tessa întrebându-se cât timp va lipsi. Era îngrozită şi nu ştia ce să facă. În primul moment se gândi să se refugieze în apartamentul lui Toby, dar nu voia să-şi lase copilul cu Mark. Zări poşeta de pe raft, în care avea telefonul celular. Dar pe cine să sune? Atât Toby, cât şi Shane ar fi venit imediat. Însă nu voia ca ei să afle cum se purta Mark cu ea.

Să mai aştepte, să vadă ce se întâmplă, îi spunea o voce interioară. Asta presupunea însă mare atenţie şi prudenţă.

Un sfert de oră mai târziu, Tessa urcă la etaj cât mai silenţios posibil. Furişându-se de-a lungul coridorului, văzu uşa de la camera lui Adele larg deschisă. Se apropie tiptil. Adele dormea cu păpuşa în braţe, Aplecându-se deasupra fiicei sale, Tessa îi dădu la o parte părul de pe faţă şi stinse lumina lăsând doar o mică veioză.

Închise uşa camerei, şi merse mai departe până în dreptul dormitorului comun. Uşa era întredeschisă, aşa că putu să arunce o privire înăuntru. Pe jumătate dezbrăcat, Mark sforăia, cufundat în somnul adânc al beţivilor sau drogaţilor.

Tessa închise uşa şi rămase pe coridor, neştiind ce să facă. În cele din urmă se hotărî să doarmă în camera lui Adele pe

patul aflat acolo pentru momentele în care era necesar să stea cineva cu copilul. Ştia că Mark nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău fetiţei, aşa încât camera ei devenea locul cel mai sigur din casă.

Se culcă îmbrăcată şi se strădui să adoarmă, cu mâna încleştată pe telefonul celular. Deşi încuiase uşa camerei, era incapabilă să se relaxeze. Trecuse o oră, dar Mark nu ieşi din dormitor.

În cele din urmă adormi, doborâtă de oboseală, şi se trezi speriată abia când o rază de lumină pătrunse prin fereastră, îşi reaminti imediat purtarea stranie a soţului ei din seara precedentă.

Mark avea un temperament coleric – se enerva uşor şi devenea nepoliticos. De la o vreme, însă, era violent, lucru care o speriase.

În ultimii ani devenise arogant şi excesiv de critic la adresa ei. Accesele de superioritate o amuzaseră şi nu-i zdruncinaseră încrederea în sine, trăsătură despre care ştia că o moştenise de la străbunica ei, Emma Harte. Încercările de intimidare nu aveau efect; era capabilă să răspundă pe măsură atunci când trebuia să se apere. Singurul lucru care o speria era violenţa îndreptată către fiica sa şi a ei însăşi.

În ultima săptămână izbucnise o ceartă între ea şi Mark referitor la succesorul mamei ei. Furios, el ridicase mâna de parcă ar fi vrut să-i tragă un pumn. Tessa se ferise, însă se împiedicase şi se rostogolise de-a lungul celor şase trepte ce duceau către camera de la parter.

Speriat, Mark se grăbise să o ridice. În urma căzăturii, Tessa se alesese cu vânătăi urâte pe braţ şi umăr, vânătăi pe care le observase şi Paula. Întâmplarea o tulburase profund. Deşi nu era uşor de suportat, Mark nu se manifesta violent decât foarte rar.

Îşi reaminti cele petrecute cu o seară înainte. Ar fi putut să devină realmente violent dacă ea nu şi-ar fi păstrat calmul şi dacă Adele nu ar fi intrat chiar atunci în cameră. Apariţia neaşteptată a copilului său adorat îl adusese pe Mark cu picioarele pe pământ.

Tessa era convinsă că soţul ei băuse seara trecută şi că luase şi altceva, un drog uşor, nu neapărat cocaină sau heroină. De obicei, Mark ţinea la băutură, însă aseară avea ochii sticloşi şi porniri agresive. Văzuse un cu totul alt Mark.

Îşi propuse să-l întrebe pe Toby despre droguri. Din postura de director al unei reţele de televiziune, probabil că ştia foarte multe pe tema asta, iar dacă nu, atunci va apela la Gideon. Ştia că niciunul dintre verii ei nu s-ar apropia de droguri. Trebuia să păstreze controlul şi erau mult prea ambiţioşi şi obsedaţi de munca lor ca să ia asemenea substanţe. În schimb, domeniile în care lucrau le ofereau o mulţime de informaţii în legătură cu drogurile.

Apoi se întrebă dacă era cazul să aibă încredere în Toby. Era cel bun prieten al ei, în afară de Lome. Ea şi Lome, ca gemeni erau şi mai apropiaţi, dar Lome ar putea să-i spionă mamei lor ceea ce i-ar povesti despre Mark. Tăcere, înţelepciune – acesta fusese motoul ei ani de zile. Nu trebuia să spună nimănui…

Adele murmură în somn şi se întoarse pe o parte. Tessa se dădu jos din pat şi fu gata-gata să calce pe telefonul celular care îi scăpase din mână pe timpul nopţii. După ce o privi pe Adele şi-i mângâie obrăjorul, Tessa o înveli. Apoi traversă camera, descuie uşa şi o porni pe coridor, străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot. În casă domnea liniştea. Se uită la ceas şi observă că era puţin după ora şase.

Se opri la uşa dormitorului şi o deschise puţin, atât cât să poată arunca o privire înăuntru. Mark dormea în aceeaşi

poziţie ca şi în seara precedentă. Ţinându-şi respiraţia, Tessa închise uşa şi îşi continuă drumul către camerele rezervate ei, construite doar pentru ea. Se certase cu Mark în legătură cu ele, dar în cele din urmă câştigase. Micul apartament era alcătuit dintr-un birou dotat cu tot ce era necesar, o sală de gimnastică, o baie luxoasă şi o încăpere mare pentru haine, pantofi, poşete, eşarfe, şaluri şi diferite alte accesorii. Această parte a casei era numai a ei şi îi plăcea foarte mult. Tessa făcu un duş, îşi usca părul şi începu să se machieze. Alese un pantalon gri în dungi şi o bluză albastru deschis, cu croială bărbătească, după care se duse la bucătărie. Puse cafeaua, apoi înghesui în maşina de spălat vasele rămase de la cina de cu seară. Aruncă apoi restul mâncării şi îşi prăji o felie de pâine.

Nu apucă să termine de băut cafeaua, că Mark apăru în pragul uşii; cu părul încă umed, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-o cămaşă albă, deschisă la gât şi pantaloni albaştri. Sacoul şi cravata, albastru închis, le ţinea în mână.

Mark şovăi o clipă când o văzu, dar îşi reveni repede şi intră zâmbind. Lasă haina şi cravata pe spătarul unui scaun şi se apropie de ea, privind-o în ochi şi străduindu-se să surâdă.

— Bună dimineaţa.

Cum răspunsul întârzia să vină, continuă cu o voce joasă, plină de regrete:

— Îmi pare rău, Tessa, draga mea. Nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat aseară, dar când m-am trezit mi-am dat seama că probabil m-am purtat îngrozitor.

Tessa continuă să tacă.

Mark o privi fix, concentrându-şi întreaga atenţie asupra ei:

— M-am purtat îngrozitor, nu? Te rog, spune-mi ce s-a

întâmplat. Sunt atât de tulburat… Ne-am certat, nu?

— Nu, nu ne-am certat, răspunse ea privindu-l cu răceală.

— *A,* reuşi Mark să îngaime. Îşi turnă apoi o ceaşcă de cafea pe care o aduse la masă. După câteva clipe, murmură: Credeam că ne-am certat, fiindcă m-am trezit aproape îmbrăcat şi era evident că tu n-ai dormit acolo…

— Într-adevăr, zise Tessa oftând. Nu ne-am certat, Mark, dar te-ai purtat îngrozitor. Ai venit acasă extrem de prost dispus şi arţăgos. Te-ai purtat foarte ciudat. Mi s-a părut că nu erai numai beat, ci şi drogat. Nu-i aşa?

Mark clătină vehement din cap.

— Nu, deloc. Este adevărat că am băut câteva pahare, dar dacă îţi închipui că am luat droguri sau mai ştiu eu ce… *substanţă,* greşeşti.

— Totuşi, ceva nu era deloc în regulă cu tine aseară! Aveai ochii sticloşi şi un comportament iraţional.

Apoi Tessa îi povesti ce se întâmplase şi nu omise nimic nici când ajunse la partea cu atacul fizic. Îşi dădu seama că Mark îşi amintea frânturi din cele întâmplate, deoarece de câteva ori aprobă dând din cap. Era limpede că îi era ruşine şi că avea remuşcări.

— O, Doamne! Tessa, îmi pare atât de rău, foarte rău! Nu-mi amintesc decât că în tren am luat câteva pastile pentru răceală. Poate au avut şi alt efect, mai ales că după aceea am băut ceva. Am avut impresia că mă paşte o gripă şi am cumpărat câteva pastile pe care le-am înghiţit cu scotch. A fost o prostie. *O prostie.*

Deşi părea ruşinat şi doritor să-şi răscumpere greşeala, Tessa îşi dădu seama că minţea – cel puţin în legătură cu pastilele. Rămase însă impasibilă când el încercă să-şi dovedească nevinovăţia şi să-şi ceară scuze.

— Cu cine te-ai întâlnit ieri? îl întrebă ea după câteva guri

de cafea, privindu-l lung şi pătrunzător peste marginea ceştii.

— Ţi-am spus, draga mea, cu un client, zise Mark aşezându-se în faţa ei şi punând cana pe masă.

— Dar nu mi-ai spus cu cine anume. Cum îl cheamă?

— A, credeam că ţi-am zis. William Stone, şi se pare că este foarte bogat. Am proiectat o casă pentru el… o numeşte casa visurilor lui.

— Şi unde se află această casă a visurilor?

— În Midiands. Ţi-am mai spus, zise el încruntat.

— Ai băut cu el înainte de a pleca? Asta ar explica starea în care ai venit.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai băut cu domnul Stone şi după aceea şi în tren, poate că erai mai beat decât ţi-ai dat seama.

— Este posibil, aprobă Mark şi se întinse deasupra mesei, luându-i mina. Tessa, îmi pare foarte rău. Mi-a fost foarte greu să ascult întreaga poveste. Te rog, draga mea, spune-mi că accepţi scuzele. Îţi promit că nu se va mai întâmpla. Doar ştii că te ador şi ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc este să te rănesc. Te iubesc, Tessa.

Ea îl privi atentă. În ciuda ochilor roşii, Mark arăta surprinzător de tânăr. Poate că datorită bujorilor din obraji sau cămăşii deschise la gât. Înfăţişarea băieţească şi sinceritatea făcuseră întotdeauna parte din farmecul său, deşi niciodată nu fusese sigură de cea din urmă.

— Te iert, Mark, spuse ea, întrebându-se dacă va putea uita, dar nu se mai poate repeta. Te voi părăsi dacă vei mai fi vreodată violent ca aseară. Voi divorţa. Trebuie să ştii că nu am de gând să tolerez aşa ceva. Şi nici Paula şi Shane. Menţionase ultimele două nume pentru a-i aminti cine era şi pe al cui ajutor conta. Dacă nu înţelegea restul, cel puţin ştia

ce înseamnă banii şi puterea.

Mark zâmbi uşurat, îi luă din nou mâna şi îi sărută degetele.

— Îmi pare foarte, foarte rău, şi nu se va mai întâmpla *niciodată.* Promit, Tessa. Mă simt cu adevărat ruşinat, zise el privind-o drept în ochi.

Zgomotul cheii introduse în broască îi făcu să se îndepărteze unul de altul.

— A, e doamna Jolles, zise Tessa. Elvira i-a cerut să vină mai devreme astăzi.

— De ce? întrebă Mark încruntat.

— Deoarece amândoi trebuie să plecăm la serviciu, iar Elvira s-a dus acasă ca să aibă grijă de mama ei.

— Bună dimineaţa tuturor, strigă doamna Jolles. Nu vă deranjaţi, terminaţi micul dejun. Eu mă duc să văd ce face Adele.

19

Gideon o aştepta pe Evan în camera de zi din apartamentul micului hotel din Belgravia. Remarcase încă din holul clădirii rafinamentul şi bunul-gust cu care erau decorate încăperile.

Aşezat pe canapeaua din apropierea focului, privi înjur, remarcând cât de plăcută şi confortabilă arăta încăperea. Câteva tablouri cu peisaje încântătoare împodobeau pereţii.

Oftând, întinse picioarele. Se simţea puţin obosit. Săptămâna de lucru la ziar fusese cât se poate de încărcată. Până la urmă reuşise să-l facă pe Christian Palmer să privească ceva mai serios propunerea de a reveni la *London Evening Post.* Mai trebuia negociate doar câteva detalii. Christian aproape terminase cartea, aşa că nimic nu-l mai

împiedica să lucreze pentru ei. Probabil că urma să se angajeze doar cu jumătate de normă, dar atât Gideon, cât şi tatăl lui ştiau că era mai bine aşa.

Gândurile îi zburară apoi la Evan. De necrezut cât de norocos era – faptul că o întâlnise reprezenta în ochii lui un adevărat miracol. Se îndrăgostise nebuneşte şi ştia că sentimentul era la fel; râsese când ea vorbise de apropierea lor ca despre un *coup de foudre.* Şi el gândise la fel, iar Evan se amuzase când îi mărturisise.

— Ei bine, minţile mari gândesc la fel, murmurase Gideon strângându-i mâna. Nu era doar frumoasă, ci fermecătoare şi inteligentă. Se simţeau bine împreună. Niciodată nu se plictisea lângă ea, aşa cum i se întâmplase cu multe alte femei. Erau compatibili din toate punctele de vedere.

Un singur lucru îl îngrijora – tristeţea de care Evan se lăsa cuprinsă uneori. O melancolie stranie punea câteodată stăpânire pe ea şi el se întreba cărui fapt se datorează. Deşi nu vorbiseră niciodată despre acest subiect, Gideon ştia că nu avea legătură cu ei, ci cu o altă parte a vieţii lui Evan.

Câteva clipe mai târziu, fata intră în cameră zâmbind.

Gideon sări în picioare şi ea îl sărută pe obraji, spunând:

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Am întârziat la magazin.

— Verişoara aceea a mea este o adevărată exploatatoare!

— S-ar putea, dar nu mă deranjează. După cum bine ştii, şi eu am tendinţa de a munci prea mult. Am întârziat fiindcă m-am hotărât să mă schimb, deşi mi-ai spus că nu are nicio importanţă.

Gideon zâmbi, privind-o admirativ:

— Arăţi minunat, ca întotdeauna. Haide, mor de foame. Abia aştept să gust dintr-o friptură de miel.

— Unde mă duci? întrebă Evan, lăsându-se condusă în hol,

apoi în stradă.

— La Dorchester. Au cea mai bună friptură de miel din Londra.

Gideon opri un taxi şi o ajută să urce. După ce dădu şoferului adresa, îi luă mâna şi o sărută:

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

Evan se întoarse spre el şi îl privi mirată:

— Dar ne-am văzut chiar ieri.

— Ştiu. Cu toate astea, mi-ai lipsit.

Zâmbind în sinea ei, Evan se lăsă pe spătarul banchetei, întrebându-se dacă era bine să-i mărturisească că şi ei îi fusese dor de el. Asta se întâmpla de fiecare dată când nu erau împreună. Era un sentiment cu totul nou pentru ea şi preferă să tacă.

După câteva minute maşina opri în faţa hotelului. Portarul, în uniformă verde, le deschidea portiera, salutând cu o voce prietenoasă:

— Bună seara, doamnă.

— Bună seara, răspunse Evan, urcând treptele şi aşteptându-l pe Gideon care plătea cursa.

El o conduse la garderobă, apoi în restaurant. După ce se aşezară la masă, Gideon o întrebă:

— Ce ai vrea să bei?

— Un pahar de vin alb, mulţumesc.

Gideon chemă chelnerul şi comandă vin alb pentru ea şi o votcă tonic pentru el. Când rămaseră singuri, îi mărturisi:

— Am avut o zi atât de grea, încât am nevoie de o băutură mai tare. Îmi pare bine că Christian Palmer se gândeşte serios să se întoarcă la noi, chiar şi în regim part-time. Îl vom primi bucuroşi.

— O, minunat! Mă bucur pentru tine, Gideon! Ţi-ai dorit asta atât de mult!

— Şi tata, de altfel. Suntem încântaţi de răspunsul lui… adică *mulţumiţi,* dacă mă înţelegi.

— Înţeleg. Bunica mea folosea acelaşi cuvânt, mai ales când eram mică şi făceam un lucru care ei i se părea minunat. Atunci îmi spunea că e *mulţumită.*

Îşi făcură apariţia băuturile; Gideon ridică paharul şi ciocniră.

Restaurantul era plin. El aruncă 6 privire în jur, dar nu zări pe nimeni cunoscut. Întorcându-se spre Evan, spuse:

— Pe cărucioarele de acolo se află cele mai bune fripturi. Mănânci şi tu friptură de miel?

— Cred că da.

— Ce doreşti înainte?

— Stridii.

— Foarte bine. Şi eu la fel.

Acum era rândul lui Evan să cerceteze încăperea. Îi plăceau mobila închisă la culoare şi tapiseriile bogate de pe pereţi, totul într-o manieră foarte englezească.

— Vii des aici, nu-i aşa, Gideon?

— Dă. Îmi place mâncarea – fripturile, supele minunate, crevetele şi stridiile. În plus, este un fel de… hotel al familiei.

Nu vreau să spun că aparţine lanţului O'Neill condus de Shane, ci că de ani întregi venim aici.

— Serios? De ce?

— Din câte am înţeles, este o tradiţie ce datează din anii celui de-al doilea război mondial. Asemeni tuturor celor din înalta societate londoneză, străbunica mea obişnuia să vină aici destul de des. Tata mi-a spus că datorită felului în care era construit era considerat cel mai sigur hotel din Londra. Emma venea des aici, la fel fraţii ei şi familia O'Neill. Este un fel de…

— Casă departe de casă, sugeră ea.

— Într-adevăr, aprobă el râzând.

Chelnerul se apropie de masă şi Gideon comandă pentru amândoi. Apoi, întorcându-se spre Evan, continuă:

— Voiam să discut ceva cu tine, Evan, dar nu am îndrăznit. Acum cred că ne cunoaştem destul de bine şi *este* ceva care mă intrigă.

— Ce anume? Bineînţeles că putem discuta, Gideon, răspunse ea oarecum îngrijorată. Văzând că tace, îi atinse uşor mâna: încă de la prima noastră întâlnire am simţit că putem vorbi despre absolut orice, că ne putem spune totul… Ce anume te preocupă, Gid?

— Sunt momente în care mi se pare că te pierd, Evan, începu el retrăgându-şi mâna. Vreau să spun că uneori devii melancolică, gânditoare, de parcă ai fi într-o altă lume. Şi orice aş face, nu-ţi pot capta atenţia. De fapt, abia când îţi trece această stare, relaţia noastră redevine normală. Mă întrebam dacă… Ei bine, te îngrijorează ceva?

— Nu în legătură cu noi sau cu tine, dacă asta vrei să spui. Mă gândesc foarte mult la mama. Poate că despre asta e vorba.

— Posibil, remarcă Gideon jenat. De ce-ţi faci griji pentru mama ta? S-a întâmplat ceva?

— Mama suferă de depresie. De fapt, a fost diagnosticată ca maniaco-depresivă şi ia medicamente tot timpul.

— O, Evan, îmi pare atât de rău, murmură el compătimitor. Boala este recentă?

— Nu. Mama a fost dintotdeauna deprimată. Schimbările de dispoziţie au început după… ce părinţii mei au adoptat-o pe Angharad. Cel puţin aşa îmi amintesc eu. Tocmai de aceea bunica mea, Glynnis, obişnuia să vină ca să aibă grijă de noi şi de tata. Şi în privinţa lui îmi fac griji.

— Îmi imaginez – o astfel de boală afectează puternic o

familie.

— Ştii ceva despre asta? întrebă ea mirată.

— Nu chiar, dar cunosc câteva persoane maniaco-depresive şi bineînţeles că am citit despre oameni celebri care au suferit de asta. Sir Winston Churchill era unul dintre ei – îşi numea depresia Câine Negru. Toată viaţa s-a luptat cu boala. Avea un program riguros şi căuta să fie mereu ocupat în speranţa că-şi va depăşi starea.

— Înţeleg, spuse Evan. Mă îngrijorează că aş putea semăna cu mama în privinţa asta. Crezi că de aceea caut să fiu permanent ocupată şi muncesc atât de mult?

— De teamă? Teamă că s-ar putea să fi moştenit boala şi că ai putea deveni şi tu maniaco-depresivă?

— Da.

Gideon făcu o grimasă.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu ştiu răspunsul. Toţi membrii familiei mele muncesc din greu, sunt ambiţioşi, dar nici imul dintre ei nu suferă de depresie. Nici eu şi ştii bine că semănăm foarte mult în ce priveşte munca. Îi strânse mâna. Încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji pentru părinţii tăi. Se au unul pe celălalt şi pot avea grijă de ei înşişi. Mama ta nu e în spital, nu?

— A, nu, e acasă. Şi sunt zile când se simte mult mai bine…

Evan tăcu la apropierea chelnerului care le servi stridiile.

Când rămaseră din nou singuri, ea murmură:

— Nu mi-am dat seama că gândurile mele o iau razna când sunt cu tine, Gid. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Oricum, am înţeles şi totul a devenit mai uşor.

Mâncară delicioasele stridii Colchester abordând şi alte subiecte. Deodată Gideon întrebă:

— Tessa se mai poartă unt cu tine?

Evan dădu din cap.

— Nu cred că s-a purtat vreodată urât. Ei bine, să fiu sinceră, uneori a fost puţin arogantă şi m-a ignorat, spuse ea râzând. De altfel, nu-mi pasă. Linnet şi India sunt uneori îngrijorate, dar le-am spus că atitudinea ei nu mă deranjează. Nu lucrez direct cu ea, iar celelalte două fete se poartă minunat cu mine.

— Ştiu. Tessa se. Poartă aşa cu toată lumea. Afişează o superioritate enervantă. Nu înseamnă nimic, aşa că nu o lua ca pe ceva *personal.* Ai însă grijă. Este destul de invidioasă că Linnet are o nouă asistentă.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi India, ieri.

— Mă bucur că-ţi place munca de la Harte's şi că verişoarele mele îţi sunt dragi, zise el zâmbind. Sunt grozave – bune iubitoare, amuzante, nu-i aşa?

— Într-adevăr! Şi ne distrăm de minune când lucrăm împreună. Mă fac să mă simt ca acasă; sper ca Linnet să mă păstreze şi după terminarea retrospectivei. Îmi va fi foarte greu să lucrez altundeva după ce am muncit alături de ele, la Harte's.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, o asigură Gideon.

20

Toby Harte o asculta cu atenţie pe Tessa Fairley, verişoara lui. Întotdeauna o considerase mai degrabă parte a familiei Fairley decât a familiei Longden; bănuia că asta se datora faptului că niciodată nu îi plăcuse foarte tare soţul lui Tessa.

Când în cele din urmă Tessa făcu o pauză, Toby întrebă încruntat:

— De ce te interesează deodată drogurile? Tocmai tu,

domnişoara care nu calcă niciodată strâmb. Sau bănuieşti că Mark se droghează? Alt motiv nu poate exista.

Tessa se întrebă de ce o uimea întrebarea lui. Toby era unul dintre cei mai inteligenţi oameni din preajma ei şi o cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Dregându-şi vocea, zise:

— Să fiu sinceră, Toby, nu sunt sigură că ia ceva, dar nu exclud posibilitatea. Acum câteva nopţi a venit acasă într-o dispoziţie extrem de stranie şi a încercat să se certe cu mine. Ştiu că băuse, chiar foarte mult…

— *În vino veritas*[7]*,* nu? o întrerupse Toby.

— Poate. Cu toate astea, am devenit suspicioasă fiindcă era oarecum… *schimbat.*

— Şi nu l-ai întrebat în dimineaţa următoare de ce s-a purtat aşa?

— Ba da. Mi-a răspuns că luase pastile de răceală şi că băuse câteva pahare în tren. M-a lăsat să înţeleg că doar combinaţia a fost de vină pentru purtarea lui. Bineînţeles că nu l-am crezut.

— Nu te învinovăţesc. Nici eu nu aş fi făcut-o.

Toby se ridică, traversă biroul lui Tessa şi privi pe fereastra ce dădea spre Knightsbridge. După câteva clipe se întoarse şi o întrebă:

— Ai spus că băuse în tren. Unde fusese?

— Să vadă un nou client în Midiands. Părea destul de încântat; vorbea de un proiect important pentru el – aparent o casă mare. Spunea că tipul este nemaipomenit de bogat.

— Cum îl cheamă?

— William Stone. Cred că este un fel de magnat.

---

[7] În vin stă adevărul - vechi proverb latin.

— Nu am auzit de el, zise Toby ridicând din umeri, dar asta nu înseamnă nimic. În zilele noastre sunt o mulţime de oameni bogaţi de care nu a auzit nimeni. Reveni şi se aşeză pe fotoliul din faţa biroului ei. Dacă *luase* într-adevăr ceva, nu putea fi decât un drog uşor. Cel mai probabil Ecstasy.

— Ce *anume* este? întrebă Tessa.

— Un drog folosit mai ales la petreceri, deoarece îţi dă repede o senzaţie plăcută. Poate fi însă halucinogen, determinând crize de paranoia la anumite persoane. În esenţă, este un stimulent.

— Greu de obţinut?

— Nu şi dacă ştii unde să-l cauţi.

— Mark nu pare a fi candidatul potrivit pentru droguri… Munceşte, într-adevăr, foarte mult şi afacerea lui înregistrează reale succese.

Toby aprobă cu o mişcare a capului, apoi zâmbi:

— Poate că nu era decât foarte, foarte beat, draga mea, zise el vrând să o liniştească.

— S-ar putea să ai dreptate. Oricum, s-a purtat foarte ciudat.

Privind-o atent, Toby constată că Tessa nu arăta deloc bine în după-amiaza aceea. Părul blond-argintiu îi accentua paloarea obrajilor, făcând-o să arate ca o fantomă. Poate de vină era şi costumul negru care evidenţia delicateţea siluetei şi tenul ei alb. De altfel, Tessa păruse întotdeauna fragilă, motiv pentru care el îşi asumase rolul de protector în copilărie, în ciuda acestei delicateţi aparente, Toby ştia foarte bine cât de puternică era verişoara lui şi cât de dură putea fi uneori.

O admira; întotdeauna o iubise. După el, singurul *defect* era incapacitatea ei de a-şi ascunde sentimentele, mai ales vizavi de Linnet. Se considera întotdeauna la concurenţă cu

ea şi nu ştia să ascundă asta. Tessa nu moştenise probabil şi arta disimulării, una dintre cele mai importante calităţi ale străbunicii ei.

— Ai devenit brusc foarte tăcut, Toby.

— Mă gândeam la Mark. Nu cumva a devenit violent?

— O, nu, nimic de genul ăsta, minţi Tessa. S-ar fi simţit ruşinată dacă Toby ar îi ştiut adevărul. Ştia că vărul ei s-ar duce la Mark, poate chiar pentru a-l provoca la bătaie. Toby fusese întotdeauna cel care o apărase.

— Acum *tu* eşti cea care ai devenit tăcută, remarcă el, privind-o atent.

Un zâmbet larg se ivi pe buzele lui Tessa:

— Ştii cât te înfurii când cineva face remarca cum că nu semeni cu un Harte?

— A, da, asta aşa e, aprobă el sarcastic.

— Am zărit de curând o fotografie a tatălui Emmei, marele Jack Harte. Semeni foarte mult cu *el.*

— Serios? întrebă el tresărind.

Fără o vorbă, Tessa deschise sertarul şi scoase o fotografie veche care înfăţişa un bărbat înalt, bine clădit, brunet, chipeş, stând lângă un tânăr îmbrăcat în uniforma Marinei Regale. Era limpede că în fotografie erau tatăl şi fiul. Tessa îi dădu poza lui Toby.

El o privi cu interes, după care o întrebă:

— De unde ai luat-o?

— Dintr-un vechi album din biblioteca de la Pennistone Royal, acum câteva săptămâni. Vizitam magazinele Leeds şi Harrogate şi am petrecut noaptea acolo. Cum eram singură cu Emsie, care-şi făcea temele, m-am dus în bibliotecă. Speram să găsesc câteva fotografii de-ale mătuşii Edwina din tinereţe; atunci am dat peste asta. M-a izbit asemănarea dintre voi.

— De unde ştii că este stră-străbunicul nostru?

— Uită-te pe spate.

Toby citi cu glas tare cuvintele inscripţionate cu cerneală aproape ştearsă. „Tatăl meu, Jack Harte şi fratele meu Winston, când era în Marina Regală“.

— Nu poate fi decât scrisul Emmei Harte, Toby.

— Îmi dau şi eu seama, zise el înapoindu-i fotografia.

Tessa dădu din cap.

— Nu o vreau. Ţi-am adus-o ţie. Te rog să o păstrezi.

— Eşti sigură? S-ar putea ca cineva să-i constate lipsa.

— Cine să caute într-un vechi album de familie? Sunt o mulţime în bibliotecă, toate legate în catifea roşie sau piele frumos lucrată, cu închizători mari, de alamă. Oricum, cred că tu ar trebui să o păstrezi deoarece dovedeşte că semeni cu cei din familia Harte, continuă ea izbucnind în hohote de râs. De fapt, arăţi ca tatăl fondator al acestei companii. Lucru demn de remarcat.

— Ce-ar fi să bem o ceaşcă de ceai, îl invită ea în timp ce secretara ei, Claire Remsford, intră în birou cu o tavă încărcată.

Tessa se ridică şi traversă camera, îndreptându-se spre micul spaţiu amenajat lângă fereastră.

— Mulţumesc, Claire, murmură ea. O, ce drăguţ! Ai comandat şi fursecuri cu ciocolată. Toby se dă în vânt după ele.

— Da, ştiu, răspunse fata îndreptându-se spre ieşire.

Toby îi zâmbi:

— Cu siguranţă ştii cum să ajungi la inima unui bărbat, Claire.

Izbucnind în râs şi îmbujorându-se, secretara lui Tessa ieşi din cameră, în timp ce tânărul se alătura verişoarei sale, luând loc pe un fotoliu.

— Nu vreau lapte şi în loc de zahăr pune-mi, te rog, îndulcitor. Sunt la regim.

Tessa îl privi surprinsă.

— Pun prinsoare că vei mânca toate fursecurile.

— Nu pe toate, o să-ţi las câteva şi ţie, replică Toby râzând.

— Am vorbit cu mama ieri, mărturisi Tessa turnând ceaiul. Am întrebat-o cine va fi desemnat succesor. Îi relată întreaga conversaţie. Singurul lucru bun este că nu a nominalizat-o moştenitoare pe Linnet. De fapt, a afirmat că s-ar putea să nu fie niciuna dintre noi, ci altcineva din familie.

— Nu există nimeni altcineva, zise Toby, punând ceaşca pe masă. Sunt convins că *tu* vei fi aceea. Mătuşa Paula nu va nega dreptul primului născut, aşa cum nici tata nu ar face-o. Sunt cel mai mare şi voi moşteni Compania de Jurnalism Yorkshire Consolidated. Gideon va rămâne la conducerea ziarului, dar eu voi fi directorul companiei, cel care va ocupa locul tatei. Fratele meu mai mic va lucra pentru mine, aşa cum va face şi Linnet, în cazul în care se va mai afla la Harte's.

Tessa îl privi curioasă:

— Ce vrei să spui? Desigur că va fi tot aici. E foarte ambiţioasă.

— Şi foarte implicată… şi îndrăgostită de Julian Kallinski. S-ar putea să fie căsătorită şi proaspătă mamă atunci când mătuşa Paula se va hotărî să renunţe la post.

— Ea şi Julian s-au despărţit.

— S-au împăcat, draga mea, o întrerupse el.

— De unde ştii? Oh, de ce mai întreb… Gideon ţi-a spus.

— Nu, nu el. I-am văzut pe Julian şi pe Linnet luând cina la Harry's Bar ieri-seară. Şi fii atentă, erau însoţiţi de Gideon şi

de prietena lui brunetă…

— Evan Hughes! Se vorbeşte că ea şi Gideon ies împreună. Se mişcă repede fata, nu? L-a cunoscut în ianuarie, acum este abia sfârşitul lui martie şi se culcă deja cu el. Ca să vezi.

Toby aprobă cu o mişcare a capului.

— Se pare că sunt foarte apropiaţi. Gideon era atent la fiecare cuvânt al ei. Nu l-am văzut niciodată atât de… ei bine, fermecat Cândva era adeptul zicalei „iubeşte-le şi părăseşte-le“. Îţi aminteşti? Obişnuiam să-l numesc campionul aventurilor de o noapte.

— Da, îmi aduc aminte. Cum ţi se pare Evan?

— Nu am cunoscut-o decât în treacăt, aşa că nu pot spune prea multe.

— Nu ţi se pare că seamănă cu mama? Mulţi spun asta.

Toby se lăsă pe spătarul scaunului, sorbind din ceai şi ronţăind un fursec. După câteva clipe răspunse:

— La prima vedere, Evan seamănă perfect cu mătuşa Paula, dar dacă o studiezi ceva mai atent, îţi dai seama că e doar o impresie. Au acelaşi păr negru, aceeaşi înălţime şi siluetă, se şi îmbracă asemănător, dar totul se opreşte aici. Chipul seamănă cu al mamei tale; forma este cu totul alta şi nu are ochii violet şi nici fruntea familiei Harte.

— Chiar şi Shane a privit-o atent, spuse Tessa zâmbind cu subînţeles.

— Pun pariu că a făcut la fel ca mine – a părut mai întâi surprins, pentru ca după aceea să-şi dea seama că este doar o părere.

— Eu cred că este rudă cu noi.

— *Într-adevăr?* Dar cum? întrebă Toby surprins.

— M-am gândit… Prin Paul McGill, bunicul mamei. A petrecut foarte mult timp în America şi Australia, fără Emma. Ar fi putut avea o legătură acolo, în urmă căreia să fi

rezultat un copil, iar Evan ar putea fi urmaşa progeniturii americane a lui Paul McGill. Adică nepoata lui. Ei bine, ce zici?

— Este o posibilitate. Trebuie să recunosc că nu m-am gândit că ar putea fi descendenta lui Paul McGill, răspunse Toby.

— Poate că a venit aici ca să obţină ceva, un fel de moştenire.

— Nu fi prostuţă! Totul este asigurat cum nu se poate mai bine. Emma Harte a avut grijă de asta, iar mama ta, părinţii mei şi mătuşa Amanda au procedat la fel ca ea, urmându-i instrucţiunile. De fapt, cum bine ştii, ei au fost chiar mai precauţi. Tocmai de aceea supărarea provocată de Jonathan

Ainsley mare motiv. Nici el nu poate obţine nimic – cel mult câteva acţiuni la magazinele Harte puse în vânzare la bursa londoneză.

Tessa aprobă dând din cap.

— Ieri am auzit-o pe mama vorbind cu mama ta. Venise să ia parte la o întâlnire, alături de Linnet şi mama, în legătură cu petrecerea din iunie. Se pare că Paula a angajat un detectiv care să-l urmărească, dar până acum nu s-a aflat nimic important.

— Şi poate nici nu vor afla vreodată. Poate că s-a întors pentru că îi place la Londra şi vrea să fie alături de tatăl lui. Din câte am auzit, sănătatea unchiului Robin lasă de dorit. Bineînţeles că Jonathan va moşteni averea tatălui său, care este destul de înseninată.

— Dar unchiul Robin a făcut toată viaţa parte din parlament, a fost politician. Nu ştiam că are *avere.*

— În ciuda necazurilor pe care le i făcea din când în când, Emma îl iubea. Era fiul ei preferat şi ştiu că a creat un fond special pe numele lui şi i-a lăsat destul de multe la moartea

ei.

— Se pare că ştii mai mult decât mine.

— Da, Tessa. Ştiu că noi doi vom conduce toate afacerile într-o bună zi. Tu vei fi directoarea magazinelor, iar eu director al companiilor de media. Împreună vom conduce dinastia şi imperiul Harte, zise el zâmbind, încrezător.

Apoi Toby se ridică şi veni să se aşeze lângă ea pe canapea. O îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

— Totul va fi bine, Tessa. Ai încredere în mine.

— Am. Dar mama nu se va retrage atât de repede cum crezi. Voi fi bătrână când voi moşteni totul.

— Tessa, viaţa e plină de neprevăzut. Nimeni nu ştie ce ne rezervă viitorul. Orice se poate întâmpla atunci când te aştepţi mai puţin. Poate că mama ta se va retrage peste câţiva ani din motive pe care nici noi, nici ea nu le ştim acum. Oamenii pot obosi deodată sau pot hotărî că vor să se bucure mai mult de viaţă, să se distreze. Dumnezeu ştie, părinţii tăi au muncit din greu toată viaţa, aşa că există o mulţime de motive pentru care s-ar putea răzgândi. După cum spune şi mama, singurul lucru veşnic e schimbarea. Aceeaşi părere o am şi despre tata. S-ar putea ca peste noapte să decidă că s-a săturat de toate şi să renunţe. *Nu ştim nimic.* Aşa că, draga mea, fii calmă şi, pentru Dumnezeu, nu mai fi aşa rea cu Linnet. Atunci când se va căsători cu Julian, viaţa ei se va schimba total şi acelaşi lucru se va întâmpla şi cu a ta.

— *Dacă* se va căsători cu el.

— O va face, crede-mă. Bunicii O'Neill şi Kallinski vor insista ca cei doi să-şi reia legătura. Vor neapărat ca cele trei clanuri să fie unite pentru totdeauna. Aşa că, te rog, fii mai blândă cu Linnet şi nu te mai plânge mereu de ea. Tot imaginea ta are de suferit.

— Mă irită, replică Tessa, neîndrăznind să mărturisească

cât de mult îşi dispreţuia sora vitregă.

— Ştiu, dar pe unii îi deranjează purtarea ta şi o preferă pe ea, or nu-ţi poţi permite una ca asta. Nu trebuie să-ţi faci duşmani în familie. Trebuie să înveţi să fii asemeni străbunicii tale, să te comporţi ca ea.

— Voi încerca, răspunse ea, conştientă că Toby avea dreptate.

— Foarte bine, aprobă tânărul îmbrăţişând-o.

Tessa se feri.

Toby se depărtă, derutat de reacţia ei.

— Ce s-a întâmplat?

Ea dădu din cap.

— Umărul meu, Toby. M-am lovit săptămâna trecută. La sala de gimnastică, adăugă ea încet când zări din nou strălucirea protectoare şi fioroasă din privirea lui. Sprijinindu-se uşor de el, îl sărută pe obraz. Mă doare foarte puţin.

— Sigur nu te-a lovit el? întrebă Toby, încruntat.

— Nu, nu ar face una ca asta.

— Mi-aş fi dorit să nu te fi căsătorit cu el, murmură Toby, mângâind-o uşor pe păr. Ţinea atât de mult la ea, încât nu suporta ideea că cineva i-ar putea face rău. Nu înţeleg de ce a trebuit să legalizezi legătura voastră.

Tessa oftă:

— Şi eu mă întreb uneori…

O vreme rămaseră îmbrăţişaţi, adânciţi în gânduri. În copilărie se iubiseră mult, sentiment care îi încerca şi acum, oricât de mult se străduiau să nege. Cu toate acestea, între ei nu existase o relaţie intimă, de natură senzuală. Tessa nu minţise atunci când negase acuzaţia lui Mark.

— Ce mai face Adrianna? întrebă ea în cele din urmă, rupând tăcerea.

— Bine. Este tot la Hollywood, filmează.

— De ce te-ai căsătorit cu ea?

— Atunci mi s-a părut o idee bună, răspunse el zâmbind răutăcios.

Tessa tresări auzind ţârâitul telefonului şi răspunse imediat:

— Alo?

— Eu sunt, Tessa, auzi ea vocea lui Linnet. Mă întrebam dacă ai câteva minute libere.

Răspunsul negativ îi stătea pe vârful limbii, însă privind către Toby decise să-i urmeze sfatul.

— Sigur, Linnet. Când vrei să urci la mine?

— Ei bine, chiar acum, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Sunt cu Toby. A venit să mă ajute la alegerea unui cadou pentru taţii noştri şi probabil că nu va mai rămâne mult.

— Mulţumesc, răspunse Linnet înainte de a închide.

— Cum m-am descurcat? întrebă Tessa, privindu-şi vărul şi reluându-şi locul la birou.

— Foarte bine, puştoaico!

21

Bunele maniere îl caracterizau pe Toby, aşa că la intrarea lui Linnet îi ieşi în întâmpinare şi o sărută uşor pe obraz.

— Cum merge retrospectiva? o întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc, Toby, răspunse fata zâmbind, după care se aşeză în fotoliul din faţa biroului lui Tessa.

— Am vrut să te văd, Tessa, tocmai în legătură cu retrospectiva. Mă întrebam dacă nu cumva ai putea să ne împrumuţi o parte din creaţiile tale de firmă.

— Dar nu am atât de multe toalete semnate de creatori,

exclamă Tessa pe un ton ascuţit. După care vorbi mai liniştit: Am doar câteva, Linnet, şi nu cred că sunt într-o stare atât de bună încât să fie prezentate în expoziţie. Le-am purtat destul de mult.

— Mă gândeam la cele două toalete de seară. Nu prea avem lucruri deosebite, iar tu ai minunata rochie de mătase de culoarea coralului, cu capă ataşată, semnată Norman Hartnell. Mi-ai spus odată că datează de prin anii ’60; în afară de ea, mai este rochia Balmain dăruită de mama, care a aparţinut cândva Emmei. Mi se pare că a fost creată la mijlocul anilor ’50. Crezi că mi le-ai putea împrumuta? Ar rezolva una dintre problemele noastre.

În primul moment, Tessa fu tentată să refuze. Încă de la început, retrospectiva nu i se păruse o idee bună. O considerase o risipă de timp, energie şi bani. Apoi îşi aminti de sfaturile lui Toby. Trebuia să fie mai diplomată cu Linnet, să-şi controleze nervii şi să se arate mai răbdătoare. Nu-i era uşor, fiindcă un astfel de comportament nu-i plăcea şi îl considera fals, cu toate că Toby îi zisese „disimulare” şi îşi exprimase admiraţia pentru cei ce posedau un astfel de talent. În consecinţă, Tessa răspunse arborând un zâmbet:

— Bineînţeles că le poţi împrumuta, Linnet, dar nu ştiu cât de prezentabile sunt.

— O, mulţumesc foarte mult, Tessa, exclamă Linnet. Apreciez gestul. Nu-ţi face griji în privinţa stării rochiilor. Evan se pricepe de minune la recondiţionarea lor. Le poate curăţa, repara, călca şi apreta. Vor arăta ca noi când ţi le voi înapoia. Vei fi la fel de impresionată de munca ei ca şi ceilalţi.

— Într-adevăr? murmură Tessa, sesizând cât de mult o aprecia sora ei pe tânăra asistentă. Era gata să parieze că Evan Hughes primise chiar de la sora ei aprobarea de a ieşi cu Gideon.

Continuând discuţia pe acelaşi ton profesional, Linnet zise:

— Uite, îmi pare foarte rău că între noi a intervenit neînţelegerea în legătură cu sala de expoziţie. N-am ştiut că aveai o întâlnire managerială în aceeaşi dimineaţă în care eu aranjasem ca cei de la compania de programare a spaţiului să vină ca să măsoare platformele ce urmează a fi construite. Nu am putut să-i împiedic să vină, era deja prea târziu.

— Înţeleg. Nu e nicio problemă, spuse Tessa, străduindu-se să pară calmă, deşi întâmplarea o enervase îngrozitor.

Aşezat pe canapea, Toby urmărea fascinat spectacolul, remarcând că incapacitatea lui Tessa de a se controla era mai mult decât compensată de Linnet. Nimeni nu putea şti ce gândeşte când discută afaceri, îşi zise. Se purta fermecător, era prietenoasă, cerându-şi chiar scuze surorii sale. *Foarte inteligentă* micuţa noastră Linnet, gândi el. Deşi niciodată nu o plăcuse prea mult, nu se putu opri să nu admire felul în care se purta cu Tessa. Brusc îşi dădu seama de ce în preajma ei fusese întotdeauna precaut – nu era doar talentată şi vicleană, ci şi o minunată actriţă. „O astfel de reprezentaţie ar merita Oscarul", îşi spuse Toby.

Trebuia să; admită că se temea puţin de Linnet. Fata semăna întru totul cu străbunica ei: ambiţioasă, hotărâtă, muncitoare şi calculată. O femeie cu care nu era bine să te pui. Trebuia să o avertizeze pe Tessa.

Privindu-l, Linnet întrebă:

— Vrei să vii şi tu, Toby?

— Ăă, îmi pare rău, mă gândeam la altceva. Unde să vin?

— În depozit, acolo unde păstrăm hainele. Am început deja să îmbrăcăm o parte din manechine. Mă gândeam că poate Tessa ar vrea să vadă ce s-a făcut până acum şi ce am adunat. Poţi veni şi tu, Toby.

— Mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă întorc la birou. Oricum, mulţumesc pentru invitaţie.

În cele din urmă, Toby li se alătură, dornic să o vadă încă o dată pe noua iubită a fratelui său. Trebuia să fie deosebită dacă reuşise să-i reţină interesul lui Gideon atâtea săptămâni.

Toby venea la magazinul din Knightsbridge din copilărie, dar niciodată nu intrase în vestitul depozit. Merse în urma celor două femei, impresionat de mărimea acestuia. Era un spaţiu mare cât un teren de fotbal, plin cu haine care atârnau aliniate pe tije metalice fixate în perete; o parte din veşminte erau depozitate şi pe cearşafurile albe ce acopereau mesele lungi.

Observă imediat că toate hainele erau scumpe şi frumoase şi că fuseseră perfect aranjate. Cineva din echipa asta, cel mai probabil India Standish, era o extrem de bună organizatoare. Îşi aminti că, încă din copilărie, era enervant de ordonată.

— De ce sunt întinse pe mese hainele astea? o întrebă el pe Linnet în vreme ce se îndreptau spre capătul sălii.

— Pentru că sunt cu mărgele. Rochiile împodobite astfel nu se agaţă niciodată, deoarece greutatea mărgelelor le poate deforma. În plus, este mult mai uşor să verifici dacă lipseşte vreo mărgea sau dacă au vreun defect. Avem un specialist în astfel de broderii care le verifică şi face reparaţiile necesare.

— Credeam că Evan face asta, zise Tessa mirată.

— Ea face o parte, dar Minam Flande este experta care ne ajută când e nevoie, răspunse Linnet zâmbind uşor.

— Sunt atât de multe haine aici, încât nu-mi pot imagina de ce ţi-ai dori veşmintele mele sărăcăcioase, zise Tessa cercetând camera.

Toby îi strânse uşor braţul şi Tessa zări expresia prevenitoare de pe chipul lui, aşa că adăugă:

— Dar aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, nu e nicio problemă, cererea ta mă flatează.

Linnet aruncă o privire întrebătoare către sora ei, dar nu comentă.

— A, bună, India, exclamă Toby când verişoara lui îşi făcu apariţia din spatele unui vraf de haine. Toby era bucuros să o vadă; Tessa devenea uneori exasperantă.

— Bună, Toby, răspunse ea. Apoi întorcându-se spre Tessa: Mă bucur că ai venit să ne vizitezi. Totul arată deosebit, nu?

Tessa se mulţumi să dea din cap aprobator, însă murea de invidie. La naiba, până la urmă vor reuşi; retrospectiva se profila ca un mare succes. Tessa se străduia din răsputeri să nu-şi trădeze nervozitatea, afişând o mână calmă.

India agăţă într-un cuier rochia pe care o ducea, apoi continuă:

— Vino să vezi hainele Emmei. Evan a lucrat la ele în ultimele săptămâni şi acum arată de parcă ar fi fost cumpărate ieri, nu acum cincizeci de ani.

— Minunat, murmură Tessa, păşind în urma lui Linnet şi a Indiei.

Toby, care venea în urma lor, remarcă asemănarea dintre India şi Tessa. Trăsăturile familiei Fairley se regăseau la amândouă; prin Jim către fiica lui, Tessa, şi prin mătuşa

Edwina către nepoata India. Oftă uşor, gândindu-se din ce amestecătură ciudată era alcătuită familia lui.

În clipa în care se pomeni faţă în faţă cu Evan Hughes, gândurile dispărură. Fata era îmbrăcată, asemeni Indiei, într-un halat alb. Fusese cât pe ce să dea peste ea, aşa că îşi ceru scuze.

— E vina mea că am apărut atât de brusc, spuse ea întinzând mâna. Eu sunt Evan.

Toby îi strânse mâna zâmbind.

— Îmi pare bine să te cunosc, Evan. Linnet tocmai te lăuda.

— Foarte frumos din partea ei, dar ea şi India sunt responsabile pentru ce se vede aici. Eu nu am făcut cine ştie ce, mă aflu aici doar de câteva săptămâni.

— Ştiu că se lucrează la retrospectivă de un an de zile, dar Linnet preţuieşte foarte mult contribuţia ta, zise Toby.

— Astăzi am început să punem o parte din rochiile doamnei Harte pe manechinele de sticlă. Cred că acolo o conduce Linnet pe Tessa. Mergem şi noi?

— Bună idee, răspunse el şi o porniră spre centrul încăperii. Toby îşi zise din nou că Evan semăna foarte bine cu mătuşa lui. Apoi, privind-o mai bine, îşi dădu seama că existau foarte multe deosebiri. Cu toate acestea, fata *era* foarte frumoasă şi bine îmbrăcată. Asemeni lui Paula O'Neill, Evan se îmbrăca cu bun-gust. De fapt, era unul dintre punctele lor comune.

Linnet, India şi Tessa îi aşteptau la capătul depozitului, acolo unde echipa ce se ocupa de proiect improvizase un birou, cu mese, lămpi şi telefoane. O mulţime de planuri, schiţe ale sălii, liste şi fotografii cu rochii erau lipite peste tot; întreaga atmosferă dădea o impresie de eficienţă.

Tessa îşi dădu imediat seama că va urma o reprezentaţie. Atât Linnet, cât şi India se pricepeau de minune la asta; amândurora le plăcea să-şi prezinte proiectele de parcă s-ar fi aflat în faţa unui public. Un oftat îi scăpă printre buze. Ei bine, se pare că în după-amiaza aceasta ea şi Toby alcătuiau publicul.

Aruncă o privire spre el. Toby le urmărea atent pe cele trei

femei, dar mai ales pe Evan Hughes. Tessa intui că interesul lui faţă de fată se datora legăturii ei cu Gideon. Vărul ei avea reputaţia unui mare cuceritor, aşa încât era uşor de înţeles de ce familia se minuna de durata legăturii cu tânăra americancă. Toţi se întrebau cât de mult va dura.

Cele trei femei mutară maldărele de haine, scoţând la iveală cinci manechine, fiecare îmbrăcat minunat. Uimită de eleganţa lor, Tessa îşi dădu seama că erau rochiile străbunicii sale.

Făcând un pas înainte, Linnet explică:

— Tessa, Toby, iată doar câteva din ţoalele Emmei. La expoziţie vor fi cincisprezece, poate chiar mai multe. Cea mai puternică trăsătură a retrospectivei este, de altfel, colecţia ei… *ea* a reprezentat sursa de inspiraţie. Aruncând apoi o privire spre India, zise: Povesteşte-le despre rochia de bal.

Fata se apropie de manechin şi începu să explice:

— Vom expune rochia cu spatele, fiindcă este partea cea mai frumoasă.

— Într-adevăr, este minunată, zise Tessa apropiindu-se.

— Aşa-i, aprobă India. Este confecţionată din tul, după cum puteţi vedea, iar nuanţa verde este una specială. Aparţine colecţiei Christian Dior din 1947, colecţie cunoscută sub numele de Noua înfăţişare. India se întoarse, îndemnând-o pe Evan să continue.

— Remarcaţi felul în care cureaua de mătase verde pal subliniază talia, înconjurând spatele şi transformându-se apoi într-o fundă, ale cărei capete atârnă liber, zise Evan. Trandafirii de un crem pal, cu uşoare nuanţe roz conferă rochiei distincţie. Este în perfectă stare. De altfel, acelaşi lucru se poate spune şi despre restul hainelor doamnei Harte. Foarte puţine dintre ele au avut nevoie de reparaţii. Avea mare grijă de ele.

— Păi era normal de vreme ce s-a născut atât de săracă, spuse Tessa.

Remarca aşternu o tăcere grea, stânjenitoare, peste toţi cei de faţă.

În vreme ce Linnet părea scandalizată, iar Evan stingherită, India răspunse comentariului cu un zâmbet larg, cu o voce foarte calmă:

— Se ştie foarte bine că străbunica noastră era o perfecţionistă, Tessa, şi că obişnuia să aibă mare grijă de orice lucru. Ca şi mine. Sunt încântată că am moştenit această trăsătură de la Emma – iubea frumuseţea şi lucrurile alese, indiferent că era vorba de haine, bijuterii, antichităţi sau mobilă. După cum ştim cu toţii, în numeroasele ei case, cea mai mare bucurie i-o ofereau tablourile. Este de la sine înţeles că avea mare grijă de orice… spuse India privind lung către Toby, care părea la fel de stânjenit ca Evan.

Tessa roşi:

— Nu trebuie să-mi atragi atenţia, draga mea India! Nu am vrut să fiu nepoliticoasă… de fapt, încercam să fac un compliment.

— Nu avea aerul, murmură Linnet scârbită. În fine, să continuăm. Doar n-o să stăm aici toată ziua. Toby trebuie să se întoarcă la birou. Rochia aceasta de culoarea smaraldului este semnată tot Dior şi datează din anii ’50. Are o jupă bufantă, mai scurtă în faţă. Se pare că Emma a ales-o pentru colecţia ei de bijuterii cu smaralde.

Îndreptându-se spre un alt veşmânt, Evan continuă:

— Aici avem o rochie de cocteil, semnată Balenciaga, 1951. Doamnei Harte îi plăceau jupele bufante şi asta este confecţionată din tafta neagră.

India fu cea care se apropie de un alt manechin.

— Asta este Schiaparelli, 1938. Face parte din colecţia

Circus. Remarcaţi modelul! Haina roz iese în evidenţă datorită jupei negre cu care este asortată.

Linnet veni în faţă:

— Urmează una dintre cele mai faimoase rochii de seară ale Emmei. Toby, mama ta a găsit-o în mansardele casei din Belgravia acum câţiva ani. Mătuşa Emily ne-a îndrumat în direcţia cea bună, iar India şi cu mine am reuşit să o găsim la Pennistone Royal. Priveşte mărgelele, Tessa, în nuanţe de verde şi albastru. Rochia are culoarea mării din sudul Franţei. Am găsit chiar şi o pereche de pantofi din mătase verde de la Pinet, din Paris. Evan, vorbeşte-le, te rog, despre restaurarea mărgelelor.

Evan i se alătură lui Linnet:

— La prima vedere, rochia părea în perfectă stare, dar la o cercetare mai atentă am descoperit că mărgelele ascuţite atârnau, iar altele chiar lipseau. Madame Flande. A reparat-o cu mult talent. Rochia a fost creată de Jacques Heim în 1940.

— Foarte multe rochii de seară, spuse Tessa. Se pare că a avut o viaţă socială cât se poate de activă după moartea lui Paul McGill.

Cele trei femei schimbară o privire, fără să face vreun comentariu. Toby interveni, exclamând:

— Este minunată. Sunt sigur că retrospectiva va fi un mare succes. Mulţumesc că ne-ai arătat-o. Acum mă tem că trebuie să plec.

— Da, mulţumim, a fost foarte interesant, adăugă Tessa încet. Şi eu trebuie să plec. Înclinând uşor capul şi privind spre cele trei femei, luă braţul lui Toby şi amândoi porniră spre ieşire: Te conduc până la magazinul lui David Morris, spuse ea. Acolo poţi găsi ceasuri interesante pentru Shane şi tatăl tău. Au o colecţie minunată.

— Mulţumesc, Tessa, murmură Toby, grăbindu-se să o

scoată de acolo.

O dată ajunşi afară, se întoarse spre ea şi o admonestă:

— Dumnezeule, Tessa, uneori spui cele mai îngrozitoare lucruri! Nu ştiu ce te apucă câteodată!

— Nu am intenţionat să critic atunci când am spus că a fost foarte săracă, protestă ea sincer.

— Dar aşa s-a înţeles, iar comentariul în legătură cu viaţa socială a Emmei după moartea lui Paul a fost de-a dreptul impertinent. Uneori faci nişte gafe inimaginabile! Trebuie să înveţi să fii mai diplomată.

— Încerc, răspunse ea, gata să izbucnească în plâns.

După ce îi făcu cunoştinţă lui Toby cu managerul magazinului de ceasuri David Morris de la etajul întâi, Tessa îl părăsi. În lift se gândi la prezentarea celor trei şi invidia puse din nou stăpânire pe ea – le invidia mai ales pentru relaţia dintre ele. Remarcase felul în care cele trei femei lucrau împreună; intuise şi camaraderia dintre ele. Linnet şi India fuseseră dintotdeauna apropiate, iar Evan, aproape o străină, era pe aceeaşi lungime de undă cu ele. Zărise privirile schimbate, afecţiunea şi devotamentul lor. O înfuria gândul că alcătuiau o adevărată echipă şi mai ales că toate erau evident mulţumite de viaţa pe care o duceau. Îşi dorea şi ea să fie fericită alături de Mark, să aibă o căsnicie reuşită. Din păcate, ea nu reuşea. Amărăciunea resimţită îi înţepa inima ca un ghimpe.

22

De fiecare dată când se afla la Londra, Sarah Lowther se simţea irezistibil atrasă de magazinul Harte's din Knightsbridge, iar ziua aceea nu constituia o excepţie. Se lăsa ispitită către cel mai mare imperiu de afaceri din lume, creat

cu mulţi ani în urmă de bunica ei, Emma Harte. Înainte de a prelua partea companiei legată de modă, Lady Hamilton Clothes, pe care o condusese cu mare succes, lucrase şi ea la Harte's.

Sarah considerase întotdeauna că se pricepe mult mai bine la vânzări, aşa încât de-a lungul timpului ajunsese să-şi deschidă şase magazine proprii în Franţa. De fapt, un fel de consignaţii. Găseai în ele mobilă veche, obiecte de artă, tablouri şi diverse ţesături. Se specializase în mătăsuri şi brocarturi vechi, obiecte vechi de Jouys şi cele mai fine tapiserii; devenise cunoscută pentru talentul şi stilul ei în decorarea caselor.

Magazinele reprezentau o afacere de succes; iar Sarah era extrem de mândră de compania creată de ea însăşi. Era convinsă că talentul pentru comerţ îl moştenise de la bunica ei. Lucrul era valabil şi pentru fiica ei de douăzeci şi cinci de ani, Chloe, aflată acum la conducerea magazinelor din Paris, unde locuiau amândouă. Până şi Yves, soţul ei şi tatăl lui Chloe, remarcase râzând: „Seamănă cu tine în privinţa asta, draga mea, nu cu mine".

Sarah fusese nevoită să-i dea dreptate. Deşi Chloe avea un puternic simţ artistic, nu moştenise talentul de pictor al tatălui ei. Yves Pascal era unul dintre cei mai mari artişti în viaţă din Franţa, renumit în întreaga lume. Sarah îl considera un adevărat geniu.

În drum spre Knightsbridge, privea în jur. Era o zi minunată, surprinzător de caldă pentru începutul lui mai, cu un cer albastru şi limpede.

Deşi iubea Parisul unde locuia de douăzeci şi şapte de ani, încă dinainte de a-l cunoaşte pe Yves, Sarah se simţea fericită că se află, chiar şi o scurtă perioadă, în oraşul în care se născuse. Totul îi era familiar şi îi trezea amintiri

frumoase, în legătură cu bunica ei, cu tatăl ei, Kit, fiul cel mai mare al Emmei, şi cu June, mama sa. Niciunul nu mai trăia, dar îşi amintea adesea de ei.

Un sentiment de nerăbdare o cuprinse pe măsură ce se apropia de Harte's. O dată aflată înăuntru, în mijlocul departamentului de cosmetice, nerăbdării îi luă locul o minunată senzaţie de revenire acasă. Era încântată şi uşurată că se afla din nou în magazin şi trăia sentimentul că aparţine lumii acelea. Plimbarea prin imperiul întemeiat de bunica ei o bucura aproape la fel de mult ca şi conştiinţa faptului că face parte din familie.

După ce părăsi departamentul de cosmetice şi intră în cel rezervat bijuteriilor, gândurile lui Sarah poposiră, ca de obicei, asupra lui Paula O'Neill. Probabil că se afla într-unul din birourile de la etaj, dacă nu cumva vizita unul dintre magazinele din Yorkshire. Sarah trebui să-şi reprime impulsul de a urca până la ea. Precaută, ca de obicei, hotărî că era mai bine să n-o facă şi îşi continuă plimbarea. Nimic nu se schimbase… Poate doar se îmbunătăţiseră anumite lucruri. Magazinul era cel mai bun din lume şi era limpede că Paula dusese mai departe tradiţia împământenită de bunica lor, aceea a lucrurilor excelent executate.

Cu ani în urmă, Sarah îşi propusese să-i trimită lui Paula o scrisoare, nu ca să se scuze, ci ca să explice ce se întâmplase. Simţise nevoia ca verişoara ei să înţeleagă că ea nu făcuse nimic rău, că nu trădase familia.

Nu făcuse decât să urmeze sfatul vărului ei, Jonathan Ainsley, şi investise nişte bani într-o companie numită Stonewall Properties. El nu-i spusese că aceasta îi aparţinea de fapt lui şi că era condusă de subalternul său, Sebastian Cross. Nu ştiuse că Jonathan fura banii familiei distribuind către Stonewall afaceri care aparţineau companiei

imobiliare Harte. Cu toate acestea, fusese învinovăţită alături de Jonathan, concediată cât se poate de nepoliticos de la Lady Hamilton Clothes şi din familie de către Paula şi tatăl ei, David Amory. Suportase greu lovitura şi, în multe privinţe, nici acum nu reuşise să treacă peste asta. Izgonirea fusese, şi încă mai era, extrem de dureroasă.

Dar Sarah făcea parte din familia Harte. Ea îşi păstrase cumpătul, amintindu-şi replica preferată a bunicii sale şi reuşise să-şi adune puterile şi să se echilibreze. Folosindu-se de puterea moştenită de la Emma, luase viaţa de la capăt şi reuşise.

Se mutase în Franţa, construindu-şi o carieră în lumea Parisului ca directoare la o mare casă de modă. Tot atunci îl cunoscuse pe Yves Pascal, un tânăr artist a cărui faimă se răspândea cu repeziciune, şi se căsătorise cu el. Astăzi putea spune că are o căsnicie fericită, o fiică deosebită şi o carieră de succes. Era mulţumită, însă uneori simţea un gol imens în sufletul ei. Simţea lipsa familiei, a prieteniei cu verişoarele alături de care crescuse şi îşi petrecuse o mare parte a vieţii: Paula, gemenele Amanda şi Francesca şi Winston, alături de cei doi minunaţi bărbaţi din celelalte clanuri, Michael Kallinski şi Shane O'Neill. *Shane…* Deşi el nu avea ochi decât pentru Paula, o vreme Sarah fusese îndrăgostită de el. Toţi făcuseră parte din viaţa ei, iar acum le simţea lipsa, mai ales pe cea a lui Emily şi a lui Paula. Existaseră anumite conflicte din când în când, dar în ce familie mare nu izbucnesc şi certuri? Ceea ce-i lega era dragostea faţă de extraordinara lor bunică, trecutul comun, copilăria petrecută împreună şi evenimentele prin care trecuseră cu toţii. Ştiau unde le sunt rădăcinile… făceau parte din familia Harte, iar asta era ceva cu totul deosebit.

Jonathan Ainsley o lipsise de toate acestea în ziua în care o

amestecase, fără ştirea ei, în afacerile sale. Uneori se întreba de ce naiba îşi pierdea timpul cu el? apoi îşi spunea că nu mai exista un alt membru al familiei în viaţa ei şi că avea nevoie de o astfel de legătură cu trecutul, care o făcea să se simtă diferită de restul oamenilor. Totuşi relaţia lor o tulbura profund; Jonathan i se părea o ameninţare latentă. Niciodată nu putea şti ce are de gând sau care era următoarea lui mutare. Pe de altă parte, poate că tocmai ăsta era un motiv bun să stea aproape de el?

Jonathan nu se putu opri să nu o admire pe când se apropia prin restaurantul din hotelul Dorchester. Era elegantă, înaltă, subţire şi la fel de frumoasă ca întotdeauna. Deşi Sarah împlinise cincizeci şi nouă de ani, Jonathan îşi zise că arăta mult mai tânără. Minunatul ei păr roşcat îşi păstrase culoarea, ajutat şi de puţină vopsea. Sarah avea trăsăturile celor din familia Harte şi era mândră de asta.

Jonathan remarcă îmbrăcămintea şic. Ga de obicei, verişoara lui era îmbrăcată cu mult gust. Costumul negru, atât de bine croit, nu putea fi decât creaţia unuia dintre marii designeri francezi. Pe un umăr, Sarah prinsese două broşe, în formă de floare, din diamante negre şi albe, asortate cu cerceii.

Jonathan se ridică, o sărută uşor pe obraz, salutând-o cu căldură când ea se aşeză pe scaunul oferit de chelner.

— Arăţi la fel de şic ca întotdeauna, dragă Sarah, murmură el, strângându-i braţul. Trecerea anilor n-a lăsat urme.

— Mulţumesc, Jonathan.

— Vrei un pahar de şampanie sau altceva?

— Puţină şampanie, mulţumesc. Văd că tu bei martini, zise ea zâmbind. Pentru mine a devenit o băutură cam tare. Oricum, îmi face plăcere să te văd.

Jonathan înclină capul şi surâse.

— Şi mie. Ai avut o zi încărcată?

— Nu a fost chiar aşa de rea. Azi-dimineaţă am avut o întâlnire cu un vânzător de antichităţi şi am obţinut la un preţ destul de bun un birou georgian, iar după-amiază m-am plimbat puţin prin magazinul Harte's.

— Sper că se duce de râpă, zise el răutăcios, privind-o lung.

Cu toate că remarca reuşi să o irite într-o oarecare măsură, Sarah decise să ia totul ca pe o glumă şi izbucni în râs înainte de a continuă:

— Nu fi prostuţ, sigur că nu. De fapt, arată mai bine ca oricând. Paula se descurcă de minune.

Cu o sprinceană ridicată a uimire, Jonathan o privi mirat:

— Dumnezeule, un compliment la adresa lui Paula! Se pare că lucrurile *merg* într-adevăr bine.

— Ce vrei să spui?

— Dintotdeauna aţi concurat pentru dragostea şi postul bunicii, apoi pentru putere şi Shane O'Neill, aşa că nu-mi pot imagina ce anume a declanşat schimbarea de atitudine.

Chelnerul aduse cele două pahare de Dom Pérignon. După ce gustară puţin, cei doi ciocniră, iar Sarah murmură:

— Şi eu lucrez în departamentul de vânzări şi ştiu câtă muncă presupune, fără a mai aminti de investiţiile bine plasate. Cred că într-un fel o admir… Oricum, toate acestea s-au întâmplat demult. Nu ar fi mai bine să le dăm uitării?

Un zâmbet abia schiţat se ivi pe buzele lui Jonathan, care agită puţin lichidul din pahar înainte de a lua încă o gură. După o clipă o privi drept în ochi pe verişoara lui:

— Niciodată n-o să înţeleg de ce te învârţi pe lângă Harte's. Mi se pare de-a dreptul… *morbid.*

— Nu-i adevărat! îmi place să mă plimb prin departamentul alimentar, prin cel de cosmetice ca şi prin

celelalte. Este magazinul bunicii şi cândva am lucrat acolo. Mă simt – ei bine, mă simt acolo ca acasă.

Jonathan oftă şi îi aruncă o privire plină de reproş, dar nu comentă. Îşi dădea seama că Sarah era într-una din dispoziţiile ei sentimentale, când îşi amintea trecutul. Era mai bine să nu spună nimic în legătură cu Harte's sau cu familia. Câteva clipe mai târziu, întrebă:

— Cât timp rămâi la Londra de data asta?

— Mă tem că doar câteva zile; Trebuie să ajung pe lângă Scarborough, chiar la periferii. În curând se va organiza o vânzare şi am auzit că vor fi şi câteva piese de mobilier şi argintărie franceză din secolul al XVIII-lea. Se pare că la sfârşitul secolului al XVII-lea a locuit acolo o franţuzoaică şi şi-a adus o mulţime de lucruri cu ea. Probabil că făceau parte din zestrea ei. Oricum, sunt lucruri peste care dai rareori, aşa că voi petrece în Yorkshire câteva zile; sper să găsesc ceva interesant. Apoi voi mai rămâne aici încă o zi înainte de a mă întoarce în Franţa

— Crezi că vei avea timp să-l vizitezi pe tata?

— Voi încerca, Johnny. Ce mai face unchiul Robin?

— Nu prea rău. Week-end-ul trecut am fost cu câţiva prieteni în Thirsk, aşa că l-am vizitat. Se simte mult mai bine; din fericire, şi-a revenit după căzătura aceea urâtă.

— Mă bucur, spuse ea sorbind din şampanie. Îţi cauţi o casă la ţară, în apropierea unchiului Robin? Ultima oară când am fost aici spuneai că te gândeşti la aşa ceva.

— Nu ştiu. Nu prea îmi mai surâde ideea. Sunt foarte ocupat cu serviciul. Ştii şi tu că cea mai mare parte a timpului trebuie să stau la Londra.

— Vrei să-mi spui că, în cele din urmă, compania ta a început să meargă bine? Nu era surprinsă. Jonathan fusese întotdeauna un priceput om de afaceri.

— Chiar aşa! Te-ar interesa o investiţie?

La naiba, nu, îşi zise Sarah, dar răspunsul sună mai politicos:

— Mulţumesc, dar nu cred. Sunt destul de ocupată cu propria mea companie şi îmi trebuie mulţi bani cash pentru a cumpăra piese de valoare ca să mă asigur că cele şase magazine au o ofertă bogată.

— Ce vrei să mănânci?

— Ceva uşor, răspunse Sarah. Poate peşte. Seara prefer o mâncare uşoară.

Pe la jumătatea mesei, Jonathan spuse:

— Într-una din zilele astea, când te vei învârti pe lângă magazin, te vei întâlni cu una dintre blestematele noastre verişoare. Mă întreb ce vei face?

— O voi saluta mai întâi, Jonathan, ce altceva? Sunt convinsă că o parte din animozitate a dispărut. Probabil cu ani în urmă. Nu văd niciun motiv să nu ne putem purta civilizat unii cu alţii.

Jonathan puse cuţitul şi furculiţa în farfurie şi se lăsă pe spătarul scaunului, cercetând-o atent câteva clipe.

Sarah îi întoarse privirea, remarcând că acum arăta chiar mai chipeş decât în tinereţe. După părerea ei, fusese puţin prea frumos la douăzeci sau treizeci de ani. Blond, cu ochi de culoare deschisă, ceva între albastru şi cenuşiu, înalt, suplu, Jonathan semăna leit cu bunicul său, Arthur Ainsley, cel de-al doilea soţ al Emmei. Acum, la cei patruzeci şi cinci de ani, vărul ei căpătase o anumită distincţie – părul blond încărunţise puţin, iar chipul lui se ridase puţin.

Se întrebă de ce nu se recăsătorise? Poate că sfârşitul deplorabil al căsniciei cu Arabella Sutton îl speriase de moarte. Devenise mai precaut, mai ales fiindcă se grăbise să ia de soţie o femeie cu reputaţie îndoielnică. El o numea „o

doamnă cu trecut încărcat“. Yves, ceva mai direct, o caracterizase drept *putain* – echivalentul franţuzesc pentru „târfa“. Adevărat, una de lux. Probabil că fusese îngrozitor să afle asta tocmai de la Paula şi să descopere apoi că cel pe care-l credea copilul lui era de fapt al partenerului său, Tony Chiu.

— Te zgâieşti la mine, Sarah?

Ea izbucni în râs.

— Într-un fel admirativ, dragul meu. Mă gândeam cât de bine arăţi acum – mult mai distins decât în tinereţe, când erai doar un puşti frumuşel, un fel de idol al femeilor sărace.

Jonathan surâse.

— Ai un fel ciudat de a mă complimenta, Sarah. Nu te-am întrebat până acum – ce mai fac Yves şi încântătoarea Chloe?

— El pictează mult şi îţi trimite salutări. Acum se află în sud, unde va sta câteva luni în casa noastră din Mougins. Va deschide o expoziţie destul de mare în curând şi trebuie să termine mai multe tablouri. În ceea ce-o priveşte pe fina ta, este absolut minunată.

— Draga mea Sarah, ai fost foarte norocoasă, spuse el strâmbându-se uşor. Şi adăugă pe un ton amar: Mai norocoasă decât mine.

— Nu există nimeni în viaţa ta, Johnny?

— Am o iubită destul de drăguţă în Yorkshire… Se întrerupse însă brusc. Cred că e bine să nu mai adaug niciun cuvânt despre Ellie. De fiecare dată când mă laud cu o femeie se dovedeşte a fi o adevărată pacoste.

— Nu s-a întâmplat decât o dată, răspunse Sarah, împingând farfuria deoparte şi sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Dar să revenim la magazin şi la cei de acolo, reluă Jonathan. Ţin să-ţi reamintesc că sunt la fel de nebuni ca

întotdeauna, aşa că ar fi bine să nu te mai încurci cu ei.

Sarah îl privi uimită.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Sunt săriţi de pe fix, draga mea. Gândeşte-te numai: veri care se căsătoresc mereu între ei, rude care se sinucid sau acoperă crime petrecute în mlaştinile irlandeze…

— Dumnezeule, Jonathan, dar nu-i adevărat! îl întrerupse ea pe un ton categoric. Ai o imaginaţie prea bogată.

— Apoi mai există şi tendinţa către amoralitate… Mătuşa Elizabeth şi cei *şase* soţi ai ei, stă a mai aminti amanţii, cei mai mulţi membri ai parlamentului britanic.

— Nu sunt sigură că ultima ta afirmaţie este adevărată, protestă Sarah.

— Este! Tata mi-a povestit totul şi nu uita că cea mai mare parte a vieţii lui a făcut parte din parlament.

— A, da, îmi amintesc, murmură ea, întrebându-se ce anume declanşase această campanie de defăimare a familiei.

— Nu vrei o budincă? întrebă Jonathan privind către căruciorul cu deserturi. Doamne, au budincă de pâine cu unt. *Uf,* nu şi pentru mine; îmi aminteşte de zilele de şcoală petrecute la Eton.

— Cred că voi lua doar un ceai de plante. Nu mai beau cafea, mai ales seara.

— Eu obişnuiesc să beau o ceaşcă după cină, mă relaxează întrucâtva, zise Jonathan şi comandă pentru amândoi. Întorcându-se din nou spre Sarah, continuă: în familia Harte există înclinaţia către vendetă… mai întâi cea a Emmei asupra familiei Fairley, apoi a lui Edwina. Şi numai Dumnezeu ştie asupra cui s-au mai îndreptat acum.

— Probabil că nu e vorba de nimeni, replică Sarah, mijind ochii.

— S-ar putea să ai dreptate, dar circulă o mulţime de

zvonuri în legătură cu o nouă angajată.

— Cine anume?

— O cheamă Evan… Evan Hughes. Şi este…

— De fapt un băiat, îl întrerupse Sarah zâmbind. Evan e un nume galez de băiat.

— Toţi ne-am dat seama de asta, draga mea. Această Evan este americancă şi seamănă uluitor cu scumpa noastră verişoară Paula McGill Harte Amory Fairley O'Neill.

— *Într-adevăr?* întrebă ea curioasă. Este ruda cu ea?

— Nimeni nu ştie. A apărut de nicăieri, a fost imediat angajată de Linnet şi acum toată lumea spune că este o McGill.

— O McGill! Dar e… ridicol.

— Deloc. Gândeşte-te puţin. Dacă Paul cel sfânt a avut o amantă în America şi ea i-a dăruit o fată care, la rândul ei, a născut-o pe… Evan? Sau poate fiul lui Paul McGill s-a căsătorit şi a avut un copil. Orice este posibil. În fond, a petrecut foarte mult timp la New York fără Emma atunci când încerca să transforme Sitex Oil într-o mare companie.

— De unde ai aflat toate astea?

— Să spunem că am o… *Sursă.*

— Adică un spion?

— Numeşte-l cum vrei, draga mea.

— De ce scormoneşti în istoria familiei în seara asta şi apoi îmi relatezi bârfele de la magazin? Unde vrei să ajungi?

Chipul lui Jonny rămase impasibil.

— Nu ştiu… Mă gândeam că te-ar interesa să afli despre noua angajată care seamănă atât de mult cu vechea ta rivală.

— Nu cumva plănuieşti ceva împotriva lui Paula, Jonathan? Sarah îl privi scrutător. Dacă aş fi în locul"tău, aş renunţa.

— Ce-i pot face lui Paula? Afacerea ei este cât se poate de

solidă; doar ştii asta încă de acum douăzeci de ani, când era cât pe ce să-i fur magazinele de sub nas.

— Ştiu că a asigurat totul foarte bine, iar noi doi suntem trataţi aşa cum se cuvine atunci când este vorba de Haite Enterprises. Primim dividendele la timp. Emily conduce foarte bine compania, aşa încât câştigăm o mulţime de bani.

— A, da, într-adevăr, ai dreptate, recunoscu el.

Sarah se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l atent pe Jonathan care chemase chelnerul şi îi comandase un Calvados. Intuiţia îi spunea că vărul ei punea *ceva* la cale împotriva lui Paula – şi de vreme ce nu putea avea legătură cu afacerile, atunci era ceva personal. Brusc, constatarea o făcu să se înfurie.

23

Paula O 'Neill şedea la micul ei birou georgian, într-un colţ al dormitorului din Pennistone Royal. Gânditoare, întorcea paginile unui dosar, studiindu-le cu atenţie. Apoi îl închise, dându-şi seama că nu va găsi nimic important acolo chiar dacă l-ar parcurge de zeci de ori. Sprijinindu-se de spătarul scaunului, privi pe fereastră la dealul împădurit ce se zărea în depărtare. Primăvara, dealul era acoperit de narcise al căror alb contrasta cu verdele vegetaţiei în lumina dimineţii.

Îi reveniră în minte versurile lui Wordsworth:

Dintr-o dată am zărit o mulţime,
O puzderie de narcise aurii;
Lângă lac, sub copaci,
Fluturând şi dansând în bătaia vântului.

Se surprinse spunând versurile cu voce tare. Fusese

poezia preferată a bunicii sale care plantase sute de narcise sub copacii de pe deal şi se ocupase de îngrijirea lor de-a lungul anilor. Acum, la începutul lunii mai, îmbobociseră şi clopoţeii, alcătuind un covor colorat.

După ce se lăsă o vreme purtată de gânduri, Paula se concentra din nou asupra prezentului. Deschise un sertar de la birou, puse dosarul înăuntru şi-l încuie. Deşi în actele pe care le citise nu găsise nicio dovadă că Jonathan Ainsley complota împotriva ei, nu se îndoia câtuşi de puţin de asta. Chiar dacă detectivul particular nu descoperise nimic, intuiţia o avertiza. Nu ştia *ce* anume va face sau când, dar era sigură că, mai devreme sau mai târziu, o va ataca. Cum Jonathan nu putea să intervină în acţiunile Harte sau în lanţul de magazine, era limpede că se va orienta spre viaţa ei personală. Oricât s-ar fi gândit însă, nu reuşea să-şi dea seama în ce fel.

E straniu cum te poate surprinde viaţa, îşi zise ea. Cine şi-ar fi imaginat că Jonathan Ainsley se va întoarce să locuiască în Anglia după atâţia ani petrecuţi la Hong Kong şi

Paris? Nu credea câtuşi de puţin că se întorsese mânat de grija pe care i-o purta tatălui său; nu era genul lui să pozeze în fiu devotat, aşa încât trebuie că exista un alt motiv. Încă îl mai auzea spunând: „Mă voi răzbuna, Paula Fairley. Vei plăti pentru asta.“ O ameninţase, iar ea nu uitase niciodată.

Se ridică, traversă camera şi se opri lângă dulapul masiv în oglinda căruia se privi. Gestul era însă involuntar, căci gândurile îi stăruiau încă asupra vărului ei oare jurase să se răzbune.

Întorcându-se puţin zări caseta de pe comodă şi automat mângâie capacul, aşa cum o făcuse de atâtea ori nu numai ea, ci şi bunica ei.

Era o antică şi splendidă cutie, lăcuită, de culoarea

coniacului vechi, împodobită cu ornamente de argint şi cercuri înlănţuite. La mijlocul capacului se afla o inimă în jurul literelor E şi H. Cutia stătea acolo de când se ştia, de pe vremea când îşi vizita bunica. Era încuiată şi nu exista nicio cheie. Se pare că Emma o pierduse cu mult timp în urmă, dar, fiind goală, nu se mai ostenise să o deschidă de teamă să nu o strice. La rândul ei, Paula nu văzuse niciun motiv întemeiat ca să o deschidă.

Întorcându-se, urcă în salonul de deasupra, chiar de lângă dormitor, se apropie de foc şi rămase în picioare cu spatele la el ca să se încălzească. Câteva clipe mai târziu, ridică privirea spre tabloul bunicului ei, Paul McGill, atârnat chiar deasupra căminului. Portretul fusese făcut pe la mijlocul primului război mondial. Pe atunci el făcea parte din Forţele Militare Australiene. Paula constată – a câta oară – cât de chipeş arăta, cu părul şi mustaţa negre şi cu ochii de un albastru deschis. Ea moştenise culoarea părului, ochii şi gropiţele din bărbie şi din obraji. Nu exista nicio îndoială că era tatăl *ei.*

Paula ştia că tabloul fusese preferatul bunicii sale… poate fiindcă el arăta la fel ca atunci când îl cunoscuse şi se îndrăgostiseră unul de altul. Bunica îi spusese cândva că i se păruse irezistibil şi Paula îi dăduse crezare. Din păcate, bunicul ei nu se putuse căsători cu Emma Harte, dragostea vieţii lui. După mai mulţi ani, timp în care locuise cu ea la Londra, se întorsese la Sydney ca să-i ceară divorţul soţiei sale, Constance, pentru a o putea recunoaşte legal pe Daisy drept fiică a lui şi a Emmei. Din nefericire, într-o seară umedă şi furtunoasă, Paul se ciocnise cu un camion şi atunci când şoferul acestuia izbutise să-l scoată de sub resturile maşinii, era de nerecunoscut. Urmarea fusese o paralizie de la mijloc în jos

Paula oftă amintindu-şi cumplitele evenimente. Cum în anul 1939 nu existau metode de recuperare, bunicul ei îşi dăduse seama că va muri în cele din urmă din cauza unui blocaj renal. Ca urmare, îşi luase viaţa.

Mama ei îi povestise că moartea lui Paul aproape o ucisese pe Emma, care avusese nevoie de mult timp pentru a-şi reveni. Într-un târziu reuşise să meargă mai departe, mai mult de dragul lui Daisy, ascunzându-şi durerea şi găsind alinare în prezenţa fiicei sale şi a lui Paul.

Bunica o învăţase că viaţa nu era deloc uşoară, că important era să mergi mai departe în ciuda oricăror obstacole, să răspunzi loviturilor şi să câştigi.

Paula nu avusese parte de prea multe lovituri, exceptând problemele create de Jonathan Ainsley şi de căsătoria nereuşită cu Jim Fairley. În ultima vreme, lucrurile merseseră bine atât în familie, cât şi în afaceri. Mai avusese o mare dezamăgire în toamna trecută, când Linnet hotărâse să „întrerupă" relaţia cu Julian, după cum se exprimase chiar ea. Apoi cei doi tineri se împăcaseră şi totul decurgea cum nu se poate mai bine. Acum cea care o îngrijora era Tessa. Paula simţea că ceva nu mergea bine în căsnicia ei; vânătăile de pe umărul şi braţul fiicei sale o îngrijoraseră foarte tare. O crezuse când îi spusese că se datorau unei căzături pe scări. Dar cum de se întâmplase una ca asta? O împinsese cineva? Nu cumva ea şi Mark se certau? Dar cine ştie, poate că într-adevăr fusese un accident. Şi, totuşi, Mark Longden reprezenta de mult o sursă de îngrijorare; atitudinea lui faţă de ea i se părea mult prea servilă. Aşa cum spunea Emily, ginerele ei „avea ceva din Uriah Heep".

Faptul că Jonathan se întorsese şi că fusese văzut cu Sarah era cu adevărat îngrijorător. Cei doi complotau încă de când erau copii. „Mi-ar plăcea ca Jack Figg să fie aici", se pomeni

Paula gândind, amintindu-şi cât de talentat şi curajos era fostul şef al pazei de la magazine. Dar Jack se retrăsese şi ducea o viaţă cât se poate de plăcută în casa lui de pe malul mării, naviga şi pescuia.

Oftă din nou, se aşeză lângă fereastră, luă *Yorkshire Morning Gazette* şi începu să citească.

Zgomotul unei uşi trântite o făcu să tresară. Ascultă cu atenţie, întrebându-se dacă nu cumva Shane sosise deja. Soţul ei plecase la Londra de dimineaţă, spunându-i că se va întoarce la prânz. Îşi privi ceasul… era aproape miezul zilei. Nerăbdătoare, aţinti privirea asupra uşii, însă văzând că Shane nu se arată, se întoarse la ziarul pe care-l răsfoia. Apoi gândurile îi zburară din nou către Jonathan Ainsley, aşa încât lăsă jurnalul pe perna scaunului şi privi spre mlaştinile ce se zăreau prin geam.

Dimineaţa era însorită, iar cerul avea culoarea albăstrelelor pe care le iubea atât de mult. În ciuda zilei încântătoare, o presimţire neagră o cuprinse pe neaşteptate, atât de puternic încât începu să tremure. Detestând sentimentul de care se simţea cuprinsă, Paula sări în picioare şi se apropie de cămin, ca să-şi încălzească mâinile la foc. În adâncul inimii era convinsă că întoarcerea lui Jonathan nu aducea decât necazuri. „Nu poate *face* nimic“, îşi spuse. „Totuşi am cinci copii, un nepot, un soţ, fără a mai aminti ceilalţi membri ai familiei de care sunt apropiată… un *accident* poate fi oricând aranjat, nu-i aşa?“ îşi dăduse seama demult că Jonathan nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a se răzbuna că îl umilise.

Cu mulţi ani în urmă, bunica ei spusese că Shane 0 ’Neill avea un farmec deosebit, adăugând că asta nu ţinea neapărat de înfăţişarea lui chipeşă, cât mai degrabă de personalitatea şi caracterul său.

Paula îşi aminti cuvintele Emmei când îl văzu intrând în cameră, zâmbind cu toată faţa. Îl privi şi îşi zise că afirmaţia bunicii sale, făcută când el avea douăzeci şi şapte de ani, era şi acum valabilă. Arăta minunat – uşor încărunţit, înalt, cu umeri largi, piept puternic, un adevărat bărbat, cum ar fi spus tatăl lui. Părul negru al lui Shane era vârstat de câteva şuviţe albe şi în jurul gurii şi al ochilor apăruseră câteva riduri. Dacă făceai abstracţie de asta era aproape la fel ca tânărul chipeş pe care bunica ei îl admirase atât de mult. Deşi purta hainele obişnuite, Shane arăta impecabil. Pantalonii bine croiţi, din gabardină gri se armonizau cu puloverul roşu, pe gât şi cu sacoul negru.

Prezenţa lui umplea camera, iar Paula se simţi cuprinsă de acea dorinţă pe care o avea de câte ori îl revedea după o perioadă mai lungă. Voia să-i iasă în întâmpinare, să-l atingă, să-l strângă în braţe. Un surâs cald îi lumină faţa atât de serioasă de obicei, iar el îi răspunse cu un zâmbet asemănător, luând-o în braţe. O depărtă apoi puţin, sărutând-o uşor pe obraz, şi zise:

— Îmi pare rău că am întârziat, draga mea. Traficul din Londra şi până aici a fost îngrozitor de aglomerat.

— Acum însă te afli aici şi îmi pare bine că te-ai întors acasă. Nu-mi place când pleci la Londra fără mine.

Shane o privi, încruntându-se uşor:

— Am fost plecat doar câteva zile. Cineva trebuie să se ocupe şi de lanţul hotelier O'Neill Internaţional.

— E adevărat, însă întotdeauna îmi este la fel de dor de tine, Shane. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai greu suport lipsa ta.

El izbucni în râs şi o conduse spre canapea.

— Mă gândeam că poate te-ai săturat de mine… după atâţia ani petrecuţi împreună.

— Într-adevăr, mulţi ani! Suntem căsătoriţi de treizeci de ani, lăsând la o parte copilăria.

Shane zâmbi şi, luându-i mâna într-a lui, privi în ochii ei violet şi murmură:

— Pari uşor tulburată, draga mea. Te supără ceva?

Intuiţia lui nu o surprinse; o cunoştea mult prea bine, aşa că nu avea rost să nege.

— Am o presimţire îngrozitoare în legătură cu Jonathan Ainsley.

24

Ca întotdeauna, Shane îşi asculta atent soţia. Ştia că nu se pripea şi nu exagera niciodată. Spusele ei îl alarmară şi atunci când ea se lăsă pe spătarul canapelei, privindu-l întrebător, exclamă:

— Dar, draga mea, Jonathan Ainsley nu va fi atât de nesăbuit încât să ne facă vreun rău fizic. Ar intra într-o încurcătură mult prea gravă.

— Ştiu, dar ar putea angaja.pe cineva să o facă.

— Oricum ar da de necaz, devenind complice la crimă. Nu, nu cred că trebuie să-ţi faci griji că vreunul dintre noi ar putea păţi ceva.

— Este capabil de orice! exclamă Paula.

— O, ştiu asta foarte bine.

Paula îşi privi lung soţul şi continuă:

— Probabil că va trebui să mă liniştesc în privinţa lui Jonathan. Poate trecutul mă face să-mi închipui ce e mai rău.

— Poate că da, iubita mea, spuse el mângâind-o pe obraz. O fi Jonathan răzbunător şi viclean, dar ştim cu toţii că nu e nici pe departe prost. Nu ar face nimic care să-l pună în pericol. În ce mă priveşte, cred că s-a întors în ţară deoarece

îşi dorea asta cu adevărat şi pentru a fi alături de unchiul Robin.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Nu are niciun pic de decenţă, nici măcar atunci când e vorba de tatăl său. Dar privind problema obiectiv, aşa cum o faci tu, sunt sigură că ar fi procedat cu mai multă atenţie. Ai reuşit să-l întâlneşti pe Philip?

Fratele ei venise în vizită din Australia şi de fiecare dată stătea la Pennistone Royal.

— Am discutat cu el seara trecută şi mi-a spus că în dimineaţa asta intenţionează să facă o plimbare călare prin mlaştini. De aceea s-a hotărât să vină în Yorkshire seara trecută şi…

— Dar eu nu l-am văzut, îl întrerupse Paula. Mă simţeam foarte obosită şi la ora zece m-am dus la culcare. I-am lăsat un bilet. Nici în dimineaţa asta nu l-am întâlnit. Probabil că s-a dus să călărească, aşa cum ţi-a spus. Lui Margaret i s-a părut că-l vede în curte acum câteva ore. Pun prinsoare că se îndrepta spre mlaştini.

— Aşa cred şi eu. Hai, draga mea, frăţiorul tău îşi va face apariţia în cele din urmă. De altfel, şi tu ar trebui să faci o plimbare. Ţi-ar prinde bine.

Jumătate de oră mai târziu, Philip McGill Harte Amory intra în hol, tropăind cu cizmele de călărie. Se duse direct la căminul din piatră şi rămase acolo ca să se încălzească. Un vânt rece bătea prin mlaştini şi, în ciuda hainelor groase, răcoarea dimineţii îl pătrunsese până la oase.

Plimbarea călare îi priise şi se simţea mult mai relaxat decât când venise din Sydney, la începutul săptămânii. În Australia, Philip făcea naveta între oraş şi Dunoon, ferma de oi a familiei din Coonamble. Acolo călărea în fiecare zi şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în aer liber.

La Dunoon îi plăcea mai mult decât în orice alt loc din lume – se simţea acasă, liniştit şi relaxat. Poate că asta se datora şi nenumăratelor amintiri legate de Maddy. De altfel, locurile acelea îi plăcuseră încă din copilărie, iar pe măsura trecerii timpului se ataşase tot mai mult de ele.

Un alt loc unde se simţea bine era Pennistone Royal. Când erau mici, Paula şi ceilalţi veri se adunau toţi aici, în jurul bunicii lor. Petrecuse foarte mult timp cu Emma, învăţând tot ce se putea despre imperiul McGill pe care el şi Paula îl moşteniseră. „Am învăţat chiar de la maestru“, spunea oricui îl întreba despre pregătirea lui în domeniul afacerilor.

Înalt, subţire, brunet, cu ochi albaştri, strălucitori, Philip semăna cu bunicul său, Paul McGill. Deşi moştenise trăsăturile fizice ale acestuia, toţi îşi dădeau seama că era nepotul Emmei Harte, şi asta îl făcea să se simtă neobişnuit de mândru. Adorata lui bunică fusese mentorul său până în clipa morţii; întreaga lui viaţă se călăuzise după principiile ei.

Philip se îndreptă spre o masă de la capătul sălii, unde Margaret pusese la gheaţă o sticlă de vin alb, suc de roşii, o sticlă de votcă şi mai multe băuturi răcoritoare. Îşi turnă un pahar de suc de roşii şi se aşeză pe canapea, lângă foc. Gândul îi zbura la fiica lui, Fiona, studentă la Oxford, pe care o adora* La doar nouăsprezece ani, era, după părerea lui, o tânără deosebită, inteligentă şi matură. În fiecare primăvară venea în Anglia să o vadă. Philip nu se recăsătorise după moartea lui Maddy, deci el rămăsese unicul ei părinte.

Auzind zgomot de paşi, Philip se ridică zâmbind când o văzu pe Paula apropiindu-se grăbită de el.

— Iată-te în cele din urmă, Pip! exclamă ea, îmbrăţişându-l. Ne întrebam unde eşti.

O îmbrăţişă, îi strânse mâna lui Shane şi spuse:

— Am făcut o plimbare călare. Nimic nu te dezmorţeşte mai bine ca un galop de-a lungul mlaştinilor. A fost minunat, dar trebuie să recunosc că este cam frig. Vreţi un pahar de vin sau o Bloody Mary?

— Un suc de portocale, răspunse Paula, luând loc pe un scaun cu spătar.

— Tu bei un Bloody Mary? întrebă Shane privind la paharul din mâna lui Philip.

— Nu, doar suc de roşii.

— Şi eu la fel, mulţumesc. Azi nu prea am chef să beau alcool, poate doar un pahar de vin roşu la prânz.

După ce le pregăti amândurora băuturile şi îşi umplu din nou paharul, Philip se aşează lângă ei. Discutară despre câteva lucruri neînsemnate, apoi, întorcându-se spre sora lui, spuse:

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Paula, ceva ce mă nelinişteşte.

— Pip, nu cumva s-a întâmplat ceva cu Fiona?

— Nu, este vorba de Evan Hughes.

Paula îşi dădu seama că fratele ei auzise zvonurile care circulau şi îl iritaseră. Nu îl învinovăţea – şi pe ea o deranjau. Şi-ar fi dorit să afle cine lansase povestea asta ridicolă. Inspirând adânc, spuse:

— Ştiu, ştiu. Se spune că ar fi înrudită cu noi, că este un membru al familiei McGill şi că urmăreşte *ceva.* Aş vrea să ştiu cine a inventat toate astea pentru a-i răspunde cum se cuvine. Cred că povestea are la bază faptul că fata ar semăna cu mine.

Sesizând dezaprobarea din glasul ei, Philip exclamă:

— Dar *aşa şi este!* Seamănă foarte mult cu tine.

— Nu-i adevărat. Suntem acelaşi tip de femeie, dar atât. Avem doar aceeaşi culoare a părului şi o înfăţişare exotică,

protestă Paula.

— Draga mea, greşeşti. De obicei ai dreptate, dar nu şi *acum.* Se uită la Shane: Ei bine, e soţia ta şi o cunoşti la fel de bine ca mine, tu ce crezi?

— Prima dată când am văzut-o pe Evan am fost izbit de asemănare, dar la o cercetare mai atentă mi-am dat seama că mă înşelasem.

— Înţeleg că ai văzut-o? zise Paula, aruncându-i fratelui său o privire lungă şi cercetătoare.

— Sigur că da! M-am dus la magazin, pretextând că vreau să discut ceva cu Linnet, şi am făcut cunoştinţă cu Evan. Trebuie să recunosc că este o femeie foarte frumoasă şi plăcută şi înţeleg de ce oamenii o cred o McGill.

— Prin urmare ai auzit şi zvonurile, zise Shane.

— Nu. Am aflat despre ele marţi, când mă aflam la *birou.*

— Dumnezeule, zvonurile s-au răspândit în întreaga Londră dacă au ajuns şi la McGill Holdings! Paula îl privi uluită.

— Ştii ce se spune, bârfele circulă repede; am mai aflat că s-a logodit cu Gideon, spuse Philip privind când la sora lui, când la Shane.

Shane izbucni în râs.

— Iese cu el, atâta tot. În rest nu sunt decât nişte exagerări.

— Aşa se pare. Totuşi aş vrea să ştiu mai multe despre ea. Paula, ai pus pe cineva să-i cerceteze trecutul?

— Bineînţeles că nu! Nu am avut niciun motiv şi nici acum nu am, replică Paula, privindu-şi uimită fratele.

— Eu cred că ar trebui să ştim mai multe despre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poate fura imperiul McGill. Asemeni Emmei, Paul McGill a asigurat totul prin fundaţii şi fonduri, spuse Paula dând din cap. Pip, să lăsăm

lucrurile aşa, altfel am putea isca o adevărată furtună. Gideon este foarte prins.

Shane interveni:

— Cred că am găsit o soluţie. Paula, ce-ar fi să discuţi tu cu Evan în week-end-ul viitor, când te duci la Londra? Pune-i câteva întrebări în legătură cu părinţii sau bunicii ei – o poţi face în cel mai natural mod cu putinţă, chiar în prezenţa lui Linnet. Asta ar trebui să o facă pe tânără să se simtă mai la largul ei.

— Nu trebuie să aştept până săptămâna viitoare, Shane, murmură Paula cu inima strânsă la gândul că va trebui să vorbească cu Evan despre asta. Fata se află deja aici.

— Cum adică *aici?* întrebă el surprins.

— A venit aici împreună cu Linnet şi India joi seara. Le-am spus că pot veni în week-end să se relaxeze. Au muncit atât de mult la retrospectivă, încât m-am gândit că ar fi bine dacă Margaret le-ar răsfăţa puţin. S-au dus să ia prânzul la Harrogate şi să vadă magazinul de acolo. Aşa că, pot vorbi cu ea ceva mai târziu, abordând-o, desigur, cu multă diplomaţie.

— O idee excelentă, zise Philip.

— Sper să nu dea naştere la cine ştie ce probleme, murmură Shane, privind întrebător spre Paula.

— Nicio grijă, promit, îl asigură ea.

25

Ceasul arăta ora patru când cele trei femei năvăliră în salonul de sus în căutarea lui Paula. Ea remarcă energia şi exuberanţa lor, ceea ce o făcu să creadă că drumul până la Harrogate fusese un adevărat succes. Arată *fericite,* gândi ea, par prietene şi alcătuiesc o echipă minunată, constată încântată.

Linnet şi India erau inteligente, perspicace şi nu s-ar fi apropiat atât de repede de Evan Hughes dacă ar fi avut îndoieli în privinţa ei. Paula avea încredere şi în judecata lui Gideon care, vrăjit, voia să o ia de soţie. Se putea afirma, deci, că Evan este o femeie realmente specială.

— Bună, tuturor! le salută Paula zâmbind larg.

— Bună, răspunseră tinerele la unison, în vreme ce Linnet se aruncă pe canapea, lângă mama ei, şi o sărută drăgăstos.

— Cum a fost prânzul? întrebă Paula.

— Minunat, răspunse Linnet cu ochii strălucind de bucurie. Mulţumim pentru cinste, mamă.

— Am dus-o pe Evan la Betty's Cafe, zise India. I-a plăcut grozav. „

— Da, doamnă O'Neill, zise Evan, este un local atât de deosebit; mi-a amintit de un vechi film englezesc. Oh, iar magazinul este minunat.

— Mulţumesc, Evan. Sunt sigură că Linnet ţi-a spus că anul trecut l-am refăcut în întregime.

Paula turnă ceaiul şi Linnet le întinse ceştile. Apoi fetele îi povestiră tot ce făcuseră de-a lungul dimineţii şi după-amiezei. India aminti şi că îi oferiseră lui Evan un tur al oraşului. Discutând cu ea, Paula o examina cu atenţie. Cu cât o analiza mai mult, cu atât îşi dădea seama că tânăra americancă nu semăna deloc cu ea. În acelaşi timp, însă, înţelegea de ce oamenii nu erau de aceeaşi părere: îmbrăcându-se de o manieră asemănătoare, Evan făcea impresia unei versiuni mai tinere a lui Paula.

Când îşi dădu seama că ochii lui Paula erau fixaţi mai cu seamă asupra ei, Evan roşi şi întrebă:

— S-a întâmplat ceva, doamnă O'Neill?

Paula dădu din cap şi zâmbi. Era momentul să deschidă discuţia despre trecutul fetei, aşa că o întrebă:

— Mă uit fix la tine, nu-i aşa? Este foarte nepoliticos, îmi pare rău, Evan… Vezi tu, mulţi cred că semeni cu mine şi mă străduiam să găsesc asemănările.

— Suntem acelaşi tip de femeie, doar atât, replică Evan, uşurată la gândul ca Paula fusese cea care deschisese subiectul. Şi ea auzise zvonurile care circulau la magazin şi o tulburaseră. O puneau într-o lumină mai puţin favorabilă, ceea ce o îngrijora fiindcă i-ar fi putut afecta relaţia cu Gideon.

— La o primă privire, Evan seamănă într-adevăr foarte bine cu tine, mamă, zise Linnet. Dar asta din cauză că sunteţi acelaşi *tip.* Asemănarea se opreşte însă aici.

— De acord, mătuşă Paula, zise India.

— Cu toate acestea, mi-ar plăcea să… ei bine, să clarificăm lucrurile, Evan. Sper să nu te superi dacă-mi răspunzi la câteva întrebări. Cred că ne-am simţi cu toţi mult mai bine dacă am pune capăt acestor zvonuri ridicole potrivit cărora ai fi un membru rătăcit al familiei McGill.

Evan aprobă cu o mişcare a capului:

— Sunt de acord şi vă mărturisesc cinstit, doamnă O'Neill, că nu am mai auzit acest nume înainte de a lucra la Harte's.

— *De ce* ai venit aici? întrebă Paula, aplecându-se uşor şi concentrându-şi întreaga atenţie asupra tinerei. Vreau să spun, ce te-a făcut să alegi *Harte's* dintre toate celelalte magazine din Londra?

Evan ştia că nu mai poate ocoli adevărul ca până acum. În foarte multe privinţe, viitorul ei atârna de această conversaţie şi numai adevărul putea limpezi lucrurile. Inspirând profund ea zise:

— Am venit la Harte's din cauza bunicii mele. A murit anul trecut, în noiembrie, la New York. Eram cu ea. Aşteptam ca tata – fiul ei, Owen, – să sosească. Venea cu maşina din

Connecticut şi întârzia din cauza traficului. Oricum, am stat tot timpul lângă ea şi am ţinut-o de mână. La un moment dat şi-a recăpătat cunoştinţa şi mi-a spus să părăsesc New York-ul şi să vin la Londra pentru a o întâlni pe Emma Harte. A spus că ea are cheia viitorului meu – doar atât. Apoi a sosit tata, câteva clipe prea târziu pentru a-şi mai vedea mama în viaţă, îndurerată, am uitat ce-a spus bunica. Mi-am reamintit abia mai târziu. Când i-am repetat tatălui meu vorbele ei, a părut consternat; la scurt timp după aceea şi-a adus aminte că bunica o cunoscuse pe doamna Haite în timpul celui de-al doilea război mondial şi mi-a povestit câte ceva despre asta. Dar nici el nu părea să ştie foarte multe.

Paula dădu din cap.

— Înţeleg. Se pare că există o oarecare legătură între bunica ta şi a mea.

— Nu cred că poate fi una importantă, răspunse cu convingere Evan.

— Cum o chema pe bunica ta?

— Glynnis. Glynnis Hughes. Înainte de căsătoria cu bunicul, numele ei era Jenkins şi venea din Rhondda Valley, din Wales. Bunicul meu, Richard Hughes, era un soldat american staţionat în apropierea Londrei. S-au căsătorit în timpul războiului aici, în oraş, unde s-a născut şi tata. La fel ca şi mine, mai târziu.

— În ce an s-a născut tatăl tău? întrebă Paula, convinsă că data de naştere a lui Owen Hughes ar putea lămuri o mulţime de lucruri.

— În 1944, doamnă O'Neill.

Simţind că dispare tensiunea, Paula exclamă:

— Aşa încât nu poate fi fiul lui Paul McGill, bunicul meu, care *a murit în 1939.*

— V-am spus, nu am auzit pomenit niciodată acest nume

în familia mea, aşa cum nu am auzit-o nici pe bunica pomenind-o vreodată pe doamna Harte. Poate s-au cunoscut doar în trecere. Ştiu de la bunicul că Glynnis a locuit la Londra în timpul războiului. El a cunoscut-o la o cantină, unde ea lucra seara, alături de câteva prietene. După spusele lui, s-au apropiat foarte mult şi pentru că strămoşii lui plecaseră din Rhondda Valley către America. Mi-a spus că aşa s-au îndrăgostit.

— Dragă Evan, cred că am reuşit să clarificăm lucrurile destul de repede, exclamă Paula zâmbitoare. Eu cel puţin sunt mulţumită, iar noi.

— Dar, mamă, de ce i-a spus Glynnis lui Evan să vină să o vadă pe Emma? interveni Linnet. De ce i-a spus că viitorul ei depinde de Emma Haite? Nu ţi se pare puţin ciudat?

— Nu, deloc, replică ea, dorind să încheie cât mai repede subiectul.

— Dar, mătuşă Paula, *este* într-adevăr puţin straniu, murmură India. Vreau să spun – de ce o bătrână aflată pe patul de moarte îi spune nepoatei sale să caute o femeie din Londra? *De ce?* Gândeşte-te puţin. Fac prinsoare că Glynnis şi bunica *au fost* prietene şi că între ele a *existat* o legătură destul de puternică. Poate ceva ce noi nu ştim… poate un secret.

— Dacă acesta ar fi adevărul, atunci de ce bunica lui Evan nu i-a explicat mai amănunţit, nu i-a oferit informaţiile potrivite? întrebă Paula, privind mai întâi către India, apoi spre Evan.

— Era pe moarte, doamnă O'Neill, şi foarte slăbită* spuse Evan. Nu cred că ar fi avut puterea să mai spună ceva. Am fost surprinsă că a reuşit şi atât.

— Este limpede că bunica ta nu ştia că Emma Harte murise de treizeci de ani, murmură Paula. Spune-mi, ce

părere ai avut când ai aflat asta?

— Am fost şocată, doamnă O'Neill, uluită şi puţin stânjenită că am urmat sfaturile bunicii. Când i-am povestit toate astea la telefon tatălui meu, mi-a spus că poate bunica delira pe patul de moarte. Am fost nevoită să-i dau dreptate.

— Cu toate acestea, ai meat la birouri şi ai cerut o slujbă, sublinie Paula, fixând-o pe Evan.

— În cele din urmă. Întâi m-am dus să beau o cafea, gândindu-mă la ce trebuia să fac mai departe. Mi-am dat seama că doream să rămân la Londra. Renunţasem la slujba din New York, iar magazinul mă impresionase în mod deosebit. Atunci mi-a venit ideea să urc şi să cer o slujbă.

— Cred că totul a fost explicat cum nu se poate mai bine, zise Paula, privind către cele trei femei.

Linnet se uită la Evan şi o întrebă încet:

— Câţi ani avea bunica ta când a murit?

— Şaptezeci şi nouă.

— Înseamnă că în timpul celui de-al doilea război mondial avea cam douăzeci de ani. Probabil că era foarte tânără când l-a născut pe tatăl tău, nu-i aşa?

Paula, care se gândise la acelaşi lucru, întrebă:

— Ce vrei să spui, Linny?

— La începutul războiului, Emma Harte avea patruzeci şi nouă de ani şi, din câte ştiu, fiind atât de ocupată, nu a avut prea multe prietene. În afară de asta, ar mai fi şi diferenţa de vârstă dintre cele două. Oare nu cumva Glynnis Jenkins a lucrat la Harte's în timpul războiului?

După câteva clipe de gândire, Paula zise:

— Da, ai dreptate, s-ar putea să fi lucrat la magazin.

Linnet se întoarse apoi spre Evan:

— Cu ce s-a ocupat bunica ta înainte de a se căsători cu bunicul tău?

— Nu sunt sigură… a fost secretară, deoarece în copilăria mea s-a ocupat de toate actele afacerii cu antichităţi a bunicului meu.

Îndreptându-şi spatele, India strigă:

— Asta el Sunt de acord cu Linnet: cred că Glynnis a fost una dintre secretarele Emmei în timpul războiului.

— Dar ce-ar putea să însemne asta, India? întrebă nedumerită Paula.

— Până acum am eliminat o posibilă legătură prin McGill datorită datei de naştere a lui Owen Hughes. Cred că ne putem opri aici.

— Nu sunt la fel de sigură ca tine, zise Linnet. Mamă, cred că povestea este ceva mai complicată. O simt şi, asemeni lui tata, sunt o adevărată celtă, aşa că ar fi bine să mă iei în seamă. Oricum, mătuşa Emily a afirmat… Tânăra se întrerupse brusc, regretând ultimele cuvinte. Ştia că, pomenind numele lui Emily, va da naştere la necazuri.

— Ce anume a spus Emily? întrebă Paula, nu numai îngrijorată, ci chiar surprinsă.

— Nu ar fi trebuit să zic, mamă. Mătuşa Emily se va supăra pe mine.

— Nu putem să ne facem griji în privinţa asta acum. Spune-mi ce anume a afirmat.

Tânăra răspunse cu o voce joasă:

— Mătuşa Emily nu a crezut niciodată că Evan ar putea avea legătură cu ramura McGill a familiei şi nici nu e de părere că seamănă cu tine. Cu toate acestea, crede că există o legătură… prin *familia Harte.* Nu ştie exact, dar parcă îşi aminteşte un chip cunoscut. Probabil aşa cum se întâmplă când anumite cuvinte îţi stau pe vârful limbii, dar nu le poţi rosti.

Uluită, Paula spuse:

— Crede că Evan ar putea fi înrudită cu familia Harte şi mie nu mi-a spus niciodată asta?

— Nu te enerva, mamă, zise Linnet pe un ton împăciuitor. Mătuşa Emily a pomenit de asta în trecere. Vezi tu, nu voia să te îngrijoreze – tocmai de aceea nu ţi-a spus nimic, sunt sigură.

Sprijinită de pernele canapelei, Paula tăcu o vreme.

Linnet adăugă încet:

— Mamă, nu te nelinişti, hai să încercăm să dăm de capătul acestui… *mister.* Unde se păstrează registrele cu vechii angajaţi? Pun prinsoare că se află în depozitul magazinului din Londra.

— Mă îndoiesc că mai există. Probabil că au fost distruse când am început să păstrăm datele pe calculator, murmură Paula.

— Mi-a venit o idee, mătuşă Paula, strigă India sărind în picioare şi aşezându-se lângă ea, pe canapea. Jurnalele bunicii, pe care le-am găsit în mansarde acum câteva luni, datate din anii războiului. Dacă *există* vreun secret sau ceva legat de bunica lui Evan, atunci acolo le vom găsi.

— Poate, spuse Paula, amintindu-şi reţinerea la gândul de a viola intimitatea bunicii sale. Jurnalele sunt întotdeauna destinate doar ochilor unei singure persoane… ai celei care le scrie.

Inspirând adânc, Evan rosti prudent:

— Sunt încredinţată că tata *este* cine ştiu eu – adică Owen Hughes, fiul lui Glynnis şi Richard Hughes. Seamănă foarte mult cu bunicul meu… Se întrerupse şi privi către Paula cu o expresie tristă şi îndurerată.

Paula se simţi imediat cuprinsă de regrete.

— O, draga mea Evan, cât ne nesăbuite am fost punând la îndoială reputaţia bunicii tale. A fost o adevărată dovadă de

cruzime din partea noastră să sugerăm că ar fi putut avea o relaţie cu altcineva, că un alt bărbat ar fi putut fi tatăl copilului ei. Cred că am fost de-a dreptul… *inconştiente.* Îmi pare atât de rău! Te rog să mă ierţi.

— Este în regulă, doamnă O'Neill, nu m-am simţit jignită. Cred că intenţiile dumneavoastră au fost cât se poate de bune şi că doriţi doar să opriţi aceste zvonuri *nesăbuite.* Vreau să spun doar atât… ştiu că nu sunt rudă cu nimeni de aici. Nu sunt nicio McGill, nicio Harte. Bunica mea l-a iubit pe Richard Hughes şi nu l-ar fi înşelat niciodată. Bunicul a ajutat-o să mă crească, iar ea a fost întotdeauna… ei bine, minunată, cum ar spune Linnet.

După plecarea fetelor, Paula aduse valiza cu jurnalele bunicii sale. O puse pe măsuţa de cafea, o deschise şi privi volumele mici, frumos aliniate. Nu avu destul curaj ca să-l deschidă pe cel din 1939, deoarece ştia de la mama ei că Emma petrecuse o mare parte a acelui an scriind în jurnal; nu putea citi pasajele ce făceau referire la bunicul ei şi la moartea lui.

Luă volumul din 1940 şi începu să-l răsfoiască, încă uşor stânjenită la ideea că citea cele mai intime gânduri ale bunicii sale.

În cele din urmă se hotărî să citească:

În seara asta am luat cina cu Blackie O 'Neill. Prima oară, după luni întregi, am reuşit să râd. El este cel mai drag prieten al meu…

Auzind un zgomot uşor, Paula ridică privirea. Shane se afla chiar lângă ea.

— Emma spune în jurnal că bunicul tău era cel mai drag prieten al ei, zise ea.

Shane zâmbi:

— Aşadar, în cele din urmă ţi-ai făcut curaj şi ai început să le citeşti. Poate că şi-ar fi dorit ca tu să faci asta, Paula. Poate că tocmai de aceea le-a lăsat, ca tu să le găseşti. Ştii foarte bine că ar fi putut să le distrugă. Din ce an e?

— O mie nouă sute patruzeci. L-a scris când avea cincizeci şi unu de ani. O ştiu când era deja bătrână. Aş fi vrut să o fi ştiut pe atunci… Mă întreb cum era.

Shane o luă în braţe şi o trase spre el. După o scurtă tăcere, el spuse:

— Pun prinsoare că era… De-a dreptul nemaipomenită!

PARTEA A DOUA
Legenda
1940

26

Emma Harte şedea în faţa oglinzii din dormitorul elegant şi spaţios al casei din Belgrave Square, privindu-şi gânditoare imaginea. Nu-i plăcea câtuşi de puţin ceea ce vedea.

Imaginea din oglindă arăta o femeie subţire, foarte palidă, cu chipul obosit şi trist, înconjurat de un păr roşu, bogat.

Nici rochia cu care era îmbrăcată nu-i plăcea. Deşi elegantă şi scumpă, rochia neagră îi punea în evidenţă înfăţişarea neatrăgătoare. Străduindu-se să se examineze obiectiv, aprecie că arăta mai rău ca niciodată.

Întoarse capul spre măsuţa de toaletă din apropiere şi privirea i se opri asupra fotografiei lui Paul McGill. „Nu mai

merge, nu-i aşa, dragul meu?“ se adresă ea cu voce tare chipului din fotografie, aşa cum o făcuse în fiecare zi în ultimele luni. Intuiţia şi priceperea de a citi gândurile celor din jur o avertizaseră că personalul din casă o credea uşor nebună de când începuse să vorbească de una singură. Nu-şi pierduse minţile; nu făcea decât să vorbească cu Paul. Ştia că va face asta până la sfârşitul vieţii sale; îi alina dorul de el şi o făcea să se simtă mai puţin singură. După ce trăiseră împreună şaisprezece ani, simţea prezenţa lui peste tot. „îmi trebuie o schimbare radicală", continuă ea trecând de măsuţa de toaletă şi odihnindu-şi o secundă mâna pe fotografia cu ramă aurită. În lumina puternică a lămpii, inelul cu smarald pe care Paul i-l dăruise după naşterea lui Daisy străluci ca o flacără pe mâna ei mică. Emma străbătu camera cu paşi rapizi şi uşori, îşi scoase rochia neagră, îmbrăcă un halat de mătase şi intră în baie. Într-unul din sertarele dulapului găsi o foarfecă mareei începu să-şi taie părul. Nu se opri decât atunci când tunsoarea căpătă o formă elegantă, gen paj.

Privindu-se în oglindă îşi zise că arăta cu zece ani mai tânără şi mai puţin tristă. Strânse covoraşul cu resturile de păr şi-l puse deoparte pentru ca Grace, menajera, să-l poată scutura mai târziu. Apoi se întoarse în dormitor, se aşeză la masa de toaletă şi, după ce-şi analiză câteva secunde chipul, începu să se pudreze. Adăugă puţin ruj roz, îşi contură sprâncenele şi îşi dădu genele cu rimei. Se depărtă apoi de oglindă, se privi şi constată o îmbunătăţire considerabilă. Nu mai arăta ca o Ofelie cu mintea rătăcită în drum spre sanatoriu.

Emma îmbrăcă o rochie albastru deschis şi încălţă o pereche de pantofi de aceeaşi culoare. Imaginea din oglindă o mulţumi. Lungă până la glezne, creată de Jean Patou,

rochia de lână era deosebit de elegantă. O cumpărase în 1935 de la Paris pentru că lui Paul îi plăcuse. Acum înţelegea de ce: îi evidenţia silueta subţire, făcând-o să pară mai înaltă decât era în realitate.

Întorcându-se la măsuţă, îşi puse cerceii cu smaralde pătrate, primiţi tot de la el, apoi îşi prinse la umăr broşa dăruită de Blackie. După ce se parfumă discret cu Chanel No. 5, luă o geantă albastru deschis, asortată cu rochia, pantofii şi eşarfa. Era gata să plece la Dorchester pentru a se întâlni cu băieţii, cum le spunea ea. Se îndreptă spre uşă zicându-şi că vor fi mulţumiţi să constate că renunţase la ţinuta de doliu.

*

Înainte de a coborî în stradă, unde o aştepta maşina cu şofer, Emma rămase o clipă în capul scărilor, admirând vremea de afară. De două săptămâni cerul fusese neobişnuit de senin şi părea că aşa va rămâne; era o minunată seară de primăvară.

Cu cât veştile despre Europa invadată de armatele germane se înrăutăţeau, cu atât mai frumoasă devenea vremea în Anglia.

Timpul cald şi cerul senin trezeau în Emma amintirea dureros de frumoasă a zilelor în care totul părea normal şi liniştit. Se întrebă cât timp va mai dura până când nemţii vor invada şi ţara ei mult-iubită.

Cu mâna la chipiu, şoferul deschise portiera maşinii:

— Bună seara, doamnă Harte.

— Bună seara, Tomkins. Admiram vremea. Nu-i aşa că este o seară minunată?

— Da, doamnă, este un adevărat miracol vremea asta atât de caldă. De obicei, luna mai este puţin mai răcoroasă.

Tomkins o ajută să urce şi după câteva minute Rolls

Royce-ul demară uşor pe alee.

— Merg la Dorchester, murmură Emma, sprijinindu-se de bancheta de piele.

— Desigur, doamnă, răspunse şoferul, înconjurând Belgrave Sqaure şi îndreptându-se spre Hyde Park.

În timp ce maşina pătrundea în trafic, gândurile Emmei zburară către locul unde dorea să ajungă. Dorchester Hotel se deschisese în aprilie 1931 şi încă de atunci devenise unul dintre locurile preferate ale membrilor familiei regale, ale celor din înalta societate, ale politicienilor şi ale celor bogaţi şi celebri. Cei care-l frecventau cu regularitate îi spuneau Dorch. Acum era şi mai frecventat ca înainte, fiind considerat cel mai sigur hotel din Londra. Acest lucru se datora faptului că fusese construit în întregime din beton, după cum spunea Blackie O'Neill care-l cunoştea pe constructor, Sir Malcolm Macalpine. Blackie îndrăgea locul acesta la fel de mult ca ea.

Aici prefera să cineze şi Emma se îndrepta într-acolo, aşteptând cu nerăbdare să-l revadă. Blackie fusese plecat câteva săptămâni şi ea îi simţise lipsa ca de fiecare dată – era cel mai bun prieten al ei.

Blackie ajunsese la Londra dimineaţa, împreună cu celălalt bun prieten şi asociat al lor, David Kallinski. De la moartea soţiei sale, Rebecca, acesta se simţea deprimat. Starea lui nu se îmbunătăţise prea mult când aflase că cei doi fii ai lui, Ronald şi Mark, se înrolaseră în armată fără a-l consulta. Cu o săptămână în urmă, Blackie îi spusese Emmei că David era convins că fiii lui vor pieri în război.

„Va trebui să mă străduiesc din răsputeri să-l scot pe David din starea asta", îşi zise Emma. Ţinea foarte mult la el şi nu suporta gândul că suferă. Cândva, cu mult timp în urmă, fuseseră îndrăgostiţi unul de altul, dar ea nu continuase relaţia pentru că el era căsătorit. „Nu vreau să-mi

clădesc viaţa pe nefericirea altcuiva”, îi spusese. În cele din urmă, David acceptase decizia ei şi rămăseseră buni prieteni şi parteneri în compania Lady Hamilton Clothes.

Brusc îşi aminti chipul tatălui acestuia – Abraham Kallinski, bunul ei prieten din Leeds atunci când era doar o fetişcană singură, săracă şi însărcinată cu copilul lui Ewdin Fairley.

Într-una din zilele în care locuise acolo, se plimba de-a lungul străzii North în căutarea unei slujbe la una dintre fabricile de îmbrăcăminte din oraş. Câţiva huligani aruncau cu pietre într-un bărbat, insultându-l şi zicându-i „evreu murdar”. Sângerând, omul căzuse la pământ, pierzându-şi ochelarii şi pâinile.

Fără să mai stea pe gânduri, îi sărise în ajutor, ameninţându-i pe agresori că va chema un poliţist. Fusese gata să se ia singură la harţă cu ei, ignorând cu desăvârşire că era însărcinată.

După ce-l ajutase să se ridice şi-i dăduse ochelarii, Emma scuturase pâinicile de praf şi le pusese înapoi în punga de hârtie care conţinea şi alte alimente. Bărbatul o întrebase cum se numeşte, şi el însuşi se recomandase Abraham Kallinski. Apoi îl ajutase să ajungă la el acasă, pe Imperial Street. Un nume cât se poate de nepotrivit pentru o stradă atât de săracă, spusese el; Emma îşi amintea şi acum surâsul trist ce însoţise cuvintele acelea. Îi explicase apoi că strada se află în Leylands; abia atunci se simţise cuprinsă de teamă, fiindcă zona era cunoscută drept un loc periculos, unde nu era bine să te aventurezi. Cu toate acestea, îl condusese până acasă ca să se asigure că nu i se va mai întâmpla nimic. Îşi aminti felul în care Janessa Kallinski, soţia lui, şi cei doi fii, o întâmpinaseră. O primiseră în familie pe ea, o străină, iar Abraham îi oferise o slujbă la fabrica lui de îmbrăcăminte.

Cum abia fugise din satul Fairley, din mlaştinile Yorkshire-ului, Emma nu cunoştea mersul lucrurilor într-un oraş mare şi nici ce însemna să fi evreu; Abraham fusese acela care o lămurise în privinţa religiei, a obiceiurilor şi tradiţiilor lor. Da, îşi amintea cu mare afecţiune de toţi membrii familiei Kallinski; le datora enorm pentru bunătatea ce i-o arătaseră în urmă cu treizeci şi cinci de ani…

— Am ajuns, doamnă Harte, o anunţă şoferul, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Voi întârzia câteva ore, Tomkins, poţi să cinezi în timpul ăsta.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Harte. Voi fi în apropiere când ieşiţi.

Emma aprobă cu o mişcare a capului şi, ajutată de portarul. Îmbrăcat în uniformă verde, coborî din maşină, îndreptându-se spre zidul din saci de nisip ridicat în faţa intrării hotelului după 3 septembrie, anul trecut, când se declarase războiul. Zidul oferea o protecţie suplimentară, asemeni şindrilelor adăugate acoperişului, după spusele lui Blackie care părea să ştie totul despre iubitul său Dorch.

Traversând holul elegant, Emma fu uimită de activitatea intensă ce domnea în încăpere. Oamenii discutau strânşi în mici grupuleţe, portarii alergau încolo şi încoace şi telefoanele sunau insistent. În holul hotelului era ceva mai multă agitaţie decât de obicei. De altfel, întreagă Londră se afla în aceeaşi stare, fiind plină de soldaţi şi ofiţeri, corespondenţi de război din America, refugiaţi sosiţi din toate colţurile continentului. Cea mai mare parte dintre ei erau evrei.

Emma îi zâmbi recepţionerului, pe care îl cunoştea bine, şi traversă holul spre restaurant, ignorând privirile curioase care o urmăreau.

La intrarea în restaurant fu întâmpinată de şeful de sală care o însoţi până la masa unde Blackie şi David o aşteptau. Cei doi se ridicară şi o îmbrăţişară, sărutând-o pe obraji.

După ce însoţitorul ei se retrase discret, Emma îi privi pe cei doi bărbaţi şi li se adresă pe un ton cald:

— Este minunat să-mi revăd băieţii. Mi-aţi lipsit.

Blackie înclină uşor capul într-o parte, râzând încetişor:

— Ei bine, draga mea, văd că te-ai mai aranjat niţel; pot să-ţi spun că arăţi minunat, doar că eşti slabă ca o fetişcană.

— Ce mai fetişcană! remarcă ea veselă. Mulţumesc, dragă Blackie. Şi tu arăţi minunat, ca şi David de altfel, care n-a mai fost în oraş de câteva săptămâni bune. Trebuie să vii la Londra ceva mai des, ca să te pot răsfăţa un pic.

— Aşa voi face, spuse David. Şi tu mi-ai lipsit, Emma. Să ştii că Blackie are dreptate, continuă măsurând-o cu privirea. Eşti mai frumoasă ca niciodată.

— Mi se pare că şi tu ai sărutat aceeaşi piatră vestită din Irlanda pe care Blackie O'Neill a îmbrăţişat-o cu atâta ardoare cu mulţi ani în urmă, murmură Emma. Îţi mulţumesc pentru compliment. Astă-seară am hotărât că este timpul să las deoparte doliul, să-mi tai părul şi să mă aranjez niţel. Mi-am dat seama că a sosit vremea să revin pe tărâmul celor vii, fiindcă de asta ne-a fost dăruită viaţa. Paul ar fi primul care mi-ar da dreptate, ca şi Rebecca.

Interlocutorul ei dădu din cap zâmbind trist.

— Sunt de acord cu tine. Înainte de a muri, soţia mea mi-a spus ceva similar, aşa încât am reuşit să-mi depăşesc în mare măsură tristeţea… cel puţin aşa sper. Aruncă o privire întrebătoare spre Blackie.

— David s-a comportat minunat astăzi. Mult mai bine decât în ultima lună.

— Părul tău e la fel de frumos ca întotdeauna, zise David

privind-o cu afecţiune. Ca şi Blackie, o adora pe Emma.

— Şi acum, draga mea, ce ai vrea să bei? întrebă Blackie.

— Cred că mi-ar face plăcere un pahar de şampanie.

— David şi cu mine savurăm puţin scotch irlandez, dar s-ar putea ca mai târziu să bem şi noi tot şampanie, aşa că voi comanda o sticlă. Ce preferi?

— Mai nou Pol Roger, mulţumesc, Blackie.

El dădu din cap şi făcu un semn chelnerului care se apropie imediat. Apoi, Emma întrebă:

— Ce mai face Bryan? Totul e în regulă?

— Da, draga mea, deşi, după cum ţi-am mai spus, îmi displace că s-a înrolat atât de timpuriu. Se pare că tinerii de azi sunt la fel de nerăbdători să-şi facă datoria faţă de ţară şi să-i alunge pe inamici cum eram şi noi în primul război mondial.

— Nu cred că vouă vă plăcea atât de mult, murmură ea aruncându-i o privire atotştiutoare. Dacă-mi aduc bine aminte, tu şi Joe v-aţi înrolat destul de târziu. Amândoi aţi aşteptat să fiţi chemaţi… cei căsătoriţi erau chemaţi *ultimii,* aşa era pe atunci. Sunt sigură că tu şi Joe v-aţi înrolat în forţele marine Highlanders, în 1916, după ce devenise obligatoriu. Doar ştii ce memorie bună am.

— Nu mă îndoiesc, spuse ei, şi cred că ai dreptate în privinţa anului. Se întâmpla în 1916.

Întorcându-se apoi spre David, Emma continuă:

— Ronnie şi Mark nu vor păţi nimic, nu-ţi mai face atâtea griji în privinţa lor.

— Încerc, dar mi-e foarte greu, răspunse el, străduindu-se să pară mai optimist. Emma era atât de curajoasă şi de puternică, încât nu dorea să-l considere slab.

Amintirile din război îl copleşiră pe Blackie. Da, avea dreptate, el şi Joe plecaseră doar atunci când fuseseră

nevoiţi să o facă. Fuseseră trimişi în Franţa; pe câmpul de bătălie de pe Somnie. Îşi amintea ploaia de acolo, noroiul din tranşee şi aproape că simţi mirosul prafului de puşcă. Fusese un adevărat iad şi se ruga ca fiii lui să nu aibă niciodată parte de aşa ceva. *Bătălia de pe Somme…* acolo murise Joe, primul soţ al Emmei, Joe Lowther, tatăl lui Kit. Acum Kit se afla în Forţa de Expediţie Britanică şi lupta împotriva Germaniei. Se ruga ca Bryan, Kit şi fiii lui David să nu devină came de tun. Se ruga pentru toţi tinerii de pe front…

— Nu eşti de acord, Blackie?

Vocea Emmei îl readuse la realitate. Alungându-şi gândurile sumbre, murmură:

— Îmi pare rău, Emma, nu eram atent.

— Îi spuneam lui David că atunci când priveşti înjur nici nu-ţi dai seama că ne aflăm în război. Atât femeile, câţ şi bărbaţii sunt îmbrăcaţi foarte elegant.

— Într-adevăr, numai că ofiţerii din Royal Air Force strică puţin atmosfera, nu crezi?

Emma gustă din şampania pe care chelnerul o turnase în pahar.

Ridicând paharul, Blackie ciocni cu ea şi cu David şi spuse:

— Noroc! în cinstea vechilor prieteni.

După ce sorbi din băutură, Emma zise:

— Nu voi uita niciodată ziua. Privi lung către Blackie şi David. Va rămâne una dintre cele mai importante date din istoria Angliei. Nu, vreau să spun… cea mai *importantă* zi din istoria ţării noastre.

— Despre ce zi vorbeşti? întrebă Blackie încruntat. Mă tem că nu te înţeleg, Emma. Tu ştii ce vrea să spună, David?

David negă însă, confuz.

— Îmi pare rău, Emma.

Emma le zâmbi aşa cum nu o mai făcuse de mult timp şi

zise:

— Vineri, 10 mai 1940. *Adică ieri,* mai exact. Doar ştiţi la fel de bine ca şi mine că ceva minunat s-a întâmplat noaptea trecută. În cele din urmă, Winston Churchill a devenit prim-ministru. Acum sunt sigură că vom câştiga războiul!

— Ai dreptate Emma, Winston este persoana cea mai potrivită pentru o sarcină atât de grea. Suntem în mare pericol. Avem un drum lung în faţă, plin de obstacole, dar el va reuşi să ne ducă până la capăt. Cât timp Winston va fi conducătorul nostru, îi vom învinge pe nemţi. Chiar dacă politicienii din Westminster nu sunt alături de el, ţara este.

— E adevărat, aprobă David.

— Recunosc, am crezut că vom rămâne cu Neville Chamberlain şi discursul lui ridicol de împăciuire. Cine îl poate mulţumi pe Hitler? îşi doreşte de mult să domine lumea.

Blackie dădu din cap.

— Vrea întreaga Europă şi Anglia. Ţineţi minte ce vă spun: va invada mica noastră insulă… sau cel puţin va încerca.

— Dar nu va reuşi niciodată! strigă Emma. Apoi ridică paharul şi adăugă: Să bem în cinstea salvatorului nostru… salvatorul civilizaţiei vestice, să bem în cinstea lui Winston Churchill!

Ciocniră paharele şi cei trei repetară entuziasmaţi numele primului-ministru. Asemeni Emmei, Blackie şi David îşi doriseră de ani buni ca Churchill să revină la conducerea ţării. Era singurul membru al guvernului englez în care aveau încredere, singurul pe care îl considerau capabil să-i conducă în lupta împotriva naziştilor.

După câteva clipe, Blackie spuse:

— Când te gândeşti cum l-au ignorat pe Winston toţi idioţii din guvern. De ani de zile îi previne în legătură cu

ameninţarea reprezentată de Hitler şi niciunul dintre ei nu i-a acordat atenţie. Era singur, în vreme ce toţi ceilalţi politicieni se ţineau de coada lui Chamberlain, care ne-ar fi dus în prăpastie dacă mai rămânea mult timp la conducere. Gândiţi-vă: a încheiat un pact cu Hitler, ale cărui armate au invadat deja jumătate din teritoriul Europei. Este incredibil. Şi mai e ceva: nimeni nu a făcut nimic în privinţa reînarmării ţării. Nu suntem pregătiţi pentru război. Nu avem arme, bombe sau avioane. Nu prea avem cu ce să ne apărăm. Şi asta pentru că am fost conduşi de un orb sprijinit de nişte înapoiaţi.

David aprobă cu o mişcare vehementă a capului:

— Chiar acum armatele lui Hitler invadează Parisul, urmate de Gestapo care-i va ucide pe evrei. Şi Chamberlain crede că Hitler doreşte pacea. Omul ăsta este inconştient! Slavă Domnului că nu mai e în guvern!

— Nu există nimeni mai orb decât cel ce nu vrea să vadă, spuse Emma încet.

27

Arăt bine, mamă? întrebă Elizabeth, intrând în dormitorul ei. Emma se întoarse spre fiica ei care o privea cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă privindu-şi odrasla de nouăsprezece ani.

— Nimic, mamă, arăţi *minunat!* Ce s-a întâmplat cu tine de săptămâna trecută? Elizabeth intră grăbită. Te-ai tuns, dar nu-i numai asta… Eşti *strălucitoare.*

Emma începu să râdă:

— Nu e decât costumul. L-am descoperit în dulap. Da, m-am tuns, dar asta e tot, draga mea.

— Ba nu, nu mai porţi *negru.* Poate că într-o *oarecare* măsură impresia se datorează şi costumului. Albastrul pal ţi s-a potrivit întotdeauna, contrastează minunat cu părul tău roşcat. Este asemeni cerului de vară. Tony spune că vremea se îmbunătăţeşte pe măsură ce veştile se înrăutăţesc.

— La fel mă gândeam şi eu sâmbătă seara când am luat cina cu Blackie şi David. Oricum, draga mea, ca să-ţi răspund la prima întrebare – nu arăţi bine, ci de-a dreptul minunat; eşti nespus de frumoasă, Elizabeth.

Emma nu exagera. Elizabeth Barkstone, sora geamănă a lui Robin, arăta ca un star de cinema. Părul negru, bogat îi înconjura chipul delicat, cu trăsături fine, pometi înalţi şi o frunte pe măsură. Sprâncenele negre se arcuiau deasupra ochilor albaştri, mari. Silueta subţire şi picioarele lungi stârneau fluierături de admiraţie pe stradă.

Până în urmă cu un an, Elizabeth studiase la Academia de Artă Dramatică, dorindu-şi o carieră în teatru. Emma fusese întotdeauna de părere că va reuşi şi că încăpăţânata ei fiică putea deveni o mare actriţă. În luna ianuarie, însă, renunţase la studii, preferind să devină soră de caritate la Crucea Roşie. „Simt că trebuie să iau parte la ceea ce se întâmplă, mamă“, îi explicase ea atunci. „Vreau să fac ceva semnificativi mai ales când Tony luptă cu aviaţia germană.“

Emma o înţelesese perfect şi fusese de acord cu decizia ei. În decembrie 1939, Elizabeth se căsătorise cu Tony

Barkstone, bun prieten cu Robin, care făcea şi el parte din aviaţia militară britanică, la Cambridge. Cei doi se întâlniseră datorită fratelui ei geamăn şi se îndrăgostiseră nebuneşte unul de altul. Chiar dacă Elizabeth nu avea decât optsprezece ani, iar Tony era cam de aceeaşi vârstă, Emma nu încercase să împiedice căsătoria. După cum spusese Blackie: dacă este de-ajuns de matur încât să fie trimis la luptă în înaltul

cerului, atunci este de-ajuns de matur şi pentru a se căsători.

Deşi restrânsă şi discretă din cauza războiului, ceremonia fusese încântătoare şi toţi membrii familiei, cu excepţia lui Kit, care nu obţinuse permisie, participaseră la ea. Edwina, care se înstrăinase de Emma, rămăsese în Irlanda, dar trimisese un cadou de nuntă. Emma şi-ar fi dorit să găsească o modalitate de a remedia situaţia dintre ele, dar fiica ei era extrem de încăpăţânată. Faptul că se născuse în afara unei căsătorii o afecta atât de mult încât adopta faţă de mama ei o atitudine aproape dispreţuitoare.

— Mă bucur că porţi uniforma, zise Emma, îţi vine foarte bine. De altfel, cred că se potriveşte foarte bine în această după-amiază. Exact în nota potrivită.

— M-aş fi simţit uşor stânjenită dacă nu o purtam, mamă. Sunt mândră că sunt asistentă, că îmi aduc contribuţia la război. Faptul că îi poţi ajuta pe ceilalţi îţi dă un sentiment de satisfacţie.

— Da, aşa este. Acum mai trebuie doar să-mi pun bijuteriile şi putem pleca.

— Cred că azi ar trebui să porţi pietrele albastre, îndrăzni Elizabeth, acul de pălărie albastru marin şi cerceii asortaţi.

Oprindu-se în drumul către măsuţa de toaletă, Emma îşi privi fiica peste umăr:

— Azi voi purta colierul şi cerceii cu perle, Elizabeth. Vreau ca totul să fie foarte decent.

— Sigur, înţeleg, răspunse fiica ei, aşezându-se într-un fotoliu. Am vorbit cu Tony ieri. M-a sunat de la compania din Yorkshire, acolo unde face antrenament. Îţi trimite dragostea lui.

— Transmite-i acelaşi lucru din partea mea data viitoare când telefonează, murmură Emma. Le-am scris tuturor băieţilor ieri – lui Kit, Robin, Bryan, Randolph, Mark,

Ronnie… întregului grup.

— Eşti uimitoare. Nu ştiu cum reuşeşti să le faci pe toate – să conduci magazinele, companiile lui Paul şi toate celelalte. Apropo, am uitat să te întreb, ce mai face micuţa Tadpole[8]?

Emma răspunse încet:

— Face foarte bine şi mi-ar plăcea să nu-i spui aşa. Ştii bine că nu e frumos şi mă mir că ea nu-ţi poartă pică pentru asta.

— O, draga mea mamă, nu fi prostuţă! Doar ştie şi ea că e o glumă din vremea când îi plăcea să se joace cu broaştele în iazul de la Pennistone Royal. Şi apoi, Paul a fost primul care a poreclit-o astfel, nu eu.

— Ştiu. Emma se ridică şi îşi luă poşeta. Ei bine, spuse ea, să mergem, doar nu vrem să întârziem la Camera Comunelor. Mătuşa Anne se aşteaptă să ajungem până la unu şi jumătate, cel mult două fără un sfert. Este primul discurs al lui Winston Churchill în calitate de prim-ministru şi nu trebuie să pierdem niciun cuvânt.

Una lângă alta, la galerie, şedem trei femei frumoase: Emma Haite, Elizabeth Barkstone şi Jane Stuart Ogden, soţia lui William Stuart Ogden, membru conservator al parlamentului pentru sud-estul Leeds-ului. Multe priviri admirative s-au oprit asupra celor trei doamne.

Când Jane aflase de la soţul ei că Winston Churchill urma să vorbească la Camera Comunelor, îi telefonase imediat

Emmei pentru a o invita să-l asculte. Era luni, 13 mai, şi sala era plină ochi.

Emma a fost surprinsă de primirea făcută lui Neville Chamberlain, fostul prim-ministru. Părea că toată lumea

---

[8]Mormoloc (engl.).

aplauda şi striga. „Cum de pot face asta?“ se întrebă. Omul ne-a dus aproape de prăpastie cu politica lui pacifistă, cu reticenţa de a se înarma şi cu ignorarea evenimentelor din Europa. Reprezentase un adevărat dezastru pentru ţară.

Gândurile acestea sumbre au fost înlocuite de admiraţie atunci când l-a văzut pe Winston Churchill intrând în Camera Comunelor. Deşi se aştepta ca el să primească aplauze mai puternice decât predecesorul său, nu s-a întâmplat aşa. Mai târziu, Jane i-a spus că aplauzele se auziseră mai mult dinspre zona laburiştilor şi a liberalilor şi nu a propriului partid conservator.

Faptul că Churchill era tratat astfel o scotea pe Emma din sărite. Oamenii ăştia nu-l înţelegeau. Nu înţelegeau nici omul, nici pentru ce lupta el. Oamenii şi-l doriseră pe Winston înapoi şi, slavă Domnului, asta se împlinise. Auzindu-l că-şi începe discursul, Emma se aplecă uşor în faţă, ca să nu piardă nici mi cuvânt.

— Voi spune Camerei Comunelor acelaşi lucru pe care l-am spus şi celor ce au venit în guvern – nu vă pot oferi decât sânge, suferinţă, lacrimi şi transpiraţie. Ne aşteaptă una dintre cele mai grele lupte… Mă întrebaţi care este politica noastră? Vă răspund astfel: aceea de a purta un război pe mare, pe uscat şi în aer, cu toată puterea pe care Dumnezeu ne-a dat-o; aceea de a duce un război împotriva unei tiranii monstruoase, întunecate, o veritabilă crimă împotriva umanităţii. Aceasta este politica noastră. Mă întrebaţi care este scopul nostru? Vă răspund cu un singur cuvânt: Victorie – victorie cu orice preţ, în ciuda oricăror temeri, victorie – oricât de lung şi de greu ar fi drumul ce duce spre ea. Fără victorie nu poate exista supravieţuire.

Ochii Emmei se umplură de lacrimi şi avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi stăpâni emoţiile. Cuvintele şi

sentimentele acestui om, pe care-l considera deosebit, poate cel mai important din Anglia acelor timpuri, reuşeau întotdeauna să o emoţioneze. Nu era de mirare că oamenii îl iubeau, credeau în el şi doreau să-i conducă.

Mult mai târziu, în aceeaşi seară, înainte de a se duce la culcare, Emma îşi scoase jurnalul şi notă evenimentele din cursul zilei. Cu scrisul ei ordonat, uşor aplecat, povesti amănunţit vizita la Camera Comunelor ca să-l asculte pe Winston Churchill.

O parte a discursului său m-a mişcat până la lacrimi. Vorbeşte cu atâta ardoare încât reuşeşte să-i convingă şi pe ceilalţi; îi inspiră – reprezintă sursa de inspiraţie a ţării noastre. A venit la putere într-o vreme cum nu se poate mai primejdioasă. Deşi a moştenit aproape un dezastru, va reuşi să treacă peste orice. Mă face să mă simt în siguranţă şi foarte mândră.

În cele din urmă închise jurnalul şi se culcă, ştiind că în seara aceea va reuşi să doarmă fiindcă acum aveau un conducător hotărât şi curajos şi promisiunea unui viitor mai bun.

28

De-a lungul anilor, Emma obişnuia să meargă pe jos la magazinul Harte's din Knightsbridge de fiecare dată când era vreme bună. În ultimul timp, plimbările deveniseră ceva necesar. Voia să traverseze străzile familiare ca să se asigure că totul era în ordine în marea metropolă, oraşul în care trăise aproape jumătate din viaţă şi pe care-l iubea.

Se simţea liniştită observând că londonezii îşi vedeau de

treburile zilnice. Poliţiştii patrulau, vânzătorii de ziare de la colţul străzii strigau titlurile cele mai importante, şoferii de taxi, vânzătorii de lapte, curăţătorii de geamuri, cei ce vindeau mangal – toţi alcătuiau un tablou viu şi vesel.

Pe stradă se mai aflau cei din Garda de Siguranţă şi de la ARP, prezenţa lor atestând faptul că se află în război, fără să inducă panică. Uneori Emma uita că Anglia era în război deoarece viaţa zilnică se desfăşura normal şi oraşul era liniştit. Nu se produsese nicio invazie, nu se întâmplase nimic de la declararea războiului în luna septembrie a anului trecut. Tocmai din această cauză mulţi îl numeau „Falsul război“.

În dimineaţa aceea de vineri de la sfârşitul lui mai, Emma traversa Belgrave Square mergând liniştit, minunându-se de vremea neobişnuit de frumoasă. Deşi asemenea zile calde, însorite, fără niciun nor sau stropi de ploaie reprezentau o adevărată binecuvântare, erau momente când presimţea o ameninţare teribilă dincolo de frumuseţea neobişnuitei primăveri. Părea… *ireal*, acesta era cuvântul. După cum spunea Elizabeth: „Cu cât vremea se îmbunătăţeşte, cu atât veştile se înrăutăţesc”.

Într-adevăr, veştile erau cât se poate de rele. În clipa aceea, mii de soldaţi britanici şi francezi se retrăgeau pe coastă, în vreme ce diviziile germane înaintau dinspre Ţările de Jos către centrul Franţei. Armata germană, extrem de numeroasă, împingea trupele aliate către Calais şi Dunkerque, iar bazele R.A.F.[9] Din Franţa fuseseră din nou atacate.

Cu o seară în urmă, BBC-ul transmisese un nou buletin, cu

---

[9]Royal Air Force.

veşti cumplite. Trupele aliate riscau să fie prinse în curând între artileria germană şi mare. Vor deveni ţinte vizibile pe plajă, în vreme ce avioanele nemţilor vor survola tot timpul litoralul.

Fiul cel mare al Emmei, Kit, se afla în Franţa, la fel ca Robin, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului într-un bombardier, deasupra aceleiaşi ţări. Lucrul era valabil şi în cazul ginerelui ei, Tony Barkstone, şi al lui Bryan, fiul lui Blackie. Într-o oarecare măsură, acesta din urmă era ca şi un fiu pentru ea, de vreme ce îl crescuse după moartea lui Laura, atunci când tatăl lui lupta în primul război mondial.

Tot acolo se mai aflau Ronnie, Mark Kallinski şi nepotul ei, Randolph Harte, fiul fratelui ei, Winston. Inima i se opri o clipă când se gândi la ceea ce s-ar putea întâmpla… generaţia tânără a celor trei clanuri putea fi ucisă cu uşurinţă… într-o singură clipă.

„Franţa va fi ocupată", îşi dădu seama Emma cu o claritate uluitoare. Pasul ei şovăi o clipă, dar inspiră adânc şi continuă drumul păşind la fel de hotărât. Anglia va trebui să reziste singură… fiindcă nu avea alternativă. Va fi o luptă extrem de crâncenă. Churchill va avea grijă de asta.

Cu o zi în urmă sosiră în oraş Blackie şi David, iar ea îi invitase să ia cina la casa din Belgrave Square. Pentru că erau probleme în legătură cu afacerile pe care dorea să le discute cu ea, David aranjase să vină ceva mai devreme. La un moment dat îşi exprimase îngrijorarea în legătură cu soarta celor de pe front şi încercaseră să se încurajeze reciproc. Apoi continuaseră să analizeze mai ales compania Lady Hamilton Clothes, care producea acum uniforme pentru forţele armate în loc de haine destinate doamnelor. Emma nu se miră deloc când David îi spuse că primiseră o altă comandă uriaşă pentru haine de iarnă destinate forţelor

armate şi celor din aviaţie.

— După cum ştim amândoi, Emma, guvernul se aşteaptă ca războiul să continue până în primăvara următoare.

— Da, mă tem că va fi o luptă lungă. Trebuie să-i facem faţă şi să nu ne facem iluzii că acest conflict se va termina prea curând. În ciuda raţiilor şi a celorlalte obstacole cu care ne confruntăm, războiul încă nu ne-a lovit. Cel puţin nu pe noi.

După ce terminaseră de discutat despre afacerile pe care le făceau împreună de ani buni, David remarcase că arăta tot mai bine, chiar mai bine decât atunci când o întâlnise ultima oară la Dorchester.

— Te-ai mai îngrăşat un pic şi arăţi minunat; acum, dragă Emma, nu-ţi mai trebuie decât puţină culoare în obraji. Poate că ar trebui să vii o vreme în Yorkshire, să te plimbi prin mlaştini. Mi-ar plăcea să petreci ceva mai mult timp la magazinele din Leeds şi Harrogate.

Emma nu fusese foarte atentă la complimentele lui, deoarece Blackie sosise pe neaşteptate. Apoi le ajutase pe Grace şi pe doamna Coddington, bucătăreasa, să aducă cina. Podges, majordomul pe care-l avusese timp îndelungat, se înrolase în Marina Regală, iar celălalt servitor în trupele ATS, astfel încât personalul era destul de puţin numeros. Cele trei femei se descurcaseră însă destul de bine, iar ea, Blackie şi David savuraseră cina, încântaţi de budinca Yorkshire şi de friptura de vacă.

Acum, recapitulând evenimentele serii trecute, se întrebă deodată dacă nu cumva interesul lui David pentru ea încetase să mai fie doar frăţesc. Nu cumva o vedea ca pe o potenţială iubită? în fond, rămăsese văduv. În ceea ce o priveşte, nu o interesa să reia vechea lor legătură, stinsă de la sine cu aproape treizeci de ani în urmă. Cu toate acestea,

îşi propuse să fie mai atentă. Nu trebuia să-l rănească, dar nici să aibă aerul că îl încurajează.

Oftând, deschise uşa magazinului Harte's şi intră. Ultimul lucru care o interesa acum era o astfel de legătură. Zilele acelea se sfârşiseră. *Demult.*

Emma îşi petrecu dimineaţa la birou, revizuind rapoartele financiare. Deschise apoi un dosar ce conţinea întregul inventar al magazinului – totul era listat acolo, începând cu hainele şi terminând cu alimentele.

Analizând primele pagini cu evaluările, constată uşurată că magazinele mergeau bine, cel puţin deocamdată. Dacă războiul va continua, ştia că o anumită parte a mărfurilor, mai ales alimentele, vor fi foarte greu de obţinut.

Departamentul rezervat alimentelor fusese impresionant încă de la inaugurarea magazinului. Erau renumiţi în întreaga lume şi întotdeauna bine aprovizionaţi, mai ales cu produse proaspete, şuncă afumată sau fiartă, plăcinte cu came, pateuri, nenumărate varietăţi de brânză, fripturi, sosuri, somon afumat, păstrăv şi multe altele. Emma ştia că în curând toate acestea vor fi foarte greu de procurat.

„Va trebui să mă obişnuiesc şi cu asta", îşi spuse, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi rămânând o clipă cu privirea în gol. Raţionalizările fuseseră aplicate de o bună perioadă de timp.

Ţârâitul telefonului îi întrerupse şirul gândurilor. Ridică receptorul:

— Alo?

— Doamnă Harte, vă caută domnul O'Neill, zise secretara.

— Da, fă-mi, te rog, legătura.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui Blackie îi răsună în urechi:

— Bună, Emma. Vrei să luăm prânzul azi? Sau cina, ce

preferi.

— Doar noi doi? întrebă ea, uşor amuzată.

— Sigur că da! Aseară nu am putut spune nimic, credeam că David nu o să se mai oprească. Îl iubesc, dar… Blackie izbucni în râs: Mi-ar plăcea să te am doar pentru mine, draga mea.

Emma zâmbi.

— Dacă nu te superi, Blackie, aleg prânzul. I-am promis lui Elizabeth că voi petrece seara cu ea. Ultimele ştiri de pe front au îngrijorat-o foarte tare. Se teme pentru Tony.

— E uşor de înţeles. Atunci prânzul să fie. Ce zici de Dorch? Asta dacă nu te-ai plictisit de el.

Emma izbucni în râs:

— Să mă plictisesc de el! Nu am mai fost acolo din seara în care am cinat împreună la Whitsuntide. De fapt, nici n-am mai ieşit în oraş. Am lucrat tot timpul.

— Uite, Emma, ăsta e necazul cu tine. Întotdeauna munceşti. Trebuie s-o laşi mai moale, spuse el pe un ton mustrător.

— Nu fi caraghios, exclamă ea. Ar trebui să ştii că astfel de cuvinte nu au niciun efect în ce mă priveşte.

— Da, aşa-i. Ştiu asta de mult. Bine, aşadar la Dorchester la ora unu. Crezi că ajungi la timp?

— Da, voi fi acolo.

— Ei bine, dacă te uiţi în jur, nici urmă de raţionalizări sau foamete, murmură Emma când i se alătură lui Blackie în restaurantul hotelului şi începu să citească meniul.

— Somon afumat, păstrăv afumat, homar rece, crevete înăbuşite în unt Morecamb Bay, friptură, pulpă de miel, plăcinte cu came şi prepeliţă friptă.

— Da, n-ai zice că trăim vremuri de restrişte, aprobă Blackie dând din cap. Toate hotelurile de lux servesc încă

meniuri eu trei feluri, iar mâncarea este la fel de bună ca întotdeauna. Mă întreb, însă, cât va mai dura situaţia asta? Mai bine ne-am bucura de toate acestea cât timp le mai avem. Te-ai hotărât, Emma?

— Cred că voi lua crevete şi apoi limbă de mare la grătar. Mulţumesc, Blackie.

— Sună grozav; şi eu voi lua acelaşi lucru, zise el şi chemă chelnerul.

După ce li se luă comanda, cei doi se adânciră într-o discuţie despre război, axându-se mai ales asupra veştilor din seara precedentă cu privire la situaţia grea a trupelor din Franţa.

La un moment dat, Emma remarcă:

— Nu ştiu cum îi putem alunga de pe malul mării, Blackie. Apa nu este suficient de adâncă pentru ca distrugătoarele să se poată apropia de plajă.

— Într-adevăr, şi poţi fi sigură că marea este minată. Blackie aruncă o privire cercetătoare prin încăpere, după care se aplecă spre ea cu o expresie serioasă. Dar vom găsi noi ceva… Se opri când un cuplu trecu pe lângă masa lor.

— Adică ce vom face? întrebă ea apropiindu-se.

— Nu-ţi pot spune acum, murmură el, dar te asigur că vom folosi micile ambarcaţiuni… Tăcu iar când doi ofiţeri se aşezară la o masă din apropiere.

— De unde ştii?

— O, Emma, *fetişcana* mea, zise el, doar ştii că nu-ţi pot dezvălui aşa ceva. Şi chiar dacă aş putea, nu aş face-o. E mai bine să nu ştii cine – continuă el în şoaptă – este sursa mea din guvern.

— Dar care este planul? întrebă ea, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

Blackie îşi dădu seama că ea va continua să insiste până

când va afla ceva concret.

— După ce luăm masa, te voi conduce până la magazin şi vom avea prilejul să vorbim pe îndelete.

— E o idee bună, zise Emma dând din cap. Cât timp intenţionezi să rămâi în Londra?

— Doar câteva zile. Trebuie să mă întorc la Leeds. Mai sunt câteva clădiri în construcţie şi vreau să le terminăm cât mai curând. Nu ştiu ce se va alege de afacerea mea. Multe contracte au fost anulate din cauza războiului.

— Doar nu veţi fi nevoiţi să renunţaţi? îl întrerupse ea îngrijorată. Blackie fusese întotdeauna o persoană importantă în viaţa ei.

— O, nu, draga mea, nu e chiar atât de rău. Să fiu sincer, am economisit destul încât să pot continua afacerea mult timp de acum încolo.

— Mă bucur să aud asta, murmură Emma. Era gata să-i spună că nu trebuie să-şi facă griji, că ea va fi întotdeauna alături de el, dar în ultima clipă se răzgândi. Blackie era atât de mândru şi nu dorea să-l supere. Oricum, afacerea cu construcţii, companiile şi magazinele din Leeds şi celelalte clădiri din Harrogate şi Sheffield îl făcuseră milionar. Era im priceput constructor şi un strălucit om de afaceri.

După o scurtă tăcere, Blackie întrebă precaut:

— Ai mai aflat ceva de la Edwina?

Cu o strâmbătură, Emma dădu din cap:

— Niciodată nu aflu nimic de la ea; uneori Winston este cel care primeşte veşti. Ştii, întotdeauna şi-a iubit unchiul, l-a invitat şi la nuntă… După cum bine ştii, Blackie, problema Edwinei e încăpăţânarea şi uneori asta reprezintă un mare defect. Sper ca într-o bună zi să se schimbe.

— Se va întâmpla, fii sigură, zise Blackie şi se uită la ea, apoi chicoti cu o sclipire de veselie în ochi.

— Ce s-a întâmplat? îl privi ea nedumerită.

— Îmi amintesc când am botezat-o în chiuveta din bucătăria casei pe care o avea Laura în Upper Armley, pentru că ţi-era teamă să mergi la biserică…

— *Nu mi-era* teamă! Niciodată nu mi-a fost teamă de nimic, îl contrazise Emma. Pur şi simplu nu voiam să mă simt prost când vicarul va afla că era un copil nelegitim. Doar ştii, am discutat chiar atunci.

— Într-adevăr. Pe atunci erai doar o copilă, un spiriduş. Subţire ca trestia, dar plină de viaţă şi putere. Te-am admirat pentru asta.

— Eram puternică, Blackie, şi ăsta a fost cel mai important lucru.

Blackie dădu din cap, amintindu-şi zilele tinereţii lor din Leeds, atunci când el era înrolat în marină. Uneori participa la construcţia canalelor, a liniilor ferate şi din când în când făcea diferite treburi pentru Squire Adam Fairley. O cunoscuse în drum spre casa Fairley. O întâlnise într-o dimineaţă de iarnă, când ea se grăbea către conacul unde lucra ca servitoare. Se purtaseră cumplit cu ea, transformând-o aproape într-o sclavă, deşi avea doar paisprezece ani.

Blackie O'Neill privi în jur, gândind că atât el, cât mai ales ea se realizaseră.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, Blackie. Pari departe de aici.

— Mă gândeam la zilele tinereţii noastre; cine şi-ar fi închipuit că te vei transforma într-o femeie atât de elegantă şi bogată, o adevărată doamnă. Îi făcu cu ochiul şi adăugă: Chiar dacă munceşti la fel de mult ca atunci.

— Nimeni nu a murit de prea multă muncă, Blackie.

— Da, Emma, de multe ori te-am auzit spunând asta de-a

lungul ultimilor treizeci de ani. Totuşi, uneori eşti prea aspră cu tine însăţi. Ar trebui să o iei mai uşor, doar ai împlinit cincizeci de ani.

— Cincizeci şi *unu* pe 13 aprilie, Blackie. Dar nu-mi simt vârsta. Mă simt ca la douăzeci de ani.

— Aşa şi arăţi.

— *Eu* sunt cea care stă în faţa ta, Shane Patrick Desmond O'Neill. Aminteşte-ţi, te rog, că-mi dau seama când minţi.

— Adevărat, draga mea. A, uite că vine chelnerul cu crevetele noastre, zise el făcându-i cu ochiul.

În seara următoare, Blackie şi David au fost din nou invitaţi să ia cina în casa Emmei din Belgravia. Imediat după aceea s-au retras în bibliotecă să-şi bea cafeaua şi coniacul. La un moment dat, Blackie a intervenit în discuţie:

— Aseară, unul dintre prietenii mei din guvern mi-a spus că Anglia mobilizează armata ca să-i scoată pe soldaţii noştri de pe plajele de la Dunkerque. Dacă cineva poate face asta, atunci primul-ministru este acela.

David şi Emma îl aprobară, iar mai târziu Emma dădu drumul radioului ca să poată asculta ştirile BBC de la ora nouă. Era sâmbătă, 25 mai. Au aflat că armata britanică era complet izolată, separată de restul Franţei. Nemţii ocupaseră Boulogne, iar celelalte porturi franţuzeşti cădeau imul după altul.

După încheierea transmisiei, cei trei prieteni rămaseră o vreme tăcuţi şi trişti.

În cele din urmă, Emma se ridică spunând:

— Ştim că sunt singuri acolo, adevărate ţinte pentru inamic. Cu toate acestea, trebuie să credem că totul va fi bine… Nu putem renunţa la speranţă, ar însemna să ne dăm bătuţi. Trebuie să credem cu tărie că băieţii se vor întoarce acasă. Sunt tineri, puternici şi vor *reuşi.*

Era o armată cum lumea nu mai văzuse până atunci, cu o implacabilă voinţă de a reuşi. Scopul ei era salvarea trupelor englezeşti de pe ţărmul francez şi de a le aduce în Anglia înainte ca nemţii să le anihileze. Fuseseră mobilizate numeroase vase de toate dimensiunile, care au traversat canalul ca să ajute distrugătoarele englezeşti şi ambarcaţiunile uşoare de luptă ancorate la Dunkerque. Vasele mari făceau eforturi disperate de a evacua oamenii de pe plajă, dar nu se puteau apropia prea mult. În schimb, vasele mai mici au reuşit şi au adus trupele până pe navele Marinei Regale, care le-au transportat apoi la Deal şi Ramsgate.

Micile ambarcaţiuni aparţineau şi erau conduse de civili – voluntari din toate păturile societăţii, care s-au străduit să-i aducă înapoi acasă pe fiii Angliei.

Bărci şi iahturi, vase de pescuit, de croazieră, chiar şi şlepuri, orice plutea şi putea înfrunta marea fusese lansat la apă. În total, peste o mie de vase au pornit în cea mai îndrăzneaţă operaţiune de salvare întreprinsă vreodată.

Evacuarea s-a efectuat sub tirurile tunurilor şi ale avioanelor germane. Din fericire R.A.F. A reuşit să ţină la distanţă avioanele inamice.

Întreaga Mare Britanie aştepta cu sufletul la gură.

Duminică, 26 mai, vremea s-a stricat şi, pentru prima oară după câteva săptămâni, a început să plouă. Asemeni celorlalţi, Emma era îngrijorată la gândul că operaţiunile de salvare vor fi încetinite, însă BBC-ul a anunţat că marea era liniştită. Încrederea ei în Winston Churchill rămăsese la fel de puternică, aşa încât nu şi-a pierdut speranţa.

Acasă şi la serviciu, Emma stătea lipită de radio. Luni seara ascultă entuziasmată cum BBC-ul anunţa că şapte mii de oameni fuseseră evacuaţi în ziua aceea, iar marţi seara

alte şaptesprezece mii. În restul săptămânii, pe măsură ce navele traversau, de pe plaje erau ridicaţi zilnic cincizeci de mii de soldaţi. În numai patru zile au fost evacuaţi două sute de mii de oameni, astfel încât populaţia îşi recăpătă optimismul.

Rezultatele operaţiunii de salvare au întrecut aşteptările primului-ministru şi ale Cabinetului său. Povestea de la Dunkerque a înflăcărat imaginaţia englezilor şi a Aliaţilor. Din acel adevărat iad, soseau vase mici, ambarcaţiuni de agrement aducându-i în ţară pe supravieţuitori. Operaţiunea de salvare durase unsprezece zile, timp în care trei sute treizeci şi cinci de mii de soldaţi, dintre care aproape douăzeci şi şase de mii de francezi, fuseseră salvaţi înainte ca nemţii să ocupe oraşul. Deşi echipamentele fuseseră abandonate, important era că oamenii se aflau în siguranţă. Pe ţărmul francez rămăseseră doar patruzeci de mii de soldaţi, în cea mai mare parte francezi.

Emma se număra printre cei fericiţi. Pe 3 iunie, fiul ei, Kit, cobora de pe vasul care-l transportase de-a lungul Canalului aglomerat de ambarcaţiuni. Cele mai multe dintre vapoare străbăteau coasta Kent-ului, trecând pe lângă distrugătoare şi vase mai mari, nerăbdătoare să-şi îndeplinească misiunea.

David îi telefonă din Leeds şi o anunţă că atât Ronnie, cât şi Mark se numărau printre cei care debarcaseră la Ramsgate; curând după aceea află de la Blackie că şi Bryan se afla în siguranţă. Fiul ei, Robin, şi soţul lui Elizabeth supravieţuiseră bătăliilor aeriene purtate deasupra Dunkerque-ului şi reveniseră la baza R. A.F. Din Biggin Hill.

Mai târziu, cu ocazia unei permisii, Kit îi mărturisi:

— Abia am reuşit să scap, mamă. Trebuie că m-a apărat un înger păzitor. O îmbrăţişă cu putere, dar Emma izbucni în

lacrimi amintindu-şi că tatăl lui, Joe Lowther, murise în Franţa în 1916.

29

Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Harte, dar mă întrebam dacă pot vorbi ceva cu dumneavoastră.

Emma ridică privirea din actele împrăştiate pe birou şi îi surâse secretarei care se oprise în prag.

— Bineînţeles, Anita, vino şi ia loc.

Tânăra intră, închise uşa, se apropie de biroul Emmei şi se aşeză într-un fotoliu.

După ce o studie o clipă, Emma zise:

— Arăţi tare plouată, cum ar spune fratele meu. Ia să vedem, draga mea Anita, nu poate fi chiar aşa de rău, nu?

Fata îşi scutură pletele blonde, străduindu-se să zâmbească.

— Nu chiar, dar n-aş vrea să vă supăr, doamnă Harte. Este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Aţi fost atât de bună cu mine, dar… Anita se opri, inspiră adânc şi spuse repede: Plec, doamnă Harte, voiam să vă dau preavizul.

Deşi surprinsă, Emma reacţionă imediat:

— Anita, doar ştii că nu vreau să te pierd, presupun că vrei să te alături forţelor noastre, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Vreau să spun că nu mă alătur celor de la ATS, ci celor de la WAF. Mă înrolez în armata terestră, doamnă Harte. Voi fi una dintre fetele care vor munci la o fermă fiindcă bărbaţii sunt plecaţi la război.

— Înţeleg. Foarte frumos din partea ta, zâmbi Emma punând stiloul pe masă şi sprijinindu-se de spătarul scaunului. Mi-am închipuit că te-ai putea oferi să ajuţi forţele noastre şi cred că nu mai trebuie să-ţi spun cât de rău îmi

pare că pleci. Ai fost o secretară minunată şi ţi-ai îndeplinit foarte bine sarcinile.

— Vă mulţumesc, doamnă Harte. Mi-e drag magazinul, dar nu mă simţeam bine ştiind că cei trei fraţi ai mei luptă şi că sora mea lucrează într-o fabrică de armament. Vreau… ei bine… să contribui şi eu.

— Înţeleg. Toţi tinerii simt ca tine, Anita.

— Nu-mi place că trebuie să vă părăsesc, ştiu cât de mult aveţi de lucru.

— Da, şi îţi voi simţi foarte mult lipsa; în ultimii ani ai fost o minune. De fapt, chiar nu ştiu ce mă voi face fără tine, continuă Emma privind-o îngândurată. Ce zici, te-ar putea înlocui una dintre secretarele adjuncte cu care lucrezi? Crezi că vreuna dintre ele mi-ar fi de folos?

— Poate peste un an Fanny v-ar putea fi de mare ajutor, dar atât ea, cât şi Lois sunt tinere, doamnă Haite. Le-am dat să completeze acte, să bată scrisori, lucruri mărunte. Nu vreau să mă laud, doamnă Harte, dar niciuna dintre ele nu are experienţa mea.

Emma aprobă cu o mişcare a capului.

— Înţeleg că pleci imediat?

— Ei bine… Anita se opri şi se aplecă spre Emma: Doamnă Harte, sper să nu greşesc, dar cred că ar trebui să vorbiţi cu secretara adjunctă a domnului Harte. De când se ocupă de magazinele din Yorkshire, el nu prea mai petrece mult timp în Londra şi nu cred că ea are foarte mult de lucru, deoarece secretara-şefă este Brenda Small. Din câte am observat, este o foarte bună secretară adjunctă.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu ea. Nu cred că domnul Harte se va supăra, fiindcă în ultima vreme este mai mult plecat.

Anita zâmbi mulţumită că ideea ei fusese primită bine.

— Să mă duc să o chem, doamnă Harte?

— Cred că ar fi mai bine dacă aş discuta mai întâi cu fratele meu. Săptămâna asta se află la Londra şi azi va veni la magazin, dacă nu cumva a şi sosit. Îţi mulţumesc pentru propunere, Anita. Apropo, când pleci?

— Deşi mi-ar plăcea ca preavizul să fie pentru o săptămână, dacă e nevoie, pot rămâne şi două, doamnă Harte.

Zece minute mai târziu, Winston Harte şedea în fotoliul în care stătuse Anita Holmes.

Ca întotdeauna, asculta atent ceea ce-i spunea Emma, aprobând din când în când cu o înclinare uşoară a capului. Îşi adora sora şi o considera cea mai inteligentă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

După ce Emma îi reproduse conversaţia cu Anita, el răspunse:

— Nicio problemă, Emma. Este adevărat, abia dacă mai trec pe aici în ultima vreme şi una dintre secretarele adjuncte o poate ajuta pe Brenda dacă se iveşte vreo problemă.

— Numai dacă eşti sigur, Winston. Mi-ar fi de mare ajutor până găsesc pe cineva pentru postul de secretară-şefă.

Winston izbucni în râs:

— Mă îndoiesc că-ţi vei dori pe altcineva.

— O, este chiar atât de bună?

— Ei bine, da.

— Glynnis… Glynnis Jenkins. Aşa o cheamă?

— Da, este o galeză din Rhondda, o foarte bună secretară, o persoană directă şi agreabilă, Emma.

Pe chipul Emmei se putea citi uşurarea:

— E un gest frumos din partea ta, Winston.

— Pentru tine, draga mea, fac orice. Ştiu că eşti copleşită

de treburi şi că funcţia de conducere de la McGill Holdings nu-ţi uşurează câtuşi de puţin situaţia.

— Într-adevăr, îmi ia foarte mult timp, însă nu mă plâng. Când Paul mi-a lăsat moştenire totul, a făcut din mine una dintre cele mai bogate femei din lume, iar din Daisy o moştenitoare bogată. Mă străduiesc să am grijă aşa cum se cuvine de McGill Holdings, fiindcă într-o bună zi compania va fi a ei şi a copiilor ei, aşa cum şi-a dorit Paul. El a vrut ca Daisy şi nepoţii lui să nu ducă lipsă de nimic. A avut grijă de Constance şi Howard în Australia şi a instituit fonduri pentru ei. A fost extrem de grijuliu în privinţa asta.

Pe neaşteptate, Emma se întristă. Winston auzi oftatul ce-i scăpă printre buze. Aplecându-se spre ea, o întrebă:

— E totul în regulă, Emm?

Ea îl privi fix, clipind des, după care se strădui să înghită nodul ce i se pusese în gât:

— Da, mă sunt bine, Winston… Oftă din nou, apoi continuă: îmi doresc să nu se fi dus niciodată să discute cu Constance despre divorţ. N-ar fi păţit nimic dacă s-ar fi întors cu mine de la New York, anul trecut.

— A fost nevoit să plece. Ştia că se apropie războiul şi dorea să-şi pună afacerile în ordine, să se asigure că totul va merge bine în lipsa sa. Credea că va avea probleme făcând naveta între Londra şi Sydney.

— Ai dreptate. Cu toate astea, nu mă pot opri să nu mă întreb dacă…

— O, Emma, draga mea, viaţa e plină de „dacă“, ştii mai bine ca oricine. Toţi gândim „dacă nu aş fi făcut asta…“. Este în firea omului să reacţioneze aşa. Ştiu la ce te-ai gândit. Dacă nu te-ai fi măritat cu Arthur Ainsley, ai fi avut câţiva ani în plus cu Paul!

— Sigur că m-am gândit. Dar dacă nu m-aş fi căsătorit cu

Arthur, nu i-aş fi avut pe Robin şi Elizabeth, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aprobă Winston, schimbând apoi subiectul. Henry Rossiter se simte bine? Nu te-am mai auzit vorbind de el în ultima vreme. Totul e în regulă, nu?

Emma se înveseli brusc şi exclamă:

— Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată a fost să-l angajez consilier financiar. S-a descurcat foarte bine cu McGill Holdings şi acelaşi lucru se poate spune şi despre colaborarea liii cu Mei Harrisori din Sydney. Relaţiile de afaceri de la distanţă nu sunt întotdeauna profitabile, dar în cazul acesta sunt o adevărată reuşită. În ce-l priveşte pe Harry Marriott, din Texas, ei bine, şi cu el mă înţeleg. Se ocupă de Sitex Oii în aceeaşi manieră în care ar fi făcut-o Paul, iar poziţia de partener la firmă mă asigură de bunele lui intenţii faţă de companie.

— Mă bucur să aud toate astea, dar uneori nu mă îndoiesc că totul devine o povară. Mi-aş dori să-ţi pot uşura munca.

— Dar, Winston, chiar asta faci. Conduci magazinele din Yorkshire şi mă ajuţi cu Harte Enterprises. Sinceră să fiu, nu ştiu cum m-aş descurca fără tine. Tocmai de aceea mă întreb cum pot fi atât de egoistă încât să-ţi iau una dintre secretare.

— Asta nu e o problemă, Emma, răspunse Winston zâmbind. Mă duc să vorbesc cu Glynnis şi cu Brenda, apoi o voi aduce pe cea dintâi să discute cu tine.

— Mulţumesc, Winston. Emma îl urmări cu privirea, zicându-şi, că arată excelent. Ca şi ea, moştenise toate trăsăturile familiei Harte; oricine îşi dădea seama că erau frate şi soră. Devotamentul lui însemna foarte mult pentru ea şi, privindu-l cum închide încet uşa, îşi dădu încă o dată seama cât de important era ajutorul fratelui ei mai mare.

După un sfert de oră, Winston se afla din nou în biroul ei, însoţit de data asta de Glynnis Jenkins. Se ridică să-i

întâmpine, plăcut impresionată de înfăţişarea fetei. Uitase cât de frumoasă era tânăra galeză. Prea voluptuoasă pentru o frumuseţe clasică, Glynnis avea un farmec picant, în ciuda costumului negru, simplu, cu guler şi manşete albe. Părul bogat, lucios, tuns băieţeşte, îi încadra chipul cu trăsături minunate; fata avea o frunte înaltă, nasul obraznic şi gropiţe în obraji. Ochii mari, cu gene dese erau albaştri şi luminoşi.

— Iat-o pe Glynnis, zise Winston conducând-o pe tânără către biroul Emmei.

— Bună, Glynnis, spuse Emma cu un zâmbet cald.

— Bună dimineaţa, doamnă Harte, răspunse fata, străduindu-se să nu pară intimidată.

— Să luăm loc pe canapea, continuă Emma, şi să stăm puţin de vorbă. Sunt sigură că domnul Harte ţi-a explicat deja că Anita se va alătura armatelor terestre.

— Da.

— Ai vrea să lucrezi pentru mine, Glynnis?

— Foarte mult, doamnă Harte. Glynnis îşi drese vocea: Cred că mă pot descurca perfect într-un asemenea post. Am învăţat foarte multe de la Brenda… îl privi mai întâi pe Winston, care rămăsese în picioare, apoi pe Emma. Mă voi strădui, doamnă Haite.

— Sunt sigură de asta.

Apropiindu-se de uşă, Winston spuse:

— Totul va fi în regulă, Glynnis. Acum, Emma, te rog să mă scuzi, dar vă las să vorbiţi.

— Îmi dau seama că ai o mulţime de treburi, Winston. Ne vedem mai târziu, murmură sora lui, întorcându-se spre tânăra din faţa ei. Să-ţi spun câte ceva despre atribuţiile Anitei, Glynnis. Sunt convinsă că ştii ce presupune postul de secretară; singura diferenţă, în cazul în care vei lucra pentru mine, va fi programul. Va trebui să stai ceva mai mult, dar

vei fi plătită pentru orele suplimentare. De multe ori lucrez acasă şi voi avea nevoie de tine ca să-ţi dictez. Ştii să stenografiezi, nu?

— Da. După cum am spus, Brenda s-a ocupat de mine tot anul trecut. Ea consideră că învăţ foarte repede.

— Mă bucur să aflu asta. Anita vrea un preaviz de o săptămână. Astăzi este luni, deci vineri va pleca. Înseamnă că nu vei avea decât patru zile să stai în preajma ei. Voi încerca să o conving să mai rămână o săptămână. Depinde de tine.

— Dacă pot începe să lucrez cu ea de astăzi, doamnă Harte, cred că până vineri voi putea prelua postul. Glynnis se opri brusc şi-i aruncă Emmei o privire îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă aceasta.

— E vorba de celelalte două secretare adjuncte care lucrează cu Anita. Credeţi că se vor supăra că mă aduceţi pe mine?

— Sunt încredinţată că nu, dar lasă asta în seama mea. Acum povesteşte-mi câte ceva despre tine. Câţi ani ai?

— Nouăsprezece, doamnă Harte, şi după cum cred că aţi ghicit, vin din Ţara Galilor. Domnul Harte îmi spune mereu că mai am un oarecare accent. Am venit să lucrez la Londra în 1938, la şaptesprezece ani. Locuiesc cu verişoara mea Gwyneth, în Belsize Park Gardens; are un apartament acolo pe care-l împărţim. Fratele meu mai mic, Emlyn, este în R. A.F., iar cel mai mare, Dylan, în armată. Am plecat toţi de acasă, cu excepţia surorii mele mai mici, Elayne, care a rămas în Rhondda cu părinţii mei. Glynnis îşi drese vocea. A, şi sunt necăsătorită.

Emma dădu din cap.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit toate astea, Glynnis. Acum poate că ar fi mai bine să vorbim cu Anita ca să începi lucrul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

30

Până la sfârşitul programului, Emma îşi dădu seama câtă dreptate avusese fratele ei în privinţa lui Glynnis Jenkins. Pe lângă că lucra eficient şi cu entuziasm, tânăra galeză avea şi o fire extrem de agreabilă.

Compania fetei i se părea Emmei foarte plăcută. Glynnis era frumoasă, sinceră, cu maniere plăcute şi un comportament mai degrabă calm. Emmei i se părea mai inteligentă decât restul fetelor şi programul încărcat sau prelungit nu o speria.

— Glynnis este o adevărată comoară, îi spuse fratelui ei la telefon. Şi dacă nu mă înşel, va rămâne cu noi mult timp.

Winston izbucni în râs:

— Ţi-am spus eu, Emma. Ştiam că vei dori să o păstrezi. Are ceva… irezistibil; să fiu sincer, este singurul cuvânt care mi se pare potrivit. La început căutam şi ceva neplăcut la ea, dar am descoperit că *într-adevăr* este o tânără deosebită.

— Are foarte multe calităţi, murmură Emma. Sunt recunoscătoare că o am; îţi mulţumesc foarte mult. Vrei să iei cina la mine?

— Da, dar cu o singură condiţie.

— Care anume?

— Nu vreau să te văd agitându-te prin bucătărie, pe lângă doamna Coddington. Las-o pe ea să prepare cina şi vin.

— Nu-ţi mai place cum gătesc? înainte erai încântat, replică Emma imediat.

— Ba da, dar munceşti prea mult pentru a mai şi găti când ajungi acasă. Oricum, vreau o cină foarte uşoară. Plăcintă cu mazăre, pe care doamna Coddington o poate prepara şi singură.

Emma izbucni în râs:

— Asta e tot? Niciun aperitiv?

— Orice vrei tu atâta vreme cât nu e supă.

— Atunci ne vedem pe la şase, Winston; restul cinei va fi o surpriză.

După ce închise, Emma îşi îndesă în servietă câteva rapoarte şi bilanţuri financiare şi se îndreptă spre uşă. Când intră în camera secretarelor, Glynnis sări imediat în picioare şi întrebă:

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Harte?

— Nu, mulţumesc, Glynnis. Astăzi mă simt cam obosită şi am hotărât să plec ceva mai devreme acasă. Acolo pot lucra mai uşor.

— Să vin cu dumneavoastră, doamnă Harte?

— Drăguţ din partea ta, dar nu prea ai cu ce să mă ajuţi. Voi avea foarte mult de citit. Îţi mulţumesc că te-ai oferit.

Buzele tinerei schiţară un zâmbet timid.

— Nu trebuie decât să-mi cereţi şi vin imediat.

— Mulţumesc din nou, Glynnis, răspunse Emma surâzându-i înainte de a ieşi.

Tomkins o aştepta în faţa magazinului şi imediat ce urcă în maşină, Emma intui proasta lui dispoziţie.

— Bună, Tomkins.

— Bună ziua, doamnă Harte.

— Mergem acasă.

— Da, doamnă.

— Veştile nu au fost prea bune astăzi, nu-i aşa? întrebă ea.

— Mai rele ca niciodată, doamnă H. Întreaga ţară este împinsă în fund - şoferul tuşi şi se corectă imediat – înapoi. Nimeni nu ar fi crezut că francezii vor ceda… atât de uşor. Acum am rămas doar noi să le facem faţă naziştilor.

— Ne vom descurca, Tomkins.

— Nu prea avem de ales, doamnă H. Trebuie să-i batem înainte să o facă ei.

— Te gândeşti să mă părăseşti, Tomkins? Să te alături armatei?

— Nu, doamnă H. Nu prea mai sunt în formă, altfel aş fi făcut-o. De fapt, am platfus. Nu reprezintă un impediment ca să conduc maşina sau în viaţa de zi cu zi, dar ca soldat nu merge.

— Înţeleg, murmură Emma, reţinându-şi cu greu un hohot de râs. Uneori Tomkins era de-a dreptul amuzant.

Asta nu însemna însă că nu avea dreptate. Veştile erau de-a dreptul îngrozitoare. Marele Comandament Francez fugise din Paris cu câteva zile în urmă, iar nemţii ocupaseră oraşul fără să tragă un foc de armă. Ca urmare, rămăseseră singuri şi întreaga Anglie era îngrozită la gândul că unicul lor aliat nu mai lupta alături de ei.

— Bună, dragă mamă! strigă Elizabeth când Emma intră în casa din Belgravia. Traversând holul pardosit cu marmură, îşi îmbrăţişă mama cu entuziasm. Sper să nu te superi, dar m-am hotărât să mă mut la tine. M-am întors *acasă,* mamă.

— Văd şi eu, replică Emma zâmbind în timp ce examina valizele împrăştiate de-a lungul holului. Ce nu merge în micuţul tău apartament din Chelsea?

— Am renunţat la el. Era suficient pentru o singură persoană, dar Tony nu prea avea loc acolo şi, după cum merg lucrurile în Franţa, nu cred că va avea curând parte de o permisie.

Elizabeth răsuflă adânc, apoi continuă grăbită:

— Pe lângă asta, nu crezi că Tony se va simţi mult mai bine aici, atunci când va veni? Şi apoi, mamă, nu vreau să te las singură.

Emma întoarse capul pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Elizabeth era uneori de-a dreptul transparentă.

— Mă bucur că te-ai întors acasă. Întotdeauna eşti bine venită, draga mea… este o bucurie să te am în preajmă. Cheam-o pe Grace să te ajute să duci sus bagajele.

— A, este deja în camera mea şi despachetează. Nu-ţi face griji, le duc eu. Grace şi cu mine ne descurcăm.

Elizabeth ridică două valize şi începu să urce treptele. La jumătatea drumului se opri şi se întoarse spre mama ei:

— Am uitat, a sunat unchiul Frank. S-a invitat la cină şi speră să nu te superi. Unchiul Winston i-a povestit despre plăcinta cu mazăre şi nu s-a putut abţine să nu vină.

— Înţeleg. Atunci ar fi mai bine să mă duc să vorbesc cu bucătăreasa.

— Am vorbit eu! strigă Elizabeth. M-am gândit că e mai bine să o previn. Sper să nu superi, dar unchiul Frank mi-a spus că ai plecat de la serviciu şi nu ştiam unde să te găsesc. Nu mi-am dat seama că te îndrepţi spre casă. De obicei întârzii foarte mult la magazin.

— Eram puţin obosită.

— Te simţi bine? Nu cumva eşti bolnavă? Elizabeth rămăsese pe scară, privind-o îngrijorată.

— Nu sunt bolnavă, Elizabeth. Doar puţin obosită. Fugi şi despachetează. Eşti sigură că nu vrei să te ajut?

— Nu, du-te şi odihneşte-te; mă descurc.

Frank Harte fu încântat să constate cât de bine arăta sora lui în seara aceea. O urmărea atent, cu o privire plină de dragoste, în timp ce ea se plimba prin bibliotecă.

Emma purta o bluză albă, de mătase, cu croială bărbătească şi mâneci lungi, şi pantaloni negri. Tunsoarea şi machiajul discret o făceau să arate excelent.

Când o văzuse ultima oară, în urmă cu două săptămâni, remarcase noua tunsoare şi faptul că renunţase la ţinuta de

doliu, lucru care se reflecta pozitiv în înfăţişarea ei. În seara aceea arăta aproape ca înainte de tragicul eveniment.

În ultimele nouă luni, de când îi dăduse vestea morţii neaşteptate a lui Paul, fusese foarte îngrijorat în privinţa Emmei. Nu avea să uite niciodată seara aceea. Vestea o şocase atât de tare încât părea să-şi fi pierdut minţile. Atunci îl întrebase pe Winston dacă mai exista vreo şansă ca Emma să-şi revină. Cei doi o supravegheaseră îndeaproape ore întregi, până când somniferele îşi făcuseră efectul.

Emma rămânea însă cea dintotdeauna şi, după săptămânile de doliu, îşi recăpătase spontan controlul asupra propriilor sentimente.

— Trebuie să am grijă de copilul lui Paul, îi spusese într-o după-amiază. Fiica noastră are nevoie de mine şi nu trebuie să o dezamăgesc. Nu mă mai are decât pe mine.

Din clipa aceea, atitudinea ei fusese marcată de rigoare, generozitate şi simţ practic. Frank ştia foarte bine că ultima calitate era înnăscută la Emma – sora lui fusese o fire pragmatică chiar şi în copilăria petrecută în satul Fairley din mlaştinile din Yorkshire.

Satul Fairley… Dumnezeule! De ani întregi nu se mai gândise la asta. O serie de imagini sumbre îi apărură dinaintea ochilor şi Frank se înfioră. Totuşi, nu satul fusese un loc atât de îngrozitor cum era uneori înclinat să creadă, ci împrejurările vieţii lor se dovediseră deloc plăcute. În căminul lor duseseră cu toţii un trai fericit, însă necazurile din afară îi afectaseră tot timpul.

Mai existau apoi şi amintirile – atât de vii şi de dureroase – ale necazurilor celor din familie: moartea timpurie a mamei lor, fuga lui Winston care se înrolase în armată când nici măcar nu împlinise vârsta necesară, ciudata dispariţie a Emmei şi, în cele din urmă, tragica şi inutila moarte a tatălui

lor.

Frank îşi amintea cât se poate de bine ziua în care tatăl lui intrase în şopronul în flăcări al filaturii Fairley ca să-l salveze pe Edwin Fairley, prins între lâna ce ardea şi o scândură căzută. Marele Jack Harte, tatăl lor, se gândise doar să-şi salveze stăpânul. Îl trăsese pe Edwin din foc, dar suferise arsuri grave şi murise câteva zile mai târziu din cauza rănilor şi a fumului inhalat. Frank rămăsese atunci singur, în grija mătuşii Lily. Se gândise adeseori la nevrednicul Edwin, cel care o sedusese pe Emma atunci când ea lucra la conac. Profitase de ea, o lăsase însărcinată, apoi o renegase. Nici măcar nu-i dăduse bani, ci doar *o* veche valiză cu care sora lui să poată fugi.

În adâncul sufletului său, Frank nu suporta să audă numele Fairley şi, de-a lungul anilor, de fiecare dată când Emma accentua ruina familiei şi cumpăra încă ceva ce le aparţinuse cândva, se bucura în tăcere. Cumpărase până şi conacul acela hidos, unde lucrase pe vremuri ca ajutor de bucătăreasă. Emma procedase cu înţelepciune, după cum considera Frank, dărâmând casa până când nu mai rămăsese nimic din ceea ce i-ar fi putut aminti de trecut. Apoi transformase locul într-un parc pentru săteni şi îi dăduse numele mamei lor – Elizabeth Harte. Astăzi Emma era proprietara întreg satului Fairley şi a fabricii… Tot ce le aparţinuse când va lor era acum al ei.

— Şampanie, Frankie?

Îşi privi mirat sora. Nu-l mai strigase astfel de pe vremea când era doar un băieţandru. Oare îi citise gândurile?

— Mi-ar plăcea, Emma, răspunse în cele din urmă. Mai ai din soiul Pol Roger?

— Sigur că da, e acolo, în găleata cu gheaţă. Zâmbi şi se duse la dulapul în care se păstrau sticlele cu alcool şi

paharele de cristal. Deschise cu grijă o sticlă… Cred că ştiu cine te-a obişnuit să bei Pol Roger, murmură ea, scoţând dopul.

— Şi ţie îţi place.

— Da, Frank. Dar mă refeream la marele om. Nu cumva el ţi-a vorbit întâi de marca asta?

— Marele om, adică Beaver?

— Nu chiar, deşi sunt de acord că lordul Beaverbrook este un mare om şi un minunat proprietar de ziar. Cred că *Daily Express* devine mai bun pe zi ce trece.

Frank zâmbi.

— Acum, când Beaver a revenit în guvernul Churchill, subiectele ziarului tind să încline mai mult către primul-ministru. Cred că la el te refereai, nu?

Emma răspunse cu un surâs, apropiindu-se cu cele două pahare de şampanie de Frank. El luă o cupă şi ciocniră. Emma se aşeză apoi în fotoliul din faţa fratelui ei.

— *Într-adevăr*, mă refeream la primul-ministru atunci când am vorbit de Pol Roger. Mi-ai spus că asta a băut la prânz, în urmă cu doi ani când i-ai luat interviul. Atunci situaţia lui era încă… *incertă.*

— Aşa-i, şi mie a început să-mi placă. Ai dreptate… este o mare personalitate, Emma. Vreme de mai bine de şase ani ne-a *prevenit* că Germania se reînarmează şi că e periculoasă, dar nimeni nu l-a ascultat…

— Acum lucrurile stau altfel! îl întrerupse ea.

Frank aprobă dând din cap.

— Îţi place cum arată ziarul?

— Da, Frank. Este foarte modern, curat şi asta datorită lui Arthur Christiansen, nu?

— Într-adevăr. Este un tip minunat şi un editor grozav. Mi-a aprobat articolul cu binecuvântarea lui Beaver,

bineînţeles, la el ajung toate articolele scrise de mine. Un control cam strict, nu crezi? Dar nu mă deranjează; în zilele astea aproape toţi gândim la fel. Numai de am câştiga războiul ăsta blestemat.

— Ce se mai spune în Fleet Street… despre Churchill? Emma îl privi atentă, nerăbdătoare să-i afle părerea.

— În perioada asta popularitatea lui Winston a crescut foarte mult.

— Despre mine vorbeaţi?

Winston Harte intră în încăpere zâmbind.

— Nu, despre Winston Churchill, răspunse Frank sărind în picioare. Cei doi fraţi se îmbrăţişară, apoi ultimul sosit se aşeză într-un fotoliu de lângă măsuţă.

Privindu-l cum merge sprijinit în baston, Emma îşi zise că şchiopătatul se accentuase în ultima vreme. Fratele ei îşi pierduse piciorul pe când se afla în serviciul Marinei Regale, aproape de sfârşitul războiului; luptase din răsputeri să-l păstreze, dar în cele din urmă fusese nevoit să accepte amputarea. Fragmente de oţel îi străpunseseră pulpa stângă; medicii reuşiseră să le scoată, însă făcuse cangrenă. Emma îl silise să accepte amputarea pentru a scăpa cu viaţă. Îşi amintea cât de mult durase recuperarea, cum învăţase Winston să se folosească de proteza din aluminiu, suferinţa şi orele chinuitoare de exerciţii de mers. După lunile ce păreau să nu mai ia sfârşit, Emma se gândise la fratele ei ca la unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care-i cunoscuse vreodată. Acum mergea foarte bine şi cei mai mulţi nu-şi dădeau seama că poartă proteză.

— Te supără piciorul, Winston?

— Nu tocmai, dragă Emm. Uneori mă mai doare, dar asta din cauza căldurii. Oricum, nu este nimic grav. Draga mea, mi-ar face mare plăcere să beau ceva. Mi-e cam sete, este

destul de cald.

— Dragul meu Winston, îmi pare rău! Vrei şampanie sau scotch?

— Astă-seară cred că voi bea puţină şampanie, e mai uşoară. Din păcate, nu prea avem ce sărbători, cel puţin aşa rezultă din ultimele ştiri de pe front. Franţa nu ne mai este aliat, am rămas singuri.

— Primul-ministru va ţine un discurs în seara asta, anunţă Frank. Cel de la Camera Comunelor de azi după-amiază a fost excelent şi îl va repeta mai târziu, la BBC. Vrea ca întreaga ţară să-l audă.

— O, dar trebuie să-l auzim şi noi! exclamă Emma.

— Da, mamă, spuse Elizabeth din prag, acum s-a anunţat. Domnul Churchill va vorbi la radio în seara asta, cred că la ora nouă.

— Intră, draga mea, şi salută-ţi unchii.

Zâmbind, Elizabeth intră în bibliotecă; fraţii Emmei o întâmpinară cu căldură.

Grace servi somon afumat cu lămâie şi felii subţiri de pâine neagră cu unt, iar Frank turnă vin alb în paharele înalte de cristal. După ce Grace dispăru în bucătărie, începură să mănânce din peştele proaspăt. Emma aminti de criza de alimente şi de raţionalizare.

— Mamă, parcă ai fi glasul apocalipsei, spuse Elizabeth privind-o. În anumite zone, lucrurile par normale…

— Mă tem că zilele grele se află înaintea noastră, Elizabeth, şi că va trebui să strângem serios cureaua în toate privinţele. Chiar astăzi am vorbit cu domnul Ramsbotham şi i-am sugerat să cultive câte ceva la Pennistone Royal. Toată lumea cultivă legume, aşa că i-am propus ca în cele trei sere să cultive roşii şi poate ceva fructe în locul orhideelor şi al plantelor exotice. Nu credeţi că este mult mai util?

— Mi se pare uimitor cum se *mobilizează* oamenii, murmură Winston. Ştiu că, în timpul liber, jumătate din femeile de la magazinul din Leeds au început să împletească fulare, mănuşi şi căciuli pentru armată. Este remarcabilă generozitatea tuturor.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Emma. Şi tu ai fost destul de generos, Winston, atunci când mi-ai oferit-o pe Glynnis.

— Cine e Glynnis? întrebă Elizabeth curioasă, ca de obicei.

— Noua mea secretară.

— Ce s-a întâmplat cu Anita?

— S-a alăturat forţelor terestre. Va pleca vineri de la magazin. Mi se pare lăudabil ceea ce face.

— Anita în forţele terestre! Nu va putea să ridice nici măcar o lopată la cât de fragilă el strigă Elizabeth.

Emma izbucni în râs.

— Ai oarecare dreptate, Elizabeth, dar este foarte hotărâtă şi asta poate însemna foarte mult.

— Aşadar, ai descoperit calităţile lui Glynnis în doar două zile, murmură Frank uitându-se la ea.

— Sunt sigură că îmi va fi de mare folos; avem foarte multe lucruri în comun.

Elizabeth tresări la auzul remarcei şi întrebă:

— Ca de exemplu?

— Lucrează rapid şi este foarte entuziastă. Nu se teme să muncească. Este hotărâtă, punctuală, bine organizată; la fel ca mine. Tu o cunoşti pe Glynnis, Frank?

— Nu o *cunosc*, Emm, dar am întâlnit-o de câteva ori când am trecut să-l iau pe Winston. El mi-a spus în după-amiaza asta că fata lucrează acum pentru tine.

— Înţeleg. Este foarte… Emma dădu din cap… atrăgătoare… ba nu*, picantă* este un cuvânt mai potrivit.

— Într-adevăr! exclamă Winston.

Emma îl privi fără să comenteze, deşi admiraţia din glasul fratelui său o surprinse.

Cei patru continuară să discute, în vreme ce Grace servi plăcinta, acceptând în numele bucătăresei laudele fraţilor Emmei.

— Spune-i doamnei Coddington că cina a fost la fel de gustoasă ca cele preparate de doamna Harte, zise Frank.

— Bine, domnule, murmură Grace, făcându-se nevăzută.

— Budinca este cu gem şi cremă de ouă, anunţă Elizabeth privindu-şi unchii. Ştiu că vă place… Mi-a spus mama.

— O alegere perfectă, răspunse Winston cu un zâmbet cald.

Asemeni fratelui său, avea tendinţa să-şi răsfeţe nepoata care semăna izbitor cu mama lor înainte ca ea să se îmbolnăvească de tuberculoză în 1904. Aşa ar fi arătat şi mama dacă ar fi fost bine îngrijită, gândi Winston studiind-o pe Elizabeth. Din nefericire, fiind atât de săracă şi muncind atât de mult, nu a avut nicio şansă. Bărbatul se strădui să-şi înfrângă tristeţea şi să alunge amintirile.

— Cred că ar trebui să bem cafeaua în salon, zise Emma. După budincă, bineînţeles. Este mult mai confortabil acolo şi ne putem relaxa în aşteptarea discursului.

După ce terminară cina, cei patru intrară în salonul aflat chiar lângă bibliotecă. Încăperea, nu prea mare, era decorată în nuanţe de roşu şi verde închis, mobilată cu fotolii mari, două canapele mai mici şi un birou georgian, la care Emma lucra uneori. Lămpi cu abajururi de mătase, câteva tablouri minunate şi alte obiecte decorative confereau o atmosferă deosebit de plăcută.

În timp ce toţi ceilalţi îşi savurau cafeaua, Emma deschise radioul. Când redactorul de la BBC anunţă discursul primului-ministru, conversaţia încetă. Glasul limpede

răzbătu din difuzor, şi Emma, aşezată chiar lângă aparat, urmări atent fiecare cuvânt.

Discursul a fost lung, plin de amănunte, însă toţi l-au ascultat cu luare-aminte.

Când se apropie de final, Emma se aplecă uşor înainte, aşteptând ultimul mesaj.

Primul-ministru se opri o clipă, apoi continuă:

„Ceea ce generalul Weygand a numit Bătălia Franţei s-a încheiat. Mă tem că Bătălia pentru Anglia este pe cale să înceapă. De ea depinde supravieţuirea civilizaţiei creştine, stilul nostru de viaţă britanic, continuitatea instituţiilor şi a imperiului nostru. Toată furia inamicului se va îndrepta în curând asupra noastră. Hitler ştie că va trebui să ne înfrângă, altfel va pierde războiul. Dacă noi îi vom putea ţine piept, atunci întreaga Europă va fi liberă, iar viaţa lumii va putea continua. Dacă nu vom reuşi, atunci întreaga lume, inclusiv Statele Unite şi toţi cei pe care-i cunoaştem sau iubim se vor cufunda în abisul unei noi ere întunecate, marcată de legile unei doctrine bolnave. Aşadar, să ne facem datoria cu curaj şi să ne spunem că dacă Imperiul Britanic şi poporul lui vor trăi o mie de ani, oamenii încă vor spune «Aceasta a fost ora lor de glorie»”.

După o vreme, Frank rupse tăcerea:

— Ei bine, a spus tot ce era de spus, ca întotdeauna. Şi a fost cât se poate de clar… Marea Britanie este acum singură.

— Cuvintele lui mi se par înălţătoare şi oarecum liniştitoare, remarcă Emma, ştergându-şi lacrimile. Ne-a spus ceea ce trebuie să facem. Trebuie să luptăm cu toată puterea… şi sunt convinsă că aşa vom face.

— De acord, interveni Winston. Sunt convins că întreaga ţară l-a ascultat în seara asta. Este cel care ne poate conduce, cel care ne poate spune ce trebuie să facem.

— Avem şi trupele pe care le-am salvat la Dunkerque, sublinie Frank; cei două sute cincizeci de mii de soldaţi ne vor ajuta să ne apărăm. Între timp, ne putem pregăti mai bine.

— Începe Bătălia pentru Anglia, zise Emma. Şi va fi o bătălie, nu glumă.

31

Mai târziu, în aceeaşi seară, pentru că nu reuşea să adoarmă, Emma se sculă, îşi puse halatul şi coborî în salon. Se aşeză la birou şi începu să citească bilanţurile financiare pe care le adusese, însă nu reuşi să se concentreze prea mult timp.

O vreme gândurile i se învârtiră în jurul războiului şi al invaziei, apoi, pe neaşteptate, imaginea lui Paul îi apăru dinaintea ochilor. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu privirea aţintită în gol, zărindu-l mai clar decât o făcuse vreodată în ultimele luni. Parcă era în cameră şi se apropia de ea. Emma rămase nemişcată, aşteptând. Imaginea dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Paul, rosti cu glas tare, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Cu toate că îşi dădea seama că era singură, parcurse în grabă coridorul, cercetându-l cu privirea. Era gol, însă nu putea scăpa de senzaţia că Paul se aflase lângă ea, chiar şi numai o clipă. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva; se sprijini de tocul uşii, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise sau doar imaginaţia îi juca feste.

Aproape împotriva voinţei sale, străbătu coridorul şi deschise uşa ce da într-un mic hol unde se afla liftul ce ducea la apartamentul de burlac al lui Paul care avea propria intrare la parter, în cealaltă parte a casei. Uşa principală a

casei se deschidea spre holul cel mare. Casa Emmei avea trei etaje.

Coborând, îşi aminti de ziua în care Paul cumpărase casa şi începuse construcţia celor două locuinţe. Toate acestea se petrecuseră în 1925.

„Este mult mai discret aşa“, îi explicase el cu zâmbetul lui obraznic. „Bineînţeles că eu voi locui în casă alături de tine şi Daisy. Apartamentul de burlac îl păstrez doar de dragul aparenţelor.” Emma îşi amintea că-i răspunsese tot cu un surâs, întrebându-se pe cine credea el că mai putea păcăli. Toată lumea ştia de legătura lor.

Paul folosea apartamentul atunci când voia să lucreze sau să primească diferiţi parteneri de afaceri. Ea coborâse rar acolo, iar după moartea lui nu fusese decât o dată. În clipa aceea însă simţea nevoia acută de a se afla acolo. Cum Paul îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în casă, alături de ea, plimbarea până acolo nu aveau să i-l aducă mai aproape. Cu toate acestea… ceva o trăgea acolo…

Emma coborî din lift şi aprinse luminile din holişor. Pereţii erau lambrisaţi, iar covorul vişiniu închis şi masa din mahon aşezată între cele două scaune georgiene sugerau o prezenţă masculină.

Camera lui preferată fusese biblioteca, cu pereţii ei de un verde închis şi mobilier din perioada Empire. Întotdeauna lucra aici.

Emma intră, aprinse o veioză şi se apropie de birou. Îşi trecu degetele pe suprafaţa lustruită, privind o clipă fotografia ce le înfăţişa pe ea, Daisy şi Paul. Apoi se aşeză în scaunul lui şi, sprijinită de spătar, închise ochii. Amintirile o copleşiră… Lucruri nesemnificative, uitate… Puse capul pe masă şi se lăsă în voia lacrimilor care îi inundară obrajii. Plângea aşa cum nu o mai făcuse decât în urmă cu nouă luni,

când

Frank venise să-i aducă articolul ce relata sinuciderea lui Paul…

— Mamă, te simţi bine?

La auzul vocii lui Elizabeth, Emma ridică privirea spre uşă. O clipă fu incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

Elizabeth intră şovăind şi văzu chipul ud de lacrimi al mamei sale.

— O, mamă, plângi după Paul…

Emma dădu din cap, izbucnind în hohote.

— M-am trezit, mă simţeam singură şi îngrijorată în privinţa lui Tony, murmură fiica ei. Mă îngrijorau şi Robin, şi Kit, aşa că te-am căutat în dormitorul tău… Nu ştiam unde eşti până am văzut uşa holului larg deschisă. Puse mâna pe umărul Emmei, şoptindu-i: Aş vrea să pot face ceva să te ajut… Te iubesc atât de mult, mamă…

Întorcându-se, Emma o îmbrăţişă strâns, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. În cele din urmă reuşi să vorbească:

— De obicei nu mi se întâmplă aşa ceva. Îmi pare rău, draga mea.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Trebuie să jeleşti, să scapi de durerea asta… aşa mi-a spus unchiul Winston acum câteva luni. Mi-a zis că încerc să par mult prea curajoasă.

Emma ridică privirea. Elizabeth stătea în faţa ei, într-o cămaşă de noapte de un albastru deschis ca ochii ei.

— Ştiu că l-ai iubit, spuse ea.

— Da. Mie şi lui Robin ne-a fost ca un tată. Mult mai mult decât Arthur Ainsley.

— Ştiu. Paul v-a iubit foarte mult pe amândoi; întotdeauna v-a considerat propriii lui copii.

— Poate ar fi mai bine să mergem sus, zise Elizabeth. Ce

făceai aici?

— Nu prea ştiu. Am simţit că trebuie să cobor în bibliotecă, dar nu e nimic aici. Inspiră adânc. Toate amintirile mele sunt sus… acolo unde am trăit împreună…

— Atunci hai să ne întoarcem.

Emma dădu din cap şi se ridică, iar Elizabeth o conduse spre ieşire.

O dată ajunse în casă, fata spuse:

— Du-te în dormitorul tău, mamă. Pregătesc nişte ciocolată caldă. Nu ţi-ar plăcea?

— Ba da, draga mea, mulţumesc, replică Emma, brusc străbătută de un fior rece.

Ceva mai târziu, Elizabeth intră în dormitor cu o tavă cu două cești cu ciocolată. Luară fiecare câte una şi ea se urcă în pat, alături de Emma.

— Ciocolata asta o să te încălzească. Mi s-a părut că ai îngheţat acolo jos. Mă bucur că m-am mutat azi aici. Aşa ne vom putea ţine companie una alteia atunci când nu voi lucra în schimbul de noapte.

— Şi eu mă bucur să te am aici, zise Emma încet, sorbind din ciocolată. Deşi se calmase, tot nu putea înţelege ce anume o făcuse să coboare în apartament.

După o scurtă tăcere, Elizabeth i se adresă pe un ton oarecum stânjenit:

— Mamă, pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, răspunse Emma privind-o încruntată. Pari foarte serioasă.

— Este o întrebare destul de serioasă şi poate că nu ar trebui s-o pun. Îşi drese vocea. De fapt, mamă, nu cred că o să-ţi placă.

— Ar trebui întâi să mă întrebi şi după aceea vom vedea dacă îmi place sau nu.

Elizabeth îşi muşcă buzele, oftă şi spuse în şoaptă:

— Este ceva foarte personal… Poate nu ar trebui.

— Haide, draga mea, se spune că cel care ezită este pierdut. Ce vrei să ştii?

— Ei bine, ceva legat de Daisy.

— *Aha.* Ce anume? întrebă Emma, privind-o cu atenţie.

— Nu este sora mea *bună,* nu-i aşa?

Emma o privi uluită.

Văzând expresia mamei sale, Elizabeth continuă grăbită:

— Nu este fiica lui Arthur Ainsley, nu-i aşa?

De data asta Emma fu cea care ezită, însă doar o fracţiune de secundă.

— Nu, nu este, deşi poartă numele lui. Ai dreptate, este sora ta vitregă, răspunse ea încet, dându-şi seama că nu avea cum să ocolească adevărul.

— Este fiica lui Paul, nu-i aşa, mamă?

Emma aprobă cu o mişcare a calului.

— Robin şi cu mine ne-am gândit mult timp la asta, dar niciodată nu am îndrăznit să te întrebăm.

— Şi ce anume te-a făcut să prinzi curaj în seara asta? Emma o privi mijind ochii ei verzi.

— M-am simţit extrem de apropiată de tine, mamă, iar în ultima vreme m-am maturizat mult. Lumea se prăbuşeşte în jurul nostru, soldaţii sunt în pericol, ca de altfel noi toţi. Deci, la naiba, mamă, ce mai contează că tatăl ei este Paul?

— Înţeleg ce vrei să spui, Elizabeth, totul s-a schimbat şi lumea pare să se cufunde în haos. Ne-am dat cu toţii seama care sunt adevăratele priorităţi. Cu toate acestea, mie mi se pare important, iar pentru Daisy este chiar mai mult decât atât, deoarece ea nu ştie că Paul este tatăl ei. Nu trebuie să-i spui.

— Eşti sigură că nu ştie? Tonul lui Elizabeth sună sceptic.

— *Absolut sigură.* De ce mă priveşti astfel?

— Dar *seamănă* atât de mult cu el; nu crezi că şi-a dat seama?

— Nu, nu cred. Trebuie să-mi promiţi că nu-i vei spune nimic, insistă Emma.

Elizabeth exclamă iritată:

— Nu ţi-aş trăda niciodată încrederea, mamă! întotdeauna m-ai învăţat să fiu cinstită. Nu-i voi spune nici lui Robin, dacă aşa preferi.

— Vreau să-i spun eu la momentul potrivit, replică Emma.

— În cele din urmă îi vei *spune* şi lui Daisy cine este adevăratul ei tată, nu?

— Da, atunci când va mai creşte. Nu are decât cincisprezece ani, Elizabeth. Uneori mi se pare că uiţi.

— Ei bine, pare mult mai mare, poate fiindcă a stat mereu în preajma ta şi a lui Paul şi niciodată alături de copii de vârsta ei.

— E o prostie ce spui, doar şi-a petrecut o mare parte din timp cu tine şi Robin.

— Dar noi eram aproape tot timpul plecaţi la şcoală.

— Într-adevăr. Desigur că-i voi spune, cum poţi să crezi că nu aş face-o? Orice copil s-ar simţi mândru să-l aibă ca tată pe Paul McGill.

— Eu mă simt mândră, zise Elizabeth strângând mâna mamei sale. A fost atât de bun cu noi… Robin e de aceeaşi părere.

— Da… vocea Emmei se frânse. Puse ceaşca pe noptiera de lângă pat şi se sprijini de perne, cu ochii închişi.

O vreme, atât mama, cât şi fiica se cufundară în propriile gânduri. Prima rupse tăcerea Elizabeth:

— Cred că Edwina este extrem de ranchiunoasă. Se ascunde în Irlanda şi refuză să ia legătura cu noi. Mi s-ar fi

părut normal şi cuviincios să-şi aducă soţul şi copilul pentru a-i cunoaşte şi noi. Totuşi, eşti bunica micuţului. Ce părere ai?

— Într-adevăr, ar fi fost frumos, dar Edwina este destul de furioasă acum, mai ales pe mine. Nu cred că o vom revedea prea curând.

— Ea este cea care pierde. Nu cred că are de ce să fie furioasă. Ai fost o mamă minunată pentru noi toţi.

— Mă bucur să te aud spunând asta, draga mea.

— De ce s-a sinucis Paul?

Întrebarea venită pe neaşteptate o luă prin surprindere pe Emma, care avu nevoie de câteva clipe ca să-şi găsească cuvintele.

— E prima oară când recunoşti că ştii… îmi imaginam că toţi credeţi că Paul a murit ca urmare a rănilor.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, mamă.

— Ştia că nu mai are mult de trăit, începu Emma să-i explice. Nu există tratament pentru paralizie. Invariabil, după câteva luni, bolnavii mor de blocaj renal… Şi mai ştia că nu ar fi ajuns la timp ca să ne revadă. Probabil voia să-şi recapete controlul asupra propriei vieţi… asupra destinului său.

— Înţeleg.

Emma tăcu, amintindu-şi ultima scrisoare a lui Paul şi întrebându-se dacă să i-o arate sau nu lui Elizabeth. Deşi fiica ei era o femeie matură, care se confrunta cu primejdiile războiului, nu-şi putea învinge şovăiala. Scrisoarea îi era destinată doar ei şi, poate, într-o bună zi, lui Daisy. Nu, nu i-o va da… deocamdată.

Mai târziu însă, când rămase singură, Emma se sculă din pat, luă de pe dulap frumoasa cutie şi scoase scrisoarea sosită din Australia imediat după moartea lui Paul.

Se aşează pe pat, scoase hârtia din plic şi o reciti pentru a nu ştiu câta oară.

Draga mea Emma,

Tu eşti viaţa mea. Nu pot trăi departe de tine, dar nu pot trăi nici cu tine. E timpul să pun capăt acestei existenţe mizerabile, deoarece pentru noi nu mai există niciun viitor. Dacă vei considera sinuciderea un act de slăbiciune, te încredinţez că nu-i deloc aşa. Reprezintă un act de putere şi voinţă, căci astfel recapăt controlul asupra propriei mele persoane, lucru pe care l-am pierdut în ultimele luni. Este un ultim act de putere exercitat asupra destinului meu.

Dragostea mea, acesta este singura cale de a ieşi din situaţia în care sunt; voi muri cu numele tău pe buze, cu imaginea ta dinaintea ochilor, căci dragostea pentru tine va dăinui de-a pururi în inima mea. Am fost nespus de norocoşi, Emma. Am trăit atâţia ani minunaţi împreună şi am împărţit atât de multe; toate momentele fericite trăiesc în sufletul meu, aşa cum ştiu că şi în sufletul tău vor trăi până la sfârşitul vieţii tale. Îţi mulţumesc că mi-ai dăruit cei mai frumoşi ani din viaţă.

Nu am trimis după tine deoarece nu voiam să fii legată de un olog neputincios, chiar şi numai câteva luni. Poate am greşit. Pe de altă parte, vreau să-ţi aminteşti de mine aşa cum eram, nu cum am devenit după accident. Mândrie? Poate că da. Dar, draga mea, încearcă să mă înţelegi şi să găseşti puterea de a mă ierta.

Am încredere în tine, Emma. Eşti o femeie puternică, curajoasă şi îţi vei continua viaţa. Trebuie să o faci. *Trebuie să te gândeşti la copilul nostru. Ea întruchipează dragostea noastră; ştiu că o vei iubi şi vei avea grijă de ea, că o vei învăţa să fie curajoasă, neînfricată şi iubitoare ca tine. Ţi-o*

încredinţez ţie, draga mea.

Eu voi fi mort când tu vei primi scrisoarea, dar voi continua să trăiesc prin Daisy. Acum ea este viitorul tău, Emma. Şi al meu.

Te iubesc cu toată inima, sufletul şi mintea şi mă rog ca într-o bună zi Dumnezeu să ne reunească pentru eternitate.

Te sărut, draga mea,

Paul

Emma rămase o clipă nemişcată, cu scrisoarea în mâini… în mâinile ei atât de mici, cum îi spunea mereu Paul. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi îşi simţea sufletul sfâşiat din nou. În adâncul inimii, însă, era încredinţată că procedase bine recitind scrisoarea. Îi reamintise datoriile faţă de Daisy şi de ceilalţi copii – şi faptul că era făcută din… *oţel.*

După ce puse la loc plicul şi încuie cutia, Emma se duse la biroul din colţul dormitorului, scoase jurnalul, îl deschise la pagina ce corespundea datei de 18 iunie 1940 şi începu să scrie:

În seara asta a vorbit primul-ministru. A reamintit faptul că Franţa a căzut şi ne-a prevenit că Bătălia pentru Anglia este pe punctul de a începe. Nu trebuie să fim învinşi de Hitler. Nu trebuie să fim înfrânţi – asta a încercat să spună. Trebuie, de asemenea, să fim curajoşi şi neînfricaţi. Ultima scrisoare a lui Paul mi-a amintit acelaşi lucru când am recitit-o în seara asta.

Frumoasa mea Elizabeth a revenit acasă, aşa că ne putem alina împreună singurătatea şi ne putem ajuta în asemenea clipe grele. Este o fiică deosebită şi sunt norocoasă că o am. Am hotărât ca Daisy să rămână la internat. Este mult mai sigur acolo, în provincie. Am luat cina cu Winston şi Frank. Ce

m-aş face fără devotaţii şi iubitorii mei fraţi? Trebuie să fim alături unii de alţii, acum, când suntem pe punctul de a fi invadaţi.

Emma închise jurnalul şi se duse la culcare, însă nu reuşi să adoarmă. Zilele trecute i se perindau prin faţa ochilor, o preocupau planurile pe care trebuia să le facă pentru familie, angajaţi şi magazine. Trebuia să-i apere pe toţi şi totul. Anglia era pe cale de a începe operaţiunile de apărare.

Se foi toată noaptea în aşternut şi aţipi abia la ivirea zorilor.

32

Haide, Glynnis, e mai bine să fugim! strigă Emma. În câteva clipe vor începe să cadă bombele, continuă ea traversând în fugă Belgrave Square, îndreptându-se spre casă.

Glynnis alerga să o ajungă, minunându-se de condiţia fizică a Emmei Harte. Şefa ei era o femeie nemaipomenită.

Sirenele începuseră să urle, prevenind locuitorii de iminenţa unui atac aerian. Avioanele germane străbăteau spaţiul aerian londonez într-unul din obişnuitele raiduri zilnice.

Soldatul de la colţul străzii le zări şi strigă:

— Grăbiţi-vă să intraţi, doamnă Harte! Adăpostiţi-vă în pivniţă! Este locul cel mai sigur!

— Aşa vom face, Norman, poţi fi liniştit! Dacă ai nevoie de un loc sigur, nu ezita să vii lângă noi.

— Bine, doamnă Harte. Soldatul le grăbi să între, apoi se întoarse cu spatele, atent deodată la altceva.

Glynnis o urmă pe Emma, urcă în grabă treptele din faţa

casei şi intră, închizând uşa în urma ei. Amândouă se opriră o clipă la intrare, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Cred că am ajuns la timp, murmură Emma auzind o explozie în apropiere, apoi zgomotul geamurilor sparte. Imediat urmară altele. Au reuşit să lovească ceva, dar până acum nu ne-au nimerit. Ţine pumnii strânşi ca nici de acum încolo să nu se întâmple.

În holul golit de mobilă nu mai rămăseseră decât o măsuţă franţuzească, sprijinită de o oglindă de aceeaşi proveniență şi o bancă Ludovic al XV-lea, plasată lângă peretele opus.

Un candelabru de cristal împodobea tavanul camerei. Scara în spirală ducea către apartamentul Emmei.

În afara uşii de la intrare, în hol se mai afla una, chiar sub trepte. Urmată de Glynnis, Emma o deschise şi coborî de-a lungul unei scări înguste ce ducea în holişorul apartamentului de burlac al lui Paul.

— De aici vom lua liftul până jos, zise ea.

Cele două femei coborâră şi intrară în bogata pivniţă cu vinuri a fostului ei soţ.

— Cred că ar trebui să dau o parte din ce se află aici fraţilor mei, spuse Emma privind în jur şi oftând. Vinurile sunt vechi, unele dintre ele foarte rare, şi aş prefera să le savureze ei şi prietenii lor decât să fie bombardate de nemţi. Ia să vedem… trecem pe aici şi ajungem în adăpost.

— Dumneavoastră sunteţi, doamnă Harte? Din spatele unui stâlp apăru silueta lui Grace.

— Da, eu sunt, Grace. Am adus-o pe Glynnis cu mine, răspunse Emma, grăbindu-se să ajungă în adăpostul împotriva bombardamentelor construit recent de Blackie O'Neill. Adăpostul fusese întărit cu grinzi de oţel şi stâlpi de beton; ca o măsură suplimentară de precauţie, pereţii fuseseră dublaţi cu saci de nisip. Eşti singură? întrebă Emma.

— Da. Doamna Coddington nu a venit astăzi. Docurile şi anumite zone din East End au fost din nou bombardate azi-noapte, iar casa surorii ei, Ethel, a fost dărâmată; s-a dus să o ajute. A telefonat să vă anunţe, dar dumneavoastră eraţi deja plecată la magazin. Dându-se la o parte pentru ca Emma să poată ajunge la biroul ce fusese de curând adus aici, femeia continuă: Mi-a Spus că va veni mâine, doamnă.

— Sper ca familia surorii ei să nu fi păţit nimic. Nu a fost nimeni rănit, nu? întrebă Emma neliniştită.

— Nu, soră şi mama ei sunt tefere. Cei cinci fii ai lui Ethel sunt în armată, la marină şi aviaţie, iar cele două fiice, Violet şi Flossie, s-au înrolat şi ele, aşa că nu prea avea cine să fie rănit.

— Adevărat, Grace. Iată o familie despre care se poate spune că într-adevăr participă la război. Demn de laudă. Emma privi în jurul ei şi, întorcându-se spre Glynnis, spuse: Să ştii că nu e prea rău aici.

— Mi se pare un loc foarte plăcut, doamnă Harte. Adăposturile antiaeriene sunt de obicei… *sinistre,* dar acesta este mult mai confortabil decât acele Anderson, pe care toată lumea le construieşte în spatele grădinii. Tatăl meu a făcut unul după modelul celui al vecinilor, iar mama e destul de iritată din cauza asta. Cercetând mai atentă încăperea, Glynnis luă loc pe un scaun. V-aţi gândit la tot – un aragaz şi un ceainic, calorifere electrice pentru lunile de iarnă, multe scaune, un covor şi multe pături şi perne, zise ea.

— Am comandat şi paturi de campanie, spuse Emma.

— Şi mai sunt şi o mulţime de conserve, interveni Grace. Fasole, somon roşu, came, şuncă, supă de roşii la cutie. Există şi multe lumânări, dacă vreodată nu va mai fi curent.

— Aveţi o trusă de prim ajutor? Glynnis privi spre Emma, aşezată în spatele unui birou cu aspect inestetic, însă foarte

util.

— Da, avem câteva, dar poate că ar fi bine să mai comandăm una. Nu se ştie niciodată.

— O să-mi notez, murmură Glynnis scoţând un carneţel.

Hotărâtă, ca de obicei, să nu piardă vremea, Emma deschise servieta şi scoase un teanc de hârtii pe care se apucă să le citească.

Grace ridică revista pe care o răsfoise până atunci, iar Glynnis scoase andrelele; lucra la un fular kaki. Cele două tinere intuiseră că era mai bine să facă asta decât să-şi piardă vremea discutând diferite nimicim în faţa Emmei Harte, împletind, gândurile lui Glynnis se învârteau în jurul războiului. Doamna Harte îi spusese că va dura cel puţin câţiva ani. Ar fi dorit ca şefa ei să se înşele, însă îşi dădea seama că aşa avea să se întâmple. Emma era un adevărat geniu, aşa că existau toate şansele să nu greşească nici acum.

Bătălia pentru Anglia începuse în iunie, imediat după capitularea Franţei, însă până atunci nu se întâmplaseră prea multe. Raidurile aeriene fusese sporadice, iar pe parcursul lunilor iunie şi iulie, întreaga ţară se străduise să construiască o apărare cât mai solidă. Oamenii ridicau adăposturi în grădini şi îşi consolidau pivniţele, aglomerând în faţa intrărilor saci de nisip. Îşi făcuseră provizii de lumânări şi conserve. Se gândeau la toate cele necesare în cazul unei urgenţe şi cumpărau atunci când găseau. Fiecare cetăţean primise o mască pentru gaze şi mulţi îşi cumpăraseră căşti care să-i apere de bucăţile de zid desprinse din casele bombardate.

În cele două luni nu fuseseră ucişi prea mulţi civili, dar august consemnase o creştere semnificativă a cifrelor, o dată cu intensificarea raidurilor germane. Avioanele veneau de la graniţa nordică a Franţei şi bombardau Londra şi ţinuturile

înconjurătoare: Kent, Surrey şi Sussex. Hitler urmărea să distrugă aviaţia militară, singura apărare a Marii Britanii, şi să dărâme fabricile de armament. Ziua raidurile erau rare, nemţii preferind să bombardeze la adăpostul întunericului.

Emma le spunea tuturor celor dispuşi să asculte că, de acum înainte, lucrurile se vor înrăutăţi – afirmaţie pe care zilele următoare aveau să o adeverească.

După două ore şi jumătate se auzi sirena care anunţa încetarea atacului.

— Gata! exclamă Emma, punându-şi hârtiile în servietă. Ar fi bine să mergem sus şi să analizăm pagubele. Haideţi.

Ajunse sus, Emma constată uşurată că raidurile nu-i atinseseră casa şi presupuse că nici Belgrave Square nu fusese foarte afectată. Cu inima strânsă, deschise uşa din faţă şi privi afară. Piaţa părea intactă, însă aerul era încă înăbuşitor şi plin de fum.

— Ar fi bine să telefonez la Harte's, îi spuse Emma lui Glynnis. Fugi până sus şi după câteva secunde vorbea cu telefonista magazinului.

— Aici doamna Harte, Gertie. E totul în regulă?

— Da, doamnă Harte. Slavă Domnului, nu ne-au nimerit…

— Mă bucur să aud. Ne vedem luni. Îţi urez un week-end plăcut şi sigur.

— Mulţumesc, doamnă Harte, la fel şi dumneavoastră.

Emma se întoarse spre Glynnis:

— Magazinul este încă în picioare, ceea ce mi se pare minunat. Totuşi, pagubele trebuie să fie însemnate, mai ales la docuri.

— Da, şi poate şi o parte din fabrici au fost lovite. Nemţii sunt decişi să încetinească producţia de avioane, spuse Glynnis, la fel de îngrijorată ca şi Emma.

— Mă întreb dacă îi putem ajuta cumva, murmură Emma,

ridicând receptorul telefonului care începuse să sune, înainte ca secretara ei să fi avut timp să reacţioneze.

— Alo?

— Alo, Emma, aici Jane.

— Draga mea Jane, ce faci? Sper că totul e în regulă. Sper că bombardamentele nu v-au afectat.

— Nu, am scăpat din nou, slavă Domnului, însă Bill a aflat că la docuri şi în East End a fost prăpăd. Se pare că au început deja să cureţe zona; vor avea nevoie de ajutor mâine.

— De ce nu chiar acum? întrebă Emma.

— Cred că în curând vor coborî la metrou pentru a se adăposti pe timpul nopţii, iar Crucea Roşie, Brigada de ambulanţă de la St. John şi alte agenţii s-au mobilizat pentru a-i ajuta. Mă îngrijorează ziua de mâine. Este duminică şi cred că vor avea nevoie de mâncare.

— Jane, ai dreptate! Şi sunt de acord, dacă asta vrei să mă întrebi.

— Ei bine, da, Emma, asta aveam de gând să-ţi propun. În seara asta voi începe să fac sandvişuri şi mă întrebam dacă n-ai putea face şi tu la fel.

— Bineînţeles, dar vom avea nevoie de ceva mai consistent decât sandvişuri. Voi telefona la Harte's şi îl voi ruga pe managerul de la departamentul de alimente să aducă câteva coşuri cu alimente. La ce oră pleci mâine? Şi unde ar trebui să mă duc?

— Voi veni pe la nouă cu maşina, iar Tomkins mă poate urma. Îţi mulţumesc, Emma, eşti o persoană extrem de bună.

— Mă bucur că pot fi de ajutor, murmură ea privindu-şi ceasul. Ar fi bine să închid, Jane, trebuie să stabilesc detaliile.

O oră mai târziu, Jack Field, managerul departamentului de alimente de la Harte's, unul dintre preferaţii Emmei, era în mijlocul bucătăriei, lămurind-o în legătură cu conţinutul

diferitelor coşuri cu mâncare.

— Sunt tot felul de plăcinte, doamnă Harte: cu pui, viţel, şuncă şi porc; rulouri cu cârnaţi, came rece pentru sandvişuri, pui rece, biscuiţi de ceai, ouă şi maioneză. Aşa cum aţi cerut, am adus cârnaţi proaspeţi şi came.

— Minunat, Jack. Acum să desfacem cârnaţii, ingredientele pentru sandvişuri şi ouăle. Vreau să facem un castron mare de salată de ouă.

Traversând bucătăria, Emma privi spre Glynnis şi Grace.

— Să ne apucăm de treabă. Grace, tu poţi pune ouăle la fiert; Glynnis, ajută-mă să prăjesc cârnaţii; Jack, dacă nu te superi, ne poţi ajuta cu sandvişurile.

— Doamnă Harte, e o plăcere să fac tot ce pot şi mâine dimineaţă voi fi aici cu maşina ca să vă însoţesc până în East End.

— Mulţumesc, Jack, apreciez foarte mult gestul tău. Emma purta pantaloni şi pantofi cu tocuri joase. Îşi puse şorţul, înmânându-i unul şi secretarei sale.

— Îţi mulţumesc că ai rămas, spuse. Este foarte frumos din partea ta, mai ales într-o seară de sâmbătă.

— Doamnă Harte, mă bucur că vă pot fi de ajutor. Oricum nu aveam niciun program.

În situaţii de criză, Emma reacţiona de-a dreptul formidabil. La fel s-a întâmplat şi în această sâmbătă de septembrie. Ea şi ajutoarele ei au prăjit cârnaţii, au făcut ouă scoţiene şi au pregătit sute de sandvişuri, învelindu-le în şervete de bumbac uşor umezit ca să nu se strice până dimineaţă.

— Şervetele acestea nu vor mai fi bune de nimic, murmură Grace, aruncându-i Emmei o privire încărcată de reproşuri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Grace, ce mai contează?

Doar ne aflăm în război! Nu-mi pasă de ele acum. Să continuăm şi, după ce terminăm, să luăm toţi loc şi să gustăm din sandvişuri. Grace, trebuie să faci ceai.

— Minunat, doamnă Harte, remarcă Jack râzând. Trebuie să recunosc că mi-e puţin cam foame.

Emma îşi privi ceasul.

— Nu mă mir, s-a făcut deja opt. Ei bine, aproape am terminat şi v-aţi descurcat toţi de minune. Vă mulţumesc foarte mult.

— Vrem să ajutăm, zise Glynnis zâmbind.

— Da, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă să-i ajutăm pe cei afectaţi de bombardamente, spuse Emma. Glynnis, te rog să iei un taxi la plecare.

— Da, doamnă Harte. Aveţi nevoie de mine mâine?

— Frumos din partea ta să te oferi, dar e cazul să te odihneşti. A fost o săptămână grea. Sunt sigură că mă voi descurca cu Jack şi Tomkins.

— Pot aduce pe cineva din departamentul meu, se oferi Jack. Dennis Scott e un tip de treabă şi va fi încântat să vă ajute.

— E o idee bună, Jack. Acum vă urez noapte bună tuturor.

— Nu doriţi să mâncaţi ceva la cină, doamnă Harte? întrebă

Grace.

— Nu acum, mulţumesc. Mai am de lucru, răspunse ea şi zâmbi, traversând bucătăria.

— Noapte bună, doamnă Harte, îi urară toţi.

În dimineaţa următoare, maşina Emmei mergea în spatele celei în care se aflau Jane şi Bill Stuart Ogden. Camioneta verde de la Harte's care ducea mâncarea şi pe Jack Field şi Dennis Scott se afla în urma lor.

Când ajunseră la destinaţie, Emma rămase mută. Aviaţia

germană îşi îndeplinise cât se poate de bine sarcinile. Era un adevărat dezastru; la tot pasul se puteau vedea dărâmături. Îşi croiră drum printre ruine, dăruind coşurile cu mâncare şi încercând să-i aline pe bărbaţii şi pe femeile care scotoceau prin grămezile de cărămidă ce alcătuiseră cândva căminul lor.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, îi spuse o femeie Emmei. Este o dovadă de nespusă bunătate din partea dumneavoastră să veniţi şi să ne ajutaţi.

Ochii Emmei se umplură de lacrimi şi, incapabilă să vorbească, atinse uşor braţul femeii şi trecu mai departe.

În ciuda situaţiei, multe dintre chipurile celor pe care i-au vizitat în după-amiaza aceea erau luminate de zâmbete şi desele comentarii ironice la adresa inamicului provocau hohote de râs.

— Cât de puternic este poporul nostru! remarcă Jane.

— Şi curajos, adăugă Emma. Uite! Priveşte acolo! Toată lumea aplaudă! Nu cumva acela e Winston Churchill?

— O, Doamne, el el Bill, e primul-ministru. Uite! Uite!

Stă pe grămada aceea, cu pălăria lui ciudată şi fumează trabuc.

Bill urmări privirea soţiei sale şi constată că, într-adevăr, acolo se afla cel căruia îi era devotat de patru ani şi pe care-l sprijinea mereu în Camera Comunelor.

— Haideţi, doamnelor, zise el. Vă duc acolo să schimbaţi câteva cuvinte cu el.

Bill îl salută pe primul-ministru care surâse şi scuturâ mâinile celor doi soţi, după care îi fii prezentată Emma. Deşi uluită, ea reuşi să îngaime:

— Vă mulţumesc, domnule Churchill, pentru curajul pe care ni-l insuflaţi.

— Şi eu vă mulţumesc, răspunse el, dându-şi seama cu ce

scop venise acolo grupul celor trei.

Mai târziu, unul dintre ofiţeri îi spuse lui Bill că ochii primului-ministru se umeziseră când văzuse efectele bombardamentelor. Emma aprobă cu o mişcare a capului, ştiind că toată lumea îl iubea tocmai fiindcă nu se temea să-şi arate adevăratele sentimente.

În seara aceea, când Elizabeth ajunse acasă de la spital obosită, Emma se strădui să o ajute să se relaxeze.

— Au fost mulţi răniţi, o lămuri Elizabeth când se aşezară la masă. Şi ăsta nu e decât începutul, mamă. Ai avut dreptate când ai spus că lucrurile se vor înrăutăţi.

— *Din nefericire.* Mi-aş fi dorit să mă fi înşelat. Băieţii noştri se află în aer în fiecare seară, iar de acum încolo vor trebui să zboare şi pe timpul zilei.

— Raidul de ieri s-a soldat cu o adevărată catastrofa, murmură Elizabeth, însă vom câştiga, mamă, tu m-ai convins de asta.

— Nu, Winston Churchill a făcut-o. Şi apoi, piloţii noştri sunt foarte curajoşi.

— Nu voi uita niciodată cuvintele domnului Churchill de săptămâna trecută, atunci când a vorbit despre ei. Nici tu, nu-i aşa, mamă?

— Nu, nici eu. De fapt, am notat câte ceva în jurnal pentru posteritate. A spus: „Niciodată până acum în istoria războaielor nu s-a întâmplat ca o mare armată să datoreze atât de mult unui mic grup de oameni“. Ca întotdeauna, a avut dreptate.

— Nu vor păţi nimic, nu-i aşa? întrebă Elizabeth, privindu-şi mama. Mă refer la Tony, Robin şi Bryan.

— Nu, nu li se va întâmpla nimic. Cred asta din toată inima, draga mea. Trebuie să o cred, Elizabeth, fiindcă altfel nu voi putea rezista. Ochii i se umplură de lacrimi pe care

încercă să le stăvilească. Cu ani în urmă am învăţat să gândesc pozitiv chiar şi în cele mai grele clipe. Asta m-a ajutat să trec peste multe atunci când eram tânără şi singură şi mă luptam să-mi câştig existenţa. Pe atunci nu-mi puteam permite să am gânduri negre… şi nici acum nu o pot face.

— Mă bucur să te văd, Frank, spuse Emma când fratele ei intră în birou. Pari foarte obosit şi eşti palid.

— Draga mea, întotdeauna am fost palid, chiar şi în copilărie. Nu-ţi aduci aminte cum îmi purtai de grijă şi mă încotoşmănai, trimiţându-mă apoi la plimbare pe dealuri ca să mai prind puţină culoare în obraji?

Emma izbucni în râs.

— Ştiu, iar tu te supărai foarte tare. Dar te simţi *bine,* nu-i aşa, Frankie?

— Am ajuns din nou la *Frankie?* Nu mi-ai mai spus aşa de ani de zile.

— Asta pentru că nu-mi dădeai voie să o fac. Mi-ai zis că mama te încredinţase că eşti mare, iar Frankie i se potrivea unui copil. Îmi place, poate tocmai pentru că e un nume de alint.

O privi îndelung. Întotdeauna fusese de părere că Emma îi putea citi gândurile; era mereu pe aceeaşi lungime de undă cu el.

— Ai dreptate în privinţa asta, sunt puţin obosit. Am muncit din greu la *Express,* spuse el după o vreme.

— Ce mai face marele om?

— Care dintre ei? Beaverbrook sau Churchill?

— Amândoi. Se aplecă spre el şi-i spuse cu chipul luminat de fericire: Frank, l-am cunoscut pe Winston Churchill!

— Când? Şi unde?

— Duminica trecută, pe 8 septembrie… acum patru zile, în East End. Am mers împreună cu Jane şi Bill Stuart Ogden să

ducem de mâncare celor care au rămas fără locuinţă după bombardamente, iar el se aflase acolo din întâmplare. Bill mi-a făcut cunoştinţă cu el. Este o persoană extraordinară!

— Într-adevăr. Se duce adesea să constate pagubele provocate de bombardamente şi să discute cu oamenii, iar ei îl iubesc. Reuşeşte să ajungă la inimile oamenilor de rând aşa cum puţini politicieni o fac. Bill l-a sprijinit întotdeauna, aşa că primul-ministru a fost bucuros să-l vadă, ca şi pe voi, mai ales că eraţi acolo ca să-i ajutaţi pe oameni. Acum, că a început lupta, va trebui să participăm cu toţii.

— Eram atât de copleşită de însemnătatea clipei, încât abia am putut scoate două cuvinte, zise Emma râzând stânjenită.

— Te înţeleg. Mi se pare normal să fii impresionată de prezenţa lui – este un om nemaipomenit. Într-o bună zi, nu prea îndepărtată, va fi considerat o adevărată legendă.

— În ochii mei este deja. Sper că e bine protejat.

— Bineînţeles; îşi petrece cea mai mare parte a timpului în diferite buncăre.

— Ce vrei să spui prin *buncăre?*

— Are un fel de… adăpostim sub pământ, unde lucrează, trăieşte şi doarme. Trebuie să ştii că nu prea locuieşte la nr.10 din Downing Street. Cred că îşi face doar din când în când apariţia acolo, deoarece locul este mult prea periculos. Cea mai mare parte a timpului se află în Cabinetul de Război. Se vorbeşte că atunci când a văzut camera ce-i era destinată, ar fi spus: „Asta este încăperea de unde voi dirija războiul”. Şi exact asta face.

— Unde sunt camerele Cabinetului de Război?

— Numai cei din apropierea lui ştiu, dar bănuiesc că undeva în Whitehall.

— Mă bucur să ştiu că primul-ministru se află în

siguranţă. Dar să revenim la tine. De ce ai atât de mult de lucru acum?

— Asta nu este o întrebare pe care să o pună cineva aşa de inteligent ca tine, Emma. Doar ştii că mulţi dintre tinerii jurnalişti s-au înrolat în armată, aşa că am de scris mai mult decât de obicei. Cu toate astea, îmi place. Probabil că sunt obosit fiindcă scriu un alt roman şi…

— O, Frank, asta e minunat! îl întrerupse Emma entuziasmată. Îmi plac cărţile tale. Despre ce e vorba?

— Despre război, ce altceva? Frank zâmbi. Sora lui era cel mai mare admirator al operelor sale.

— Crezi că americanii vor veni să ne ajute, acum, când am rămas singuri? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Nu sunt sigur, dar sper. Preşedintele Roosevelt este un om bun şi se pare că între el şi Churchill există relaţii bune. Din păcate, Roosevelt trebuie să răspundă în faţa poporului american care nu doreşte să aibă de-a face cu războiul. Frank îşi muşcă buzele. Din nefericire, bombardamentele de zi se vor înteţi, aşa că fii atentă, Emma.

— Doar ştii că sunt întotdeauna.

— Ce mai face Elizabeth?

— Munceşte foarte mult. Mii de oameni au fost răniţi în ultimele zile. Intenţionează să se ofere ca ajutor şi la adăpostul de la metrou din London Bridge, unde opt mii de oameni se adună în timpul nopţii.

— Dar nu o poţi lăsa să facă *asta!*

— Nu ştiu cum s-o opresc. Poate ar fi mai bine să merg cu ea, să o supraveghez şi să-i ajut pe cei de acolo.

— O, draga mea Emma, eşti extraordinară!

— Frank, hai să prânzim, zise ea ridicându-se. Cred că astăzi vom avea parte de un prânz universal la cafenea.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Exact ce am spus. Universal. Supă de roşii, came şi piure cu ceapă prăjită. Nu e prea rău dacă te gândeşti că suntem în război.

33

Winston Harte aşteptă ca Emma să termine de vorbit şi zise încet:

— Cred că ai dreptate, va trebui să facem schimbări la Yorkshire Consolidated. Îţi propun să-l promovăm pe Martin Fuller în funcţia de editor-şef şi pe Peter Armstrong ca director.

— Dar *tu* eşti director, Winston, exclamă Emma privindu-şi încruntată fratele. Te rog, nu-mi spune că vrei să renunţi la conducerea companiei de jurnalistică în favoarea altcuiva.

— Nu, deloc. Îmi cer scuze, cred că n-am fost suficient de explicit. Vreau şi eu să avansez, să devin copreşedinte, alături de tine, dacă nu ai nimic împotrivă. Voi continua să supraveghez totul, dar m-aş simţi mult mai bine ştiind că avem un director de management în biroul principal din Leeds şi editor-şef alături de el. Amândoi ar urma să se ocupe de orice problemă şi s-o rezolve fără întârziere.

— Atunci aşa să facem, Winston. Trebuie să-ţi mărturisesc că în ultima vreme am fost destul de îngrijorată în ce te priveşte. Ai fost extrem de ocupat cu magazinele din Yorkshire, fabrica Fairley şi ziarele. Şi toate astea în afara participării tale la Harte Enterprises. Este prea mult.

Winston izbucni în râs:

— Uite cine vorbeşte. Nimeni nu e mai ocupat decât tine şi, în plus, participi ca voluntară şi la cauza războiului.

— Întreaga povară mi se pare mult mai uşoară atunci când mă gândesc la ceea ce fac trupele noastre ca noi să fim

în siguranţă. În timp ce vorbea, Emma ridică ceainicul de argint şi mai turnă câte o ceaşcă de ceai.

Cei doi se aflau în faţa căminului, în salonul de la etajul casei din Pennistone Royal, într-o după-amiază friguroasă de decembrie a anului 1942. Emma sosise în Yorkshire cu o săptămână în urmă, timp în care discutase cu Winston toate problemele în legătură cu afacerile şi verificase situaţia proprietăţii sale.

Leeds, Bradford, Sheffield şi multe alte centre industriale din nord fuseseră bombardate, însă Ripon şi Dales rămăseseră aproape neatinse, deşi avioanele germane fuseseră cât pe ce să lovească bazele aviaţiei britanice din Topeliffe şi Dishforth. Cu excepţia alimentelor, a gazului şi altor lipsuri ce afectau populaţia întregii ţări, lucrurile păreau relativ normale la Pennistone Royal.

Sorbind din ceai, Winston continuă:

— Marty şi Pete sunt oameni de nădejde, talentaţi şi muncitori, devotaţi ţie şi companiei. Totul va fi în regulă, Emma.

— Voi fi liniştită cât timp tu vei supraveghea totul, deşi îţi dau dreptate – amândoi sunt talentaţi şi muncitori. Am sperat întotdeauna ca Frank să ia conducerea companiei jurnalistice, însă nu-l interesează, nu-i aşa, Winston?

— Nu. Nu l-a interesat niciodată, nici măcar atunci când ai cumpărat ziarele din Sheffield, în 1935, şi ai pus bazele companiei. I-ai oferit funcţia cea mai înaltă, dar te-a refuzat. Este ziarist, nu manager, şi fiecare trebuie să facă ce ştie mai bine. — îi este drag *Express* şi îi place să muncească pentru lordul Beaverbrook. Să fim sinceri, Winston, Frank este cel mai priceput, preferatul lui Beaver şi al lui Arthur Christiansen. Lăsă ceaşca pe farfurioară şi îşi privi îndelung fratele. Bănuiesc că Edwin Fairley va încerca să se agaţe de

Yorkshire Morning Gazette până în ultima zi a vieţii sale.

Winston aprobă cu o mişcare a capului.

— Ziarul acela aparţine familiei Fairley de trei generaţii. Nu crezi că va renunţa de bunăvoie la el, nu?

— Nu, nu cred, deşi tirajul a scăzut foarte mult.

— Asta pentru că i-am făcut o concurenţă acerbă. Mulţi dintre cititorii lor au venit la noi.

— Ştiu, răspunse Emma zâmbind uşor. Edwin Fairley ar trebui să se limiteze la avocatură. Nu crezi că este mult mai potrivit pentru această meserie?

— Asta nu ne poate fi decât de folos. Într-o bună zi va trebui să vândă, iar tu îl vei putea cumpăra… cu o centimă.

— Să sperăm că ai dreptate. Frank mi-a spus că el şi Natalie nu vor petrece Crăciunul cu noi, la Londra, din cauza familiei ei. Crezi că îl poţi convinge?

— Da, răspunse Winston, uşor jenat, deşi nu cred că va fi necesar. Chiar ieri mi-a zis că trebuie să rămână la Londra fiindcă Beaverbrook are nevoie de el pentru o ediţie specială de sărbători.

— O, mă bucur. Asta înseamnă că va putea să petreacă prima zi de Crăciun cu noi. Probabil că nu a avut timp să-mi spună.

— Poate ai dreptate.

— Tu, Charlotte şi Randolph veniţi, nu?

Chipul lui Winston se lumină la auzul numelui fiului său.

— Sperăm să i se dea permisie, chiar dacă una extrem de scurtă. Nava pe care se află el este acum la Scapa Flow. Oricum, venim. Dar fiii tăi?

— Cred că Robin va putea obţine o permisie de două zile şi să sperăm că va reuşi şi Kit. Ştiu că abia aşteaptă să o vadă pe Jane şi pe bebeluş.

Expresia de pe chipul lui Winston deveni mai caldă:

— Ce roşcată frumoasă este micuţa Sarah… se vede de la o poştă că e o Harte şi nepoata *ta.* Seamănă foarte bine cu tine, cel puţin aveţi aceleaşi culori.

— Nu-mi vine să cred că mai am o nepoată. Se întrerupse brusc şi întrebă privind trist: Ai mai aflat ceva de Edwina? Cum îi merge căsnicia şi ce mai face primul meu nepot?

— Am primit o scrisoare destul de scurtă de la ea. Micuţul Anthony e bine, ca şi Jeremy. Când l-am cunoscut la nuntă, mi s-a părut un tip grozav. Te rog, nu-ţi face griji în privinţa ei. Sunt sigur că este fericită şi că într-o bună zi situaţia se va remedia.

— Nu ştiu. Poate nu e decât o speranţă nejustificată. Pe neaşteptate, chipul i se lumină. Gândeşte-te, Winston, am un nepot lord… Lordul Anthony Standish.

Dorind să-i prelungească buna dispoziţie, Winston schimbă subiectul.

— Ce mai face Daisy?

— Este o adevărată minime! Are şaptesprezece ani, dar nu poate merge la o facultate din Elveţia aşa ca Edwina şi Elizabeth. Însă lucrul acesta nu pare să aibă o prea mare importanţă în ce-o priveşte. Îi place să locuiască cu mine şi Elizabeth şi, slavă Domnului, întotdeauna au fost bune prietene. Atmosfera din casă este foarte plăcută.

Winston dădu din cap, uşurat că celelalte două fiice erau atât de devotate mamei lor. Uneori Edwina reuşea să-l scoată din sărite. Complexul ei că nu este un copil legitim i se părea ridicol, aşa că se hotărî să-i trimită o scrisoare severă nepoatei sale sau să-i telefoneze. O să analizeze problema cu Frank.

— Şi Blackie vine să petreacă sărbătorile cu noi, spuse Emma, întrerupându-i şirul gândurilor. Să sperăm că Bryan va reuşi să obţină permisie.

— Dar David? Vine şi el la Londra?

— Desigur. Doar ştii că în ziua de Crăciun ia întotdeauna masa cu noi. Cele trei clanuri sunt atunci împreună; este singura zi în care sărbătorim prietenia noastră. Blackie O'Neill, Emma Harte şi David Kallinski. Cei trei muşchetari, cum ne spunea Frank. A trecut atâta timp de când suntem prieteni! Blackie şi cu mine ne-am cunoscut când aveam paisprezece ani şi jumătate, aproape cincisprezece… în 1904. Familia Kallinski am cunoscut-o un an mai târziu. Sunt treizeci şi opt de ani sau chiar mai mult…

— … de devotament, loialitate şi dragoste. Ştii cât de mult înseamnă asta, Emma?

— Da, cred că ştiu.

După ce fratele ei plecă înapoi la Leeds, Emma rămase în salon, dusă pe gânduri. Fiind atât de ocupată cu magazinul şi compania, dar mai ales din cauza războiului, nu mai trecuse de o vreme pe aici.

Îi lipsiseră Pennistone Royal şi încăperea asta. Deşi nu părea o cameră pretenţioasă, Emma ştia cât de înşelătoare era simplitatea aceea. Atmosfera fusese obţinută cu mari cheltuieli în 1932, atunci când decorase salonul. Căutase mobila cu răbdare şi atenţie, conştientă că doar cele mai valoroase obiecte antice vor asigura ambientul pe care şi-l dorea.

Acum, după zece ani, totul arăta la fel de frumos. Pereţii de un galben pal luminau încăperea; podeaua lustruită strălucea în contrast cu covorul vechi, Savonnerie, ce-şi etala culorile pale în mijlocul camerei. Întotdeauna apreciase cristalul şi argintul, iar antichităţile ei preferate erau evidenţiate de patina meselor georgiene, a consolelor şi a dulapurilor.

Două canapele lungi, din stejar, plasate în faţa căminului

erau tapiţate cu o stofa cu model floral. Emma zâmbi în sinea ei, felicitându-se că, la vremea respectivă, cumpărase numeroase baloturi din acest material. La un interval de câţiva ani, canapelele erau restaurate, astfel încât nuanţele de roz, galben, albastru şi roşu să fie tot timpul vii. După ce stabilea tema decorului dintr-o anumită cameră, rareori o schimba, dar o reîmprospăta atunci când era necesar.

Privi în jurul ei şi remarcă ce frumos arăta bibeloul din porţelan Rose Medallion în vitrina elegantului dulap Chippendale. Apoi îşi concentră o clipă privirea asupra nepreţuitului tablou de Tumer, atârnat deasupra căminului – un peisaj bucolic, cufundat într-un abur de verde şi albastru, care nu încetase niciodată să o emoţioneze. Zilele trecute hotărâse să-l agaţe altundeva; existau destule locuri goale pe pereţi. În locul lui voia să pună un portret al lui Paul. Se întrebă pe care anume să-l expună şi se decise asupra celui care-l înfăţişa în uniforma de ofiţer. Pozase imediat după război, iar Emma considerase întotdeauna că portretul acesta îi semăna cel mai mult. Ridicându-se, se opri lângă fereastră şi privi afară. Dealul din faţa casei era acoperit acum cu zăpadă; însă primăvara era plin cu narcise ce-i aminteau de fiecare dată poemul lui Wordsworth. Oftă şi se întoarse, îndreptându-se spre dulapul masiv, Queen Anne. Privindu-l, îşi zise că îi lipseşte ceva. Apoi îşi aminti de caseta de lemn şi argint. „O voi aduce data viitoare când vin; va arăta minunat pe dulap“, îşi zise ea.

Se aşeză la birou şi scoase jurnalul din anul 1942; găsi ziua şi scrise câteva rânduri în legătură cu întâlnirea cu Winston şi hotărârea cu privire la compania de presă Yorkshire

Consolidated. Puse apoi stiloul pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se la *Yorkshire Morning*

Gazette. Întotdeauna îşi dorise ziarul acela şi într-o bună zi *va fi* al ei. Edwin Fairley nu mai avea resurse financiare ca să-l menţină. În ultimii ani înregistrase pierderi uriaşe. Emma se folosea de ziarele ei ca să-l falimenteze pe Edwin Fairley. Era singura afacere a familiei care nu-i aparţinea încă… Abia când va pune mâna pe ea, răzbunarea ei va fi completă.

I se păru, că aude vocea lui Blackie rostind un citat din Biblie: „ «Răzbunarea e a mea, spuse Domnul», şi asta este adevărat, Emma“. La vremea respectivă râsese şi îi răspunsese: „Cineva a scris odată că răzbunarea este o gustare servită rece“. Dăduse din cap şi adăugase: „Vreau să mă bucur de răzbunarea mea. Nu intenţionez să o las în seama Domnului sau a altcuiva şi cu siguranţă nu o voi servi rece.“

Emma intuia că Edwin îşi dăduse seama de hotărârea ei de a ruina familia Fairley, dar nu părea afectat, fiindcă ştia foarte bine că o merită şi că fratele lui, Gerald, fusese la fel de vinovat ca şi ea de decăderea familiei.

Edwina era rodul scurtei poveşti de dragoste dintre Emma, de pe vremea când era servitoare în casa Fairley, şi Edwin, fiul stăpânului Adam Fairley. Deşi întotdeauna se străduise să facă totul pentru fiica sa, ea o ura fiindcă nu-i putuse oferi ceea ce îşi dorea cel mai mult: legitimitate şi numele Fairley. Emma dorea nespus să-şi vadă primul copil şi nepotul, micuţul Anthony Standish.

Ţârâitul telefonului o făcu să tresară.

— Alo? Pennistone Royal..

— Bună, Emma, sunt eu, Frank. Am vorbit cu Winston şi m-a rugat să te anunţ în legătură cu sărbătorile. Ne-ar face mare plăcere să venim. E în regulă?

— Desigur! O, Frankie, mă bucur atât de mult că veniţi!

Asta înseamnă că toată familia va fi aici… ei bine, aproape toată, dacă băieţii vor căpăta permisii.

Gândurile legate de Edwin Fairley şi trădarea lui dispărură, ca şi amintirile neplăcute din trecut. Ideea de a-şi petrece Crăciunul alături de toţi cei dragi o umplea de fericire.

Emma sări în picioare, părăsi în fugă salonul şi coborî treptele până în bucătărie:

— Hilda! Eşti aici? strigă privind înjur.

Câteva clipe mai târziu, menajera ei devotată ieşea din cămara de lângă bucătărie cu două borcane cu prune şi pere conservate.

— Exact de asta am nevoie, exclamă Emma fericită.

— Fructe conservate, doamnă Harte? Pentru ce? Hilda părea oarecum nedumerită când puse borcanele pe masa mare de lemn din mijlocul încăperii. Vreţi să le serviţi la cină? Cu cremă de ouă?

Emma dădu din cap:

— Nu, Hilda, nu la cină. Acum am primit nişte veşti minunate! Cei doi fraţi ai mei şi soţiile lor vor veni să ia cina cu noi în seara de Crăciun. Se pare că se va aduna întreaga familie, bineînţeles dacă cei tineri vor avea permisii. Să sperăm că doamna Lowther va veni cu micuţa Sarah. Vor mai fi domnul O'Neill şi domnul Kallinski şi, cu puţin noroc, fiii lor. Aşa că, Hilda, mă tem că va trebui să-ţi golesc cămara.

Femeia zâmbi.

— O, doamnă Harte, e minunat ce-mi spuneţi! Speram să se adune întreaga familie de sărbători. Anul acesta a fost îngrozitor pentru dumneavoastră, la fel ca şi anul trecut, când băieţii au plecat să lupte. Am pregătit câte ceva să luaţi la Londra în cazul în care aveţi nevoie. Vreţi să veniţi în cămară? Puteţi vedea ce-i acolo.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că te vei gândi la Crăciun încă din vară. Ai pus multe fructe la conservat?

Hilda dădu din cap afirmativ:

— Pere, prune, zmeură şi mure din grădină. Am mai pus şi câteva din roşiile pe care le creşte domnul Ramsbotham în seră. Am făcut şi salată de fineţe şi legume, am pus multe murături, ceapă, sfeclă, castraveţi şi preferata dumneavoastră, amestecul picant de legume, doamnă Harte.

— Îţi mulţumesc. Ai făcut şi prăjituri de Crăciun şi budinci, nu?

— A, da, spuse Hilda zâmbind. Sărbătorile nu ar fi la fel fără prăjitura cu fructe, nu-i aşa, doamnă Harte? întotdeauna folosesc reţeta dumneavoastră – femeia arătă spre conservele rânduite pe unul din nenumăratele rafturi. Aici sunt prăjiturile. Am pus multe fructe şi sherry, aşa cum vă place. În cutiile albe, acoperite cu şervete, sunt budincile. Am, de asemenea, dulceaţă şi gem, toate preferatele dumneavoastră, şi jeleu de lămâie;

— Îţi mulţumesc că ai pregătit toate minunăţiile astea, Hilda.

Era rece în cămară, aşa că Emma tremura când reveniră în bucătărie. Se aşeză în faţa căminului, încercând să se încălzească.

— Bucătăreasa m-a învăţat totul înainte de a pleca, doamnă, murmură Hilda îndreptându-se spre masă.

Chipul Emmei se întunecă şi privirea ei trăda îngrijorare.

— Ce mai face doamna Walton? Se simte mai bine?

— Da, puţin. Are gută la piciorul drept. Prea mult acid uric. Se deplasează greu şi nu prea poate să stea în picioare.

— Să-i transmiţi toate cele bune din partea mea când o vezi.

— Aşa voi face, doamnă, întotdeauna mă întreabă de

dumneavoastră. Femeia oftă şi se uită lung la ea. Mi-aş dori să petreceţi sărbătorile aici, la Pennistone Royal, ar fi cu adevărat minunat.

— Mă tem că nu se poate.

— Dar Londra este foarte periculoasă din cauza bombardamentelor. Sper să nu vă supăraţi dacă vă spun, dar chiar zilele trecute mă gândeam cât de frumos ar fi dacă domnişoarele Daisy şi Elizabeth s-ar afla aici, în Yorkshire. E *mai sigur,* doamnă. Glasul ei se stinse şi Hilda se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală vorbind astfel.

— De acord, Hilda. Aici e mai liniştit şi mai sigur. Emma îşi aminti sirenele, zgomotul asurzitor al exploziilor, lipsa curentului din timpul nopţii, atmosfera de haos general, în ciuda faptului că lucrurile începuseră să se îmbunătăţească.

Privind-o lung pe Hilda, încercă să-i explice:

— Problema e că ei îşi doresc să fie în Londra, alături de mine. După cum ştii, domnişoara Elizabeth este foarte dedicată slujbei de asistentă, iar soţul ei se află la Biggin Hill, care este mult mai aproape de Londra decât de Yorkshire. Asta nu înseamnă că în ultima vreme a primit vreo permisie. Băieţii aceia iau parte la lupte.

— Poate că situaţia se va îmbunătăţi acum, când americanii participă la război, opină tânăra menajeră.

— Să sperăm, Hilda, să sperăm. Dacă tot vorbim de americani, ce aţi plănuit să faceţi de Crăciun pentru cei staţionaţi aici?

— Ei bine, voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Joe şi cu mine ne-am gândit că ar fi bine să organizăm un fel de bufet rece în Holul de Piatră, bineînţeles dacă sunteţi de acord. Ar fi minunat ca aceşti băieţi să aibă parte de o mică petrecere de Crăciun care să le amintească de casă, nu credeţi, doamnă Harte?

— Ba da, Hilda, şi aveţi permisiunea mea. Să nu fii zgârcită, asigură-te că au parte de o masă îmbelşugată. Ţin minte cât de mult le-a plăcut petrecerea de 4 Iulie pe care am organizat-o anul trecut.

— Şi bowlingul de pe pajişte, îi aminti Hilda. Le-a plăcut foarte mult ca şi dansul cu fetele din sat. *Aţi făcut* senzaţie, doamnă Harte. Mai ales în ochii tânărului maior.

— Haide, Hilda, nu fi caraghioasă, murmură Emma, schimbând subiectul.

Blackie O'Neill sta în faţa căminului din salonul casei din Belgrave Square, aşteptând ca Emma să coboare.

— Doamna Harte va fi jos într-un minut, zise Grace după ce-l introduse în încăpere. Vă transmite ca între timp să vă pregătiţi ceva de băut. Vreţi să fac eu asta, domnule?

34

Blackie refuzase. Privind acum ceasul de pe şemineu, observă că minutul de aşteptare se transformase în zece. Se pregătea să-şi toarne ceva de băut când auzi tocurile Emmei lovind podeaua din faţa uşii. Se întoarse spre ea şi rămase mut de uimire.

Ce s-a întâmplat, Blackie? întrebă ea intrând în cameră. De ce te holbezi la mine?

— Ştii ceva, Emma Harte? Toţi cei care vor veni azi aici… se vor *holba* la tine. Chicoti: îmi place dialectul tău de Yorkshire.

Oprindu-se în faţa lui, Emma zâmbi, se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— De ce crezi că vor face una ca asta? De ce o faci tu, dragul meu Blackie?

— O, Emm, dar ştii foarte bine *de ce.* Ştii cum arăţi astăzi,

iar dacă nu ştii, atunci trebuie să-ţi cumpăr o pereche de ochelari.

— Vederea mea e perfectă.

— Ştiu, aşa că trebuie să-ţi fi dat seama că arăţi minunat, în cei patruzeci de ani de când te cunosc, niciodată nu ai arătat mai bine. Şi să ştii că nu exagerez, fată dragă. Te-ai întrecut pe tine, Emma.

— Mulţumesc, Blackie. Este o rochie *veche* din 1937. Îţi place, nu-i aşa?

— Da, este foarte elegantă.

Emma purta o rochie de cocteil, cumpărată la Paris, o creaţie a lui Lanvin din dantelă neagră cu căptuşeală de mătase verde smarald. Decolteul în formă de V, mânecile lungi, jupa cloş, scurtă scoteau în evidenţă silueta subţire şi picioarele lungi ale Emmei. Pantofii negri, de mătase, cu toc foarte înalt, făceau parte din colecţia Pinet.

— Mă bucur să văd că porţi broşa cu smaralde de la mine, spuse Blackie zâmbind şi privind-o admirativ. Se potriveşte cu rochia.

— Nu-i aşa? întotdeauna mi-a plăcut. Ştii, Blackie, încă o mai am pe prima pe care mi-ai dăruit-o.

— O mai *ai?* se miră el încântat. Ţi-am dăruit-o când erai doar o fetişcană de cincisprezece ani.

— Aşa este. Dar apropo, te cunosc de când aveam paisprezece ani, iar acum am cincizeci şi trei, deci ne cunoaştem de treizeci şi nouă de ani, nu de patruzeci.

— Despici firul în patru, draga mea, zise el mijind ochii.

— Nu, te necăjesc doar, scumpul meu prieten. Vrei o şampanie? Sau preferi coniac irlandez?

— Cred că voi bea puţin whisky, iubita mea Emma. Îmi pot pregăti singur băutura, mulţumesc.

— Nu, vreau să fac eu asta. Tu poţi desface sticla de

şampanie.

— Va fi plăcerea mea, Emma. Nu e minunat că toţi băieţii au reuşit să-şi ia permisii? Seara asta de Crăciun va fi una cu totul specială.

Câteva clipe mai târziu, Blackie îi înmâna cupa cu şampanie, iar ea paharul cu whisky.

— În cinstea ta, draga mea Emma, cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc.

— Şi a ta, Shane Patrick Desmond O'Neill, tânărul care a devenit un mare domn şi mi-a fost întotdeauna cel mai bun prieten, zise ea râzând. Cu ani în urmă obişnuiai să-mi spui…

„într-o bună zi voi fi un mare domn". Şi aşa s-a întâmplat. Sunt foarte mândră de tine.

Ciocniră şi rămaseră în faţa căminului, aşteptând să sosească ceilalţi oaspeţi şi copiii.

După o scurtă tăcere, Blackie spuse:

— Mă bucur că Frank a putut să vină în cele din urmă. Poate are ceva veşti noi despre război… informaţii din interior.

— S-ar putea să aibă, dar mă îndoiesc că ni le va împărtăşi, murmură Emma.

Lui Blackie îi plăcea să-şi descoasă fratele, dar Frank putea fi foarte tăcut şi discret, lucru pe care lordul Beaverbrook îl ştia foarte bine.

Auzind paşi, Emma se uită spre bol şi o zări pe Daisy care se năpusti în salon direct în braţele unchiului Blackie.

— Puţină răbdare, Daisy. Mergi, nu e nevoie să alergi, îşi mustră Emma fiica, dar surâzându-i drăgăstos.

— Iat-o pe micuţa mea Daisy, cea mai frumoasă floare din întreaga lume, zise Blackie strângând-o în braţe. Ai crescut în ultima săptămână, draga mea, murmură el încruntat.

Daisy avea părul negru şi ochi albaştri, asemeni tatălui ei,

Paul McGill. Ea izbucni în râs:

— O, unchiule Blackie, nu fi prostuţ! Doar tocurile înalte sunt de vină. Se învârti şi rochia albastru închis, din catifea, se umflă ca un clopot.

— Într-adevăr, ce neatent sunt!

Blackie privi spre uşa în cadrul căreia apăruseră Elizabeth şi tânărul ei soţ, Tony Barkstone. Fiica Emmei purta o rochie roşie de mătase, iar el era îmbrăcat în uniforma Aviaţiei Regale. Blackie remarcă din nou ce cuplu frumos alcătuiau cei doi: Elizabeth, o frumuseţe brunetă, şi Tony, un englez blond, cu ochi albaştri. „De ce întotdeauna cei care ne apără sunt atât de tineri?“ se întrebă el.

După ce se salutară cu toţii, Elizabeth se apropie de Emma:

— Mamă, arăţi minunat, zise ea privind plină de admiraţie părul roşcat al mamei sale, tenul alb şi ochii verzi ce se potriveau cu smaraldele cerceilor, broşei şi inelului. Nu-i venea să creadă că femeia din faţa ei avea cincizeci şi trei de ani. Apropiindu-se, îi şopti: Mamă, arăţi ca la treizeci şi nouă de ani.

Emma izbucni în râs. În după-amiaza asta se simţea cu adevărat fericită, aşa cum nu se mai întâmplase de la moartea lui Paul, în urmă cu patru ani. Ştia că totul se datora faptului că întreaga zi va fi înconjurată de copiii ei, de familie şi de prieteni.

Auzind plânsetul slab al unui copil, Emma se grăbi spre hol unde se aflau Kit şi June care-l ţinea în braţe pe cel mai nou membru al familiei, Sarah Lowther.

Emma îşi sărută nepoata, mângâind-o uşor pe obraz, apoi nora şi în cele din urmă pe Kit, fiul primului ei soţ, Joe Lowther, cu care semăna foarte mult – blond, înalt, cu ochi cenuşii. Era un tânăr puternic şi purta cu mândrie uniforma

de căpitan.

Luând-o de braţ, Kit o trase spre el, îmbrăţişând-o strâns. Îşi adora mama.

— Sunt încântat că fiica mea seamănă cu tine, îi şopti el.

Emma se retrase un pic şi-l mângâie pe obraz:

— Şi eu, dragul meu Kit, zise ea.

— Nu cumva am ajuns ultimul? Robin coborî în goană scările, alăturându-se grupului din hol.

— Nu, mai trebuie să vină câţiva, murmură Emma zâmbind. Robin era preferatul ei, dar niciodată nu lăsase să se vadă asta. Se purtase cu toţi la fel.

Urmărindu-l cum dă mâna cu Kit şi o sărută pe June, îşi zise că Robin semăna mai mult cu Winston decât cu tatăl său, Arthur Ainsley. Era înalt şi brunet, asemeni lui Winston şi surorii lui gemene, Elizabeth, iar în seara asta arăta mai chipeş ca oricând în uniforma albastră de pilot. Un as în meseria lui, fiul ei abia fusese avansat la gradul de căpitan. Emma bănuia că Robin era un aviator destul de îndrăzneţ şi întotdeauna o îngrijora imaginea lui într-un aparat de zbor, deasupra teritoriilor duşmane. Pentru a-şi păstra cumpătul, prefera să nu se gândească la ce anume făcea Robin în timpul zborului.

Luându-i mâna, fiul ei o roti fluierând admirativ:

— Doamne, mamă, arăţi ca… un star de cinema. Dacă te-ar vedea colegii mei, s-ar lua la trântă care să te însoţească în seara asta.

— Să ştii că ai dreptate, aprobă David Amory coborând treptele. Bună seara, doamnă Harte.

— Bună seara, David, răspunse Emma, încercând să nu se uite prea insistent la el. Trebuia să se obişnuiască cu prezenţa acestui tânăr care semăna izbitor cu Paul McGill. Seara trecută fusese luată prin surprindere când Robin şi

Tony veniseră însoţiţi de el şi de alţi doi piloţi din escadrila 111 de la Biggin Hill.

— Vor dormi aici, mamă. Te superi? o întrebase Robin, iar ea fusese fericită să-i primească. Fiul ei îşi aducea colegii de câţiva ani buni şi Emma se arătase mereu încântată să-i adăpostească. Tânărul reuşise să o tulbure foarte tare. Deşi David nu era la fel de chipeş ca Paul în tinereţe şi nici nu avea aceeaşi personalitate puternică, în seara precedentă o fermecase. Dar, prezenţa lui o tulbura. Daisy nu-şi luase ochii de la el; tânărul avea douăzeci şi patru de ani şi era deja aproape un erou. David păruse la fel de fermecat de fiica ei.

— Ei, să nu rămânem aici, zise ea luând braţul lui David. Unde îţi sunt prietenii?

— Vor coborî în câteva minute, doamnă Harte. Se bucură de luxul băilor dumneavoastră. Cu totul altceva decât în armată.

Emma izbucni în râs şi cei doi intrară în salon împreună, îi făcu cunoştinţă tânărului cu Blackie şi urmări apoi cum Daisy se apropie fermecată de el.

*

June se duse şi se aşeză pe canapea cu Sarah. Kit şi Robin turnau şampania în pahare, în vreme ce Blackie discuta aprins cu David.

Emma se întoarse când îi auzi pe Winston şi Charlotte care intraseră în salon. Deşi dezamăgită să constate că erau singuri, reuşi să nu-şi trădeze nemulţumirea. După ce-i sărută pe amândoi, făcu un pas înapoi şi remarcă admirativ:

— Cât de frumoasă eşti, Charlotte! Culoarea asta ţi se potriveşte de minune!

— Mulţumesc, Emma, iar tu eşti la fel de elegantă ca întotdeauna.

Prietene apropiate, cele două femei îşi zâmbiră. Winston interveni:

— Unde sunt Randolph şi Georgina? Nu au ajuns încă?

— Deocamdată nu, răspunse Emma, uşurată să afle că în cele din urmă nepotul ei primise permisia cerută. Altfel, atât Winston, cât şi Charlotte nu ar fi fost companii plăcute.

După câteva minute sosiră Frank şi Natalie, alături de fiica lor Rosamund şi fiul Simon. În timp ce îi conducea în salon, Emma i se adresă în şoaptă lui Frank:

— Am reuşit să mai fac rost de câteva ajutoare astăzi, dar nu suficiente, aşa că, dragul meu, ai putea să-i ajuţi pe Robin şi Kit să pregătească băuturile.

— Imediat, murmură Frank, alăturându-se nepoţilor săi.

Emma luă braţul lui Natalie şi o conduse către şemineu, unde se afla David Amory. Soţia lui Frank era delicată, cu trăsături fine, gât de lebădă şi siluetă zveltă. Deşi părul îi albise cu ani în urmă, asta nu o îmbătrânea deloc.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe cumnata mea, zise Emma surâzându-i lui David care se întoarse să o salute pe Natalie.

Blackie o trase din faţa căminului, zicând îngrijorat:

— Nu-mi imaginez ce s-a întâmplat cu Bryan şi Geraldine. Le-am spus să vină înainte de ora cinci, iar acum este cinci şi douăzeci.

— Vor veni de vreme ce el se află la Londra, aşa că liniştește-te, dragul meu. Îi e mai uşor să ajungă decât lui Randolph, care vine din Scapa Flow.

— Cred că Randolph a ajuns aici azi-dimineaţă, o informă Blackie. Aşa mi-a spus Bryan. Blackie privi spre hol şi începu să râdă: Vorbim de cei doi lupi şi iată-i! O luă pe Emma de mână şi o conduse spre noii sosiţi.

— Băieţi, aţi venit tocmai la timp pentru puţin whisky înainte de cină, zise el, privindu-şi duios fiul şi îmbrăţişându-

l pe Randolph pe care-l iubea în mod deosebit. Apoi îşi sărută nora, pe Geraldine, care îl ţinea în braţe pe micuţul Shane. Întorcându-se spre soţia lui Randolph, Georgina, o sărută şi pe ea, privind bebeluşul acesteia căruia i se spunea Winston al doilea.

— Haideţi, doamnelor. Şi voi, Bryan şi Randolph. Arătaţi cu toţii cam zgribuliţi, aşa că aveţi nevoie de un pahar de băutură. Astăzi e foarte frig afară.

— Trec puţin pe la bucătărie să mă asigur că totul e în ordine, îi şopti Emma lui Blackie, care se îndreptă spre măsuţă şi umplu două pahare cu whisky în timp ce-i spunea lui Frank:

— Ce se mai întâmplă prin lume zilele astea?

— Nu prea multe, slavă Domnului! Şi sper să rămână aşa măcar în ziua de Crăciun. Uite, Blackie, a sosit David cu fiii lui.

David şi însoţitorii săi se apropiară, în vreme ce Robin străbătea camera pentru a-i întâmpina pe cei doi piloţi de la Biggin Hill pe care-i invitase să petreacă sărbătorile împreună cu ei. Îi prezentă pe Matthew Hali şi Charlie Cox celorlalţi oaspeţi şi le înmână câte un pahar de şampanie.

Când Emma se întoarse în salon, îi salută pe David, Ronnie şi Mark Kallinski, apoi se îndreptă spre cei doi prieteni ai fiului său, încercând să-i facă să se simtă ca acasă.

Urmărind-o, Frank îşi zise că sora lui era fermecătoare şi graţioasă, nu numai frumoasă. La cincizeci şi trei de ani, Emma era o doamnă sofisticată, elegantă, extrem de inteligentă, care se pricepea la o mulţime de lucruri, începând cu *haute couture* şi terminând cu mobila franţuzească din secolul al optsprezecelea, porţelanul, argintul şi antichităţile georgiene.

Nu-i venea să creadă miracolul transformării ei când se

gândea la anii copilăriei lor sărace din sătucul Fairley. Sora lui devenise o puternică femeie de afaceri, o forţă de care era bine să ţii seama. Pentru Frank, Emma reprezenta un adevărat fenomen.

Frank privi apoi înjur. Salonul era minunat. Pereţii aveau o culoare neobişnuită, un fel de verde pal amestecat cu gri. Draperiile de mătase de la cele trei ferestre aveau aceeaşi nuanţă, ca şi tapiţeria scaunelor franţuzeşti şi a canapelei, în vreme ce un mic fotoliu din apropiere era de un albastru pal; alte patru scaune franţuzeşti erau tapiţate în verde deschis. Lămpi din jad şi cristal, cu abajururi crem luminau diferite mese şi dulapuri franţuzeşti din secolul al XVIII-lea. Covorul preţios de Aubusson completa fericit ambianţa.

Sora lui avea nenumărate obiecte de artă, dar cele mai impresionante erau cele două tablouri de Renoir, un Sisley şi un Monet, toate în culori pastelate.

Emma avusese întotdeauna un gust desăvârşit.

35

Amândoi celibatari, fără rude apropiate în Londra şi nicio invitaţie deosebită de sărbători, Jack Field şi Dennis Scott fuseseră încântaţi să o ajute pe Emma la cina de Crăciun şi chiar măguliţi de invitaţie.

La ora şase fix, Grace intră în salon, şoptindu-i Emmei că masa fusese aranjată şi că ajutoarele erau gata să înceapă să servească.

Emma îl rugă pe Blackie să invite lumea la masă. Vocea lui puternică se făcu auzită în salon:

— Doamnelor şi domnilor, ospăţul de Crăciun ne aşteaptă. Emma a aranjat totul pe o masă. După ce vom alege ce vrem să mâncăm, ne vom căuta locurile în sufragerie.

Jack, Dennis, Grace şi doamna Coddington, bucătăreasa, stăteau toţi în spatele mesei încărcate de bunătăţi. Faţa de masă din damasc alb strălucea în lumina candelabrelor de argint. Pe masă tronau două bucăţi mari de şuncă de Yorkshire, trei curcani şi trei pui cu crustă maronie, legume de la Pennistone Royal, un platou imens cu cartofi copţi, boluri cu sos de ceapă şi salvie, vase mai mici cu salate de legume şi fructe murate, toate din cămara Hildei. Nu lipsea sosul special al Emmei.

După ce îşi aleseră bucatele, o urmară pe Emma în sufragerie, împodobită pentru această ocazie. Masa lungă de mahon era luminată de lumânări roşii, în sfeşnice de argint, în mijloc era un bol mare de cristal în care nu se aflau flori, ci globuri roşii, argintii şi aurii. Pe margini erau vase de cristal cu ornamente roşii de Crăciun, crenguţe de vâsc şi busuioc, alte sfeşnice, iar pe un bufet trona un brăduţ artificial, ale cărui podoabe argintii şi aurii străluceau sărbătoreşte. Lângă pom, Emma aşezase pătucul dublu al celor doi bebeluşi, Winston ÎI şi Shane.

Datorită cartonaşelor, toată lumea îşi găsi repede locul. Kit, Robin, Bryan şi Randolph fuseseră însărcinaţi să servească vinurile albe şi roşii. După ce umplură paharele, se aşezară toţi la masă.

Emma ciugulea din mâncare, urmărindu-i fericită pe tinerii care înfulecau bucurându-se de felurile gătite în casă. Îi privi pe rând…

Aşezat chiar lângă iubita lui Elizabeth, *Tony* arăta chipeş, asemeni unui veritabil englez. *Kit,* cu chipul luminat de dragostea pentru June, iar copilul lor, Sarah, care se juca în pătucul instalat chiar în spatele mamei sale, arăta minunat. Lângă Geraldine, *Bryan,* îmbrăcat de asemenea în uniforma albastră a piloţilor, semăna leit cu Blackie – înalt, cu pieptul

lat, ochi negri, veseli şi păr cârlionţat, negru ca cel al tatălui lui.

Arată *la fel* ca Blackie în ziua în care l-am cunoscut pe dealurile din Fairley, îşi zise Emma, zâmbind în sinea ei.

Iată-l şi pe dragul ei *Robin,* nespus de chipeş în uniformă, atent la ce-i spuneau cei din jurul său, discutând cu toată lumea, o gazdă perfectă ca de obicei. Robin şedea între sora lui, Daisy, şi mătuşa Charlotte, pe care o atrăgea nespus asemănarea lui cu Winston.

Câteva clipe ochii Emmei se opriră asupra fratelui ei mai mare şi se simţi cuprinsă de duioşie. Întotdeauna fusese mâna ei dreaptă, devotat, loial şi muncitor. „Cât de fericit arată în seara asta, gândi ea, fiindcă Randolph, Georgina şi micul Winston sunt aici!“

Apoi îi atrase atenţia nepotul ei *Randolph,* care şedea lângă soţia lui. Era înalt, cu umerii mai laţi decât ai tatălui său şi deosebit de chipeş. Trăsăturile, culoarea părului şi a ochilor dovedeau cât se poate de limpede că este un Harte, întreaga atenţie îi era concentrată asupra Georginei. Părea foarte mândră de uniforma sa de locotenent în Marina Regală.

Acelaşi lucru era valabil şi în cazul fiilor lui David, *Ronnie* şi *Mark Kallinski,* aşezaţi de o parte şi de cealaltă a lui Natalie. Erau frumoşi, cu părul negru şi ochi albaştri, ageri, moşteniţi de la bunica lor, Janessa Kallinski.

David o surprinse privindu-i fiii şi zâmbi, făcându-i cu ochiul. Ca de obicei, Emma şedea în capul mesei. În stânga ei se afla David, jar în dreapta Blackie.

— O adevărată adunare a clanurilor, Emma, murmură acesta din urmă. Mâncarea este delicioasă. Uită-te la băieţi

…o savurează din plin. Pun pariu că a trecut multă vreme de când n-au mai mâncat aşa ceva.

Emma izbucni în râs şi ochii verzi îi sclipiră de mulţumire:

— Sunt aproape sigură că ai dreptate. Ridică privirea când auzi râsul puternic al lui Daisy şi inima îi tresări când zări fericirea întipărită pe chipul ei. Fiica sa şedea lângă David Amory, care îi reţinea întreaga atenţie. „O înţeleg pe deplin", îşi spuse, cântărindu-l din privire.

Fără îndoială că *David Amory* era un tânăr fermecător, care atrăgea atenţia oricărei femei. Robin i-l descrisese ca fiind un „adevărat cuceritor". Fiul ei zâmbise apoi şi adăugase: „Ar trebui să fii atentă la Daisy". Emma începuse să se obişnuiască cu asemănarea tânărului pilot cu Paul. Observă din nou că acesta părea la fel de interesat de Daisy şi se întrebă dacă David ştia că fata are doar şaptesprezece ani. Se va asigura ca Robin să-l avertizeze mai târziu pe prietenul său. Era evident că David fusese bine crescut, căci se comporta de o manieră impecabilă; fiul ei îi spusese ca provine dintr-o veche familie din Gloucestershire.

Matthew şi Charlie, ceilalţi doi piloţi de la Biggin Hill, păreau că se simt foarte bine. Matthew o făcuse să râdă în hohote arătându-se nespus de încântat de baia de lângă dormitorul lui de la etaj. Se mira neîncetat de mărimea căzii şi de apa *calda.* „E puţin altfel decât la cazarma noastră, îi explicase el."

Matthew Hali, un tânăr înalt, cu păr şaten şi chipul expresiv, părea mai matur decât prietenii săi. Cu toate acestea, dovedea un minunat simţ al umorului şi o abordare destul de neobişnuită a vieţii. Emma îl plăcuse din primul moment.

Ochii ei se opriră apoi asupra prietenului său – aşezat lângă nepoata ei, Rosamund. Era limpede că *Charlie* avea talent de povestitor, deoarece Rosamund îl asculta cu cea mai mare atenţie. Tânărul avea o înfăţişare atrăgătoare,

acelaşi aer britanic ca şi Kit şi nişte ochi căprui, minunaţi. Farmecul lui calm era de-a dreptul cuceritor.

Atenţia îi fu atrasă de Jack Field care apăruse în prag pentru a-i invita să-şi aleagă desertul.

— Aveţi de unde alege, le spuse Emma lui Blackie şi David Kallinski. Sunt o mulţime de bunătăţi: fructele conservate ale Hildei cu cremă de ouă, budinca de prune cu sos de brandy, plină cu stafide, fructe cojite şi sherry. Seamănă cu prăjiturile cu fructe pe care doamna Tumer le făcea în cealaltă viaţă a noastră, continuă ea aruncând o privire scurtă spre Blackie. El îi înconjură umărul cu braţul, cu gândurile la vremurile trecute.

— Cred că voi gusta din fiecare… nu mă voi putea abţine şi nici David nu o va putea face.

— Adevărat, aprobă acesta, însă mie mi-a plăcut întotdeauna prăjitura ta cu fructe.

După cină, Robin îi conduse pe musafiri în salon.

— Să cântăm ceva, mamă, zise el. A, am invitat câţiva colegi să vină mai târziu, la un pahar; nişte piloţi americani pe care i-am cunoscut de curând. Sper să nu te superi.

— Sigur că nu, Robin, spuse ea, obişnuită să vadă cum fiul ei cel mic acţionează sub impulsuri de moment. Era una dintre trăsăturile fermecătoare ale lui Robin care era extrem de prietenos şi se bucura de fiecare dată când cunoştea oameni noi.

Grace servi cafeaua în salon. Georgina, Geraldine, Elizabeth şi Daisy dădură fiecăruia câte o ceaşcă. Kit înteţi focul, iar Blackie se apropie de pian, plimbându-şi degetele pe claviatură.

— Este acordat, anunţă dându-şi apoi seama că era un comentariu destul de nepotrivit. Totul în casa Emmei Harte era în perfectă ordine.

Robin, Bryan şi Randolph turnară coniac pentru Blackie,

Winston şi Frank şi cremă de mentă pentru Charlotte. Celelalte doamne refuzară băutura, preferind să-şi savureze cafeaua.

— Sunt o mulţime de partituri la pian… Emma fii întreruptă de ţârâitul soneriei.

— Sunt yankeii mei! exclamă Robin, grăbindu-se să iasă în întâmpinarea musafirilor.

După câteva clipe se întoarse însoţit de trei tineri piloţi americani, destul de timizi după părerea Emmei. Când îi fură prezentaţi văzu că erau nişte copii.

— Vă mulţumim că ne-aţi invitat, doamnă Harte, zise Harry Trent, scuturându-i entuziasmat mâna. Era atât de înalt încât Emma fu nevoită să dea mult capul pe spate ca să-l privească.

— Este minunat să fii alături de familia cuiva de sărbători, murmură Phil Rodgers privind în jurul său. Aveţi o casă foarte frumoasă, doamnă Harte. Vă mulţumim că ne-aţi primit. Parcă am fi acasă;

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră să ne-aţi invitat, doamnă, zise şi cel de-al treilea, Harvey Wilson. E mult mai bine decât la clubul ofiţerilor.

Emma zâmbi, îi invită să ia loc şi îi întrebă dacă doresc să mănânce ceva. Nu le era foame, dar au acceptat paharele oferite de Bryan şi Randolph. Când Elizabeth, Daisy şi Rosamund se apropiară de ei, tinerii săriră în picioare.

— Trebuie să mă scuzi, draga mea, murmură Blackie aplecându-se către Emma care şedea pe canapea lângă Winston. Cred că ştiu cum să încep cântecele pe care le doreşte Robin.

— Da, te rog, Blackie. Ar fi minunat… Ştiu că le va plăcea tuturor.

Blackie se aşeză la pian şi anunţă:

— Voi începe petrecerea noastră muzicală şi trebuie să cântaţi toţi cu mine…

— Dă-i drumul, unchiule Blackie! strigă Kit zâmbind.

— Aşteaptă o clipă, dragul meu băiat.

Blackie se uită pe partituri, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să cânte o melodie tristă pe care toată lumea o ascultă mişcată. Emma o recunoscu imediat şi i se puse un nod în gât. Se sprijini de pernele canapelei şi închise ochii, lăsându-se purtată de amintiri până în ziua în care îl întâlnise prima oară. Îşi aminti de fetişcana slabă şi pipernicită care se grăbea către dealuri când Blackie îi ieşise în cale, întrebând-o care era drumul spre casa Fairley. O speriase de moarte…

Vocea minunată de bariton a prietenului ei răsuna în întreaga încăpere.

Menestrelul a murit în război
Doar în braţele morţii îl veţi găsi.
Încins cu spada tatălui său
Şi cu harpa în spate…

În salon domnea o linişte desăvârşită; toţi ascultau. Blackie trecu repede mai departe, gândindu-se că poate balada irlandeză fusese totuşi prea tristă. Începu o melodie veselă. Emma o recunoscu pe dată. Şi pe asta o cântase atunci, demult. Apoi Blackie trecu la „Danny Boy“, una dintre baladele ei preferate. Se părea că şi celorlalţi le plăcea, deoarece o ascultau cu atenţie.

Încercând apoi să schimbe atmosfera, Blackie. Cântă una dintre melodiile la modă; la al doilea vers ridică mâna stângă, invitându-i şi pe cei de faţă să cânte. Elizabeth sări în

picioare şi se apropie de pian, urmată de Daisy. Câteva clipe mai târziu, Emma observă că lângă ele se afla şi David Amory, cu braţul în jurul taliei fiicei sale.

Se alăturară şi ceilalţi – Harry, Phil, Robin, Kit şi Bryan, care se opri în spatele pianului şi puse o mână pe umărul tatălui său.

Când Blackie se opri o clipă, Elizabeth se aplecă şi îl întrebă:

— Unchiule, ai putea cânta una dintre melodiile Verei Lynn? Le cunosc pe toate şi te pot acompania.

— Ştiu, draga mea, răspunse Blackie şi începu unul dintre cântecele pe care Elizabeth le fredona mereu. Ea începu să cânte. Avea un glas minunat.

Cei din cameră ascultară tăcuţi, aplaudând şi cerându-le să repete melodia. Elizabeth zâmbi şi refuză ruşinată, privindu-l pe Tony.

Phil începu să cânte „Paper Doll“[10], Blackie prinse ritmul şi mulţi dintre cei prezenţi îi acompaniară. După aceea Matt îi ceru să cânte „There'll always be England”[11]. Cântară toţi, entuziasmaţi nu numai această melodie, ci şi pe următoarele.

Ascultându-i şi privindu-i, Emma se simţea peste măsură de emoţionată. „Cât de chipeşi arată băieţii în uniforme”, îşi zise ea. Întotdeauna fusese de părere că haina militară conferă o prestanţă deosebită şi că cei care o poartă par mai atrăgători în ochii femeilor. Din păcate, slujba lor nu avea nimic strălucit; ceea ce făceau ei era îngrozitor. Şi erau toţi atât de tineri! „De ce trebuie să meargă întotdeauna la război floarea unei naţiuni?” se întrebă Emma. Inima i se strânse,

---

[10]Păpuşă de hîrtie.

[11] Anglia va exista mereu.

ştiind unde se vor întoarce toţi. Se uită apoi la Blackie şi la fraţii ei şi-şi spuse: „Cei tineri *trebuie* să meargă la luptă şi întotdeauna a fost aşa, deoarece bărbaţii noştri sunt prea bătrâni şi nu ar putea suporta rigorile războiului”.

Apoi auzi vocea lui Charlotte:

— Blackie, poţi cânta un colind?

— Sigur, draga mea, de ce nu? Haide, Bryan, dragul meu băiat, şi tu, Randolph. Ştiu că voi doi aţi mai cântat împreună… să vă auzim.

Cei doi tineri se apropiară de pian. Blackie lovi câteva clape şi Emma recunoscu imediat colindul:

Silent night, holy night,
AII is calm, all is bright

Round your virgin mother and child.
Holy infant so tender and mild,
Sleep în heavenly peace
Sleep în heavenly peace…

36

Era o minunată zi de octombrie a anului 1943, una dintre acele zile cărora Emma nu le putea rezista. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele salonului de la Pennistone Royal, scăldând camera într-o lumină aurie.

Ca în fiecare zi, Emma scria în jurnal. În cele din urmă puse stiloul jos şi închise volumul cu coperte negre de piele, îl încuie în sertar, puse cheia în buzunar, se ridică, traversă camera până în dreptul ferestrei unde se opri şi privi dealurile.

Neobişnuit pentru luna octombrie, cerul era albastru, cu

nori albi şi pufoşi. Chiar şi în timpul verii se întâmpla să fie înnorat, anunţând ploaia ce venea dinspre Marea Nordului. Aşa era de obicei în Yorkshire – astăzi însă lucrurile săteau altfel.

Iarba nu s-a uscat încă, spuse ea în şoaptă, observând nuanţa ruginie de pe pantele dealurilor. Parcă o chemau; fusese copilul acelor dealuri pustii, hoinărind printre înălţimile şi stâncile ce se ridicau spre cer. Aceasta fusese lumea pe care o iubise cel mai mult, de care îi era dor întotdeauna.

Fără să mai stea pe gânduri alergă în Holul de Piatră, încălţă o pereche de ghete, luă o haină de lână şi se îndreptă spre biroul de la capătul coridorului. Auzind-o intrând, Glynnis ridică privirea şi îi zâmbi:

— Tocmai voiam să urc la dumneavoastră, doamnă Harte. V-am pregătit scrisorile pe care trebuie să le semnaţi şi…

— Te superi dacă facem toate astea ceva mai târziu? Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Nu voi lipsi prea mult; fac doar o scurtă plimbare.

— Foarte bine, murmură Glynnis întorcându-se spre maşina de scris.

— E totul în regulă? întrebă Emma privindu-şi lung secretara. Pari puţin obosită azi.

— Mă simt bine, răspunse Glynnis schiţând un surâs.

Deşi observă umbra de tristeţe din zâmbetul tinerei,

Emma nu insistă. Îşi privi ceasul şi spuse:

— De ce nu te duci la bucătărie, dragă Glynnis? Hilda îţi va pregăti o gustare şi o ceaşcă de ceai. E aproape ora unu.

— Mulţumesc, doamnă Harte. Cred că aşa voi face.

Emma ieşi şi închise uşa în urma ei. Ajunsă afară, o porni spre dealuri, trecând pe lângă peluzele care arătau minunat, în depărtare îl zări pe Ramsbotham, grădinarul-şef, şi pe

nepotul acestuia, Wiggs, care urma să-i ia locul într-o bună zi. Le făcu semn cu mâna şi Ramsbotham îi răspunse fluturând pălăria.

Câteva minute mai târziu Emma urca pe cărarea abruptă, hotărâtă să ajungă la locul ei preferat, „sub monoliţi", cum îi numea ea. Deşi trecuseră câteva luni bune de când nu mai fusese aici, urcuşul nu i se păru greu. La sfârşitul lui aprilie împlinise cincizeci şi patru de ani, însă ştia că părea mai tânără; de altfel, aşa se şi simţea. „Slavă Domnului că sunt atât de puternică şi de sănătoasă", gândi ea. Era nerăbdătoare să ajungă în vârf, acolo unde avea impresia că poate atinge cerul dacă s-ar ridica pe vârfuri şi ar întinde mâna.

Zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cum Blackie şi fraţii săi glumeau pe seama pasiunii ei pentru dealurile acestea, încetase demult să le explice ce însemnau în viaţa ei. Cum ar fi putut să exprime sentimentul aproape mistic pe care i-l trezeau? Uneori avea impresia că îi aparţin numai ei. Era un loc sigur, colţul ei de rai pe pământ. De fiecare dată când o tulbura ceva, venea aici ca să mediteze. Alteori urca până în vârf doar pentru că îi făcea plăcere urcuşul. Existau clipe când tânjea după singurătatea şi liniştea de acolo.

După un urcuş de douăzeci de minute, Emma ajunse la stâncile negre ce păreau gata să se prăvălească la o rafală mai puternică de vânt. Şi totuşi se aflau aici de secole.

Vântul sufla cu putere, aşa că se strecură imediat în spaţiul dintre două stânci şi se aşeză pe piatra pusă de unul dintre grădinari pentru ea. Asta se petrecuse în 1932, în urmă cu unsprezece ani. Păsările se învârteau deasupra capului ei. Formaseră conturul literei V – „de la victorie", murmură ea, observând şi bombardierele ce apăruseră pe cerul albastru, în aceeaşi formaţie. „V de la victorie", gândi

iar, plină de bucurie. Se întorceau pe aeroporturi – Dishforth, Leeming sau chiar Topeliffe, acolo unde se afla Tony încă de la începutul războiului. Se ridică în picioare, fluturând mâna către… fiii altor mame asemeni ei. Apoi se aşeză din nou, privind peisajul de la picioarele ei: valea şi dincolo de ea mlaştinile nesfârşite, solitare, populate doar de ciocârlii şi de cânepari, păsările copilăriei sale.

Se întâmplaseră atâtea în ultimele nouă luni, încât timpul de la Crăciun încoace se scursese parcă într-o clipită. Războiul mergea destul de bine; luase o amploare mondială în 1941, când Germania invadase Rusia şi japonezii bombardaseră Pearl Harbor. Trecuse ceva vreme de când americanii luptau alături de englezi în Europa, Africa de Nord şi în Orientul Mijlociu. Aliaţii înregistraseră înfrângeri, dar şi victorii, astfel încât lumea era optimistă.

Emma era încredinţată că vor câştiga războiul, aşa cum susţinea Winston Churchill, mai ales că acum îi aveau şi pe americani de partea lor. Se gândi la tinerii piloţi pe care-i cunoscuse prin intermediul lui Robin şi la cei din Yorkshire; toţi o impresionaseră. Era recunoscătoare că fiii ei, precum şi ai celorlalte două clanuri nu păţiseră nimic.

Primăvara trecuse destul de repede anul acesta, mai ales datorită plecărilor şi sosirilor lui Robin care venea întotdeauna însoţit de camarazi, dintre care David Amory nu lipsea niciodată. Casa răsunase de râsete, acompaniate de gramofon, de clinchetul paharelor şi sunetele pianului. Îi plăcuseră lunile acelea; prezenţa tinerilor estompase şuierul sirenelor, canonada tunurilor din Hyde Park şi zgomotul asurzitor al bombelor.

Îi plăcuse pe toţi, dar mai ales pe David, şi îi răsfăţase pe fiecare.

Nu o mirase câtuşi de puţin când, în mai, tânărul îi ceruse

permisiunea să se căsătorească cu Daisy când fata va împlini optsprezece ani. „Dar asta este săptămâna viitoare!" exclamase ea, iar David îi răspunsese: „Da, ştiu, doamnă Harte, dar suntem în plin război!" Cei doi erau atât de îndrăgostiţi încât nu le putuse refuza cererea. Îi plăceau sinceritatea şi farmecul tânărului Amory. În plus, Emma îşi dăduse seama că nu s-ar putea opune după ce îi permisese lui Elizabeth să se căsătorească cu Tony la aceeaşi vârstă. Nu putea să-i frângă inima celui mai iubit copil al ei, fructul iubirii dintre ea şi Paul McGill.

Nunta lui Daisy şi a lui David fusese cel mai fericit eveniment al verii 1943.

Ca întotdeauna, Emma muncise din greu, însă refuza să renunţe la activităţile voluntare, deşi Winston o atenţionase că se oboseşte prea tare. Se simţea onorată să participe cumva la eforturile celor ce luptau. Însoţite de Daisy, * ea şi Elizabeth mergeau la adăpostul de la staţia de metrou London Bridge pentru a împărţi mâncare şi a-i alina pe londonezii ce se refugiau aici. Emma dona diverse sume nenumăratelor fundaţii, aduna bani din acţiuni de caritate şi conducea o cantină destinată soldaţilor.

Brusc izbucni în râs, amintindu-şi cum Jack Field protestase când ea hotărâse să transforme subsolul de la Harte's în cantină, întrebând-o dacă avea permisul necesar unei astfel de acţiuni. Obiecţiile lui, deşi abia murmurate, o luaseră prin surprindere. Îl privise furioasă:

— *Permis?* Cine are nevoie de un *permis?* Suntem în război şi, dacă ai uitat, acesta este magazinul *meu.* Dacă vreau să am o cantină la subsol, o voi avea!

După câteva minute o cuprinseseră remuşcările gândindu-se cum se purtase cu Jack, cel mai loial şi devotat angajat, şi se dusese în biroul lui pentru a-şi cere scuze.

— Te rog *mă* ierţi că ţi-am vorbit atât de aspru şi nepoliticos. Munca ta este preţioasă pentru mine. Îmi pare foarte rău.

Jack zâmbise şi încercase să-i explice:

— Mă gândeam la lucruri precum regulamentul în caz de incendiu, numărul oamenilor pe care îi putem primi aici şi dacă asta poate afecta cumva securitatea magazinului.

Emma înţelegea acum că Jack nu-şi făcuse decât datoria. Ascultase atent când el sublimase problemele ce vor apărea inevitabil şi avea dreptate; se lăsase purtată de dorinţa de a ajuta trupele angajate în luptă. În final renunţase la subsolul magazinului şi cumpărase un depozit chiar lângă şoseaua Fulham. Iniţiativa fusese un succes. Ea şi Jack rămăseseră în continuare buni prieteni şi colegi. El lucra la cantină, o dată pe săptămână, asemeni ei, şi amândurora le plăcea ce făceau.

Un zâmbet lumină chipul Emmei amintindu-şi o seară memorabilă la cantină. Nu era mult de-atunci, aşa că îşi amintea toate detaliile…

— Mamă, uită-te la Glynnis şi Bryan, zise Elizabeth atingându-i braţul. Nu-i aşa că dansează minunat? Doamne, parcă sunt Ginger Rogers şi Fred Astaire. Ar trebui să facă film.

Glynnis era o excelentă dansatoare, iar Bryan nu se lăsa mai prejos. Era limpede că amândoi se distrau foarte bine.

— Dumnezeule, nu am văzut pe nimeni dansând aşa de bine ca ei, murmură Emma. Ai dreptate, sunt un cuplu perfect.

Ea şi Elizabeth stăteau lângă bar, privind tinerii soldaţi care dansau. Ceva mai devreme în aceeaşi seară, preparaseră o mulţime de sandvişuri pe care le serviseră băieţilor, însoţite de ceşti cu ceai, cafea, limonadă, bere şi câteva pahare de vin din colecţia lui Paul McGill; Jack Field

reuşise să-i facă rost de un permis pentru servirea băuturilor alcoolice în cantină: Ce modalitate mai bună de a folosi o parte din vinul acela? întrebă ea şi fraţii ei fuseseră de acord din toată inima.

Frank şi Winston se aflau şi ei aici, în seara asta, alături de Robin şi Tony, care căpătaseră permisii de două zile.

Emmei îi plăcea să vină să lucreze la cantină, să discute cu diferiţi soldaţi şi să-i încurajeze. Se simţea nespus de fericită când vedea ce mult însemnau pentru ei astfel de seri.

Tony se apropie de ele, înconjurând cu braţul mijlocul soţiei sale. Melodia se încheie şi Emma observă că Frank punea un nou disc. După câteva clipe, „Moonlight Serenade[12]" cântată de formaţia lui Glenn Miller, inunda încăperea.

Bryan o conduse pe Glynnis pe ring, dar fu nevoit să-i dea drumul când Frank îl bătu pe umăr, cerându-i permisiunea de a dansa cu ea. Emma zâmbi în sinea ei când îl zări şi pe Robin îndreptându-se spre ei; fiul ei voia să-i întrerupă, aşa cum procedase Frank mai devreme.

— Trebuie să remarc că Glynnis este extrem de solicitată, le spuse ea lui Elizabeth şi Tony. Fac prinsoare că în seara asta va dansa cu toţi cei aflaţi aici.

Tony aprobă adăugând:

— Oricum, este cea mai bună dansatoare dintre cele care vin să muncească aici. Se mişcă cu foarte multă graţie.

— Ai auzit-o cântând, mamă?

— Nu, Elizabeth.

— Are o voce minunată.

— Galezii sunt nişte cântăreţi excepţionali, o informă

---

[12] Serenada Lunii.

Tony. Au corzi vocale deosebite.

Emma îşi privi surprinsă ginerele atotştiutor. De data asta avea într-o oarecare măsură dreptate:

— Da, corurile lor sunt renumite, murmură ea, privind către Frank care se apropia de ei.

Câteva clipe mai târziu li se alătură şi Winston, care o luă pe Emma pe după umăr, şoptindu-i la ureche:

— Dansul este singurul lucru care-mi lipseşte, Emma. Îmi plăcea la nebunie înainte de a-mi pierde piciorul.

Mângâindu-l pe mână, Emma şopti:

— Da, ştiu. Dar aminteşte-ţi că nu ai mai fi în viaţă dacă nu l-ai fi tăiat atunci.

— Ai dreptate, aprobă Winston cu privirea îndreptată spre Glynnis şi Robin. Până la urmă, fata s-a dovedit cea mai bună secretară pe care ai avut-o până acum, nu?

— Într-adevăr, răspunse sora lui, izbucnind în râs când zări un pilot american întrerupând dansul celor doi.

Robin se apropie de ei şi o întrebă:

— De ce stai în picioare, mamă? îi ţinu scaunul ca să se aşeze şi se instalară toţi la o masă de lângă ring.

Aflat chiar lângă gramofon, Jack Field schimbă discul după ce melodia se termină. Aceeaşi formaţie cânta acum „Fools rush in“[13], iar Emma se lăsă pe spătarul scaunului, amintindu-şi de Paul McGill. Încă îi simţea lipsa. Inima i se strânse şi-şi zise că nu va mai exista niciun alt bărbat în viaţa ei. Paul fusese marea ei dragoste şi aşa va rămâne.

Când melodia se termină, Glynnis se apropie de masă.

— Ia loc, draga mea, trage-ţi puţin răsuflarea.

— Mulţumesc, doamnă Harte. Sunt cam obosită, dar a fost

---

[13] Nesăbuiţii se îndrăgostesc repede.

minunat. Îmi place grozav să dansez.

— Vrei un pahar de limonadă, Glynnis? întrebă Bryan.

— Da, mulţumesc, Bryan.

Întorcându-se spre Emma, fata continuă:

— Speram ca prietenul meu Richard Hughes să fie aici, dar nu l-am văzut. Dumneavoastră l-aţi zărit, doamnă Harte?

— Mă tem că nu, dar este încă devreme. Sunt mulţi oameni în seara asta, aşa că e greu să găseşti pe cineva în aglomeraţie.

— Ce mai fac cei din Rhondda, Glynnis, întrebă Winston, cei din familia ta sunt bine?

— Da. Mama este îngrijorată în privinţa fraţilor mei plecaţi la război, dar toţi ne facem astfel de griji, nu?

Winston încuviinţă dând din cap, îşi aprinse o ţigară şi se sprijini apoi de spătarul scaunului, sorbind relaxat din paharul de vin roşu.

Robin o întrebă pe Glynnis dacă mai vrea să danseze, însă fata îl refuză şi pe el, şi pe Bryan atunci când acesta se apropie cu paharul de limonadă.

— Sunt puţin obosită acum, murmură ea, zâmbind. Ochii îi străluceau şi obrajii îi erau îmbujoraţi de efort.

Privind cum tinerii se îngrămădeau în jurul ei, încercând să se facă remarcaţi, Emma vedea acum o altă Glynnis decât cea de la birou. Studiind-o mai atent, îşi dădu seama că secretara ei era nu numai frumoasă, ci de-a dreptul *adorabilă.*

Avea picioare lungi, foarte frumoase, sâni mari, talia mică şi un păr negru care-i dădea un aer exotic.

„Este cu adevărat atrăgătoare”, gândi Emma; „Nu e de mirare că toţi vor să danseze cu ea ca s-o poată ţine în braţe. Glynnis e o fată deosebită, serioasă, nu cochetează, nu e înclinată spre flirturi. Sper ca soldatul ei american să vină în

seara asta, altfel se va simţi dezamăgită."

În timp ce Emma cugeta la cele întâmplate, îşi făcu apariţia şi Richard Hughes, care se îndreptă direct spre masa lor.

— Bună seara, doamnă Harte, spuse el, salutându-i apoi şi pe ceilalţi.

— Bună seara, soldat Hughes. Mă bucur să te văd.

Glynnis îl privi cu ochii strălucind de bucurie.

— Iată-te în cele din urmă, Richard. Mă întrebam unde eşti.

Evident fermecat de fată, el îi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare, şi luându-i mâna, o ridică în picioare.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, zise el politicos şi o conduse pe Glynnis spre ringul de dans.

— Pare un tip de treabă, remarcă Frank aprinzându-şi o ţigară. Glynnis este o fată deosebită şi merită tot ce e mai bun pe lume.

— Da, aşa e, aprobă Emma urmărindu-i cu privirea.

Ringul de dans era acum plin de tineri. Emma era mulţumită că înfiinţase cantina. Atmosfera relaxată, muzica ridicau moralul soldaţilor – englezi, canadieni, australieni, americani, francezi, polonezi… tineri îndrăzneţi şi curajoşi.

Emma alungă amintirile şi se ridică. Vântul rece o pătrundea până la oase. Aruncă o ultimă privire către peisajul ce se desfăşura în faţa ei şi porni să coboare drumul ce ducea către Pennistone Royal.

— Ai văzut-o pe Glynnis? o întrebă pe Hilda care curăţa legume în chiuvetă.

Menajera se întoarse exclamând:

— Doamnă Haite, m-aţi speriat de moarte! Nu am ştiut că sunteţi aici. Da, am văzut-o acum o jumătate de oră; a mâncat un sandviş şi a băut o ceaşcă de ceai.

— Ţi s-a părut în regulă, Hilda?

— Cred că da, începu femeia, dar se opri. Ei bine, doamnă, nu prea ştiu. Părea destul de tristă… poate chiar tulburată.

— Înţeleg.

— De ce mă întrebaţi, doamnă Harte? Nu este în biroul de la capătul Holului de Piatră?

— Nu, Hilda, iar în maşina de scris este o hârtie doar pe jumătate completată. Am venit în bucătărie, crezând că e la masă. Nu-i stă în fire să lase o scrisoare neterminată.

— Am întrebat-o despre iubitul ei, soldatul american de care mi-a povestit ultima oară când a fost aici şi m-a privit ciudat! Chiar tulburată, doamnă. Se spune că nimic nu e mai ciudat ca omul.

— Cunosc toate proverbele din Yorkshire, Hilda. Nimic nu e mai ciudat ca omul, în afară de mine şi de tine, deşi tu eşti mai ciudată.

Hilda izbucni în râs.

— Dar pregătind prânzul, am băgat de seamă că nu aţi mâncat nimic nici la micul dejun, doamnă.

— Îmi poţi prepara o ceaşcă de ceai, Hilda. Deocamdată nu mi-e foame. Dar, întorcându-ne la iubitul ei, crezi că cei doi s-ar fi certat?

— O, nu Ştiu. Dar s-a purtat destul de ciudat.

— Poate că nu se simte bine. Părea puţin obosită ceva mai devreme. Mă voi duce în camera ei. Tu pune de ceai.

— Imediat, doamnă.

Glynnis ocupa una dintre camerele de oaspeţi de la etajul aflat deasupra salonului de sus; urcând treptele, Emma se gândea la iubitul secretarei sale, americanul acela drăguţ pe care-l cunoscuse la cantină. Părea o persoană destul de plăcută. Să se fi despărţit?

Se opri la uşă şi, auzind plânsul înăbuşit al fetei, şovăi,

neştiind ce să facă. În cele din urmă bătu în uşă, gândindu-se că poate Glynnis avea nevoie de ajutor.

Fata îi deschise. Era albă ca varul şi avea ochii roşii de plâns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma blând.

Văzând că Glynnis nu răspunde, continuă:

— Pot să intru? Nu-mi place să te văd atât de supărată.

Tânăra deschise larg uşa, dându-se înapoi ca să între

Emma, care se aşeză pe canapea şi zise:

— Vino lângă mine, draga mea. Nu trebuie să spui nimic dacă nu vrei.

Glynnis izbucni în hohote de plâns.

Ridicându-se, Emma o lăsă să şadă pe canapea şi ea luă loc în fotoliul din faţa ei.

— Nu te grăbi, draga mea, încearcă să te linişteşti. Vrei un pahar cu apă? O ceaşcă de ceai?

Fata refuză dând din cap în timp ce îşi căuta batista. Apoi trase adânc aer în piept şi zise cu o voce stinsă:

— Îmi pare atât… atât de rău că mi-am pierdut controlul. Am încercat să fiu curajoasă, dar astăzi n-am reuşit.

— Ce s-a întâmplat?

Glynnis clătină din cap, muşcându-şi buzele.

— Este ceva în legătură cu iubitul tău, *Richard?* V-aţi certat sau v-aţi despărţit?

— A, nu, doamnă Harte, îngăimă Glynnis printre suspine.

— Ceva te-a necăjit însă. Nu vreau să fiu indiscretă, dar doresc să te ajut. Te asigur că nimeni nu va şti ce-mi spui. Nu ţi-aş trăda niciodată încrederea.

Glynnis trase adânc aer în piept, încercând să se liniştească. În cele din urmă reuşi să spună:

— Voi avea un copil, doamnă Haite. Şi nu ştiu ce să mă fac.

O clipă, Emma rămase tăcută şi în minte îi răsună glasul

unei tinere servitoare: „Voi avea un copil, Edwin, şi nu ştiu ce să mă fac“. Inima i se strânse amintindu-şi de ziua aceea din grădina de trandafiri de la conacul Fairley. Alungind amintirile, luă mâna fetei şi zise:

— Glynnis, nu e de mirare că eşti atât de tulburată. Prietenul tău, Richard, ce spune? Sunt sigură că va face ceea ce trebuie. Mi s-a părut destul de îndrăgostit în seara în care mi l-ai prezentat şi am remarcat cât de atent se purta cu tine. Părea foarte protector.

— Da.

— Nu vrea să se căsătorească cu tine? Asta e problema? Glynnis îşi muşcă buzele şi roşi.

— Sper că i-ai spus, nu? întrebă Emma încruntată.

Fata negă dând din cap. Păli şi privirea ei exprima teamă.

— Dar, draga mea Glynnis, trebuie să-i spui.

— Nu este copilul lui, şopti tânăra.

Emma o privi mirată.

— Presupun că i-ai spus celui care este *adevăratul* tată. Glynnis aprobă cu o mişcare a capului şi începu din nou să plângă.

— Nu vrea să se căsătorească cu tine, nu?

— Ba da, dar nu poate.

— Este căsătorit?

Văzând că fata nu răspunde, murmură:

— O, draga mea, o legătură cu un bărbat căsătorit nu-ţi poate aduce decât necazuri. Rareori îşi părăsesc soţiile.

Emma se întrerupse, dându-şi seama că în loc să o consoleze pe Glynnis, nu făcea decât să-i ţină o prelegere.

Tânăra izbucni iar în lacrimi. Emma se aşeză pe canapea alături de ea şi o trase mai aproape. Când Glynnis se calmă, Emma spuse hotărât:

— Trebuie să stabilim un plan. Te voi ajuta cum voi putea.

Nu cred că vrei să te întorci în Rhondda Valley, nu-i aşa?

Fata se trase înapoi speriată:

— Nu, nu, doamnă Harte, nu pot! Tata ar fi în stare să mă omoare. Nu ar suporta ruşinea ca fata lui să nască un copil din flori.

— Sst, draga mea, te înţeleg, murmură Emma şi nu minţea, fiindcă şi ea trecuse prin aşa ceva când nu avea decât cincisprezece ani.

— Vrei să vorbesc eu cu respectivul bărbat?

— Nu cred că ar… Conta foarte mult, răspunse Glynnis cu voce joasă.

— Cine *este* tatăl, draga mea?

După o clipă de şovăială, Glynnis rosti numele şi Emma o privi uluită. „Un dezastru", gândi ea închizând ochii.

Îşi reveni imediat, luă mâna fetei şi zise apăsat:

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui totul.

Iar Glynnis se conformă.

Era o poveste veche de când lumea, despre un bărbat şi o femeie, pe care Emma Harte o cunoştea foarte bine. O atracţie spontană – francezii o numeau *coup de foudre* –, o iubire atât de intensă încât nu mai ţinea cont de nimic, şi viaţa devenea un adevărat paradis… pentru scurtă vreme. Cunoştea prea bine tot ce spunea Glynnis, durerea provocată de purtarea rece a bărbatului când aflase că ea purta copilul său. Bastardul lui – după cum spusese fata.

Vorbind, fata reuşise să se calmeze. Lacrimile nu mai curgeau, iar vocea şi trupul ei încetaseră să mai tremure.

Emma ascultase atent fiecare amănunt al poveştii de dragoste care se sfârşise. Nimic nu mai putea fi schimbat. Bărbatul ieşise din viaţa tinerei şi nici gând să revină. Îşi dădea seama că, inteligentă fiind, Glynnis intuise cum stau lucrurile.

Când termină de povestit, fata se sprijini de spătarul canapelei şi după o clipă de tăcere, şopti:

— Acum ştiţi totul, doamnă Harte. Ştiţi în ce încurcătură sunt.

— Într-adevăr, Glynnis, ştiu prea bine. De acum încolo eşti singură sau cel puţin aşa crezi. Dar nu este adevărat, draga mea, mă ai pe mine, iar eu te voi ajuta. Mă voi asigura să ai un medic potrivit şi salariu atunci când vei lua concediul de maternitate. Şi o slujbă după ce vei naşte. Îţi promit.

Uimită de generozitatea şi înţelegerea Emmei, Glynnis tăcut. În cele din urmă zise:

— Dar de ce faceţi toate astea pentru mine, doamnă Harte? Să nu credeţi că sunt nerecunoscătoare; dar mă întreb *de ce?*

— Fiindcă îmi eşti dragă, Glynnis, şi apoi, cu mult timp în urmă, când eram mult mai tânără decât tine, am fost într-o situaţie asemănătoare. Nu exista nimeni care să mă ajute, astfel încât singurul lucru pe care mi-l doream erau banii. Ştiam că numai aşa îmi voi putea proteja copilul şi m-am luptat din greu să-i obţin. Aşa că, vezi tu, *ştiu* că pentru o mamă singură banii reprezintă cel mai important lucru din lume, pe lângă puţină înţelegere şi compasiune din partea celorlalţi, dacă este posibil. Dar asta nu se întâmplă întotdeauna, după cum bine ştii. Cei mai mulţi îţi întorc spatele sau te tratează ca pe o paria.

— Aveţi dreptate, spuse Glynnis, trăgând adânc aer în piept. Nu ştiu ce să vă spun, doamnă Harte, cuvântul *mulţumesc* pare să nu fie de-ajuns.

— Ba da, este de-ajuns. Vreau ca de acum încolo să nu-ţi mai faci griji.

— Mă tem că nu voi reuşi. Glynnis se întrerupse, muşcându-şi buzele, şi continuă cu glas stins: Doamnă Harte,

v-am vorbit despre Richard. Mi-aţi spus că vi s-a părut atent, iubitor, chiar protector…

— Da, aşa am afirmat.

— Richard mă iubeşte şi vrea să se căsătorească cu mine; mă gândeam că poate… ei bine… mă întrebam ce părere *aveţi* despre asta. Nu ar reprezenta o soluţie la… *încurcătura* în care mă aflu?

Emma răspunse cu glas ferm şi o privire aproape mustrătoare:

— Îl iubeşti? Credeam că eşti atât de îndrăgostită de celălalt, încât nu te mai interesează altcineva.

— Aşa este, doamnă Haite, v-am spus, l-am iubit prea mult. Richard îmi place foarte mult; este atât de bun. Şi mă iubeşte cu-adevărat. Cred că l-aş putea iubi cu timpul… Vocea i se frânse când zări expresia aspră de pe chipul Emmei.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Harte? De ce mă priviţi astfel?

— Mă gândeam că nu poţi înşela pe cineva atât de bun ca Richard. Ar fi un gest necinstit şi dezonorant. Nu-l poţi lăsa să creadă că acest copil este al lui. *

— O, dar nu aş face aşa ceva! strigă Glynnis. Noi… ei bine, între noi nu s-a întâmplat nimic. Nu sunt o uşuratică.

— Iartă-mă, Glynnis, nu am vrut să spun asta. Păreaţi destul de apropiaţi când v-am văzut la cantină, astfel încât am presupus… A fost o greşeală din partea mea şi te rog să mă ierţi. Nu m-aş îndoi niciodată de moralitatea ta, draga mea. Am cunoscut prea bine viaţa…

— În regulă, doamnă Harte, vă rog să nu vă supăraţi. Glynnis înghiţi în sec. Eram virgină când m-am îndrăgostit de *el…* El a fost primul bărbat pe care l-am… cunoscut. Ştiţi ce vreau să spun, zise ea în şoaptă.

— Ştiu! Emma se ridică, se apropie de fereastră şi privi peluzele. Tânărul Wiggs fusese un băiat atât de drăgălaş, ca de altfel toţi băieţii când sunt mici.

Reluându-şi locul, Emma continuă:

— Aşadar… ce vei face în continuare, Glynnis? Vei accepta propunerea lui Richard şi-i vei spune că eşti însărcinată?

— Nu ştiu, răspunse Glynnis tulburată. Poate că ar trebui să-i spun adevărul şi să-l întreb dacă mai vrea să mă ia de soţie, dacă mă mai doreşte.

Cu ochii mijiţi, Emma cântări situaţia.

— La ce vă gândiţi, doamnă Harte?

— Cred că este singura modalitate de a aborda problema, răspunse ea în cele din urmă. În astfel de situaţii, sinceritatea este cea mai bună soluţie. Nu ai nimic de pierdut. Dacă Richard va refuza, atunci vei putea apela la mine. Ştii că nu mi-aş încălca promisiunea şi că te voi ajuta cum voi putea şi cât timp vei avea nevoie. Promit.

— Vă mulţumesc foarte mult. Îmi promiteţi încă ceva, doamnă Harte?

— Sigur că da, dacă îmi stă în putinţă. Despre ce este vorba?

— Chiar dacă mă voi căsători sau nu cu Richard, nu vreau ca cineva să cunoască numele tatălui copilului meu. Trebuie să-mi promiteţi că nu veţi spune nimănui nimic.

— Îţi promit că nimeni altcineva nu va şti, Glynnis, cel puţin cât voi trăi eu.

Fata oftă uşurată:

— Dacă Richard nu va dori să mă ia de soţie, voi născoci o poveste despre tatăl bebeluşului. Suntem în 1943, în plin război, şi sunt deja o mulţime de eroi morţi… Voi inventa o poveste ca să-mi protejez copilul…

Emma aprobă cu o mişcare a capului.

— Poate că nu sună foarte frumos, dar este un fel de… minciună necesară, nu? Vedeţi, nu aş vrea ca lumea să ştie că *el…* m-a abandonat. Ar fi umilitor. Înţelegeţi?

— Sigur că da. Cu toate acestea, când mă gândesc cât de frumos se purta Richard cu tine, sunt sigură că te va lua de soţie. De ce nu ar face-o? Glynnis, eşti o fată minunată şi ar fi un prost să nu se căsătorească cu tine.

37

Emma ridică fotografia înrămată ce-i înfăţişa pe Daisy şi David la nunta lor, în mai 1943, şi o şterse de praf.

„Aşa e mai bine“, murmură privind poza şi admirându-şi fiica. Rochia de mireasă fusese din mătase albastru deschis, la care Daisy asortase pălăria şi buchetul din flori primăvăratice. Trecuseră doi ani de atunci. Între timp, tânăra devenise mamă, dând naştere unei fetiţe în luna ianuarie a anului… 1945.

Apropiindu-se de biblioteca biroului ei din Leeds, Emma puse fotografia la loc, ridicând-o pe cea a celui mai nou membru al familiei.

Paula McGill Harte Amory. Cât de mirată fusese Emma când se dusese să-şi vadă fiica la Spitalul Clinic din Londra!

— Am ales primele două nume ale bebeluşului, mamă, o anunţase Daisy. Îi vom spune Paula McGill, după tatăl meu. Reacţia Emmei o făcuse pe proaspăta mămică să izbucnească în râs: Nu fi atât de *şocată.* Pe cuvântul meu, mamă, pentru o doamnă atât de sofisticată ca tine, eşti uneori îngrozitor de naivă. Credeai că nu ştiu că Paul este tatăl meu?

Emma rămăsese mută câtă vreme Daisy îi explicase că îşi dăduse seamă încă din copilărie.

— Şi oricum, am observat cât de mult semăn cu el. Mi-a spus-o chiar Paul când aveam doisprezece ani.

Emma îşi privise uluită fata care izbucnise din nou în râs. Daisy o încredinţase apoi cât de mult o iubea pe ea şi pe Paul şi că fuseseră nişte părinţi minunaţi. Emma îşi aminti că pe întreaga durată a conversaţiei îşi simţise obrajii în flăcări.

Moştenitoarea mea, gândi spunând fotografia la loc, îndreptându-se spre a celui de-al doilea nepot – Alexander Barkstone. Elizabeth născuse în februarie 1944 un băieţel care semăna leit cu tatăl lui. Puse poza înapoi, apropiindu-se de cea de la nunta lui Robin, care se căsătorise în ianuarie 1944 cu Valerie Ludden, una dintre asistentele care lucrau cu Elizabeth; aceasta fusese de altfel şi naşa lor. „Sunt foarte frumoşi împreună", îşi spuse Emma „iar ea îi va fi o soţie perfectă, potrivită pentru cariera lui." îşi privi îndelung fiul preferat. Cât de chipeş şi de inteligent era Robin. Îi spusese că după război avea de gând să între în politică.

După război, îşi zise, îndepărtându-se de masă; cu câtă uşurinţă putea rosti aceste cuvinte acum! Da, sfârşitul *era* aproape; aşa afirma şi Winston Churchill. Cu ajutorul americanilor, câştigau bătălia. Slavă Domnului că yankeii s-au alăturat trupelor noastre! Nu am fi reuşit fără ajutorul lor. Winston Churchill era cel mai mare conducător pe care îl cunoscuse vreodată ţara lor. Emma era încredinţată că primul-ministru îi va conduce către victorie.

Întorcându-se la birou, îşi aminti de Glynnis Jenkins. Până la urmă, tânăra se va duce în Statele Unite ca soţia unui soldat. Acum se numea Glynnis Hughes. Se căsătorise cu iubitul ei în decembrie 1943. Nunta avusese loc la o capelă din Rhondda Valley. Glynnis îi spusese că se distraseră toţi de minune. Mai ales cei din familia ei, după ce aflaseră că strămoşii lui Richard locuiseră în acea parte a Ţării Galilor

înainte de a emigra în America, cu un secol în urmă.

Fiul fostei sale secretare se născuse în aprilie 1944 şi îl botezară Owen, un nume popular printre galezi. Băieţelul împlinea un an luna asta. Emma îşi propuse să-i trimită o felicitare şi un cadou potrivit. Prietenia dintre ea şi Glynnis rămăsese la fel de strânsă. Poate că, fără ştirea ei, tânăra evitase un dezastru.

„Căsătoriile şi naşterile sunt cele care asigură mersul lumii“, îşi zise Emma, privind apoi spre uşa ce se lovi de perete.

Winston intră atât de grăbit încât ea se temu o clipă ca nu cumva să se împiedice. Bănui imediat că trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor. Chipul fratelui ei era alb ca varul, iar ochii întunecaţi de durere.

Emma sări speriată în picioare:

— Winston, ce s-a întâmplat? Arăţi… ca un *nebun.* Inspiră adânc şi încercă să se pregătească pentru veştile proaste. Nu cumva s-a întâmplat ceva cu unul dintre băieţi?

— Nu, nu, o asigură el grăbit, zărind sclipirea de teamă din ochii ei.

— Atunci ce este? Pari îngrozitor de tulburat.

— Sunt. Şi tu te vei simţi la fel. Mi-e greu să-ţi explic aici. Trebuie să *vezi;* vino la *Evening Standard.* Sunt câteva decizii importante de luat în legătură cu ce trebuie să apară în ediţia a doua de azi a ziarului. Prima a ajuns deja pe stradă. Vreau să fii şi tu acolo deoarece hotărârea finală îţi aparţine. Este ziarul tău şi tu trebuie să fii cea care decide. Haide, e urgent, zise el luând-o de braţ.

— Pentru Dumnezeu, Winston, spune-mi ce s-a întâmplat! Despre ce e vorba? Se strădui să se elibereze din strânsoarea mâinii lui, privindu-l în ochi şi încercând să înţeleagă ce anume se întâmpla. Te rog, spune-mi înainte de a ajunge la

ziar. Îmi datorezi măcar atât.

— Ai dreptate. Winston trase adânc aer în piept şi spuse: Trupele americane au intrat ieri în Buchenwald… joi, 12 aprilie, 1945. Să nu uiţi data. Ceea ce au găsit este greu de imaginat-prizonieri într-o asemenea condiţie fizică încât americanii au crezut iniţial că sunt *morţi.* Au fost torturaţi dincolo de orice închipuire. O crimă care a durat ani. Naziştii au comis cele mai mari atrocităţi; au ucis milioane de oameni. Un genocid… Lacrimile inundau obrajii lui Winston. Emma era sigură că fratele ei era atât de tulburat încât nici măcar nu-şi dădea seama de asta. O privi îndelung, ştergându-şi obrajii. David Kallinski a avut dreptate, Emma, când ne spunea că rapoartele erau falsificate. *Milioane şi milioane* de oameni. Naziştii au ucis milioane de evrei…

Emma îl privi, incapabilă să perceapă avalanşa de informaţii şi reuşi să murmure:

— Dar, Winston, nu ar îndrăzni să facă aşa ceva.

— Au făcut-o, replică el.

Cei doi ieşiră din magazinul Harte's, traversară Commercial Street şi ajunseră la intrarea din spate a companiei de presă unde. Se afla departamentul de distribuţie. Camionetele aşteptau să fie încărcate cu ultimele ediţii ce urinau să se distribuie în oraş, suburbii, precum şi în districtele de la marginea Londrei şi în oraşele din apropiere.

Mirosul familiar de cerneală şi hârtie o făcu pe Emma să se simtă acasă. Erau ziarele ei pe care le iubea din toată inima.

În timp ce urcau treptele către birourile de la *Yorkshire Morning Standard* şi *Evening Standard,* Winston se opri brusc şi o apucă de mână. Nu schimbaseră niciun cuvânt de la ieşirea din magazin.

— Încearcă să te pregăteşti, draga mea, îi spuse el încet. Va fi un adevărat şoc.

Ea dădu din cap şi continuă drumul prin tipografie, salutată de lucrători. În cele din urmă ajunseră şi pe culoarul care ducea la birourile editorilor, grăbindu-se către cel al lui Martin Fuller. O atmosferă sumbră părea să fi cuprins întreaga clădire. De obicei, activitatea intensă de aici o umplea de energie; astăzi, însă, lucrurile nu stăteau aşa.

Înainte de a intra în biroul lui Martin, Emma se opri şi îşi aranjă gulerul bluzei albe. Apoi dădu din cap către Winston şi intrară amândoi.

La cei douăzeci şi şapte de ani, Emma îl considera pe

Marty un adevărat geniu, aproape la fel de bun ca Arthur Christiansen, de la *Daily Express*, acolo unde fratele ei era cel mai important ziarist. Chris, cum îi spuneau toţi, schimbase în întregime faţa ziarului, iar Marty procedase la fel cu *Yorkshire Morning Standard* şi *Evening Standard.* Vorbea la telefon când cei doi intrară, dar închise imediat când îi văzu pe Emma şi Winston.

După ce se salutară, Emma zise:

— Winston m-a înştiinţat că veştile sunt îngrozitoare.

Marty aprobă dând din cap.

Emma remarcă încordarea şi paloarea întipărite pe chipul editorului-şef.

— Ar fi cazul să ne apucăm de lucru pentru următoarea ediţie, zise ea.

— Am fost nevoit să-i dau drumul, Emma. Trebuie să ajungă în stradă la ora zece, iar acum este deja nouă şi jumătate. Dacă luăm câteva hotărâri rapide, pot revizui prima pagină a ediţiei de prânz.

— Atunci să trecem în sala de lectură, spuse Winston.

— I-am pus pe toţi la lucru în camera de conferinţe –

editorul, adjunctul lui, editorul de ştiri, cel care se ocupă de fotografii, tehnoredactorul, câţiva dintre cei mai buni reporteri ai noştri…

Emma şedea în mijlocul echipei lui Marty, oameni muncitori, cu mânecile suflecate, gata de lucru, care o priveau şi, din când în când, se uitau la ceasul de pe peretele opus. Ora limită a ediţiei următoare se apropia cu paşi repezi.

— Azi-dimineaţă, câteva din ziarele naţionale au publicat ştiri, dar n-au prea avut fotografii. Au scris noaptea trecută şi azi în zori, când veştile abia sosiseră, sublinie Eric Knowles, editorul de la *Evening Standard,* împingând în faţa ei ziarele peste care Emma aruncă o scurtă privire.

— Vrei să spui că noi avem mai multe informaţii?

El aprobă cu o mişcare a capului şi se întoarse către editorul de ştiri, Steven Bennett.

— Spune-i Emmei ce avem.

— Au sosit o mulţime de ştiri toată noaptea de la Reuters, de la alte agenţii şi de la propriii noştri corespondenţi. Avem mult mai multe informaţii decât aseară şi încă mai vin. Dar acum avem şi fotografii.

Jack Rimmer interveni:

— Sunt îngrozitoare, Emma. Aproape că nu poţi suporta să le priveşti.

— Ar trebui să le văd, Jack, zise ea cu voce stinsă.

Jack împinse un vraf de poze pe care Emma începu să le răsfoiască. Pe faţa ei se putea citi oroarea. Îl privi uluită pe Jack. Nu-i venea să privească încă o dată imaginile, dar era nevoită să o facă. Decizia în legătură cu ceea ce apărea în ziar îi aparţinea în primul rând ei.

În cele din urmă reuşi să se concentreze din nou asupra fotografiilor. Oameni goi sau pe jumătate goi, adevărate

schelete, o priveau de dincolo de sârma ghimpată a lagărelor. Alte fotografii, la fel de tulburătoare, înfăţişau camere de gazare şi de tortură, sau grămezi de cadavre, toate victime ale eficientei şi neobositei maşini a morţii naziste…

Emma nu se putea opri din tremurat, cu ochii plini de lacrimi. Strânse buzele şi închise ochii o clipă, încercând să-şi stăpânească emoţiile în faţa acestor jurnalişti duri, însă constată că şi ei erau la fel de impresionaţi.

Inspirând profund;, Emma zise:

— Este cea mai îngrozitoare crimă împotriva umanităţii comisă vreodată.

— Într-adevăr, aprobă Marty. Milioane de oameni au fost ucişi. Serviciile de ştiri transmit şi alte veşti asemănătoare. Chiar în clipa asta, trupele americane şi britanice eliberează alte lagăre – Dachau, Belsen şi Ravensbruck, sunt doar câteva dintre ele. Dumnezeu ştie ce noi atrocităţi vor descoperi.

Winston îşi privi ceasul:

— Ai câteva exemplare din prima pagină la care să ne putem uita, Marty?

Editorul-şef aprobă cu o mişcare a capului.

— Dă-i primele pagini, Johnny, să le vadă Emma şi Winston.

Johnny întinse paginile în faţa lor.

Emma le privi, scuturată de fiori. Una dintre ele reproducea o fotografie mare, înfăţişând câţiva prizonieri scheletici privind dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Titlul conţinea un singur cuvânt: GENOCID.

Celelalte trei variante erau similare: câte o fotografie cu un titlu simplu: CRIMĂ ÎMPOTRIVA UMANITĂŢII, CRIMĂ ÎN MASĂ şi MAŞINA MORŢII NAZISTĂ.

Emma nu trebuia să ceară părerea nimănui.

— Cred că o vom folosi pe asta: *Genocid.* Spune tot. Textul ce conţine, Eric?

— Avem câteva relatări, răspunse editorul, foarte detaliate, şi le putem adapta pe măsură ce ne parvin alte noutăţi.

— Foarte bine. Emma inspiră adânc. Nu cred că trebuie să elimini ceva, nici în relatări, nici în fotografii. Cititorii noştri trebuie să afle totul. Cât se poate de detaliat.

— Leeds are un însemnat număr de locuitori evrei, remarcă Mark. Vor dori să ştie.

— Ai dreptate, răspunse Emma privindu-l. Chiar dacă nu ar fi niciun evreu în Leeds, aş publica tot. Întreaga lume trebuie să afle ce s-a întâmplat în Germania nazistă. Treaba noastră este să informăm populaţia, aşa că trebuie să ne străduim să prezentăm această… poveste îngrozitoare – vocea i se frânse, însă reuşi să se stăpânească şi să încheie, cât se poate de serios, fără a o minimaliza doar pentru a ne proteja cititorii. Fotografiile sunt îngrozitoare, însă *trebuie să le publicăm.* Mi s-a spus că o poză valorează cât o mie de cuvinte. Trebuie să prezentăm tot – scurtaţi ştirile locale dacă e nevoie.

Eric Knowles sări în picioare, exclamând:

— Ai dreptate, Emma. Ar fi bine să mă duc cu Johnny şi să pun lucrurile în mişcare. Aşadar, rămâne „Genocid", da? Ăsta e titlul pe care-l vrei?

— Da. Exprimă tot. Vom avea şi o ediţie de prânz? întrebă Emma.

— Da. Tânărul se făcu nevăzut, urmat de editorul de ştiri.

Emma privi spre Winston, apoi către Mark.

— Vreau o ediţie specială dedicată acestei ştiri.

— Până când? o întrebă el îngrijorat.

— O putem face azi?

— Nu dacă dorim să relatăm totul aşa cum trebuie. Sosesc într-una o mulţime de ştiri, nu doar de la Reuters, ci şi de la Associated Press. Să fim sinceri, este cel mai important subiect al secolului.

— Al oricărui secol, murmură Winston, întorcându-se apoi spre Emma: Să-l lăsăm pe Marty şi echipa lui să facă totul aşa cum trebuie. Apoi îi propuse editorului o ediţie specială de week-end.

— O idee foarte bună, exclamă Marty.

— De acord, spuse Emma.

Mai târziu, în liniştea biroului său, Emma plânse. Imaginile oribile o obsedau, făcând-o să plângă iar şi iar.

Când reuşi să-şi stăpânească emoţiile, ridică receptorul şi formă numărul de la biroul lui David Kallinski.

— David, Emma sunt.

— Bună, Emma. Ce mai faci?

— Nu prea bine. Pot veni până la tine?

— S-a întâmplat ceva? Pari supărată.

— David, câteva din ziarele naţionale au publicat anumite lucruri în dimineaţa asta… despre eliberarea lagărelor din Germania de către americani. Le-ai văzut?

— Nu, am plecat la birou foarte devreme, iar ziarele nu sosisem încă. După o scurtă tăcere, David întrebă: E… rău, nu-i aşa?

— Foarte rău. Mai grav decât atât – atroce. Dă-mi voie să vin să te văd, dragul meu David… zise Emma ştergându-şi lacrimile.

— Da, mi-ar face plăcere. Întotdeauna ai fost o alinare pentru mine.

38

Era luni, 7 mai 1945. În dimineaţa aceea, mai precis la ora 2:41, generalul Alfred Jodl, reprezentantul înaltului Comandament German, şi amiralul Hans von Friedeburg, împuternicit de Marele Amiral Karl Doenitz, desemnat de statul german, semnaseră actele predării necondiţionate a tuturor teritoriilor, apelor şi forţelor aeriene deţinute în Europa către Forţele Aliate şi Uniunea Sovietică. În cele din urmă, războiul cu Germania lua sfârşit.

Stând alături de Emma pe canapeaua de lângă masa cu fotografiile familiei, Winston spuse:

— Acum câteva minute mi-a telefonat Marty. Se pare că este oficial. Mâine, 8 mai, în Europa este Ziua Victoriei, deci putem sărbători; mi s-a părut o idee bună să dăm o mică petrecere pentru cei de la ziar. Am vorbit cu Marty şi a fost încântat de idee.

— Atunci să o facem, Winston, să le arătăm cât de mult preţuim munca lor. Lasă-l pe Marty să aranjeze detaliile. Dar unde va avea loc? întrebă Emma încruntându-se. Într-un bar?

Nu, nu merge, continuă dând din cap. Poate în separeul unui restaurant?

— Da, e mai potrivit, dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Marty se va descurca. Voiam doar să fii de acord cu ideea.

— Desigur. O merită cu toţii; au muncit mult în aceşti ani şi s-au descurcat de minune, deşi au fost destul de puţini. Ediţiile speciale din aprilie despre lagărele eliberate sunt adevărate capodopere ale jurnalismului din secolul douăzeci. Sunt foarte mândră de ei toţi şi de ediţiile speciale.

— Da, au avut mare succes, aprobă Winston. Rămâi în Leeds tot restul săptămânii, Emm?

— Da, de ce?

— Ei bine, dacă mâine este Ziua Victoriei, mă gândeam că poate ai vrea s-o sărbătoreşti cu mine şi cu Charlotte.

— Mi-ar face mare plăcere, mulţumesc.

Emmei i se părea că întreg oraşul fusese cuprins de o exuberanţă nestăvilită. Steagul roşu, alb şi albastru flutura la fiecare fereastră şi în mâinile copiilor şi adulţilor adunaţi pe stradă. Atmosfera de sărbătoare cuprinsese oraşul.

Oamenii dansau, cântau, strigau şi râdeau; se îmbrăţişau şi se sărutau, exprimându-şi mândria şi bucuria de a fi înfrânt un asemenea duşman.

Ferestrele ce nu mai trebuia acoperite de teama bombardierelor inundau cu lumină străzile; la fiecare colţ ardeau ruguri ca la Sărbătoarea Focurilor şi se ardeau portretele lui Hitler.

Din barurile pline până la refuz, clienţii se revărsau pe stradă şi peste tot se puteau auzi cântece patriotice şi toasturi în cinstea curajoşilor băieţi în uniforme albastre şi kaki şi urale în cinstea lui Winston. „Trăiască Winnie! El ne-a adus aici. Bulldogul nostru britanic a reuşit să învingă. Trăiască Winston Churchill!“

Charlotte pregătise o cină minunată. Când Emma ajunse la casa lor din Roundhay, pentru prima oară după multe săptămâni, simţi că îi e foame. Winston desfăcu o sticlă de şampanie, şi ciocniră în cinstea fiecărui copil. În cele din urmă, Emma zise:

— În cinstea primului-ministru, cel mai mare conducător pe care l-am avut *vreodată.*

În dimineaţa următoare se simţi cuprinsă de aceleaşi sentimente când deschise *Yorkshire Morning Standard* şi

văzu discursurile lui Winston Churchill publicate pe prima pagină, îi ceruse lui Marty să se asigure că vor fi redate integral, iar editorul-şef se conformase.

Citind reportajele, îşi dorea să se fi aflat şi ea acolo. Mii de oameni se adunaseră la Camera Comunelor, întâmpinându-l cu căldură pe primul-ministru care îşi făcuse apariţia, alături de alţi colegi, la balconul Ministerului Sănătăţii din Whitehall. Ţinuse două scurte discursuri în faţa mulţimii. După cuvintele „Aceasta este victoria voastră" mulţimea răspunsese „Nu, a dumneavoastră". Potrivit ziarului *Morning Standard,* răspunsul acesta denota dragostea şi recunoştinţa oamenilor adunaţi acolo.

Emma citi mai departe, savurând fiecare cuvânt al lui Winston Churchill:

„Dumnezeu să vă binecuvânteze! Aceasta este victoria voastră! Este izbânda libertăţii în fiecare ţară. Îndelungata istorie a omenirii nu a cunoscut o zi mai mare ca cea de azi. Toţi, bărbaţi şi femei, au făcut tot ce au putut. Nici anii lungi, nici pericolele, nici atacurile duşmanului nu au slăbit hotărârea naţiunii britanice. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi."

Emma rămase câteva clipe pe canapeaua din salon, gândindu-se la ultimii şase ani. Deşi cu o seară în urmă toată lumea sărbătorise, ea fusese profund emoţionată la gândul că fiii ei scăpaseră cu viaţă, ca şi ginerele şi nepotul ei, fiii lui Blackie Q'Neill şi David Kallinski. Acum aveau toată viaţa înainte – un motiv serios de sărbătoare.

Se duse la birou, decupă discursul primului-ministru şi îl puse într-un plic pe care-l vârî în caseta de lemn placată cu argint – era un articol ce merita păstrat.

Ziua însorită fusese neobişnuit de caldă pentru luna mai şi, spre surprinderea Emmei, nici seara nu era mai rece.

Şedea pe terasa de la Pennistone Royal, aşteptând să sosească Blackie O'Neill. El fusese la Londra pentru Ziua Victoriei. Acum se vor bucura împreună, doar ei doi.

Emma se lăsă purtată de gânduri. Evenimentele ultimilor şapte ani se derulau dinaintea ochilor ei ca un film. Moartea lui Paul, durerea ei, războiul – bombele ce devastaseră Londra* tinerii aflaţi mereu în pericol de moarte în aer, pe pământ sau pe apă, dar şi victoriile – cea de la Dunkerque, precum şi celelalte. Atâtea lucruri bune împletite cu amarnică suferinţă. Căsătoriile fiicelor ei, naşterea celor trei nepoţi.

„Cum trece timpul şi cât de repede îmbătrânim", îşi zise ea. La sfârşitul lui aprilie împlinise cincizeci şi şase de ani. Nu-i venea să creadă. Peste doar câţiva ani va împlini şaizeci şi cu toate astea se simţea atât de *tânără!* Puterea şi energia ei erau aceleaşi ca atunci când avea cu zece ani mai puţin.

„Am fost foarte norocoasă", îşi zise ea amintindu-şi de părinţii ce-şi pierduseră fiii în război: tânărul Matthew Hali, prietenul lui Robin de la escadrila 111 din Biggin Hill, fusese doborât deasupra Franţei. Deşi ochii ei erau umezi, un zâmbet îi lumină faţa când înaintea ochilor îi apăru imaginea lui. Atât de tânăr, prea tânăr pentru a muri.

Îi veni în minte un fragment din cunoscuta poezie a lui Rupert Brooke:

Dacă ar fi să mor, gândiţi-vă doar la asta,
Există undeva un colţ dintr-o câmpie străină
Ce de-a pururi va fi Anglia. Acolo,
În pământul acela bogat, va fi ascuns unul mai preţios Pulbere născută de Anglia, dăltuită de ea,
Un trup al Angliei, respirând aerul ei,
Scăldat de râurile ei, şi binecuvântat de soarele

de-acasă…

Tresări când auzi vocea lui Blackie:

— Eşti acasă, draga mea?

Îşi şterse iute lacrimile şi ieşi în întâmpinarea celui mai vechi prieten al ei.

Blackie o îmbrăţişa, după care ieşiră amândoi pe terasă şi se alezară pe banca de fier.

— Îmi pare rău că am pierdut sărbătoarea din Leeds, zise el. Mi-a spus Winston că petrecerea a fost cu adevărat deosebită.

— Într-adevăr, tot oraşul a luat parte la ea.

— Aşa e, toată ţara a fost cuprinsă de entuziasm. Noi doi am fost norocoşi, continuă privind-o în ochi. Ca şi Winston şi David Kallinski. Fiii noştri sunt în siguranţă; alţii nu au fost la fel de norocoşi, nu? Blackie o mângâie uşor pe obraz. Ai plâns, fetişcana mea.

— Mă gândeam la tânărul acela deosebit, Matthew Hall – prietenul lui Robin şi al lui Bryan, din escadrila 111.

— Pierderea lui este o adevărată tragedie. Bryan a fost distrus de moartea lui.

— Am vorbit astăzi cu David. Era foarte trist cu gândul la verişoara lui, Ruth, care s-a căsătorit cu un francez şi s-a mutat în Franţa. A dispărut pur şi simplu în timpul războiului, iar el şi-a făcut griji. Sărmana Ruth. David n-a aflat ce s-a întâmplat.

— Draga mea, sunt o mulţime de oameni în suferinţă acum, dar nu trebuie să ne gândim la aşa ceva în seara asta. Noi doi avem o mulţime de lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători… Ce mai face micuţa?

Chipul Emmei se lumină.

— Este o adevărată minime. Daisy se temea că i se va

schimba culoarea ochilor, dar iată că nu s-a întâmplat aşa. Sunt violet, ca panseluţele.

— Da, am observat şi eu acum două săptămâni. A moştenit părul lui Paul; este o adevărată McGill.

— Am intenţii mari în ce-o priveşte pe Paula. Ea va fi fata mea.

— Draga mea, nu o poţi lua de lângă mama ei, zise Blackie pe un ton uşor mustrător.

— Nu asta am vrut să spun. O voi lăsa în grija lui David şi a lui Daisy în următorii ani. Va fi a mea *spiritual.* Dacă nici Elizabeth, nici Daisy nu au vrut să se implice în afacerea mea, sper ca lucrurile să stea altfel cu Paula.

Blackie izbucni în râs.

— Iar te gândeşti la afaceri, aşa cum ai făcut toată viaţa. Lupul nu-şi schimbă năravul… Dar, Emma, nu are decât cinci luni. Las-o măcar să-şi trăiască copilăria.

Emma izbucni şi ea în râs, dar apoi replică serios:

— Paula reprezintă viitorul meu, Blackie. Probabil că vom alcătui un cuplu cât se poate de ciudat, copila şi bătrâna…

— Nu eşti *bătrâna,* Emma Harte. Draga mea, tu nu vei îmbătrâni niciodată. Întotdeauna vei fi fata mea din mlaştini, cu ochi mari, verzi şi păr roşu. Şi acum te văd aşa. Emma… chiar şi atunci erai foarte puternică.

— Îţi mulţumesc, Blackie. Ai fost mereu alături de mine. Tu eşti cel mai bun şi drag prieten.

— Şi eu îţi mulţumesc, Emma, pentru aceleaşi lucruri. A fost un privilegiu să te cunosc, draga mea.

Rămaseră o vreme tăcuţi. Apoi Emma ridică privirea spre cer – acum era de un albastru ce se întuneca pe măsură ce apunea soarele. Luă nuna lui Blackie şi se priviră îndelung. Apoi chipul Emmei se lumină de zâmbetul acela glorios, inconfundabil.

— Suflete împăcate sub un minunat cer englezesc, spuse ea.

PARTEA A TREIA
Legatul[14]
2001

39

Nu am descoperit niciun secret, zise Paula, privindu-l pe Shane care se schimba în camera de toaletă de lângă dormitorul lor din Belgrave Square.

— *Nimic?* întrebă el surprins, încheindu-şi nasturii cămăşii.

— Ei bine, să reformulez. Există un secret în legătură cu Glynnis Hughes – un nume, dar care nu apare în niciun jurnal. Bunica nu l-a scris niciodată.

— Numele cui?

— Al adevăratului tată al lui Owen Hughes.

— A, aşadar Richard Hughes nu a fost tatăl lui biologic?

— Nu, spuse Paula aranjându-şi rochia. Cât timp ai fost plecat, am citit seară de seară jurnalele Emmei. De fapt, pe unele le-am răsfoit doar. Sunt extrem de interesante. Emily este de acord cu mine în privinţa asta; am avut nevoie de ajutorul ei la un moment dat. După cum ţi-am spus şi la telefon, Glynnis a fost secretara Emmei în timpul războiului. Este menţionată adesea, dar bunica a fost foarte secretoasă relativ la viaţa privată, aproape *protectoare.*

---

[14] Dispoziţie testamentară

— Crezi că Emma cunoştea numele bărbatului? întrebă Shane curios.

— Da, sunt sigură. A notat ceva în ziua în care Glynnis a izbucnit în lacrimi şi i-a povestit încurcătura în care se afla. Totul se petrecea la Pennistone Royal; obişnuia să-şi ia şi secretara cu ea. De fapt, i-a promis fetei că nu va dezvălui niciodată numele tatălui copilului cât timp va trăi. Ai cunoscut-o pe bunica, ştii foarte bine cât de integră era.

— Şi foarte onestă. Bunicul spunea că era cea mai onestă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Întorcându-ne însă la Glynnis, ea şi bunica ta au fost, probabil, foarte apropiate.

— Cred că da. Glynnis o adora pe Emma, iar ei îi era foarte dragă fata.

— Aşadar, misteriosul bărbat care a lăsat-o însărcinată pe Glynnis a refuzat probabil să o ia de soţie, astfel încât ea s-a căsătorit cu Richard Hughes… Asta crezi că s-a întâmplat, Emma?

— Mai mult sau mai puţin.

— Pari să te îndoieşti, spuse Shane încruntat, aruncându-i o privire cercetătoare.

— Din câte mi-am dat seama, Glynnis îl ştia pe Richard de ceva vreme. S-au cunoscut la cantina organizată de bunica pentru soldaţi…

— Emma a avut o astfel de cantină? La naiba! exclamă Shane plăcut surprins. De fapt, de ce mă mir? Doar era în firea Emmei. Mă întreb de ce bunicul nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dragul meu, pentru ei nu mai avea deja importanţă. Nici bunica nu mi-a povestit despre cantină. Oricum, potrivit jurnalului bunicii din 1943, Richard era foarte îndrăgostit de Glynnis, aşa încât i-a sugerat tinerei să-i spună adevărul şi el i-a propus să se

căsătorească. Emma a promis că o va ajuta chiar ea financiar dacă el va refuza.

— Într-adevăr, un gest generos… continuă Shane, aruncându-i lui Paula o privire plină de subînţeles.

— Bunica îşi amintise probabil de Edwin Fairley şi de propria ei situaţie. Oricum, nu sunt sigură că cel care avea o legătură cu Glynnis o *putea* lua în căsătorie.

— A, am înţeles. Un bărbat căsătorit?

— Poate.

— Boabă de fasole, ai o expresie ciudată, spuse Shane folosind porecla soţiei sale din copilărie. Haide, zi ce crezi.

— Nu e decât o presupunere… S-ar putea ca unchiul Winston să fi fost tatăl. Fratele Emmei avea o părere foarte bună despre Glynnis. Chiar şi bunica a remarcat asta în jurnalele ei.

— Doar nu vorbeşti serios! exclamă Shane, întinzând mâna după o cravată albastră.

— Este doar o bănuială sugerată de faptul că bunica pomeneşte de laudele lui Winston la adresa tinerei.

Shane se întoarse spre Paula.

— Dar de ce ar dezvălui Emma totul? Dacă fratele ei ar fi fost cel vinovat, de ce să fi spus că îi plăcea fata? Nu ar însemna că… trădează secretul?

— Probabil că ai dreptate.

— Oricum, Glynnis s-a căsătorit cu soldatul ei şi a plecat în America. Sfârşitul poveştii.

— Nu chiar, după cum bine ştii. Pe patul de moarte, Glynnis i-a spus nepoatei sale, Evan, să o găsească pe Emma Harte, căci ea deţine cheia viitorului ei.

Shane îşi scoase haina din dulap, se îmbrăcă, deschise un sertar în căutarea unei batiste şi spuse:

— Probabil nu erau decât aiurelile unei bătrâne pe patul

de moarte. Uite, continuă, am stabilit că Evan Hughes nu este o McGill. Bunicul tău era mort de câţiva ani atunci când Owen a fost conceput. Să presupunem că nu este o Harte şi problema se rezolvă.

— De acord, ca şi Emily. După cum ţi-am spus, a răsfoit şi ea o parte din jurnale şi nu a găsit nicio menţiune referitoare la misteriosul bărbat. Crede că mă înşel în privinţa lui Winston. Toată familia ştia că o adoră pe Charlotte şi că nici măcar nu s-ar uita la altă femeie. Bineînţeles că nu-i voi spune nimic din toate astea lui Evan. Nu e nevoie să ştie că tatăl ei a fost un copil nelegitim.

— Ai dreptate, draga mea. Acum nu mai trebuie decât să pui capăt zvonurilor care susţin că Evan este un membru rătăcit al familiei McGill.

— Nu-ţi face griji, Philip şi cu mine ne vom ocupa de asta. Eşti gata? Doar nu vrem să întârziem la retrospectivă.

— Aşa e. Cum arăt?

Paula zâmbi:

— Foarte bine pentru cineva care a gonit jumătate de zi în avion şi maşină, încercând să ajungă la timp.

— Dar sunt nevătămat.

— Într-adevăr, şi foarte chipeş, râse ea făcându-i cu ochiul.

Shane o trase aproape şi o îmbrăţişă. Apoi o depărtă puţin, privind-o în ochii de culoarea panseluţelor:

— Eşti foarte frumoasă şi te iubesc. Cred că în seara asta vom fi foarte mândri de fiica noastră.

— De acord, zise Paula strecurându-se din braţele lui şi luându-şi poşeta de mătase. Sunt foarte îngrijorată în privinţa lui Tessa. Cred că Mark abuzează de ea.

Shane o privi uluit.

— Prezintă toate simptomele unei femei abuzate;

întotdeauna am crezut că Mark i-a provocat accidentul de la umăr. Cred că nu este stabilă din punct de vedere psihic.

— Dacă e adevărat, atunci va trebui să-l părăsească! Nu voi îngădui să fie maltratată, poţi fi sigură de asta, afirmă Shane categoric. Va trebui să aflăm ce se întâmplă de fapt, Paula, adăugă el furios.

— Nu va fi uşor. Femeile aflate în astfel de situaţii nu acceptă să vorbească despre ce li se întâmplă. Mă gândeam că poate în seara asta, după retrospectivă, să cinăm cu ea. De fapt, am invitat-o deja.

— Mark va fi acolo?

— Se pare că nu.

— Poate vom afla *ceva;* oricum putem încerca. Cine mai vine la cină?

— Winston şi Emily. Unchiul Ronnie şi Michael Kallinski. India şi iubitul ei – din câte am înţeles nu e nimic serios. Linnet şi Julian. Evan şi Gideon. Lome, mama, tatăl tău, mătuşa Elizabeth, Marc Deboyne şi Amanda.

— Nu vom putea vorbi serios cu Tessa, dar putem încerca să aflăm câte ceva despre starea ei de spirit. Cum i-a mere la serviciu?

— Tocmai asta e, Shane, după părerea mea, nu s-a descurcat prea grozav. Tot timpul a fost nervoasă, şi-a pierdut uşor răbdarea şi nu a cooperat. Linnet spune că i s-a părut extrem de prost dispusă şi mai arţăgoasă ca oricând.

— Problema devine o prioritate… trebuie să aflăm totul cât mai repede cu putinţă.

India Standish se strecură prin spaţiul dintre două manechine. Arăta foarte bine în rochia de muselină multicoloră, cu mâneci bufante şi jupa lungă până la glezne. O parte din florile roz, galbene şi albastru pal din material erau brodate cu mici mărgele ovale. Superba rochie de seară

îi scotea în evidenţă silueta subţire.

— India, arăţi minunat, zise admirativ Evan apropiindu-se de ea. Îmi plac grozav pantofii tăi Manolo Blahnik. Era cât pe ce să-mi cumpăr şi eu o pereche.

— Ştiu, Lipnet mi-a spus şi ai fi putut să o faci. Nu m-aş fi supărat deloc. Evan, eşti foarte frumoasă – albastrul ăsta te prinde de minune.

— Mulţumesc. Linnet m-a determinat să cumpăr rochia, deşi recunosc că mă îndrăgostisem de ea. Nu am mai avut ceva atât de elegant până acum. „Şi nici atât de scump", adăugă Evan în gând.

Rochia purta semnătura casei Chanel, însă numai cineva cu statura şi silueta lui Evan ar fi putut să o poarte. Asortase o pereche de sandale cu barete argintii şi cerceii cu diamante dăruiţi de Gideon.

Cele două femei se plimbară prin sala de expoziţii, analizând hainele de pe manechinele aflate pe podium, nu prea sus. Unele secţiuni erau destinate creatorilor cunoscuţi, ale căror creaţii datau din perioada 1920-2000. O secţiune se concentra asupra Exemplelor în modă, femei cu stil, care fuseseră dispuse să împrumute anumite veşminte; în faţa acestora pe şevalete erau expuse fotografiile lor. Ultima secţiune a expoziţiei era alcătuită în întregime din hainele Emmei Harte din perioada 1920-1960.

Din tavan atârnau banere de mătase pe care scria *Optzeci de ani de modă: Retrospectivă.* Întreg spaţiul era organizat astfel încât să permită accesul unui cât mai mare număr de privitori.

— Decoratorii care au organizat spaţiul s-au descurcat cât se poate de bine, exclamă Evan. Doamne, India, totul arată nemaipomenit. Felicitări ţie şi nouă!

— De acord cu tine. Am reuşit, murmură India mulţumită.

— Uite-o pe Linnet, discută cu cineva din presă, zise Evan fluturând mâna.

Linnet se apropie în grabă, îmbrăcată cu o rochie din dantelă neagră cu mătase verde pe dedesubt; văzând că India o priveşte încruntată, se grăbi să precizeze:

— Este o *copie.* Originalul se află încă în colecţia Emmei.

India şi Evan izbucniră în râs, dându-şi seama că vorbea de rochia Lanvin a Emmei. Linnet continuă:

— Vreau să v-o prezint pe Barbara Fitzpatrick, editor la revista *Chic;* ea a scris articolul acela de luna trecută despre retrospectivă.

După ce se salutară, India şi Evan trecură mai departe, lăsând-o pe Linnet să o conducă pe ziaristă prin expoziţie.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi venit să vedeţi retrospectiva, spuse Linnet zâmbind..

— Nu aş fi ratat aşa ceva, răspunse Barbara, Apreciez că v-aţi descurcat excelent. De fapt, nu cred că am mai văzut până acum ceva la fel de bine organizat.

— Vă mulţumesc din nou pentru compliment; trebuie însă să recunosc că au lucrat şi nişte oameni talentaţi la retrospectivă. Mi-aţi spus la telefon că doriţi să revedeţi colecţia Emma Harte.

— Da, mi-ar face plăcere. Întotdeauna am admirat-o pe bunica dumneavoastră şi cred că ea a deschis drumul femeilor de afaceri din zilele noastre De fapt, mama mi-a spus că a cunoscut-o vag în timpul celui de-al doilea război mondial, când au participat amândouă la o acţiune de caritate. Toată lumea ştie că a fost o adevărată legendă a vremii sale, astfel că este firesc să-mi doresc să văd toaletele pe care pare să le fi purtat cu atâta aplomb.

— Expoziţia este aici, murmură Linnet, îndreptând-o pe ziaristă, una dintre cele mai renumite din Londra, pe unul

dintre culoare. Se opriră în faţa unui stand alcătuit din mai multe platforme. Izbucnind în râs, Linnet spuse:

— Acum câteva Clipe, verişoara mea, India, s-a speriat când m-a zărit în această rochie de cocteil. A crezut că este creaţia Lanvin care a aparţinut Emmei. După cum puteţi vedea, doamnă Fitzpatrick, rochia se află chiar în faţa dumneavoastră, în toată splendoarea ei.

Barbara Fitzgerald se apropie de manechin.

— Trebuie să recunosc că cea pe care o purtaţi este o copie desăvârşită, spuse întorcându-se spre tânăra care rămăsese în spatele ei.

— Ştiu. Nici mie nu mi-a venit să cred. Cel care a confecţionat-o a imitat-o perfect; desigur că broşa de pe umărul manechinului este o imitaţie. Bunica mea a avut însă una cu smaralde veritabile.

— Da, am văzut câteva fotografii în care Emma Harte o purta; de fapt, iat-o chiar în acel portretul acela. Dumnezeule! Semănaţi leit cu ea!

— Aşa îmi spune toată lumea.

La ora şase fără zece, câteva tinere îmbrăcate în elegante costume negre, cu pantaloni, se strecurară printre vizitatori. Apropiindu-se de ziarişti, le explicară că în încăperea alăturată, conferinţa de presă urma să înceapă în câteva minute.

După ce sala de expoziţii se goli, Linnet ieşi şi încuie uşa, înmânându-i cheia secretarei sale, Cassie Littleton. Apoi îl rugă pe unul dintre cei ce asigurau paza să pună la loc cordonul roşu, după care se întoarse spre Cassie:

— Ceva mai târziu, spune-le să atârne în faţa uşilor însemnele cum că se interzice băutura sau consumul de alimente; sala trebuie deschisă din nou la şapte şi jumătate, astfel încât publicul să poată vedea hainele. În fond, pentru

asta au plătit.

— Şi pentru cocteil, Linnet, zise Cassie. Se pare că seara a fost un succes desăvârşit. Am fi putut vinde şi două-trei sute de bilete în plus.

— Atunci nu ar mai fi fost o petrecere exclusivistă, ci o seară ca multe altele. Limitarea numărului de invitaţi la patru sute de persoane şi costul biletului la o mie de lire tot aduce Fundaţiei pentru prevenirea cancerului de sân un câştig de patru sute de mii de lire, deoarece Harte's suportă toate costurile. Va fi o seară excelentă, cu multe celebrităţi. *Să sperăm.* Au acceptat toţi, nu?

— A, da. Lorne m-a ajutat cu actori şi staruri de cinema. Vor veni foarte multe personalităţi.

— Ştiam că nu ne va dezamăgi. Mulţumesc, Cassie. Ai supravegheat îndeaproape aranjamentele florale, zise Linnet. Zona de primire arată mult mai bine împodobită cu orhidee.

— Aproape toată lumea a muncit la retrospectivă, Linnet, spuse Cassie.

Auzindu-se strigată, fata întoarse capul:

— A, acesta este reporterul de la *Mail,* desemnat să prezinte evenimentul. Mă duc să-l ajut, te rog să mă scuzi.

— Foarte bine, ne vedem mai târziu. Zici că trebuie să fiu pe podium la şapte şi jumătate pentru a anunţa deschiderea expoziţiei?

— Da.

Cassie se făcu nevăzută, în vreme ce Linnet mai întârzie puţin, încercând să aranjeze ultimele detalii. Văzându-le pe India şi Evan într-un colţ al sălii, se apropie de ele. În ultimele cinci luni deveniseră nu numai colege inseparabile, ci şi prietene foarte bune şi dorea să împartă succesul cu ele.

40

Jonathan Ainsley considera că a ajunge la timp la un eveniment social semnifica o lipsă de noblețe, așa încât prefera să întârzie cel puțin cincisprezece minute. Ceasul arăta așadar șase și douăzeci de minute atunci când intră în sala de recepții de la Harte's.

Trecuseră ani buni de când nu mai fusese în magazinul bunicii sale, iar astăzi se afla aici doar pentru că era foarte curios. Voia cu ardoare, nu că ar fi avut nevoie, să-și vadă propria zeiță Nemesis, pe verișoara lui Paula O'Neill și familia acesteia. *Era* pe cale de a-i distrage, inclusiv pe soțul ei Shane, și dorea să se bucure cât mai mult de ispravă.

Plimbându-se prin încăpere, își dădu seama că într-adevăr era o adunare extrem de pretențioasă, cu oaspeți ce degustau pahare de șampanie și diferite aperitive, chiar și specialități asiatice. Acesta era unul dintre lucrurile care-i lipseau la Hong Kong… mâncarea. Și alte câteva lucruri – în această notoriu de amăgitoare cetate a plăcerilor nelimitate.

Jonathan strecură nuna în buzunarul hainei și pipăi discul de jad imperial, talismanul lui. Mult noroc, gândi el, discul îmi va aduce mult noroc.

Cu mult timp în urmă avusese un altul – o pietricică de jad care în cele din urmă îi adusese doar ghinion. În urmă cu douăzeci de ani o aruncase pe geamul mașinii, pe când se întorcea din Hong Kong.

Mângâie drăgăstos bijuteria, simțind cu toată ființa lui că îi va aduce noroc; doar fusese binecuvântată într-un fel special de o femeie extraordinară.

Luă un pahar de șampanie de pe tava chelnerului de lângă el, murmură un „mulțumesc" și refuză aperitivul oferit de o

tânără într-un costum negru. Nu-i plăcea să-şi murdărească dantura la cocteiluri; nu ştiai niciodată pe cine puteai întâlni. Privirea lui stărui asupra tinerei chinezoaice care purta tava printre oaspeţi, întrebându-se ce alte servicii i-ar fi putut oferi ceva mai târziu. Intenţiona să-i ceară numărul de telefon, dar în cele din urmă renunţă. Avea altceva mai bun de făcut.

Jonathan privi înjur, căutând-o pe Sarah Lowther şi pe fiica ei, Chloe, dar îşi dădu seama că ele nu sosiseră încă. Apoi privirea i se opri asupra unui tânăr înalt, chipeş, aflat la doar câţiva paşi de el. Îl recunoscu imediat; era tânărul actor ce-şi făcea regulat apariţia în West End, *Lome Fairley,* fiul lui Paula şi al lui Jim, cândva bun prieten cu el. Nu exista nicio îndoială că cea care-l ţinea de braţ era sora sa geamănă, Tessa Fairley, soţia lui Mark Longden. Cei doi semănau atât de mult încât nu te puteai înşela în privinţa lor. „Frumoasa Tessa pare puţin obosită astă-seară“, gândi el. Era palidă şi nervoasă. Să fi avut probleme în căsnicie? auzise că Mark Longden nu era o partidă tocmai bună, iar în ultima vreme începuse să aibă mari probleme. *Păcat.*

„Cine o fi asta?“ se întrebă Jonathan zărind o altă blondă care li se alătură celor doi fraţi. O privi îndelung peste marginea paharului, cu ochii mijiţi şi după câteva secunde îşi dădu seama – seamănă întrucâtva cu ei, aşadar nu putea fi decât India Standish, fiica verilor lui, Anthony Standish şi Sally Harte, sora lui Winston.

„Este de-a dreptul dezgustător obiceiul lor de a se căsători între ei, “ îşi zise el.

Dar iat-o şi pe faimoasa Linnet Harte O’Neill. Jonathan o recunoscu imediat. Părea reîncarnarea blestematei Emma Harte, bunica lui cea „sfântă“. Asemănarea era surprinzătoare; nu numai părul roşu, ci întreaga ei înfăţişare

amintea de cealaltă. Se afla destul de aproape ca să vadă ochii verzi, tenul desăvârşit, silueta minunată; probabil că ea arăta la fel în tinereţe. Jonathan fu nevoit să recunoască că Linnet O'Neill era frumoasă. Şi bunica lui fusese cândva frumoasă, dar era în acelaşi timp o întruchipare a diavolului.

Concentrat asupra rudelor sale, Jonathan nu o zări pe Sarah Lowther apropiindu-se. Ea se opri, urmărindu-i privirea fixată asupra celor trei copii ai lui Paula şi a Indiei Standish; Tinerii păreau să se simtă bine împreună. „Ce frumoşi sunt", remarcă ea, la fel ca şi Chloe a mea. Şi-ar fi dorit ca fiica ei să-şi cunoască verii. Lui Chloe îi lipsise o familie numeroasă.

Apropiindu-se de Jonathan, se opri surprinsă; expresia lui exprima răutate. Un fior de teamă o cuprinse şi îşi dădu brusc seama că el va încerca să se răzbune pe Paula prin copiii ei. Sarah ar fi vrut să plece, însă ar fi fost o dovadă de laşitate. Trebuia să rămână şi să-l anihileze prefăcându-se că îi este prietenă; era singura cale de a o putea ajuta pe Paula.

Îşi dorea mai mult ca orice pe lume să fie acceptată din nou în familie, nu doar de dragul ei, ci şi al lui Chloe; în afară de asta, copiii lui Paula erau nevinovaţi… şi, într-o oarecare măsură, chiar şi Paula.

— Bună, dragul meu Johnny, zise ea atingându-i braţul.

Instantaneu, expresia lui Jonathan se schimbă şi îi surâse.

— Sarah, draga mea, eşti la fel de frumoasă şi de elegantă ca întotdeauna. Îmi place rochia ta. Cine ţi-a făcut-o?

— Balmain.

— Albastrul regal îţi vine de minune. Unde este Chloe? Jonathan o căută cu privirea pe fina lui.

— Nu a putut veni, Jonathan, îmi pare rău. Îşi cere scuze.

. Dar unde este unchiul Robin?

— Tata nu s-a simţit în stare să vină până în oraş; a rămas

în Yorkshire. Păcat că am cumpărat atâtea bilete pentru seara asta. Biletul lui şi al lui Chloe sunt o risipă, doar dacă nu cumva ai reuşit să-l dai pe al ei.

— Nu, îmi cer scuze, îl voi plăti eu.

— Nu fi prostuţă, nu vreau banii tăi.

— O, şi eu care credeam că da. Aveam impresia că vrei să investesc în compania ta, Jonny. Probabil că m-am înşelat.

Chipul lui Jonathan se lumină brusc.

— Dacă asta îţi doreşti, voi primi cu bucurie investiţia ta. Ai face o afacere foarte profitabilă.

Zâmbind afectuos, Sarah îi luă braţul.

— Atunci trebuie să vorbim despre asta la cină. Am fost cândva un partener destul de bun, nu?

— Sigur că da. Bagă de seamă, te primesc în afacere doar pentru că suntem rude.

— Înţeleg şi îţi sunt recunoscătoare. Întotdeauna ţi-am fost recunoscătoare, Jonathan, fiindcă mi-ai permis să iau parte la micile tale afaceri, continuă întrebându-se dacă uitase câţi bani pierduse ea.

Schiţând un surâs, Jonathan îi atrase atenţia asupra rudelor din apropiere:

— Priveşte la grupul de colo… micuţa gaşcă a lui Paula. Şi uite-o şi pe roşcata care-ţi seamănă… Linnet O'Neill.

Sarah dădu uşor din cap şi luă un pahar de şampanie.

— Ea va moşteni totul, îi şopti Jonathan, chiar şi Pennistone Royal.

Uimită, femeia îl privi lung:

— De unde ştii?

— Mi-a spus o păsărică, zise el râzând.

— N-aş fi chiar atât de sigura, răspunse Sarah.

— Ia te uită! Jonathan o prinse de braţ. Uite şi suita de prinţi!

Sarah îl privi încruntată, apoi se întoarse spre intrare şi îi văzu pe verii ei, Paula, Emily, Amanda şi Winston, alături de Shane O'Neill, care arăta mai chipeş ca niciodată. Cândva îl iubise din toată inima.

Jonathan râse dispreţuitor:

— Cine naiba îşi închipuie că sunt?

Sarah nu-l băgă în seamă, cuprinsă brusc de o imensă afecţiune şi mândrie. Patru dintre cei ce intraseră cu atâta demnitate şi eleganţă făceau parte din familia Haite, ca şi ea. Se simţi deodată mai înaltă cu un cap decât restul oaspeţilor; într-adevăr alcătuiau o suită de prinţi – moştenitorii Emmei Harte.

— Priveşte la blestemata de Paula, scăldată în smaraldele bunicii! murmură Jonathan furios. A exagerat, pare chiar vulgară.

— Ba nu, Jonathan. Mi se pare că Paula arată impecabil în sacoul alb de satin şi cu bluză neagră. Costumul este semnat Balmain, iar smaraldele se asortează minunat cu satinul alb.

— O, Doamne, iar devii sentimentală, Sarah?

— Nu, răspunse imediat Sarah, amintindu-şi că trebuie să fie atentă. Voia să obţină cât mai multe informaţii de la el.

În clipa în care o zări pe Evan Hughes, Paula se scuză faţă de ceilalţi şi porni direct către tânăra fată.

— Bună seara, Evan, spuse ea zâmbitoare.

— Bună seara, doamnă O'Neill. Arătaţi *minunat.* Cred că dumneavoastră veţi fi punctul de atracţie al serii.

— Mulţumesc, Evan, drăguţ din partea ta, dar cred că în seara asta sunt trei *vedete* – tu, India şi Linnet. V-aţi descurcat extraordinar şi sunt mândră de voi.

— Am muncit foarte mult… mă bucur că vă place.

— Evan, am veşti minunate pentru tine. Nu există niciun secret în jurnalele bunicii mele. Am citit o mare parte din ele,

iar Emily m-a ajutat cu restul. Într-adevăr, bunica ta a lucrat la magazinul Harte's în timpul războiului şi a fost secretara preferată a Emmei.

— Doar atât? Nu există niciun secret îngrozitor ascuns în paginile acelea? întrebă Evan, privind-o fix pe Paula.

Femeia dădu din cap:

— Doar apropouri cum că au lucrat împreună, la magazin – la casa din Belgrave Square şi la Pennistone Royal. De fapt, mi s-a părut interesant faptul că bunica ta l-a cunoscut pe Richard Hughes la cantina soldaţilor înfiinţată de Emma în Fulham Road.

Chipul lui Evan se lumină şi fata exclamă:

— Exact asta mi-a spus şi bunicul! Că s-au cunoscut la o cantină. Imaginaţi-vă, înseamnă că şi el a cunoscut-o pe doamna Harte.

— Cred că da.

— Aşadar, pot fi liniştită, doamnă O'Neill. Nu suit o McGill şi nicio Harte.

— Aşa este. Acum te rog să mă scuzi, Evan, am văzut-o pe mama şi pe bunicul O'Neill. Trebuie să vorbesc cu ei.

— Vă mulţumesc că v-aţi străduit atât de mult să aflaţi, doamnă O'Neill, zise Evan. A, iată-l pe Gideon. Cred că pe mine mă caută.

Zâmbind, tânăra se îndepărtă şi porni în întâmpinarea lui Gideon. Un domn înalt şi elegant o, opri:

— Mă scuzaţi, spuse el politicos, sunteţi fiica lui Paula, nu-i aşa?

Evan îl privi încruntată:

— Nu.

— Atunci cu siguranţă sunteţi radă cu ea, continuă Jonathan Ainsley. Semănaţi uimitor de mult.

— Nu suntem rade, replică Evan, încercând să treacă mai

departe.

— Cu toate acestea, lucraţi la Harte's.

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Cu Tessa? Sau cu Linnet?

— Vă rog, trebuie să plec, exclamă Evan uşor iritată şi se îndepărtă grăbită. Abia după aceea îşi dădu seama că bărbatul nu se prezentase; habar nu avea cine era şi de ce manifestase atât interes pentru ea.

41

Evan se plimba pe plaja, lovind cu piciorul o pietricică. Se simţea profund nefericită. Nu-i plăcuseră niciodată confruntările şi încerca să le evite de câte ori era posibil, însă Gideon fusese într-o dispoziţie cât se poate de proastă nu doar seara trecută, ci şi în dimineaţa asta. Cu un oftat, se apropie de o stâncă pe care se aşeză, întrebându-se ce putea face pentru a readuce relaţia lor pe linia de plutire.

„Pe linia de plutire", îşi repetă zâmbind în sinea ei.

Trecuseră mulţi ani de când nu mai folosise aceste cuvinte întrebuinţate adesea de bunicul ei căruia îi plăceau vapoarele şi o plimbase de multe ori cu barca lui cu pânze; îi plăcuse grozav să navigheze alături de el.

Stânca pe care şedea îi permitea să vadă Marea Irlandei. Aşa se explica de ce îşi amintise expresia aceea. Priveliştea minunată, ziua caldă şi însorită nu erau propice certurilor.

Totul începuse cu o seară în urmă, la retrospectivă. Către sfârşitul petrecerii, un bărbat ciudat se apropiase de ea şi îi pusese mai multe întrebări. Dorise să ştie cine era ea, dacă se înrudea cumva cu Paula O'Neill şi încercase să o descoasă.

Speriată, îşi ceruse scuze şi se îndepărtase. Câteva clipe mai târziu, Gideon apăruse lângă ea şi o întrebase furios ce

discutase cu bărbatul acela. Evan îi relatase discuţia, dar Gideon nu păruse mulţumit şi incidentul marcase toată seara.

Chiar şi dimineaţa, în timpul zborului cu avionul lui particular către Insula Man, Gideon fusese prost dispus şi se făcuse nevăzut imediat după ce se instalaseră la hotel, motivând că trebuia să se întâlnească cu Christian Palmer. Ea înţelesese, fiindcă pentru asta veniseră aici, dar *răceala* lui o duruse. Da, aşa se purtase – cu răceală.

Se întreabă dacă nu cumva dorea să pună capăt relaţiei, dar alungă imediat gândul. Îl cunoscuse destul de bine în cele aproape şase luni de când erau împreună. Gideon n-ar fi recurs la astfel de tertipuri. Dacă ar fi intenţionat să se despartă, i-ar fi spus-o direct. Asta era una dintre trăsăturile pe care le aprecia la el. Mulţi bărbaţi pot minţi şi înşela, nu şi Gideon Harte. Uneori era excesiv de onest. Îi spusese că se va întoarce după prânz şi că se vor întâlni la Nunnery Hotel – dacă nu ar fi fost atât de supărată ar fi glumit pe seama numelui[15]. Se instalaseră într-un apartament sub numele de domnul şi doamna G. Harte.

Îşi dorea oare să fie doamna Gideon Harte? Da, îl dorea pe el, deşi tatăl ei încercase să o descurajeze, susţinând că nu sunt deloc potriviţi. Purtarea tatălui său în ultimele luni, mai ales atunci când era vorba de familia Harte i se părea ciudată.

Evan se ridică şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Ar fi vrut să rămână aici tot week-end-ul ca să lămurească lucrurile. Din nefericire, însă, trebuia să se întoarcă în Yorkshire.

---

[15] Mănăstire de maici.

Privi cerul albastru presărat cu nori pufoşi. În depărtare se vedeau bărci cu pânze, câteva iahturi, case mici şi magazine. Priveliştea era minunată. Îi reamintea de Nantucket? Sau de un alt loc unde fusese cu bunicul ei în copilărie? Undeva în Franţa, gândea.

Paula O'Neill fusese foarte amabilă aseară; Evan aflase uşurată că jurnalele Emmei nu conţineau nimic neplăcut despre bunica ei. O adorase pe Glynnis Hughes de mică. Îşi iubise bunica din toată inima şi nu ar fi suportat să afle ceva neplăcut despre ea.

Vremea însorită şi peisajul încântător o mai liniştiră şi tristeţea îi dispăru în bună parte luată de vântul irlandez dinspre mare. Inspirând profund, hotărî să fie „pe linia de plutire" la întoarcerea lui Gideon. Spera ca jurnalistul acela să accepte să se întoarcă să lucreze pentru familia Harte. Asta sigur l-ar bucura pe logodnicul ei.

Evan părăsi plaja şi porni spre oraş, unde găsi o cafenea încântătoare şi hotărî să ia prânzul. Comandă o sticlă de apă plată, consultă meniul şi ceru peşte şi cartofi prăjiţi.

Gideon o găsi în grădina hotelului. Evan citea o revistă pe care o puse jos când îl auzi apropiindu-se. Zâmbitoare, îl privi şi zise:

— Sper că totul a mers cum ţi-ai dorit, Gideon. Christian se va întoarce la voi?

— Da şi nu, răspunse el, aşezându-se lângă ea. Am ajuns la un fel de compromis.

— Ce vrei să spui?

— Se întoarce în regim *part time.* Nu e ce şi-a dorit tata, dar oricum e mai mult decât nimic. Îi plac foarte mult locurile de aici, din Douglas. Am căzut de acord să lucreze trei săptămâni şi să aibă una liberă, plus câteva luni în timpul verii. Îi place navigaţia şi viaţa la malul mării,

completă Gideon oftând. Va trebui să găsesc un tânăr jurnalist strălucit care să-i ţină locul cât timp va fi plecat.

— Înţeleg.

Gideon tăcu, adâncit în gânduri.

— Putem vorbi despre ce s-a întâmplat aseară, *te rog?*

— Dacă vrei, replică el pe un ton neutru.

— Vreau. Nu înţeleg de ce te-a înfuriat atât de tare că… bărbatul acela a vorbit cu mine, spuse Evan ridicând din umeri. Nu a vrut să-mi facă niciun rău.

— De unde ştii?

Gideon o privi cu asprime. Nu voia să-i spună cât de supărat fusese tatăl lui când îl zărise pe Jonathan Ainsley discutând cu ea. Prezenţa acestuia la retrospectivă îl înfuriase pe Winston; devenise suspicios şi se întrebase dacă nu cumva cei doi se cunoşteau. În adâncul inimii, Gideon ştia că Evan nu avea nimic de-a face cu Jonathan. Pe de altă parte, nimeni din familia Harte nu discuta despre o rudă cu cineva străin – era o regulă instaurată de Emma.

— Cel care a venit să-ţi vorbească este un membru cu reputaţie îndoielnică al familiei noastre. Numele lui este Jonathan Ainsley şi am fost supărat că… te-a *acostat. Sunt* curios să ştiu despre ce ţi-a vorbit de fapt.

— Dar, dragul meu Gideon, ţi-am spus. M-a întrebat dacă sunt rudă cu Paula, cine sunt, dacă lucrez la Harte's şi ce anume fac acolo. I-am răspuns, dar apoi a început să mi se pară puţin… *ciudat,* aşa că m-am îndepărtat. După aceea ai apărut tu lângă mine, spumegând de furie.

Gideon îşi dădu seama că exagerase şi încercă să glumească:

— Nu te-ai gândit că aş putea fi gelos?

Evan îl privi uluită, apoi surâse:

— Dar este destul de bătrân pentru a-mi fi tată! Acest

Jonathan Ainsley are mai mult de şaizeci de ani, zău aşa, Gid!

— Ainsley nu e un tip de treabă. Dacă-l vei mai întâlni vreodată, ia-o cât mai repede în direcţia opusă.

— Nu mă voi mai întâlni cu el.

— Nu se ştie niciodată.

Evan schimbă subiectul:

— Am vorbit destul despre ruda asta a ta. Te supără şi altceva?

— Nu mă supără. Sunt doar dezamăgit, recunoscu Gideon.

— De *mine?* întrebă ea uimită.

— Nu, nu neapărat de tine. Am impresia că te îndepărtezi de mine… Până acum nu am avut nicio relaţie serioasă, Evan. *Acum sunt serios…* şi speram ca şi tu să simţi la fel… dar *eziţi* atât de mult… Nu mai simţi la fel ca până acum?

— Ba da, Gideon, sigur că da. Vreau doar să fiu sigură. Ne cunoaştem doar de cinci luni…

— Uneori poţi sta lângă cineva o viaţă întreagă fără să-l ştii *cu adevărat…* Alteori, doar în câteva zile, ştii cu cine ai de-a face.

— Te iubesc, Gideon… Glasul lui Evan se frânse brusc.

— Există un *dar?*

— Nu chiar. Tatăl meu… Evan tăcu, speriată că amintise de el, şi privi spre Gideon derutată şi furioasă pe ea însăşi.

— Tatăl tău nici nu mă cunoaşte. Vrei să spui că nu mă place?

— Nu, deloc, izbucni ea imediat, remarcând că obrajii lui începuseră să se îmbujoreze. Ştia foarte bine cât de mândru era Gideon. Zice că provenim din lumi diferite, continuă ea, şi că o legătură între noi nu poate dura foarte mult.

— Asta spune tatăl tău. Tu ce crezi?

Evan rămase o clipă tăcută. Ştia că îl poate pierde într-o clipă. Era un risc pe care nu voia să şi-l asume.

— Nu cred că are vreo importanţă că provenim din lumi diferite, răspunse ea luându-i mâna.

Gideon se ridică, o trase mai aproape şi o sărută pe obraz.

— Hai înăuntru unde te pot săruta cum se cuvine, zise el.

42

O rază slabă de lumină străbătu întunericul camerei. Tessa deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Zări silueta lui Mărie în prag şi intui că era din nou într-o dispoziţie agresivă.

— Bună seara, dragul meu, zise ea calm, după ce inspiră adânc. Ţi-am simţit lipsa aseară.

— Unde ai fost? Mărie intră şi închise uşa în urma lui. Tessa aprinse veioza, însă lumina acesteia era mult prea slabă ca să desluşească expresia de pe chipul lui. Mark rămăsese lângă uşă.

— La retrospectivă. La expoziţia de modă. Am crezut că în cele din urmă vei apărea şi tu.

— Ţi-am spus că n-am să pot ajunge, murmură el.

Mark nu-i spusese nimic, dar Tessa ignoră minciuna şi continuă:

— Nu are importanţă. Oricum, ţi-am simţit lipsa la cină. Mama m-a întrebat unde eşti.

— Ţi-am lăsat mai multe mesaje.

Nici asta nu era adevărat, totuşi ea exclamă:

— O, Doamne, iar eu nu le-am primit! Ai lucrat până târziu, Mark?

— Da, la birou.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare? întrebă ea ridicându-se cu ochii ţintă la el, neştiind la ce să se aştepte.

— Nu, am luat deja masa. Mark se dezbrăcă împleticindu-

se, după care intră în baia alăturată şi închise uşa în urma lui.

Câteva clipe mai târziu, Tessa auzi apa de la robinet curgând. Privi spre uşă, brusc cuprinsă de panică. Era sigură că Mark nu băuse, aşa că ceva nu era în regulă. Vocea lui nu sunase normal, iar mişcările sale păreau filmate cu încetinitorul. Să fi luat din nou droguri? Simţindu-se brusc vulnerabilă în pat, Tessa dădu la o parte cuverturile şi se ridică.

În aceeaşi clipă, uşa de la baie se deschise larg şi Mark intră furios în dormitor.

O clipă se priviră. Apoi el fu cel care rupse tăcerea:

— De ce te-ai ridicat? Nu mai vrei să te culci cu mine?

Tessa se strădui să-i surâdă:

— Nu fi prostuţ, Mark, bineînţeles că vreau. După o pauză scurtă adăugă: Voiam doar să mă duc până în camera lui Adele.

— De ce?

— Mi s-a părut că aud un zgomot.

— Nu-i adevărat! Voiai să nu mai stai în patul meu. Cu cine te culci? Cu Toby Harte? încă o mai faci?

Tessa se crispă, străduindu-se însă să se stăpânească în timp ce încerca să se apropie de uşă.

— Răspunde-mi!

— Ştii foarte bine că ceea ce spui nu este nici pe departe adevărat, zise ea încet şi făcu câţiva paşi mici către ieşire.

— Nu am încredere în tine, căţea! Mark se repezi la uşă şi o încuie, scos din minţi de furie.

Tessa se trase înapoi, însă mâinile lui îi cuprinseră imediat umerii. O trase spre el şi o sărută brutal. Ea făcu un efort să se elibereze. Mark o strânse şi mai tare şi o izbi de perete când îl împinse. Mark părea mai puternic decât de obicei. Îşi

lipi trupul de al ei, o sărută şi cu o mână îi căută sânii. Tessa se feri şi atunci Mark se repezi la ea, îi trase cămaşa şi o sfâşie. Apoi o apucă de braţ şi se aruncă peste ea, murmurând:

— Nu scapi de mine.

— Te rog, Mark, nu face asta. Nu vreau să facem dragoste aşa. Te rog, Mark, calmează-te! Nu vreau, Mark. Nu! Nu! *Nu!* Te rog, opreşte-te!

— Ştiu că pe Toby îl vrei. Toată lumea ştie. Dar nu-l poţi avea. Nu voi accepta una ca asta. Eşti a mea, căţea. Şi te vei supune dorinţelor mele!

— Nu, Mark, nu. Nu aşa. Ăsta-i viol, Mark. Tessa izbucni în lacrimi, încercând din nou să se strecoare de sub el.

Roşu la faţă şi cu ochii scăpărând de furie, Mark izbucni în râs:

— Viol? Spui că asta e viol? Atunci ar fi bine să te obişnuieşti, târfa mică, deoarece aşa va fi de acum încolo.

— Te rog, nu face asta! strigă ea cu obrajii scăldaţi în lacrimi, străduindu-se să-l dea la o parte.

Ignorându-i rugăminţile, Mark o violă mârâind, cu răsuflarea întretăiată.

Tessa nu i se putea opune, aşa că. Renunţă să mai lupte. Rămase nemişcată, lăsându-l să facă ce vrea, jurându-şi că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Mark o viola pentru ultima oară.

În cele din urmă, el se dădu la o parte şi adormi aproape imediat.

Tessa aşteptă câteva clipe, apoi stinse veioza, se ridică şi porni spre uşă. O descuie fără zgomot, se strecură pe coridor şi o încuie în urma ei. După ce se asigură că Adele dormea adânc, se refugie în apartamentul ei. O dată ajunsă acolo, îşi scoase cămaşa de noapte sfâşiată, o aruncă la gunoi şi intră

la duş. Sprijinită de perete şi plângând în hohote, rămase îndelung sub duşul fierbinte. Lacrimile încetară după o vreme. Se spălă atent, ca să îndepărteze parcă orice urmă a lui Mark de pe trupul ei. Se felicită că începuse să folosească din nou anticoncepţionale… ultimul lucru pe care şi-l dorea acum ar fi fost să rămână însărcinată cu el.

După ce se şterse şi îşi uscă părul, Tessa îmbrăcă nişte pantaloni gri de gabardină şi o bluză albă de bumbac. Alese o pereche de pantofi comozi şi începu să împacheteze câteva haine pentru ea şi Adele, atât cât să le ajungă pe timpul week-end-ului.

Apoi se aşeză la biroul din apartamentul ei, întrebându-se unde s-ar putea duce ea, Adele şi dădaca. Nu voia să se ducă în Yorkshire; nu dorea ca mama ei şi Shane să-şi dea seama de cum se purtase Mark cu ea. „Sunt o femeie abuzată, gândi ea, ascund ceea ce se întâmplă, accept scuzele şi părerile de rău ale soţului ei şi el mă atacă iar şi iar, până mă va ucide."

Tessa citise destule despre abuzul conjugal ca să înţeleagă motivele care stăteau la baza lui, însă Mark nu se încadra în profilul corespunzător. În schimb, lua droguri şi bea.

Sprijinită de spătarul scaunului, Tessa privi fix ecranul calculatorului. Brusc, totul deveni clar. Exista un singur loc unde se putea duce – *Pennistone Royal.* Era singurul loc în care se putea adăposti de Mark Longden, care o va căuta, scos din minţi de furie. Locul ei era în casa mamei sale.

Ea era fiica lui Paula O'Neill şi strănepoata Emmei Harte, în multe privinţe era o Fairley, dar în adâncul sufletului era o Harte. De aceea trebuia să fie puternică, mândră şi să preia controlul propriei vieţi – o viaţă fără Mark Longden.

Paula îşi privi notiţele şi verifică lista de oaspeţi pe care ea şi Shane îi aşteptau la Pennistone Royal în week-end. Erau mult mai mulţi decât apreciaseră iniţial.

Aveau să fie acolo şi câţiva dintre copii: Emsie; Desmond, care se întorcea de la internat, şi Linnet. Aceasta o invitase pe Evan Hughes, aşa că în dreptul numelui tinerei Paula scrise Camera Albastră şi trecu mai departe la Julian Kallinski. El se va simţi foarte bine în Camera Aurie. Bunicul Bryan, care venea aproape în fiecare week-end acolo, avea rezervat propriul său apartament.

Paula se sprijini de spătarul scaunului, gândindu-se la apropiata logodnă a fiicei sale cu Julian. Cât de fericiţi ar fi bunica şi David Kallinski, vechiul ei prieten. Emma îşi dorise din tot sufletul ca cele trei clanuri să fie unite printr-o căsătorie, ceea ce se va întâmpla acum. Ea şi Shane hotărâseră să anunţe evenimentul şi să dea o mică petrecere în seara dinaintea celei destinate soţului ei şi lui Winston. Cu excepţia lui Evan Hughes, toţi invitaţii erau membri ai familiei. Spera să nu se işte nicio ciorovăială…

Un ciocănit în uşă o smulse din gânduri. Margaret intră în cameră:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă O'Neill, dar în Holul de Piatră este o tânără care doreşte să vă vadă.

— Cine e, Margaret? întrebă Paula, nedumerită. Nu aştept pe nimeni astăzi.

— Nu şi-a spus numele; are o scrisoare pentru dumneavoastră. Mi-a arătat-o doar, dar nu a vrut să mi-o şi dea. Spune că trebuie să v-o înmâneze personal.

— Cred că ar fi bine să o primesc.

Margaret privea concentrată masa lungă pe care se aflau o mulţime de fotografii ale familiei. Paula îi urmări privirea:

— Ce s-a întâmplat, Margaret? Ce te nelinişteşte?

— Tânăra de jos are părul roşu, aproape la fel ca al lui Linnet. Cred că vă este rudă. Traversând camera, Margaret se opri în faţa mesei şi atinse una dintre ramele de argint. Seamănă puţin cu ea.

Paula se ridică şi dădu din cap:

— Nu se poate… De ce s-ar afla aici fiica Sarei Lowther?

— Nu ştiu, doamnă O'Neill. Dar este… jos. Sunt sigură.

— Te rog, spune-i să urce. Imediat.

Margaret dădu din cap şi se făcu nevăzută, în vreme ce Paula se apropie de masa plină de fotografiile preferate ale Emmei pe care ea nu avusese curajul să le pună deoparte. Bunica ei adusese masa de la magazinul Leeds cu peste treizeci de ani în urmă, iar pozele cu rame de argint reprezentaseră mândria şi bucuria ei. Adesea ridica una şi îi povestea lui Paula despre respectiva persoană, întotdeauna pe un ton drăgăstos, niciodată critic. Excepţie făcuse Jonathan Ainsley. Emma îndepărtase fotografia lui cu câteva luni înainte de a muri, intuind că el o înşela. Câtă dreptate avusese!

Concentrându-se asupra portretului ce o înfăţişa pe Sarah, Paula se întrebă dacă într-adevăr cea de jos era fiica ei. Ştia că Sarah se căsătorise cu un vestit pictor francez, Yves Pascal, cu mulţi ani în urmă şi că avea o afacere de succes în Franţa.

Apoi îşi amintea ceea ce-i spusese Shane – că o zărise pe Sarah la recepţie. Cu Jonathan Ainsley. Winston *îl* văzuse şi fusese furios:

— Câtă impertinenţă! Cum îndrăzneşte să apară în faţa noastră?!

După multe eforturi, Emily şi Gideon reuşiseră să-l calmeze în cele din urmă.

Îndepărtându-se de masă, Paula se opri lângă canapeaua

lungă din faţa ferestrei, aşteptând. Câteva clipe mai târziu, Margaret introduse musafira în cameră şi ieşi.

Tânăra înaintă câţiva paşi, întinse mâna şi spuse:

— Bună dimineaţa, doamnă O'Neill. Mă numesc Chloe Pascal şi sunt fiica lui Sarah Lowther. Vă rog să mă iertaţi că am dat buzna, dar mama a ţinut neapărat să citiţi asta. Mi-a spus să aştept răspunsul.

Paula luă plicul, o pofti pe Chloe să ia loc şi se duse la birou de unde luă un cuţit de tăiat hârtia.

Biletul scurt purta sus numele verişoarei Sale: *Sarah Harte Lowther.*

Paula citi rapid cele câteva rânduri:

Dragă Paula, îţi trimit acest bilet prin fiica mea, Chloe, deoarece vreau să ajungă repede la tine cât mă mai aflu în Anglia. Trebuie să te văd imediat. Am câteva informaţii extrem de importante pentru tine. Mă aflu prin apropiere şi dacă accepţi să mă primeşti, Chloe va veni după mine.

Sarah

Paula se aşeză la birou şi o întrebă pe Chloe:

— Unde este mama ta?

— În maşină, ceva mai sus pe alee. De aici nu se poate vedea.

— Ştiu. Vrei, te rog, să o aduci aici?

— Imediat, doamnă O'Neill.

Paula o urmări ieşind; tânăra semăna foarte mult cu mama ei: avea acelaşi păr roşcat, propriu familiei Harte. Deşi Chloe purta un costum din bumbac negru şi bijuterii simple, avea totuşi eleganţa franţuzoaicelor, atât de greu de imitat.

Ridicându-se, Paula se apropie de fereastră şi o văzu venind pe alee. Apoi se întoarse la birou şi puse scrisoarea

într-un sertar. Intuia că verişoara ei îi va spune ceva neplăcut despre Jonathan. Dar de ce? Să se fi certat cei doi? Sau poate că Sarah avea mustrări de conştiinţă. Probabil că era ceva extrem de important pentru Paula, altfel Sarah nu ar fi insistat să o vadă. Ceva îi spunea că va primi veşti rele.

Câteva minute mai târziu, Margaret intra însoţită de Chloe şi mama acesteia.

— Bună, Sarah, salută Paula, îndreptându-se spre ele cu mâna întinsă. E o surpriză să te văd.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, spuse Sarah strângându-i mâna. Te rog să mă ierţi pentru felul în care am procedat, dar trebuia să te văd înainte de a mă întoarce la Paris. Dacă ţi-aş fi telefonat, poate că…

— Ţi-aş fi închis telefonul? o întrerupse Paula. Nu, Sarah, ţi-aş fi *acceptat* telefonul. De fapt, de-a lungul anilor m-am gândit de multe ori că ai putea să iei legătura cu noi… Mă aşteptam la asta.

Sarah tresări şi exclamă:

— Dacă aş fi ştiut! Voiam să vorbesc cu tine, să-ţi explic un singur lucru: niciodată nu am ştiut că Jonathan înşela familia. Este adevărat că am investit în compania lui, dar am crezut că este o afacere legală. Abia în ziua în care tatăl tău m-a concediat, iar tu m-ai alungat din familie, am aflat adevărul. Am avut încredere în Jonathan, deşi n-ar fi trebuit. Acum, când privesc înapoi, cred că am fost destul de naivă. Dar îţi jur că niciodată nu am ştiut ce făcea.

— Mi-am dat seama de asta cu mult timp în urmă, Sarah. Am înţeles că habar n-ai avut în ce erai implicată. Paula se opri o clipă cu buzele strânse. Câţi ani pierduţi, zise ea cu tristeţe. Ei bine, acum totul a trecut…

— Într-adevăr, încuviinţă Sarah. Nu am venit aici să-ţi explic sau să încerc să mă scuz. Am venit să te previn.

— Să luăm loc, murmură Paula. Pot să-ţi ofer ceva? Ceai, cafea, apă?

— Nu, mulţumesc, zise Sarah aşezându-se pe un scaun. De mult timp bănuiesc că Jonathan vrea să-ţi facă rău, începu Sarah. Întotdeauna a crezut că tu ai fost aceea care l-a distrus. Nu-ţi atacă afacerile, dar îţi poate face rău prin intermediul copiilor. Seara trecută, la retrospectivă, am văzut ceva care m-a înspăimântat şi m-a pus în gardă. La un moment dat îţi privea copiii cu o expresie extrem de răutăcioasă. Nu ştiam ce a plănuit, dar m-am hotărât să aflu…

— Credeai că îţi va *mărturisi* totul, pur şi simplu, Sarah? Paula o privi cu atenţie.

— Nu, poate fi foarte discret chiar şi cu mine. Dar Jonathan apreciază vinul bun şi îi place să se laude – mai ales atunci când e vorba de vin franţuzesc.

— Încerci să-mi spui că l-ai îmbătat? Paula era mirată.

— Nu, dar l-am invitat să ia cina cu mine şi am comandat o sticlă foarte scumpă de Mouton Rothschild, unul dintre vinurile lui preferate, iar după aceea i-am pus întrebările potrivite.

— Ce are de gând să facă? Vocea Lui Paula trăda neliniște.

— Mă tem că ţi-a rănit deja unui dintre copii, Paula.

— Spune-mi… Spune-mi ce e mai grav. Cui i-a făcut rău? Şi cum? De ce nu am aflat până acum?

— Indirect, a rănit-o pe Tessa prin soţul ei, Mark Longden. Mark este arhitectul lui Jonathan… proiectează casa pe care o construieşte în apropiere de Thirsk.

— Dumnezeule, nimeni nu a ştiut *asta!*

— Nu, deoarece Jonathan şi Mark au inventat un nume fals pentru client – William Stone. Mark i-a spus lui Tessa că noul lui client, foarte bogat, se numeşte William Stone şi îşi

ridică o casă în Midiands. Fiica ta nu a avut niciun motiv să nu-l creadă.

— Înţeleg. Dar cum i-a făcut Jonathan rău Lui Tessa?

După o uşoară ezitare, Sarah continuă ceva măi încet:

— Seara trecută mi-am dat seama că Jonathan l-a făcut pe Mark dependent de droguri, alcool şi femei, iar lucrul acesta îi face o plăcere nespusă. De mult timp bănuiam că în spatele aparenţei elegante, Jonathan este un depravat. Cred că Mark Longden a căzut definitiv în plasa lui. Jonathan râde de el. Mi-a spus că mariajul lui Tessa se va duce pe apa sâmbetei mai repede decât se aşteaptă oricine. Mi-a povestit chiar şi că Mark a abuzat… fizic de soţia lui.

— Nimeni nu s-ar lăuda că îşi maltratează soţia.

— Nu cred că Mark se lăuda, Paula. Eu doar am dedus Jonathan mi-a povestit că Mark i-a spus că o învaţă pe „domnişoara răsfăţată" cine e adevăratul şef în familie şi că îi va simţi pe pielea ei – la propriu – dacă nu se va purta cum trebuie.

— Bănuiam că abuzează de ea, mărturisi Paula cu voce tremurândă. Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, Sarah. Acum ştiu ce am de făcut.

— Nu trebuie să aminteşti nimic de mine dacă vrei să te ajut în continuare.

— Înţeleg.

— Mai este ceva ce trebuie să ştii, Paula. La retrospectivă, Jonathan a spus ceva despre Linnet – că ea va moşteni totul, inclusiv Pennistone Royal. Am fost atât de uimită, încât i-am zis că nu cred aşa ceva şi l-am întrebat cine i-a spus. Cu o privire arogantă, mi-a răspuns că a aflat de la o păsărică.

— Dar se înşală în privinţa asta! exclamă Paula. Nici vorbă! zise ea, întrebându-se de unde ar fi putut avea el informaţia.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Sarah zise:

— Cred că ai o problemă la birou, bănuiesc că la magazinul din Leeds. Jonathan are o legătură cu o veche prietenă, cineva pe nume Elfie. Am impresia că lucrează acolo.

— Eleanor Morrison! Numai ea poate fi. Este una dintre secretarele mele de la Leeds, dar nu are acces la documentele mele private. Oricum, ţi-am spus, nu este adevărat.

— Să nu o concediezi, o avertiză Sarah.

— Nici nu mă gândesc. Asta i-ar trezi bănuieli lui Jonathan.

— Fii foarte atentă… la tot ce este confidenţial.

— Întotdeauna sunt. Paula era conştientă că de acum încolo va trebui să o supravegheze îndeaproape pe Eleanor. Sarah avea dreptate, nu o putea concedia; dar o putea face inutilă pentru Jonathan.

Ridicându-se, Sarah spuse:

— Asta e tot. Ţi-am spus tot ce ştiu, Paula. Sper să-ţi fie de folos.

— Îmi este, răspunse ea ridicându-se. O privi lung pe Sarah: în ultima vreme am presimţit că Jonathan Ainsley mă va răni cumva. Până şi Sir Ronald m-a prevenit..

— Unchiul Ronnie are întotdeauna dreptate. Bunica spunea că moşteneşte această trăsătură de la tatăl lui. Oricum, voi fi şi eu cât se poate de atentă. De obicei mă întâlnesc cu Jonathan de fiecare dată când vin la Londra.

Sarah se întrerupse, privi înjur şi i se adresă fiicei sale:

— Acesta este salonul de la etaj de care ţi-am povestit. Era camera preferată a bunicii mele… de fapt, a tuturor. Am petrecut clipe minunate aici în copilărie.

— Mamă, uite fotografia ta! exclamă Chloe, apropiindu-se

de masă şi ridicând portretul. Ce frumoasă eşti! Vino să vezi, *maman.* Sarah se apropie de fiica ei şi privi poza, după care Chloe o puse la loc.

Mama şi fiica se îndreptară apoi spre uşă, urmate de Paula. Înainte de a ieşi, Sarah se întoarse şi spuse:

— Camera nu s-a schimbat. Este plină de amintiri minunate, legate mai ales de bunica.

Paula zări lacrimile din ochii verişoarei sale şi o cuprinse o imensă tandreţe faţă de cea pe care o alungase cu atâţia ani în urmă. Fusese oare prea aspră? Poate. Dar atunci crezuse că Sarah trădase familia.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut astăzi, Sarah! îţi sunt foarte recunoscătoare. După cum spunea şi bunica – a fi prevenit înseamnă a fi şi înarmat. De acum încolo voi foarte atentă.

— Cred că aşa ar fi cel mai înţelept.

— Sper să ne revedem curând. Vreau să ştii… că eşti bine venită… vocea lui Paula se frânse şi se apropie şi îşi îmbrăţişă verişoara.

Sarah o strânse puternic, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Nici eu nu ştiu cum să-ţi mulţumesc… Sunt nespus de fericită să ştiu că sunt bine venită în familie. Atâta vreme cât Jonathan Ainsley nu ştie.

Rămasă singură, Paula se strădui să dea de Tessa. Telefonă la magazinul din Knightsbridge, unde i se spuse să fiica ei plecase de curând. Încercă la casa din Hampstead şi constată mirată că nu răspundea nimeni. În cele din urmă formă numărul de mobil al lui Tessa, dar cu acelaşi rezultat, drept care îi lăsă un mesaj. Apoi Paula privi la ceasul în formă de trăsură de pe birou şi constată mirată că era doar miezul zilei. Tessa ieşise probabil să ia prânzul, iar Elvira o

dusese pe Adele la o plimbare prin Hampstead Heath. Nu era cazul să-şi facă griji; ştia că fiica ei îi va telefona de îndată ce va primi mesajul.

Paula hotărî să se concentreze asupra planurilor pentru week-end. Se apropie de masă pentru a îndrepta fotografiile pe care Chloe le mutase de la locul lor când ridicase portretul mamei sale. În clipa aceea îşi aminti cât de mândră fusese Sarah să vadă că fotografia ei era încă expusă la Pennistone Royal, deşi ea se afla în dizgraţie de câţiva ani buni.

Sună telefonul şi Paula se grăbi să răspundă, dărâmând din greşeală o fotografie.

— Alo?

— Mamă! Tessa la telefon.

— Draga mea, unde eşti? Am încercat să dau de tine.

— Ştiu, am primit mesajul. Sunt într-o limuzină şi ies din Londra cu Adele şi Elvira. Vin în Yorkshire. Sunt prea obosită să mai conduc. Mamă, l-am părăsit pe Mark.

— Slavă Domnului!

— Nu mă mai întorc la el, divorţez.

— Mă bucur să aud asta. Când ajungi aici?

— Probabil peste patru ore sau chiar mai mult.

— Te aştept, draga mea.

— Pa, mamă.

— Ne vedem curând, Tessa.

Paula puse receptorul în furcă, nespus de uşurată. Slavă Domnului că fiica ei plecase din casa aceea, departe de Mark Longden. Bine că Sarah dăduse dovadă de atâta bunăvoinţă.

Se întoarse la masă şi ridică fotografia de pe podea. Sticla se spărsese. Paula îndepărtă atent rama. Când scoase cartonul şi catifeaua de pe spatele portretului; observă două plicuri lipite în interior. Surprinsă, deschise unul şi dădu

peste o cheiţă de argint. Nu exista nicio îndoială că era de la caseta din lemn şi argint; cheia nu fusese niciodată pierdută, ci ascunsă. Emoţionată, deschise cel de-al doilea plic. Înăuntru era o fotografie, probabil din anii cincizeci, care înfăţişa o tânără ţinând de mână un băieţel. Bunica ei ţinea copilul de cealaltă mână. Pe spate scria: Glynnis, Owen şi eu.

O puse înapoi pe birou şi o ridică pe cea care fusese înrămată. Privindu-le, rămase o clipă şocată dându-şi seama cine era tatăl lui Owen Hughes.

44

Paula puse fotografia în sertarul biroului ei şi se duse la dulapul Queen Anne, acolo unde se aflase dintotdeauna caseta din lemn şi argint. De nenumărate ori o întrebase pe bunica ei ce se întâmplase cu cheia acesteia şi de tot atâtea ori ea îi răspunsese că se pierduse. În realitate fusese doar ascunsă.

Cu mâinile tremurând de emoţie, Paula introduse cheiţa de argint în încuietoarea cu model complicat şi caseta se deschise. Ridicând capacul, Paula privi înăuntru, uşor speriată la gândul a ceea ce ar putea găsi. În cutie se aflau mai multe scrisori legate cu o panglică albastră, toate adresate doamnei Emma Harte, la Pennistone Royal. Întoarse una dintre ele şi citi numele expeditorului: doamna Glynnis Hughes, New York City.

După ce citi câteva dintre ele, Paula înţelese totul şi îşi dădu seama ce anume trebuie să facă mai departe. Încuie scrisorile în casetă, ascunse cheia în buzunar şi o luă la goană pe scări.

Ajunsă în bucătărie, îi spuse lui Margaret că Tessa, Adele şi dădaca vor sosi la timp pentru a lua ceaiul împreună.

— Eu ies puţin. Dacă mă caută cineva, spune-le că mă întorc într-o oră.

Margaret aprobă cu o mişcare a capului:

— Când soseşte domnul Longden? Sau nu vine în seara asta?

— Nu, Margaret, nu poate ajunge în week-end-ul ăsta – sau în oricare altul, continuă în gând, pornind spre maşina parcată pe aleea pietruită de lângă grajduri. Ticălosul, blestemă ea în gând.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, Paula intra pe porţile înalte de fier de la Lackland Priory din Masham. Întotdeauna îi plăcuse acest conac vechi. Fusese o mănăstire până când Henry al VIII-lea distrusese o mulţime de astfel de lăcaşuri în furia sa împotriva Romei papale. Din fericire,

Lackland Priory devenise proprietate privată, astfel că nu fusese dărâmată, asemeni abaţiei Fountains.

Casa era construită din piatră gri, de prin partea locului, cu ferestrele perfect aliniate pe faţadă. Îi plăceau nespus de mult simplitatea şi modestia conacului aflat în mijlocul unei pajişti verzi, fără copaci, cum erau majoritatea caselor din Yorkshire.

După ce parcă în apropierea bucătăriei, Paula se apropie de intrarea principală şi sună. Îi deschise Bolton, majordomul, care o privi surprins:

— Domnişoară Paula! exclamă el. Bună ziua. Vă aşteptam?

— Nu, Bolton, răspunse ea zâmbind. Mă gândeam să-i fac o surpriză; mi-a spus cândva că îi plac surprizele.

— Aşa este. Intraţi, domnişoară Paula. Vă conduc. Este în bibliotecă.

— Cum se mai simte?

— Mă bucur să vă spun că se simte mult mai bine. Încă nu şi-a revenit complet, dar într-o săptămână sau două se va

restabili perfect. A făcut progrese remarcabile. Deschizând uşa bibliotecii, Bolton anunţă:

— Domnule, domnişoara Paula a venit să vă vadă.

Bărbatul, care până atunci citise într-un balansoar din apropierea ferestrei, puse cartea pe masă şi se ridică:

— Draga mea Paula, ce surpriză minunată.

Paula traversă covorul Savonnerie, apropiindu-se de el. Într-adevăr, îşi revenise aproape complet după accident. Cu toate că îl cunoştea de când era mică, încercă să-l privească obiectiv. Încă mai era un bărbat chipeş. Probabil că în tinereţe fusese irezistibil.

Paula se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. El o strânse o clipă în braţe, lipindu-şi faţa de părul ei.

— Încă de când erai mică, părul tău mirosea minunat, remarcă el zâmbindu-i şi invitând-o să ia loc. Acum, ia să vedem, cărui fapt datorez această onoare, draga mea?

— Nu am mai aflat nimic de la tine în legătură cu petrecerea aniversară pentru Shane şi Winston. Vii, nu-i aşa?

— Cred că da. Va fi un prilej de mare bucurie să-i văd pe toţi. Poate noi doi chiar vom dansa puţin.

Paula se sprijini de spătarul scaunului, încrucişă picioarele şi îl privi atent câteva clipe.

— S-a întâmplat ceva de mă priveşti aşa?

— Îmi pare rău, dar mă gândeam la ceva ce abia am descoperit. Citeam jurnalele bunicii şi am aflat că a înfiinţat o cantină în timpul celui de-al doilea război mondial, la Fulham Road.

El aprobă cu o mişcare a capului şi ochii îi străluciră.

— Într-adevăr, aşa a fost.

— Mergeai şi tu acolo?

— Bineînţeles. Întotdeauna ne distram de minune.

— Acolo ţi-ai cunoscut soţia? Paula îl privi cu luare-

aminte.

— Nu. Dar de ce mă întrebi?

— Ştiu că ai cunoscut o tânără acolo şi nu sunt sigură pe cine anume. Era o femeie… foarte frumoasă. Bunica o considera chiar splendidă…

El se lăsă pe spătarul scaunului cu o mişcare bruscă şi rămase tăcut, privind pe fereastră ca şi când ar fi admirat un lucru numai de el văzut.

„Ce profil patrician şi ce păr minunat*4, gândi Paula aşteptând ca el să vorbească.

În cele din urmă se întoarse spre ea, cu o expresie de tristeţe şi nostalgie. Şovăi o clipă, apoi zise:

— O chema Glynnis… Glynnis Jenkins. Şi *era* frumoasă, splendidă, după cum afirma şi bunica ta. Se opri şi continuă: Era pătimaşă, senzuală.

— Ai iubit-o.

— O, da.

— Şi ai lăsat-o însărcinată.

— Da, e adevărat, Paula, aşa este, răspunse el fără nicio urmă de ezitare.

— Dar nu ai luat-o în căsătorie.

— Nu.

— De ce?

— Relaţia noastră era pătimaşă, dar şi extrem de fragilă, continuă el oftând. Ne puteam certa la fel de repede cum puteam face dragoste. Mi-am dat seama că o asemenea pasiune se putea stinge la fel de repede cum a apărut sau mă putea distruge. Şi…

— Nu-ţi puteai permite una ca asta, îl întrerupse ea. Trebuia să te protejezi, nu-i aşa, unchiule Robin? Din cauza carierei pe care îţi doreai să o construieşti. Paula vorbea încet, blând. Te înţeleg, spuse ea în încheiere.

— Presupunerile tale sunt corecte. Dar lasă-mă să-ţi explic… am pus capăt legăturii cu Glynnis înainte de a şti că e însărcinată. Imediat după aceea m-am logodit cu Valerie Ludden, o tânără pe care o cunoşteam de mult şi la care ţineam. Desigur, nu era acelaşi tip de relaţie ca cea pe care o avusesem cu Glynnis – era mult mai calmă, mai stabilă. Pe Valerie o iubeam altfel şi ne potriveam de minime; era exact ce trebuia pentru cariera mea politică. Glynnis şi cu mine ne-am fi distrus unul pe celălalt.

— Dar ea era însărcinată, iar pe-atunci ăsta era un păcat de moarte.

— Ştiu şi m-am oferit să o întreţin, dar ea a refuzat orice ajutor din partea mea.

— Înţeleg.

După o scurtă pauză, Robin continuă:

— Aşadar ai găsit jurnalele Emmei din timpul războiului… Se pare că a scris despre legătura mea cu Glynnis.

— Nu, unchiule Robin. Există o singură menţiune despre încurcătura lui Glynnis, din octombrie 1943, dar tu nu eşti amintit ca tată al copilului. De fapt, nu este pomenit niciun nume. Mama ta te-a apărat, în aceeaşi măsură în care a ocrotit-o şi pe Glynnis. Oricum, Glynnis Jenkins nu şi-a dorit niciodată ca fiul ei să poarte numele tău.

— Atunci de unde ştii? întrebă el, uimit.

— Întâmplător, am găsit astăzi nişte scrisori de la Glynnis Hughes, numele dobândit prin căsătorie, către bunica. Am citit câteva dintre ele, unde tu apăreai ca tată al lui Owen. I-a scris Emmei de-a lungul anilor, iar bunica ţi-a cunoscut fiul.

— Mama a ajutat-o pe Glynnis mult timp… i-a trimis bani chiar şi după ce ea a plecat în America, zise Robin. Iată de ce nu mă miră că Glynnis i-a scris. Mă miră doar faptul că mama a păstrat scrisorile acelea.

Paula dădu din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Aplecându-se spre ea, Robin întrebă:

— De ce ai venit să-mi vorbeşti despre asta astăzi, Paula? Ce scop are vizita ta? Te cunosc foarte bine şi ştiu că trebuie să existe un motiv.

— Ai o nepoată, se numeşte Evan Hughes… fiica lui Owen, fiul tău, şi locuieşte în Londra, unchiule Robin. Mă gândeam că poate ai vrea să ştii.

— O nepoată… Tăcu câteva clipe, privind din nou pe fereastră, de data asta plin de regrete.

Privindu-l, Paula se gândea la îndelungata lui carieră – fusese membru al parlamentului, făcuse de mai multe ori parte din guvern, şi Emma se mândrise întotdeauna cu el. Avusese parte de viaţa pe care şi-o dorise şi de o carieră de succes, aşa incit poate că alegerea lui fusese bună.

În cele din urmă, Robin întoarse capul şi o privi lung:

— De unde o cunoşti pe această tânără? A venit să mă caute?

— Nu. Nici nu ştie despre tine. Dar stai să-ţi explic.

Robin o ascultă atent, împietrit. Când Paula termină de povestit, zise:

— Aşadar, vrei să o cunosc, nu?

— Depinde de tine, unchiule Robin. *Tu* trebuie să hotărăşti asta.

— Mi-ar plăcea să o întâlnesc… Din câte mi-ai spus, este foarte drăguţă şi bine crescută.

Paula izbucni în râs:

— Este frumoasă! O, Doamne! Acum îmi dau seama cu cine seamănă… cu mătuşa Elizabeth, sora ta geamănă. Şi când te gândeşti că toţi spuneau că seamănă cu mine.

— Atunci înseamnă că este minunată, zise el zâmbind.

Elizabeth este o adevărată frumuseţe. Poate ar trebui să aranjezi o întâlnire, Paula.

— Când doreşti. De fapt, va veni la aniversare împreună cu Gideon.

— Gideon? Robin o privi uimit. De ce cu el?

— Fiindcă ies împreună… Au o legătură.

— Mă întreb de ce cei din familia Harte sunt întotdeauna atraşi de alţii tot din familie, spuse el dând din cap. Ca faraonii Egiptului, nu crezi?

Paula izbucni în râs:

— O, unchiule Robin, eşti tare amuzant.

— Oricum, e o idee bună; aş putea să o cunosc la aniversarea lui Shane şi Winston. Într-adevăr, mi se pare o ocazie foarte potrivită.

Paula se apropie de el şi îi şopti:

— Nu cred că ar trebui să-i povesteşti lui Jonathan ce ţi-am spus. L-ar putea înfuria. El *este* singurul tău fiu şi de vreme ce nu ţi-a putut oferi un moştenitor, s-ar putea simţi ameninţat de Evan.

— O, Doamne, *da.* Ai dreptate, Paula. Ar putea s-o ia drept o ameninţare. Jonathan reprezintă o mare dezamăgire pentru mine. Ştiu că nu mă iubeşte şi că nu-i pasă câtuşi de puţin de sănătatea mea. După moartea mamei sale l-am văzut foarte rar. De altfel, nici în timpul vieţii ei nu venea prea des, deşi Valerie a fost cea mai bună mamă. Ar fi normal să vină măcar din când în când, doar am optzeci de ani, dar n-o face nici măcar atunci când îşi vizitează iubita din Thirsk.

Inspirând adânc, Paula îşi făcu curaj:

— Unchiule Robin, cred că Jonathan e primejdios. Vreau să te previn în legătură cu el.

Şi Paula îi povesti tot ce aflase de la Sarah.

— Nu mă surprinde, zise Robin încet. Am început să cred

că este sociopat, amoral. Se crede mai presus de lege. Nici prin gând nu i-ar trece că greşeşte. Într-adevăr, Paula, este periculos. Fii sigură că nu va afla nimic despre Evan Hughes de la mine.

Următoarele două zile o solicitară pe Paula, prinsă între instalarea lui Tessa în casă şi încercările de a o linişti, ascultând poveştile despre viaţa ei cu Mark. În privinţa divorţului era dispusă să facă orice ca să-şi ajute fiica, dar nu pomeni nimic de vizita lui Sarah. Trebuia să-şi apere verişoara de Jonathan Ainsley. Oricum, Tessa avea destule motive de divorţ şi fără a o implica pe Sarah.

În acelaşi timp, Paula fu nevoită să se ocupe de planurile pentru week-end, de meniuri şi de amplasarea persoanelor la masa de prânz şi la cină. Ca de obicei, reuşi să le rezolve pe toate, Tessa completând cartonaşele de la masă şi rezolvând alte sarcini mărunte.

Când Linnet, India şi Evan sosiră vineri după-amiază, Paula aproape terminase şi era gata să se relaxeze alături de ele la o ceaşcă de ceai. Fetele aveau o mulţime de lucruri să-i povestească: despre succesul retrospectivei, mulţimea celor care vizitaseră expoziţia, articolele laudative apărute în presă şi nivelul ridicat al afacerilor în departamentul de modă.

— Este un adevărat triumf pentru voi, zise Paula zâmbind. Cred că retrospectiva va reprezenta un moment de referinţă în istoria magazinului mult timp de acum înainte. Felicitări tuturor. Acum e cazul să lăsăm munca la o parte şi să ne bucurăm de week-end.

Linnet se ridică şi porni spre uşă:

— Mă duc să despachetez, zise ea.

— Şi eu ar trebui să fac acelaşi lucra, spuse Evan.

— Evan, te rog, nu pleca, vreau să stăm puţin de vorbă,

murmură Paula atingându-i uşor braţul.

Tânăra o privi nedumerită şi se aşeză din nou pe canapea.

— Eu trebuie să-mi calc o rochie, spuse India ridicându-se.

Rămase singure, Paula i se adresă fetei:

— Evan, trebuie să-ţi spun ceva în legătură cu bunica ta. Deocamdată consider că ceea ce vom discuta trebuie să rămână secret. Nu vreau ca restul familiei să afle.

— În cele din urmă aţi găsit ceva în jurnale? întrebă Evan neliniştită.

— Nu, dar zilele trecute am găsit aici, la Pennistone Royal, câteva scrisori adresate de bunica ta bunicii mele. În câteva dintre ele, Glynnis îl numeşte pe tatăl lui Owen… pe tatăl lui biologic. Paula se opri, zâmbindu-i blând lui Evan înainte de a continua: Richard Hughes s-a căsătorit în timpul războiului cu Glynnis, deşi era însărcinată cu un alt bărbat. Lucrai acesta nu avea nicio importanţă, căci o iubea şi pe ea, şi pe copil. A crescut copilul ca şi când ar fi fost al lui. S-a dovedit un om bun şi un tată minunat pentru Owen.

Evan o privi uluită pe Paula. După câteva clipe reuşi să îngaime:

— Încercaţi să-mi spuneţi că tatăl meu a fost un copil *nelegitim?*

— Practic, da.

— Cine era tatăl tatălui meu? Cine sunt eu?

— Tatăl tău este fiul lui Robin Ainsley, unchiul meu şi fiul preferat al Emmei. Este un Harte, la fel ca şi tine, Evan. Emma Harte a fost străbunica ta.

— O, Doamne! Evan păli şi se sprijini de pernele canapelei. Apoi izbucni în lacrimi şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Paula luă cutia de şerveţele de pe birou şi se aşeză lângă fată.

— Ştiu că este un şoc să afli aşa, brusc, că lucrurile sunt cu

totul altfel decât ai crezut până acum. Te rog, nu plânge, toate astea s-au întâmplat acum cincizeci de ani.

După ce-şi suflă nasul şi-şi şterse ochii, Evan dădu din cap:

— Da, îmi dau seama. Am admirat-o pe bunica; credeam că este cea mai minunată femeie din lume… se opri şi o privi pe Paula cu ochii plini de lacrimi.

— Asta nu trebuie să-ţi schimbe părerea despre Glynnis. Trebuie să rămână aceeaşi femeie minunată în amintirea ta… deoarece aşa a fost. Îţi voi da scrisorile către Emma şi după ce le vei citi, vei înţelege mai bine, continuă Paula. Trebuie să ţinem mereu cont de slăbiciunea firii umane şi să ne amintim că *niciunul* dintre noi nu este perfect.

Evan tăcu o clipă, încercând să se obişnuiască cu ceea ce aflase. Brusc exclamă:

— Sunt rudă cu Gideon! *Suntem veri*.

— Dar la câteva grade de rudenie depărtare, sublinie Paula.

— *El* ştie despre mine… bunicul meu adevărat?

— Da. I-am spus lui Robin miercuri, în ziua în care am găsit scrisorile.

— Ce a spus? Vrea să mă cunoască?

— Da. Tu vrei?

— Nu ştiu… cred că da.

— Există însă o mică problemă, spuse Paula. Robin Ainsley are un fiu, Jonathan Ainsley. Printre multe altele, este şi duşmanul meu, de aceea Gideon a fost atât de supărat în seara când te-a văzut discutând cu el. Dar să revenim la subiect. Jonathan a fost căsătorit şi a divorţat, fără a-i da însă tatălui său vreun nepot. Ca atare, te va considera o ameninţare de vreme ce eşti nepoata lui Robin. Din cauza moştenirii lui…

— Nu vreau nimic! o întrerupse Evan. Nu vreau banii lui

Robin Ainsley.

— Ştiu, dar lucrurile trebuie făcute cum se cuvine. Mai întâi, Jonathan trebuie informat de tatăl lui că tu exişti şi că asta nu-i va afecta în niciun fel moştenirea. Apoi vom putea spune restului familiei… despre noua descoperire şi cine anume eşti cu adevărat. Înţelegi?

— Da! Suflându-şi din nou nasul, Evan întrebă încet: Dar lui Gideon îi pot spune?

Paula se aşteptase la această întrebare:

— Mâine seară, înainte de cină, Shane şi cu mine îi vom invita pe Gideon şi pe părinţii lui la un cocteil, înainte de a merge în salonul de la etaj. Vei fi şi tu invitată.

— Dar Linnet?

Paula dădu din cap:

— Totul trebuie să fie deocamdată secret. Linnet va afla săptămâna viitoare, după ce unchiul Robin va discuta cu Jonathan. Înţelegi?

— Înţeleg.

Îndreptându-se spre birou, Paula scoase teancul de scrisori legate cu panglică albastră.

— Acestea îţi aparţin, draga mea Evan. Sunt scrisorile bunicii tale.

Evan luă pachetul, se ridică şi porni spre uşă. Apoi se opri şi spuse:

— Vă mulţumesc. Aş vrea să-mi cunosc bunicul în acest week-end. Credeţi că se poate?

— Nu văd niciun impediment. Îi voi telefona.

45

Evan o aştepta pe Paula în Holul de Piatră. O neliniştea întâlnirea cu Robin Ainsley, care urma să aibă loc în mai

puţin de o oră. Privi pendula dintr-un colţ al încăperii care arăta ora zece dimineaţa. Ştia că Paula trebuia să sosească dintr-o clipă în alta să o conducă la Lackland Priory.

În seara precedentă, chiar înainte de cină, Paula o trăsese deoparte şi îi comunicase că unchiul Robin fusese de acord să o vadă în dimineaţa următoare. Toată noaptea nu se gândise decât la asta, la felul în care vor reacţiona amândoi, la ce anume ar trebui să poarte pentru a face o impresie cât mai buna.

În cele din urmă alese un pantalon şi o bluză de mătase crem, un costum destul de comod pentru la ţară. Singurele bijuterii erau cerceii de aur şi ceasul; înjurai gâtului îşi legase o eşarfa de mătase Hermès cu bej, roşu şi albastra.

După ce citise o parte din scrisorile bunicii sale către Emma Harte înţelesese o mulţime de lucruri. Când aflase de ia Paula despre Glynnis şi Robin fusese extrem de tulburată. Pe parcursul nopţii, însă, ajunsese să-şi iubească bunica mai mult ca niciodată; pe măsură ce citea, îşi dădea seama ce persoană deosebită fusese Glynnis.

Atunci când Robin o respinsese, renunţase la el cu demnitate. Apoi îi povestise totul lui Richard Hughes. Scrisorile erau extrem de emoţionante – fericite, triste, optimiste, pozitive. Bunica ei trecuse prin multe de-a lungul anilor, însă un singur lucra era cât se poate de limpede – îşi trăise viaţa din plin, fără urmă de regret şi îi rămăsese devotată Emmei Harte până la moarte.

La un moment dat Evan fusese cât pe ce să-şi sune tatăl, dar după câteva clipe se răzgândise. Voia ca mai întâi să-l cunoască pe tatăl *lui, s*ă-l analizeze pe Robin înainte de a-i spune ceva lui Owen. Şi mai reieşise ceva din scrisori – devotamentul lui Glynnis faţă de Richard Hughes. Căsnicia lor fusese una fericită, concluzie ce o mulţumise nespus pe

Evan. De fapt, ştiuse asta, nu? Niciodată nu se arătaseră altfel decât fericiţi unul lângă celălalt, iar Glynnis îi spusese cât de importantă era într-o căsnicie compatibilitatea, nu numai dragostea.

Într-una dintre scrisori, bunica ei pomenea despre bani şi aşa află Evan de unde provenea moştenirea ei atât de însemnată. Emma Harte o ajutase financiar pe Glynnis vreme de mulţi ani, iar aceasta păstrase mare parte din bani, cheltuind doar atunci când era necesar. Se pare că Richard insistase să-l crească pe Owen, pe care-l considera propriul său fiu.

Rămăseseră încă o mulţime de scrisori necitite, însă avea de gând să le parcurgă după-amiază. Între timp avea să-şi cunoască bunicul biologic. Inspiră adânc şi se ridică în picioare când o zări pe Paula coborând scările:

— Bună dimineaţa, Evan, zise Paula.

— Bună dimineaţa, doamnă O'Neill.

Paula izbucni în râs, se apropie de tânără şi o sărută pe obraz:

— Cred că ar fi mai potrivit să-mi spui pe nume de vreme ce suntem rude. Am încercat să-mi amintesc şi se pare că îmi eşti verişoară de gradul doi, zise ea râzând.

— Şi eu am încercat să fac acelaşi lucru, doamnă O'Neill, adică Paula, dar sunt prea multe lucruri cu care trebuie să mă obişnuiesc.

— Ştiu, Evan. Hai, putem discuta în drum spre unchiul Robin.

Se duseră împreună la garaje; Evan aşteptă pe alee ca Paula să scoată maşina.

— Am citit o mare parte din scrisorile bunicii aseară, zise ea după ce se urcă. Am stat trează aproape toată noaptea.

— Bănuiam. Nu am citit multe, ci doar atât cât să-mi dau

seama cine era iubitul lui Glynnis din timpul războiului. Vreau să ştii asta.

— Mulţumesc, dar puteai să le citeşti. De fapt, îţi aparţin, de vreme ce au fost trimise bunicii tale. Mă întreb de ce a păstrat Emma aceste scrisori? Cu ce scop?

— Habar nu am, Evan. Şi eu m-am gândit la asta când le-am descoperit; m-am întrebat de ce a lăsat cheiţa în spatele fotografiei lui Robin şi de ce a păstrat-o pe cea cu Glynnis, Owen şi cu ea. Ştii la ce concluzie am ajuns?

— La care?

— Cred că Emma Harte şi-a dorit ca cineva să găsească cheia şi a pus prinsoare că eu voi fi aceea. În copilărie o băteam la cap în legătură cu caseta aceea de lemn şi a intuit că-mi voi da seama de unde era cheiţa.

— De de n-a păstrat scrisorile într-un loc sigur şi de ce nu ţi-a vorbit despre ele?

— Mi-aş dori să-ţi pot răspunde. Poate le-a ascuns pentru că nu voia să le găsească cineva cât timp era în viaţă; sau poate că uitase de ele. Trebuie să ştii că a murit pe neaşteptate. Shane crede altceva: că le-a păstrat fiindcă îi ofereau o posibilitate de a-l controla pe Robin. Nu cred că are dreptate. Totuşi, această descoperire şi apariţia lui Evan Hughes nu-l vor încânta pe Jonathan, fiul lui Robin.

— Da, mi-ai spus asta şi aseară. De ce te duşmăneşte?

— Pe scurt, crede că ar fi trebuit să moştenească mult mai mult de la Emma, mai ales magazinele. A fost extrem de nemulţumit de moştenire. La un moment dat a adus un mare prejudiciu financiar pentru Harte Entreprises prin afacerea imobiliară pe care o conducea. A încercat să ia magazinele cumpărând o mulţime de acţiuni şi preluând controlul celorlalte printr-un prieten, însă nu a reuşit. Evan, trebuie să mă crezi pe cuvânt: nu-ţi poate aduce decât necazuri.

— Şi Gideon mi-a dat de înţeles acelaşi lucru. A fost foarte supărat că am discutat cu Jonathan Ainsley, deşi habar nu aveam cine era.

— Ştiu, zise Paula privind pe geam. Mergem într-un minunat sătuc numit Masham. Unchiul Robin locuieşte de foarte mulţi ani la Lackland Priory. Este un loc frumos; o să-ţi placă simplitatea lui, dar cu o arhitectură desăvârşită.

— Abia aştept să ajungem, însă sunt puţin neliniştită la gândul că-l voi cunoaşte pe Robin… pe bunicul meu. Sună ciudat, să spun *bunic,* când singurul la care mă gândesc este Richard Hughes, şi el a murit.

— Nu ai de ce să fii neliniştită, Evan. Cred că unchiul Robin este mulţumit că ai apărut. Jonathan l-a dezamăgit foarte tare.

— Tu ce crezi despre el, Paula?

— Îl detest, fiindcă ne-a făcut rău. Cred că este un personaj primejdios pentru familie. A, uite, Evan, priveşte în faţă. Acelea sunt porţile conacului. Ajungem în câteva minute.

După ce trecură de poartă, Evan admiră pajiştile bine îngrijite, pâlcul de copaci aflaţi în partea dreaptă a casei şi conacul simplu, solitar şi totuşi foarte frumos. Lui Evan îi plăcea grozav piatra gri, atât de des folosită în Yorkshire. Gideon îi explicase că provine din carierele de piatră din apropiere.

Paula opri maşina în faţa casei şi o privi întrebător:

— Eşti gata, Evan?

— Da. Tânăra coborî, urmând-o emoţionată, străduindu-se să-şi stăpânească neliniştea.

Bolton le deschise uşa aproape imediat:

— Bună dimineaţa, domnişoara Paula. Vă aşteaptă în bibliotecă.

— Mulţumesc, Bolton. Ea este domnişoara Hughes.

Majordomul înclină capul, iar Evan îi răspunse cu un surâs. Apoi cele două femei îl urmară până în bibliotecă.

Robin Ainsley şedea într-un balansoar lângă fereastră; pe măsuţa de lângă el era o carte; Evan crezu că bătrânul aţipise.

Majordomul îşi drese glasul şi spuse:

— Domnule, a sosit domnişoara Paula împreună cu domnişoara Hughes.

— A, da, mulţumesc, Bolton. Robin se ridică imediat. O fixă pe Evan, care, la rândul ei, îl privi curioasă.

Cărunt, înalt, subţire, elegant şi rafinat, Robin purta o haină de tweed cu piele la coate, pantaloni gri, o cămaşă albastru deschis şi o cravată maro. Ceva indefinisabil îi amintea de Richard Hughes; Evan zâmbi în sinea ei, zicându-şi că Glynnis fusese atrasă de acelaşi gen de bărbat.

Paula îl sărută pe obraz, după care spuse:

— Ea este Evan, unchiule Robin.

— Mă bucur să te cunosc, Evan, zise el strângându-i mâna.

— Şi eu, domnule Ainsley.

— Nu ar fi mai bine să-mi spui Robin, draga mea? întrebă el zâmbind uşor. Sună mult mai prietenos.

— Dacă vă face plăcere…

M-ar bucura foarte mult. Vă pot oferi ceva? Ceai, cafea sau sherry?

— Aş vrea un pahar de apă minerală, unchiule Robin, zise Paula.

— Şi eu, mulţumesc, murmură Evan.

Robin privi spre Bolton care rămăsese în uşă:

— Două pahare de apă minerală şi sherry pentru mine.

Majordomul ieşi, închizând uşa în urma lui, iar Robin continuă:

— Să ne aşezăm lângă cămin. Ştiu că suntem în iunie, dar îmi place să aprind focul din când în când. În ultima vreme simt ceva mai acut frigul. Am îmbătrânit.

Paula zâmbi, îl luă de braţ şi îl însoţi până în dreptul şemineului, îndemnând-o din priviri pe Evan să se apropie.

După ce se aşezară, Paula zise:

— Unchiule Robin, Evan a insistat să te vadă astăzi, deoarece mâine se întoarce la Londra şi nu va reveni decât peste două săptămâni, la petrecerea de logodnă a lui Linnet.

— Mă bucur că a venit acum, zise el privind-o pe Evan. Ca să fiu sincer, eu am vrut să te cunosc imediat, dar m-am gândit că poate tu ar trebui să fii cea care decide.

Încă emoţionată, Evan îşi drese vocea:

— Mi s-a părut o nesăbuinţă să mai aştept. Nu a fost nevoie să mă gândesc prea mult. *Şi* eh voiam să vă cunosc.

— I-ai spus tatălui tău despre noua… întorsătură a lucrurilor? întrebă Robin privind-o gânditor.

— Nu. Am intenţionat să-i telefonez aseară, dar m-am răzgândit.

— De ce?

— Am vrut să vă verific mai întâi, răspunse ea repede, roşind însă când îşi dădu seama cum sunaseră cuvintele.

Vizibil amuzat, Robin izbucni în râs. Apoi o privi pe Paula şi zise:

— Evan seamănă cu Emma. Mama; mea spunea întotdeauna lucrurilor pe nume.

— Îmi cer scuze, am fost nepoliticoasă, dar simţeam nevoia să vă cunosc eu înainte de a-i spune ceva tatălui meu. De altfel, e mai greu să-i spun la telefon, aşa că o voi face atunci când ne vom afla faţă în faţă. Va veni aici peste câteva luni, în vacanţă.

— Adevărat?,

Robin căzu pe gânduri şi, înainte de a mai spune ceva,

Bolton intră cu o tavă de argint cu paharele. Când rămaseră din nou singuri o întrebă:

— Cum crezi că va reacţiona?

— Sincer, nu ştiu, răspunse Evan.

— Probabil că va fi şocat, interveni Paula, aflând că nu cel care l-a crescut este tatăl lui.

Robin tăcu şi luă o gură de sherry.

Foindu-se uşor pe canapea, Evan zise:

— Cred că bănuieşte ceva…

— *Aha!* exclamă Robin.

— Ce te face să spui asta? întrebă Paula.

— Atitudinea lui. La început şi-a dorit să vin la Londra, apoi a părut că se răzgândeşte, mai ales după ce am început să lucrez la Harte's. Cred că a găsit nişte documente după moartea bunicii mele, în noiembrie, anul trecut. Privind-o pe Paula, Evan adăugă: Cum ai găsit şi tu scrisorile lui Glynnis către Emma.

Verişoara ei căzu pe gânduri.

— Înţeleg de la Paula că, pe patul de moarte, bunica ta ţi-a spus să vii şi să o cauţi pe Emma Harte care deţine cheia viitorului tău. Au fost însă bune prietene şi nu cred că n-a aflat de moartea Emmei.

— Sunt sigură că ştia, Robin, zise Evan adresându-i-se prima oară pe nume. Cred că voia doar să mă aducă în preajma familiei. Poate intuia că oamenii vor remarca asemănarea mea cu Paula şi ceva s-ar întâmpla în cele din urmă… Nu sunt sigură. Şi niciodată nu vom afla adevărul, nu-i aşa? Pe de altă parte, s-ar putea să ai dreptate. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Robin o studie atent pe Evan: Nu semeni cu Paula, ci cu sora mea, Elizabeth. Apoi i se adresă lui Paula: Şi tu mi-ai spus asta acum câteva zile.

— Ştiu că nu semăn cu Glynnis, murmură Evan.

Robin înclină capul:

— Nu. Glynnis a fost cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată… Vocea i se frânse brusc.

— Unchiule Robin, interveni Paula, te superi dacă mă duc în grădină câteva clipe? Vreau să fiu sigură că florile pe care ţi le-am trimis zilele trecute au fost plantate cum trebuie.

Bătrânul îşi dădu seama că nepoata lui voia să-i lase singuri.

— Desigur, du-te în grădină, draga mea, zise el dând din cap.

— Uneori nu e deloc subtilă, spuse el după ce Paula ieşi.

— Dar este atentă, continuă tânăra surâzând,

Robin tăcu o vreme înainte de a o întreba:

— Evan, mă urăşti fiindcă nu m-am căsătorit cu Glynnis Jenkins?

— Nu, a trecut foarte mult timp de atunci.

— Într-adevăr. Nu ne-am despărţit pentru că nu am iubit-o, ci pentru că am iubit-o prea mult. Şi ea simţea la fel… prea mult. Ne-am fi…

— O, Doamne!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Robin privind-o uimit.

— Bunica mea a spus ceva… *l-am iubit prea mult,* asta a şoptit pe patul de moarte. Credeam că vorbeşte despre fiul ei, Owen, tatăl meu, dar poate că se referea la dumneavoastră…

— Poate că da. Asta era problema noastră – prea multă pasiune şi prea multă sete de posesiune. Dragostea noastră s-ar fi stins sau ne-am fi distrus unul pe altul. Înţelegi ce spun?

— Desigur. Aţi avut o căsnicie fericită?

— În numeroase privinţe, da. Cu toate acestea, i-am simţit

permanent lipsa, am dus dorul pasiunii, senzualităţii, farmecului şi frumuseţii ei. Glynnis Jenkins a fost cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Da, i-am simţit lipsa…

— Să ştiţi că Glynnis a fost foarte fericită. Ea şi Richard

Hughes au avut o căsnicie frumoasă. Mereu îmi vorbea despre… importanţa compatibilităţii, nu numai a dragostei. Voi doi nu aţi fost compatibili, nu-i aşa?

— Nu, dar asta nu m-a împiedicat să o iubesc.

Vocea lui deveni straniu de aspră. Evan îl privi şi văzu că ochii i se umpluseră de lacrimi. Impresionată, puse mâna pe umărul lui:

— O, Robin, murmură ea, înţeleg… şi nu te învinovăţesc câtuşi de puţin.

Bătrânul se întoarse spre ea şi, o secundă, în faţa ochilor lui se ivi Glynnis. Fără a mai sta pe gânduri, o îmbrăţişă, strângând-o la piept. După câteva secunde, îi dădu drumul şi şopti:

— Iartă un om bătrân.

— Nu este nimic de iertat, spuse Evan reluându-şi locul pe canapea.

Încercând să-şi stăpânească emoţiile, Robin goli paharul de sherry. Se îndreptă apoi de spate şi întrebă:

— Aşadar, draga mea, crezi că noi doi putem fi prieteni?

— Aşa sper.

Dar tatăl tău?

— Nu ştiu.

— Hmm. Înţeleg. Intenţionezi să rămâi în Anglia?

— Îmi doresc.

— Deci voi putea să te văd din nou?

— Cu siguranţă.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă în cele din urmă de Evan:

— Robin, de ce crezi că Emma a păstrat scrisorile lui Glynnis ascunse într-un fel aşa de ciudat?

— Nu ştiu. Şi pentru mine este un mister. Dar mă bucur că a făcut-o!

— Cine a făcut şi ce anume? întrebă Paula revenind în bibliotecă.

— Emma. A păstrat scrisorile, tu le-ai găsit, iar eu mi-am descoperit singura nepoată. Eşti *singură,* nu-i aşa? Privi întrebător spre Evan.

— Da. Mai am două surori, dar ele sunt adoptate, zâmbi ea.

— Păreţi foarte mulţumiţi unul de altul, spuse Paula. Aş vrea însă să vă previn pe amândoi… trebuie să-l luăm în considerare şi pe Jonathan.

— A, da. Robin se sprijini de spătarul scaunului. Voi vorbi cu el săptămâna viitoare. Cât timp va şti că nu-mi voi schimba testamentul, totul va fi în regulă.

— Nu vreau nimic! izbucni Evan, roşind când simţi privirea aspră a lui Robin.

— Amândoi ştim asta, unchiule, spuse Paula, dar o va crede Jonathan?

— Voi face în aşa fel încât să mă creadă. Robin se ridică şi, aşezându-se lângă Evan, îi luă mâna: Tu şi cu mine nu ne cunoaştem, abia ne-am întâlnit, dar îmi eşti nepoată şi voi deschide un cont pe numele tău. Cât mai repede cu putinţă; chiar luni mă voi ocupa de asta. Dar ţineţi minte, asta trebuie să rămână doar între noi trei.

Evan dădu din cap, fără a îndrăzni să comenteze.

— Ce idee bună, unchiule Robin! Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea; nu-i voi spune nici chiar lui Shane, îl încredinţă Paula.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Evan continuă să citească

scrisorile bunicii sale către Emma. Glynnis îi descria detaliat viaţa din New York alături de fiul şi soţul ei; lui Evan rândurile i se părea de-a dreptul fascinante. Înţelese că cele două femei se apropiaseră şi mai mult de-a lungul anilor.

După ce puse ultima scrisoare alături de celelalte, fata legă teancul cu aceeaşi panglică albastră şi-l puse într-un sertar, sub bluzele ei; ştia că va dori să le recitească, poate chiar în seara aceea, după cină.

În timp ce se pregătea pentru masă, Evan se gândea la

Glynnis – admiraţia faţă de bunica ei crescuse în ultimele douăzeci şi patru de ore, după ce aflase cu câtă demnitate îşi trăise viaţa. Îl adusese pe Owen la Londra de câteva ori pe când era copil şi băieţelul o cunoscuse pe Emma. Oare tatăl ei chiar nu-şi amintea? Poate că nu voia să recunoască în faţa ei, sau nu înţelegea cine era Emma, sau pur şi simplu uitase.

După ce ieşi de la duş, Evan îmbrăcă un halat de baie şi începu să-şi usuce părul, gândindu-se între timp la Robin. Îl plăcuse din prima clipă; i se părea un om blând, cald şi curtenitor. Intuia că şi bătrânul o plăcuse. Desigur că trebuia să se cunoască mai bine – lucru ce presupunea timp –, dar ceva îi spunea că relaţia lor va fi una specială.

Era însă îngrijorată de reacţia tatălui ei. În cele din urmă hotărâse să nu-i telefoneze în Connecticut. Reacţia lui nu avea să fie una tocmai pozitivă. Owen îi fusese foarte devotat lui Richard Hughes, pe care-l considera tatăl lui. De fapt, avea dreptate; bunica ei îi spusese cândva că orice bărbat putea lăsa însărcinată o femeie, dar doar acela care creştea copilul putea fi numit adevăratul lui părinte. Se gândise adesea la cuvintele lui Glynnis, dar abia acum înţelegea – se refereau la Richard.

După ce se pieptănă şi se machie discret, Evan intră în dormitor şi alese o rochie de mătase de un albastru deschis,

îşi puse colierul de perle al lui Glynnis şi cercei asortaţi; apoi încălţă o pereche de pantofi de mătase cu tocuri joase, de aceeaşi culoare cu rochia.

Ajunse prima în salonul de la etaj şi se duse la fereastră să privească dealurile din apropiere. Apoi zări fotografia care-l înfăţişa pe Robin, probabil când avea treizeci de ani. Când o ridică, observă sticla spartă de care-i vorbise Paula. Cercetă câteva momente fotografia, recunoscând trăsături ale tatălui ei şi chiar ale ei. Ce straniu, gândi ea, Robin Ainsley seamănă cu Richard Hughes! zâmbind în sinea ei, puse fotografia la loc.

Deşi era iunie, în casele vechi ca Pennistone Royal era răcoare, aşa că se îndreptă spre celălalt colţ al camerei, unde ardea focul în cămin.

Câteva clipe mai târziu intră Gideon. Chipul i se lumină la vederea ei. Apropiindu-se, o luă în braţe şi. O sărută pe obraz. Apoi se depărtă uşor, exclamând:

— Ar trebui să porţi mereu culoarea asta. Arăţi minunat!

— Vă mulţumesc, bunul meu domn, răspunse Evan zâmbind.

— Vin imediat şi părinţii mei. Se întâmplă ceva? Mama mi-a spus că Paula vrea să vorbească doar cu noi, cu tine şi cu Shane. De ce nu şi cu Linnet şi Julian?

— Trebuie să o aşteptăm pe Paula, Gid, ea ne va explica.

Gideon se încruntă şi spuse îngrijorat:

— Să nu-mi spui că în cele din urmă misterul provenienţei tale a fost dezlegat.

Evan îi aruncă o privire greu de descifrat, dar nu scoase o vorbă.

Când părinţii lui intrară, Emily se apropie de fată şi o sărută:

— Îmi pare bine să te văd, Evan. Trebuie să te felicit din

nou, retrospectiva a fost un adevărat succes.

— Mulţumesc.

Winston li se alătură:

— Nu mai e cazul să spun că sunt de acord cu Emily. Soţia mea are întotdeauna dreptate. Despre ce e vorba, Evan, ştii cumva?

— Vă voi explica totul imediat, îi anunţă Paula care intra însoţită de Shane. Mai întâi, să luăm loc, zise ea aşezându-se pe o canapea din apropierea focului. După ce toată lumea se instală comod, explică cum dărâmase portretul lui Robin şi găsise cheiţa de argint a casetei, alături de fotografia ce-i înfăţişa pe Glynnis, Owen şi Emma.

— Caseta era plină de scrisori de la Glynnis Hughes către

Emma şi mi-am dat seama imediat că Robin Ainsley este adevăratul tată al lui Owen, părintele lui Evan.

— O, Doamne! strigă Emily. Atunci *eşti* de-a noastră, Evan! *Desigur.* Acum ştiu cu cine semeni! Cu mama mea când avea aproape aceeaşi vârstă. Dumnezeule, eşti o *Harte!*

— Ei bine, draga mea, bun venit în familie! îi ură Winston.

Gideon îi privea uluit, cu o expresie imposibil de descifrat.

— Paula l-a vizitat pe Robin zilele trecute, continuă Shane, i-a povestit totul, iar el i-a confirmat că în timpul războiului avusese o legătură cu Glynnis. Aceste lucruri vor fi însă povestite ceva mai târziu. Paula i-a spus totul şi lui Evan ieri, când a sosit, iar azi de dimineaţă a dus-o la Priory pentru a-l cunoaşte pe Robin. Se pare că întâlnirea a decurs foarte bine.

— L-ai plăcut, Evan? Cum a reacţionat faţă de tine? întrebă Emily.

— Da, mi-a plăcut. A fost foarte drăguţ şi sunt sigură că sentimentul este reciproc, zise ea, privind întrebător spre Paula.

Aceasta aprobă cu o mişcare a capului:

— Cred că Robin este de-a dreptul încântat. Nu mi-a spus-o, dar părea foarte nerăbdător să o cunoască mai bine pe Evan şi pe tatăl ei. Ştim cu toţii cum e Jonathan… Da, sunt încredinţată că Robin este foarte fericit că are o nepoată.

Revenindu-şi din uimire, Gideon îi aruncă o privire lungă lui Evan şi reuşi să spună:

— Sunt de acord cu tata. Bun venit în familie, da, bun venit!

Toţi izbucniră în râs, iar Paula zise:

— Deocamdată, toate acestea trebuie să rămână între noi şase. Nimeni altcineva din familie nu va şti până când unchiul Robin nu-i va spune lui Jonathan, asigurându-l că apariţia lui Evan nu-i va afecta nicidecum moştenirea.

— Sper să creadă! exclamă Emily.

— Ştiu foarte bine ce vrei să spui, încuviinţă Shane.

După ce cugetă câteva clipe, Winston dădu din cap şi adăugă:

— Unchiul Robin nu este degeaba fiul Emmei Harte; este la fel de dibaci ca şi ea în treburi de-astea. Să nu uităm, de asemenea, că este un foarte bun avocat, că a făcut parte din parlament şi din guvern câţiva ani buni. Fiţi siguri că se va descurca. Va folosi cuvintele potrivite şi îi va oferi lui Jonathan răspunsurile potrivite.

— Paula, ştii cumva când îl anunţă?

— Unchiul Robin mi-a spus că luni va merge la Londra pentru a se întâlni cu avocatul său. Poate că vrea să discute despre cum să-l abordeze pe Jonathan.

— Este posibil, zise Winston. În ce mă priveşte, cred că mai degrabă vrea să alcătuiască documente care să-i ofere lui Jonathan siguranţa de care are nevoie.

— De acord cu tine, Winston, zise Shane ridicându-se în picioare şi trăgând-o şi pe Paula. Acum să coborâm şi să bem

ceva. Ceilalţi vor începe să se întrebe ce facem aici.

— Ţineţi minte, nimeni nu trebuie să afle nimic, nici măcar Linnet, insistă Paula. Ştim foarte bine cum este Jonathan şi nu vrem să se înfurie înainte ca unchiul Robin să-l liniştească. Uneori zvonurile se răspândesc foarte repede în familia noastră.

Winston şi Emily aprobară cu o mişcare a capului şi îi urmară pe Shane şi pe Paula.

— Coborâm şi noi în câteva minute, zise Gideon.

După ce rămaseră singuri, se aşeză lângă Evan pe canapea, îi luă mâna şi o întrebă:

— Cum te simţi acum, când ai aflat că suntem rude?

— Bineînţeles că la început m-am speriat, dar m-am obişnuit cu ideea. Pentru tine are vreo importanţă, Gideon?

— Nu, de ce ar avea? Trebuie să recunosc că am fost uluit, deoarece se discutase că ai putea fi un membru pierdut al familiei McGill. Şi, iată, eşti o Harte regăsită. Gideon izbucni în râs şi o îmbrăţişă îndelung, cu pasiune.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm şi noi, zise Evan.

— Aş prefera să stau aici cu tine şi să te ţin în braţe, dar cred că trebuie să dăm dovadă de puţină decenţă. După cină mergem la o plimbare cu maşina ca să fim singuri. E bine?

— Foarte bine, zise ea privindu-l fericită.

Pentru Evan, următoarele zece zile trecură extrem de repede. Retrospectiva fusese un adevărat succes. Numeroase reviste şi ziare se înghesuiau să le ia interviu, iar publicaţiile străine se arătau la fel de interesate. În afară de asta, magazinul înregistra vânzări record în departamentele de modă.

Miercuri după-amiază, Evan se afla în birou şi îşi revizuia întâlnirile din săptămâna respectivă. Din fericire, agenda ei nu mai era la fel de încărcată; nu-i mai rămăseseră decât

două şedinţe foto pe care trebuia să le supravegheze. Una era fixată pentru după-amiaza zilei următoare, iar cealaltă pentru vineri dimineaţă. Lăsându-se pe spătarul scaunului, gândurile îi zburară la week-end-ul următor. Avea să fie cu totul special – vineri seara, Paula şi Shane dădeau o mică petrecere în cinstea logodnei dintre Linnet şi Julian; erau invitate doar cele trei familii – Harte, O'Neill şi Kallinski. Apoi, sâmbătă seara, în grădinile de la Pennistone Royal, urma să aibă loc cea de-a şaizecea aniversare a lui Shane şi Winston.

Ea, Linnet şi India turnau să plece spre conac vineri seară.

Pierdută în gânduri, Evan privea şirul de rochii din celălalt capăt al biroului. Se hotărî să le cerceteze îndeaproape – pentru petrecerea de logodnă îşi cumpărase o rochie gri de mătase, cu bretele subţiri, foarte simplă şi elegantă; în schimb, nu se hotărâse ce să poarte la aniversarea celor doi. Ştia că lui Gideon îi plăcea foarte mult să o vadă îmbrăcată în albastru deschis, aşa încât se opri asupra unei rochii vaporoase de muselină, într-o mulţime de nuanţe de albastru, cu mâneci lungi. O ridică şi, privind-o cu atenţie, o compară cu cea roz de mătase pe care i-o alesese India. Hotărî că prima reprezenta opţiunea cea mai potrivită. Rochia albastră era feminină, vaporoasă şi romantică.

Ţârâitul telefonului o făcu să tresară şi se grăbi să răspundă:

— Alo? Aici Evan Hughes.

— Bună, draga mea. Gid la telefon.

— Da, ştiu.

— Vin să te iau pe la şapte fără un sfert. E bine?

— Da, sigur. Ne vedem atunci, răspunse ea.

— Multe sărutări, Evan, îl auzi spunând înainte de a închide.

Se întorcea spre rochii când telefonul sună a doua oară.

»Evan Hughes, zise ea.

— Bună, Evan.

— Bună, tată, îţi mulţumesc că m-ai sunat. Ce mai faci, ce mai face mama?

— Se simte mult mai bine, Evan. Ieşim mult mai des în oraş şi week-end-ul trecut m-a însoţit la New York.

— O, tată, e minunat! Mă bucur nespus.

— Am primit mesajul în care spuneai că vrei să vorbim urgent. E totul în regulă?

— Nu sunt niciun fel de probleme, mă întrebam doar dacă vei veni la Londra în vacanţă. Adu-ţi aminte: ai spus că intenţionezi să-ţi petreci o parte din vacanţă aici.

Urmă o scurtă tăcere. Evan percepu şovăiala. În cele din urmă, Owen îşi drese glasul şi zise:

— Nu pot veni mai devreme de luna august. Da, mă *gândeam* la august. Ar fi minunat să te revăd, Evan, îmi lipseşti foarte mult.

Simţind dorul din glasul lui, fata fu cât pe ce să-i povestească despre Robin, însă se stăpâni la timp:

— Abia aştept să te văd. Şi mie mi-e dor de tine, tată. Vine şi mama cu tine?

— Nu sunt sigur. Dacă se va simţi destul de bine, o voi lua cu mine. Acolo ne-am cunoscut, draga mea, zise Owen râzând.

— Ştiu. Cum merg afacerile, tată?

— Nu mă pot plânge. Din vocea ta, îmi dau seama că eşti foarte fericită.

— Da. Îmi place mult Londra şi munca la magazin.

— Încă se poartă la fel de bine cu tine?

— Da, şi cum ţi-am spus şi săptămâna trecută, retrospectiva a fost un succes.

— Felicitări, draga mea. Îţi voi telefona curând. Sună-mă când ai timp liber. Mama abia aşteaptă veşti de la tine.

— Bine, tată. Transmite-le mamei şi fetelor dragostea mea. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Evan.

După ce încheie convorbirea, tânăra rămase cu privirea aţintită asupra receptorului, gândindu-se la Robin şi la tot ceea ce se întâmplase în ultimele zece zile, la felul în care i se schimbase viaţa.

La şase şi un sfert, Evan ieşi din magazinul Harte's. Privi de-a lungul străzii în căutarea unui taxi, apoi se hotărî să meargă pe jos. Seara era frumoasă, caldă. Drumul până la hotel dura aproape douăzeci de minute, dar ştia că e mai bine să nu piardă vremea în căutarea unei maşini. Oricum, dacă avea noroc, putea găsi un taxi în drum.

Trecu pe lângă magazin fără să-i zărească pe cei doi bărbaţi şi pe femeia din parcare. Îi observă abia când unul dintre ei o luă de braţ; femeia o lovi în abdomen şi Evan se îndoi, scăpând servieta. O altă lovitură dureroasă în şale şi picioarele refuzară să o mai susţină. Se prăbuşi pe trotuar, respirând greu. Femeia îi luă poşeta, în vreme ce unul dintre bărbaţi se aplecă deasupra ei cu un cuţit. Speriată, se trase înapoi:

— Te rog, nu mă răni, şopti ea.

— Dă-mi cerceii, şuieră cel din spatele ei. Haide, dă-mi cerceii, repetă lovind-o cu gheata şi apăsând cuţitul pe gâtul ei.

Tremurând, Evan îşi scoase bijuteriile şi le aruncă pe jos. Celălalt hoţ se năpusti asupra lor, iar cel înarmat continuă:

— Ceasul. Dă-mi Rolexul sau te omor.

Cu mâinile tremurând, fata îşi scoase şi ceasul, aşteptându-se să fie din nou lovită, însă nu se întâmplă

nimic. Rămase nemişcată, ghemuită în poziţia fătului, abia îndrăznind să respire. Simţi din nou gheata lovind-o şi apăsarea cuţitului pe gât, făcând-o să sângereze:

— O să te omor…

— Hei, ce se întâmplă aici? strigă o voce de femeie.

Evan auzi paşi şi, deschizând ochii, îi zări pe cei trei agresori luând-o la goană; câteva clipe mai târziu, o tânără se aplecă deasupra ei, întrebând-o dacă a păţit ceva.

— Nu cred, şopti ea răguşit, atingându-şi gâtul şi apoi privindu-şi degetele. Mi-a tăiat pielea, remarcă mirată.

— Văd. Tânăra se ghemui lângă ea, privind-o atent. Crezi că ţi-ai rupt ceva?

— Nu. Unul dintre ei m-a lovit în şold, iar ceilalţi în spate şi în abdomen, însă nu e ceva grav, răspunse Evan înghiţind din greu şi încercând fără succes să se ridice.

— Lasă-mă să te ajut, spuse tânăra, înconjurându-i mijlocul şi sprijinind-o.

Evan se strădui să se calmeze. Îşi simţea gâtul uscat şi începu să tuşească. În cele din urmă reuşi să stea în picioare.

— Mulţumesc. Cred că m-ai salvat.

— Mă bucur că m-am aflat prin apropiere. Poţi sta în picioare? Chiar te simţi bine?

Evan dădu din cap:

— Sigur că da. Picioarele îmi sunt încă puţin nesigure, dar mă simt bine. Te rog, spune-mi cum te cheamă, aş vrea să…

— Nu, nu e nevoie, răspunse tânăra zâmbind. Mă bucur că nu ai păţit nimic, mai zise ea şi se îndepărtă.

Câteva clipe Evan se sprijini de perete, apoi se scutură pe pantaloni. Profund tulburată, constată că abia putea merge, dar era singura modalitate de a ajunge acasă. În cele din urmă găsi un taxi pe care reuşi să-l oprească şi urcă împleticindu-se. Duse mâna la gât, murdărindu-şi din nou

degetele cu sânge; scoase din buzunar o batistă şi îşi tamponă rana.

Când maşina opri în faţa hotelului, Evan îl zări pe Gideon pe trepte, privind în lungul străzii, evident neliniştit.

— Am fost jefuită, zise ea după ce reuşi să coboare. Te rog, Gid, plăteşte tu taxiul.

Gideon o strânse în braţe, dându-i şoferului o bancnotă de cinci lire, după care o conduse înăuntru.

— Trebuie să stau jos o clipă, zise ea arătând spre sala de aşteptare. Să mergem acolo.

Încăperea era goală şi Evan se afundă într-o canapea. Gideon se uita la ea îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? îmi poţi povesti?

— Da, dar te rog să-mi aduci mai întâi un pahar cu apă. Îmi simt gâtul uscat.

Gideon dădu din cap, făcându-se nevăzut şi reapărând imediat cu un pahar cu apă minerală:

— Vrei un brandy? Ţi-ar prinde bine.

— Nu, mulţumesc. Bău apa cu lăcomie, după care îl privi pe Gideon şi izbucni în lacrimi.

— O, draga mea, zise el aşezându-se lângă ea. Îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat una ca asta. Londra a devenit un oraş extrem de periculos; poţi fi jefuit în plină zi. Îi dădu batista şi fata îşi şterse lacrimile. Apoi îşi tamponă gâtul cu ea.

— M-a tăiat, îngăimă. Este o rană adâncă?

Gideon examină îndeaproape tăietura.

— Din fericire, nu e decât o zgârietură. Eşti sigură că nu vrei să mergi la spital?

— Nu, nu, mă simt bine, Gid, pe cuvântul meu! M-au lovit şi mi-au luat geanta şi servieta. Unul dintre ei m-a pus să-i dau cerceii şi Rolexul. Cerceii îi aveam de la bunica.

Gideon o îmbrăţişă, străduindu-se să o consoleze. După ce se linişti, Evan îi povesti întreaga întâmplare:

— Cel cu cuţitul m-a speriat foarte tare, mărturisi ea. Credeam că o să mă omoare. Am avut noroc cu tânăra aceea care i-a pus pe goană.

— Ai avut noroc că s-a oprit să te ajute, alţi oameni nu ar fi făcut-o.

— Probabil că ai dreptate. Sprijinindu-se de spătarul canapelei, Evan continuă: Din fericire, nu aveam prea multe lucruri în poşetă, doar trusa de machiaj şi ceva bani. Paşaportul şi cartea de credit sunt aici, la hotel. Linnet m-a avertizat încă de la început să nu iau cu mine decât strictul necesar.

— Mă bucur că a făcut-o, spuse Gideon strângând-o şi mai tare în braţe. Nu aş îndura să ţi se întâmple ceva. Tu eşti cea mai importantă persoană din lume pentru mine. Poate ar trebui să mergem sus şi să vedem ce ai păţit la genunchi. Spuneai că te dor.

— Da, să mergem. Te superi dacă anulezi rezervarea la Ivy? Nu cred că sunt în stare să ies în oraş. Am putea lua masa chiar aici.

— E o idee bună. Gideon o ajută să se ridice şi se îndreptară amândoi spre lift.

După ce ajunseră în camera ei, Evan îşi scoase haina şi pantalonii şi se aşeză ca el să-i poată examina genunchii.

— Sunt doar zgâriaţi. Nu e nimic serios. Ridică-te şi lasă-mă să mă uit la spate.

Fata se conformă, strâmbându-se uşor când el o atinse:

— Mă doare. M-a lovit în şale. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama cât de norocoasă am fost. Am scăpat doar cu câteva zgârieturi şi vânătăi.

— Ai dreptate. Nu mai sta aici, du-te şi fă o baie fierbinte;

îţi va alina durerea, zise el sărutând-o. Haide, draga mea.

Evan intră în baie şi închise uşa în urma ei. Gideon anulă rezervarea la restaurant, apoi deschise televizorul. Gândurile îi zburau mereu la ceea ce se întâmplase, la atacul de care Evan scăpase ca prin minune. I se părea ciudat că asta se întâmplase atât de aproape de magazin, dar îşi zise că în ultima vreme astfel de lucruri se puteau petrece oriunde. Apoi îi veni în minte Jonathan Ainsley şi Gideon tresări. Paula spusese că este un personaj periculos, iar el înclina să-i dea dreptate. Jonathan aflase deja de existenţa fetei; după spusele mamei lui, Robin aranja actele necesare pentru a-l mulţumi pe fiul său. Moştenirea acestuia nu avea să fie afectată, iar Jonathan ştia asta foarte bine. Pe de altă parte, poate că îi purta pică lui Evan. Poate că dorea să-i facă rău. Un jaf putea fi oricând aranjat.

Gideon încercă să alunge ideea că iubita lui ar putea fi o ţintă. Era mai bine să creadă că incidentul fusese o simplă întâmplare.

În dimineaţa următoare însă, în vreme ce şedea la birou, Gideon se pomeni din nou gândindu-se la Jonathan Ainsley şi se hotărî să o supravegheze îndeaproape pe Evan. Ceva îi spunea că trebuie să o apere de Jonathan Ainsley.

46

Cele trei familii erau adunate în marele Hol de Piatră de la Pennistone Royal – familiile Haite, O'Neill şi Kallinski. Bărbaţii arătau chipeşi în smochinguri, iar doamnele cât se poate de elegante în rochii de seară. Atmosfera sărbătorească era animată de conversaţie şi de paharele cu şampanie.

Paula, îmbrăcată într-o rochie verde pal de muselină,

purtând smaraldele Emmei, se plimba prin hol, schimbând câte un cuvânt cu oaspeţii. Fratele ei, Philip, sosise de la Paris cu o seară în urmă şi era extrem de uimit de cele aflate despre unchiul Robin, Glynnis şi scrisorile ascunse. Stătea alături de fiica sa, Fiona, sosită de la Oxford, şi de unchiul Robin care discuta cu Evan şi Gideon. Cei doi par foarte apropiaţi, îşi zise Paula, apropiindu-se şi intrând în vorbă cu ei.

Unchiul Ronnie îi făcu semn cu mâna şi ea se apropie de el. Bătrânul era cu fiul lui, Michael, tatăl lui Julian, şi amândoi o sărutară.

— Ce eveniment important! remarcă Ronnie zâmbitor. În cele din urmă s-au logodit.

— Minunat, zise Paula râzând.

Sir Ronald Kallinski o trase mai aproape, şoptindu-i la ureche:

— Am auzit de la bancherii mei că Jonathan Ainsley şi-a scos noua companie pe piaţă. Se pare că are de gând să se stabilească la Hong Kong. Asta ar trebui să te mulţumească, Paula.

— Într-adevăr, murmură ea, respirând uşurată, ca şi când o greutate invizibilă îi fusese luată de pe umeri.

Toţi invitaţii erau de faţă, dar cel mai important era că nu lipsea mătuşa Edwina. Era primul copil al Emmei, acum contesă de Dunvale, şi împlinise nouăzeci de ani. Ce distinsă pare! îşi zise Paula. Edwina era îmbrăcată în mătase purpurie, purta un colier de diamante şi părea o adevărată aristocrată.

— Este cu totul deosebită, murmură Paula către Shane care se apropiase.

— Cine? întrebă el, luându-i braţul.

— Mătuşa Edwina. Nu-i aşa că arată minunat?

— Da, ca şi toate celelalte doamne. Haide, draga mea, să nu stăm aici. Avem ceva de făcut.

— Da, ştiu, zise ea privindu-l. Mi-aş dori ca bunica şi Blackie să fie aici.

— Poate sunt, răspunse Shane. Şi ne veghează.

Cei doi se îndreptară spre mijlocul încăperii, unde li se alătură Linnet, superbă în rochia de mătase galben deschis. Ţinea strâns mâna lui Julian care părea foarte mândru de ea. În încăpere se făcu linişte şi Shane începu să vorbească:

— În 1905, acum nouăzeci şi şase de ani, trei tineri ambiţioşi din Leeds au devenit prieteni. Emma Harte, Blackie O'Neill şi David Kallinski. Au rămas prieteni până la moarte, sperând întotdeauna că speranţa, visul şi familiile lor vor fi unite prin căsătorie. În această seară dorinţa lor se împlineşte. Să închinăm în cinstea urmaşilor lor, strănepoţii Linnet şi Julian, care în curând vor fi uniţi prin simtă taină a căsătoriei.

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Această ultimă creație a Barbarei Taylor Bradford, una dintre cele mai mari scriitoare contemporane, are ca protagoniști personaje celebre din nu mai puțin celebrele romane PREȚUL SUCCESULUI, PĂSTREAZĂ VISUL și SĂ FII CEL MAI BUN, transpuse în seriale de televiziune ce s-au bucurat de un imens succes.

Paula O'Neill, nepoata favorită a Emmei Harte și administratoarea vastului său imperiu, crede că averea lăsată de bunica ei este în siguranță. Totuși, sub aparențele de liniște se fac simțite nemulțumiri și rivalități între frați. În acest context, apare o tînără, Evan Hughes, care o caută pe Emma, fără să știe că murise cu 30 de ani în urmă. Nimeni nu bănuia că o simplă necunoscută poate zgudui din temelii o dinastie financiară, că poate schimba ireversibil cursul vieții multora din jur. Numai că asemănarea izbitoare dintre ea și Paula ridică numeroase semne de întrebare, conducînd la descoperirea unor adevăruri tulburătoare...

O poveste fascinantă, ce va stărui vreme îndelungată în memoria cititorilor.

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

Lei 198000 (181651 + 16349 TVA)

5 948389 000196